STEPHEN KING

KARANLIK ÇÖKÜNCE

ALTIN KİTAPLAR

KING, *KARANLIK ÇÖKÜNCE*'DE YİNE OKURLARINI YAŞAMLA ÖLÜM ARASINDAKİ İNCE ÇİZGİDE YÜRÜTÜYOR. ANCAK BU ÇİZGİ KING'DE HER ZAMAN BULANIK, HATTA SİLİKTİR VE GERÇEĞİ BİR ARADA TUTAN DİKİŞLER HER AN PATLAYABİLİR.

Stephen King, altı yıl önce yazdığı *Karanlık Öyküler*'den sonra okurlarına yepyeni bir öykü kitabı daha sunuyor. 2007 En İyi Kısa Amerikan Öyküleri Antolojisi'nin konuk editörü olan King, bir yıl boyunca yüzlerce öykü okudu. Edebiyatın bu dalına olan tutkusu *Karanlık Çökünce*'de açıkça görülüyor.

Mutsuz bir pazarlamacının, arabasına aldığı dilsiz otostopçu bazen iyi bir dinleyici olabilir.

Kötü kolesterolünü düşürmek için egzersiz yaptığı bisikletin kendisini esir alıp korkunç bir yolculuğa çıkardığı bir adamla da karşılaşabilirsiniz bu öykülerde.

Ayna adlı öyküdeki kör kızın küçük bir öpücük ve hafif dokunuşla yarattığı mucize farklı ve ilginç bir öyküdür.

Karanlık Çökünce, ki buna ister akşam karanlığı deyin isterseniz alacakaranlık, insan ilişkilerinin insanlıktan uzak bir biçime dönüştüğü, hiçbir şeyin aslı gibi görünmediği, hayal gücünün, karanlıklar içine dağılan gölgelere ulaşmaya çalıştığı ve gün ışığının sönüp sizi korkularınızla baş başa bıraktığı zamandır. Ve işte bu, tam Stephen King okuma zamanıdır.

ALTIN KİTAPLAR

STEPHEN KING

KARANLIK ÇÖKÜNCE

TÜRKÇESİ
ESAT ÖREN

KİTABIN ORİJİNAL ADI

JUST AFTER SUNSET

YAYIN HAKLARI

© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET A.Ş.

KAPAK DÜZENİ

GÜLHAN TAŞLI

BASKI

1. BASIM / MART 2009
2. BASIM / NİSAN 2009
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1060 - 1

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Tel.: 0.212.446 38 88 / 446 38 87
0.212.446 38 88
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 4 GECE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
CEP
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI

Kara Kule Serisi
KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE

Heidi Pitlor'a

"Ne gördüğünü tahmin edebilirim. Evet, yeterince korkunç; ama ne de olsa bu eski bir hikâye, eski ve esrarengiz bir oyun... Böylesi güçlerden söz edilemez, adları yoktur. Onların bir örtünün ya da bir sembolün altında gizlendiğini düşleyebiliriz. Bu sembol eski moda olması nedeniyle kimilerinin karşısına aptalca bir hikâye, garip, şiirsel bir düş gücü olarak çıkar.

Her ne olursa olsun, sen ve ben hayatın içinde gizlenen, insanın içindeki o korkunç dehşetin ne olduğunu az çok biliyoruz, bu şekilsiz şeyin kendini hangi şekle soktuğunu görüyoruz. Oh! Austin, nasıl olabilir ki? Bu şeyin karşısında güneş ışıkları neden kararmaz, kara toprak neden erimez, bu korkunç yükün altında neden ezilmez?"

Arthur Machen
"The Great God Pan"(*)

(*) Ulu Tanrı Pan

İÇİNDEKİLER

Giriş	11
Willa	17
Koşa Koşa	44
Harvey'nin Rüyası	107
İhtiyaç Molası	118
Egzersiz Bisikleti	137
Geride Bıraktıkları Şeyler	173
Mezuniyet Günü	204
N.	211
Cehennemden Gelen Kedi	274
The New York Times: Özel İndirimli Abonelik	292
Sağır Dilsiz	302
Ayana	328
Çok Zor Bir Durum	347
Günbatımı Notları	407
Yazar Üzerine	415

GİRİŞ

1972 yılında bir gün işten eve geldiğimde karımı mutfak masasına oturmuş, önündeki bahçe makasına bakarken buldum. Gülümsüyordu; demek ki, başım *çok* fazla belada değildi; ama benden cüzdanımı isteyince bu hiç de hoşuma gitmedi.

Buna rağmen istediğini yaptım ve cüzdanımı ona uzattım. Karım, Texaco benzin kredi kartımı çıkardı -bu kartlar yeni evlilere o zamandan beri gönderilir- ve onu makasla üç parçaya böldü. Ben hemen tepki gösterip bu kartın çok işe yaradığını ve her ay en azından minimum ödeme miktarını, hatta bazen daha da fazlasını ödeyebildiğimizi söyledim. Karım başını iki yana salladı ve kredi faizlerinin bizim kırılgan bütçemizin kaldıramayacağı kadar yüksek olduğunu ileri sürdü.

"En iyisi bundan kurtulmak," dedi Tabby. "Ben kendiminkini kestim bile."

Bu kadardı işte. Bunu izleyen iki yıl boyunca ikimiz de hiç kredi kartı kullanmadık.

Karım akıllıca bir iş yapmıştı ve haklıydı, çünkü o sırada ikimiz de yirmili yaşlardaydık ve iki çocuğumuz vardı; ayın sonunu güçlükle getirebiliyorduk. Ben, bir yandan lisede İngilizce öğretmenliği yaparken, bir yandan da çamaşırhanede çalışıyordum; otel çarşaflarını yıkadıktan sonra

bunları servis kamyonuyla o otellere geri götürüyordum. Gündüzleri Tabby çocuklarla ilgileniyor, onlar öğle uykusundayken şiir yazıyor, ben okuldan döndükten sonra da gidip Dunkin Donuts'ta çalışıyordu. Toplam gelirimizle kirayı, mutfak masraflarını ve daha bebek olan oğlumuzun çocuk bezi masrafını ancak karşılayabiliyorduk, ama paramız telefona yetmiyordu; Texaco kartımız gibi bundan da vazgeçmiştik. Şehirlerarası konuşma yapmanın cazibesine kapılmamak mümkün değildi. Bu zorunlu harcamalardan sonra paramız arada bir kitap almaya -ikimiz de kitapsız yaşayamazdık- ve benim kötü alışkanlıklarımı (bira ve sigara) karşılamaya yetiyordu, ama daha fazlası yoktu. Çok kullanışlı fakat son derece tehlikeli olan o dikdörtgen plastiklerin mali yükümlülüklerini göğüsleyecek kadar paramızın olmadığı kesindi.

Artan gelirimiz genellikle otomobil tamirine, doktor faturalarına ve Tabby'le benim "çocuk pisliği" dediğimiz oyuncaklara, elden düşme bir çocuk bahçesine ve arada bir alınan Richard Scarry kitaplarına gidiyordu. İşte bu küçük ekstra para da çoğu zaman benim *Cavalier, Dude* ve *Adam* gibi erkek dergilerine satabildiğim kısa hikâyelerden gelirdi. O günlerde bir edebiyatçı olmak aklımdan bile geçmediği gibi, hikâyelerimin "kalıcı bir değer" taşıdığından söz etmek tıpkı o Texaco kartı gibi beni aşan bir lüks olurdu. Satabildiğim zamanlar (her zaman satamıyordum) bu hikâyelerin getirisi bana ilaç gibi geliyordu. Bunları, tek tek kırdığım kumbaralara benzetirdim; ama çekiçle değil, hayal gücümle. Bazen içi dolu çıkıyor ve birkaç yüz dolar buluyordum, bazen de hiçbir şey.

Şanslıymışım ki, bu işi yapmaktan büyük bir zevk alıyordum; aslında, yalnız bu konuda değil, hayatım boyunca birçok konuda çok şanslı olduğumu da söylemeden edemeyeceğim. Bu hikâyelerin çoğunu yazarken çok eğleniyordum. Hem çamaşır hem de çalışma odası olan yerde yazarken, hikâyeler tıpkı bir radyoda peş peşe çalan hit parçalar gibi, birbiri ardına geliyordu.

Çok hızlı yazıyordum, ön düzeltmeden sonra dönüp bir daha bakmıyordum. Konuyu nereden bulduğumu düşünmeyi aklımdan bile geçirmediğim gibi, iyi bir kısa hikâye yapısının bir roman yapısından nasıl farklı olduğunu ya da karakter geliştirme, olayların geçmişi ve zaman çerçevesi gibi sorunlar üstünde de düşünmezdim. Tamamen içgüdüyle ve çocuklara özgü bir özgüvenle uçar gibiydim. Beni ilgilendiren tek şey yazabilmekti. Yeter ki, aklıma yazacak bir şey gelsin. Hiç üstünde düşünmediğim bir şey, kısa hikâye yazmanın çok kırılgan bir beceri olduğu, eğer devamlı kullanılmazsa bu becerinin unutulabileceğiydi. Bu hikâyelerin çoğu bana buldozer gibi geliyordu.

Amerika'da çok satan roman yazarlarının çoğu kısa hikâye yazmaz. Bunun parayla ilgisi olduğunu sanmıyorum, çünkü kitaplarından çok kazanan başarılı yazarlar işin o tarafını düşünmek zorunda değildirler. Yaklaşık yirmi bin kelime sınırlaması olunca, belki de hep roman yazmış birinin yaratıcı dünyası bir çeşit klostrofobiye giriyordur. Ya da hikâye yazma süreci içinde minyatürleştirme becerisi kayboluyor olabilir. Hayatta birçok şey bisiklete binmeye benzer ama kısa hikâye yazmak böyle değildir. İnsan bunun nasıl yapılacağını unutabilir.

Seksenli yılların sonlarıyla doksanlı yıllarda giderek daha az kısa hikâye yazmaya başladım, yazdıklarım da giderek daha uzun hikâyeler haline geldi (bu kitapta da o uzun hikâyelerden de birkaç tane var). Sorun değildi. Ama elimdeki bir romanı bitirmekle uğraştığım için yazamadığım kısa hikâyeler de vardı ki, bu benim için sorun oluyordu... Kafamın içinde yazılmak için çığlıklar atan fikirleri duyar gibiydim. Bazılarını yazmayı başardım; bir kısmı da ne yazık ki, ölüp gitti, kayboldu.

Hepsinden de kötüsü, kafamda artık nasıl yazacağımı bilemediğim hikâyelerin olmasıydı ve bu gerçekten beni üzüyordu. O çamaşır odasında, Tabby'nin portatif Olivetti daktilosu başında yazabileceğimi biliyordum, ama daha olgunlaşmama, becerimin daha çok bilenmiş olmasına ve

şu anda üstünde yazdığım Macintosh bilgisayarım gibi daha pahalı ve gelişmiş yazım araçlarıma rağmen o hikâyeleri bir türlü oluşturamıyordum. Başladığım bir tanesinin içinden çıkamayınca, aklıma yaşlanmış bir kılıç ustası gelmişti. Adam önündeki pırıl pırıl Toledo çeliğine çaresizce bakıp, *eskiden bunun nasıl yapılacağını bilirdim*, diye geçiriyordu içinden.

Derken, üç dört yıl önce bir gün Katrina Kenison'dan bir mektup aldım. Bayan Kenison her yıl çıkan *En İyi Kısa Amerikan Hikâyeleri*'nin editörüydü (artık onun yerinde, elinizdeki kitabı ithaf ettiğim Heidi Pitlor var). Bayan Kenison 2006'da çıkacak sayının editörlüğünü yapmak ister miyim, diye soruyordu. Böyle bir teklifi hiç düşünmedim. Hemen kabul ettim. Bunun çeşitli nedenleri vardı tabii, ama kendi çıkarımı düşündüğümü de söylemezsem yalan olur. Yeterince kısa hikâye okuyup, birbiri ardına Amerikan edebiyat dergilerinin en iyi seçkilerini incelersem, artık kaybetmeye başladığım o "zorlanmadan yazabilme" becerimi tekrar kazanabileceğimi umuyordum. O paraya ihtiyacım olduğundan değildi, sadece bir cüzdan dolusu kredi kartı uğruna kısa hikâye yazma yeteneğimi kaybetmek istemiyordum. Yazmaya yeni başladığım yıllarda o küçük miktarlar elden düşme otomobilime yeni bir susturucu takabilmemi veya karıma bir doğum günü hediyesi alabilmemi sağlayarak çok işime yaramıştı.

Konuk editör olarak o sene yüzlerce hikâye okudum, ama işin o kısmına girmeyeceğim; eğer ilginizi çekiyorsa, kitabı satın alın ve giriş bölümünü okuyun (üstelik yirmi tane yürek ısıtan, birbirinden güzel kısa hikâye de okumuş olursunuz). Önemli olan, etkilemesi ve içimde tekrar o heyecanı hissettirip beni yine eski tarzımda hikâye yazmaya başlatmasıdır. Böyle olacağını ummuştum, ama gerçekleşeceğine de pek ihtimal vermiyordum. Yazmaya başladığım o hikâyelerin ilki olan "Willa" bu kitabın da ilk hikâyesidir.

Peki, bu hikâyeler iyi oldu mu? Umarım öyledir. Sıkıcı bir uçak yolculuğunu (eğer okuyorsanız) ya da uzun bir otomobil yolculuğunu (eğer CD'de dinliyorsanız) eğlenceli hale getirebilir mi? Umarım öyle olur, çünkü böyle olduğunda büyülü bir bağ kurulur.

Bu hikâyeleri çok severek yazdım. Bunu biliyorum. Okurken sizin de seveceğinize inanıyorum. Umarım sizi sürükler. Nasıl yazdığımı hatırladığım sürece bu işi yapmayı bırakmayacağım.

Ha, bir şey daha var. Bazı okurlar hikâyelerin nasıl ve neden yazıldığını öğrenmek isterler. Eğer siz de onlardan biriyseniz, kitabın sonunda benim notlarımı bulacaksınız. Ama hikâyeleri okuyup bitirmeden bu bölüme bakarsanız çok ayıp edersiniz.

Şimdi artık size engel olmayayım. Yanınızdan ayrılmadan önce, geldiğiniz için size teşekkür etmek isterim. Sizler beni okumasaydınız hâlâ yazmaya devam eder miydim? Evet, doğrusu devam ederdim. Çünkü kelimeler bir araya geldiğinde, tablo oluştuğunda ve hayali kahramanlarım beni sevindirecek işler yaptığında çok mutlu oluyorum. Ama sizlerle birlikte çok daha iyi olur, sadık okurlarım.

Sizlerle birlikte her zaman daha iyi olur.

Sarasota, Florida
25 Şubat 2008

Willa

Gözünün önündekini görmüyorsun demişti Willa, ama bazen gördüğü de oluyordu. David, nişanlısının onu her azarlayışında haksız olmadığını düşündü, ama tamamen kör de değildi. Günbatımının son demleri Wind River Range üzerinde portakal rengine dönüşürken David istasyonda etrafına şöyle bir bakındı ve Willa'nın orada olmadığını fark etti. *Bundan emin değilim,* dedi içinden, ama bunu söyleyen kafasının içindeki sesti ve kasılan midesi bundan yeterince emindi.

Willa'dan biraz hoşlanan Lander'ı aramaya gitti. Willa, onları böyle yolda bıraktığı için Amtrak Tren Şirketi'ne küfürü basınca Lander, ona çok cesur olduğunu söylemişti. Ama diğerleri Amtrak'a ne kadar kızsalar da, Willa'dan hiç hoşlanmıyorlardı.

David önünden geçerken "Burası ıslak kraker gibi kokuyor!" diye bağırdı Helen Palmer, ona. Her zaman oturduğu köşedeki sıraya yerleşmişti. O anda kocası biraz dinlensin diye, Rhinehart adındaki kadın, ona eşlik ediyordu. Kadın, David'e gülümsedi.

"Willa'yı gördünüz mü?" diye sordu David.

Bayan Rhinehart gülümsemeye devam ederek başını iki yana salladı.

"Akşam yemeğinde balık var!" dedi Bayan Palmer öfkeyle. Şakaklarındaki damarlar kabarmıştı. Birkaç kişi etrafa bakındı. "Önce birisi, sonra da diğeri çıkıyor!"

"Susss, Helen," dedi Bayan Rhinehart. Galiba kadının adı Sally'di, ama sonra David böyle bir ismi unutmuş olamayacağına karar verdi; bugünlerde o kadar az Sally vardı ki. Artık dünya Amber, Ashley ve Tiffany isimleriyle doluydu. Willa da nesli tükenme tehlikesi yaşayan türlerden biriydi. Bunu düşünürken David'in midesi bir kez daha kasıldı.

"Kraker gibi!" Helen yere tükürdü. "Bu lanet krakerler ıslak."

Henry Lander saatin altındaki sırada oturuyordu. Kolunu karısının omzuna atmıştı. Daha David, ona sormadan başını kaldırıp iki yana salladı. "Burada değil. Üzgünüm. Eğer şansın varsa kasabaya gitmiştir. Yoksa temelli buradan gitmiş demektir." Eliyle otostop işareti yaptı.

David, nişanlısının otostopla batıya gidebileceğine ihtimal vermedi... çok çılgınca olurdu; ama Willa'nın orada olmadığını da biliyordu. Daha orada kaç kişi olduğunu saymadan önce anlamıştı; birden aklına kış hakkında okuduğu bir şiir ya da kitaptan bir parça geldi: Olmamanın çığlığı, yüreğin içinde duyulan eksiklik.

İstasyon dar ahşap bir iskeleden ibaretti. İnsanlar ya bunun üstünde amaçsızca tur atıyorlar ya da floresan lambaların altındaki sıralarda oturuyorlardı. Oturmakta olanların omuzları, böyle yerlerde görülen kişilere özgü bir şekilde çökmüştü. Hayatlarında ters gitmiş olan şey her neyse, yollarına devam edebilmek için bunun düzelmesini bekleyen insanların bulunduğu yerler... Wyoming, Crowheart Springs'e belli bir amaçla gelen pek olmazdı.

"Onun peşinden gitmeye kalkma, David," dedi Ruth Lander. "Hava kararıyor, o yolda bir sürü tehlikeli yaratık var. Sadece çakallar değil. O bacağı aksayan kitapçı, rayların diğer tarafındaki deponun orada birkaç tane kurt gördüğünü söyledi."

"Biggers," dedi Henry. "Adamın adı Biggers."

"Adının ne olduğu önemli değil," dedi Ruth. "Demek istediğim, artık Kansas'ta değilsin, David."

"Ama eğer o gidebildiyse..."

"Willa gittiğinde hava aydınlıktı," dedi Henry Lander. Sanki havanın aydınlık olması kurt ya da ayının bir kadına saldırmasına engelmiş gibi. David'in bildiği kadarıyla, pekâlâ engel olabilirdi. Sonuçta o bir bankerdi, doğal yaşam uzmanı değil. Üstelik oldukça genç bir bankerdi.

"O yokken tren gelirse, kaçıracak." David bir türlü bu basit gerçeği anlamalarını sağlayamıyordu. Chicago'daki ofis çevresinin argosuyla, bir türlü söylemek istediklerini anlatamıyordu.

Henry kaşlarını kaldırdı. "Yani ikinizin birlikte treni kaçırması durumu bir şekilde düzeltecek mi, demek istiyorsun?"

Treni ikisi birden kaçırırlarsa ya otobüsle gelirler ya da birlikte bir sonraki treni bekleyebilirlerdi. Artık Henry'yle Ruth'un bunu anlamış olması gerekiyordu. Ama belki de anlamıyorlardı. David onlara baktığı zaman gördüğü şey, tam gözlerinin önündeki şey... West Overalls'da geçici olarak çakılıp kalmış insanlara özgü o bezginlikti. Hem zaten Willa'dan hoşlanan başka birileri var mıydı? Birden ortadan kaybolsa, David Sanderson'dan başka kim onu umursardı ki? Hatta Willa'ya karşı belirgin bir nefret olduğu bile söylenebilirdi.

"Kasabaya gidip onu arayacağım," dedi David.

Henry içini çekti. "Bu çok budalaca olur, evlat."

"Crowheart Springs'de kalırsa San Francisco'da evlenemeyiz," dedi David espri yapmaya çalışarak.

Dudley yanlarından geçiyordu. David, Dudley'in adamın adı mı, soyadı mı olduğunu bilmiyordu. Onun hakkında bildiği tek şey; Staples Ofis Malzemeleri Şirketi'nde yönetici olduğu ve bir bölge toplantısı için Missoula'ya gittiğiydi. Dudley çoğu zaman sessiz bir adamdı, dolayısıyla birden anırır gibi bir kahkaha atması herkesi oldukça şaşırtıyordu. "Eğer tren

gelir, siz de onu kaçırırsanız," dedi. "Bir hakim bulup burada da evlenebilirsiniz. Sonra tekrar doğuya döndüğünüzde arkadaşlarına Vahşi Batı'da silah sesleri arasında evlendiğinizi anlatırsın. Tamam mı, ortak?"

"Bunu yapma," dedi Henry. "Burada fazla kalacak değiliz."

"Yani onu bırakıp gideyim mi? Olacak şey değil."

Lander veya karısının bir şey söylemelerine fırsat vermeden David yanlarından ayrıldı. Georgia Andreeson yakındaki bir sıraya oturmuş, kirli parke taşların üstünde zıplayan, kırmızı elbiseli kızını seyrediyordu. Pammy Andreeson hiç yorulmayan bir çocuktu. Trenleri Wind River makasında raydan çıkıp burada, tıpkı kayıp eşyalar bürosunda unutulmuş bir paket gibi çakılıp kaldıklarından beri onu hiç uyurken görüp görmediğini düşündü David. Belki bir kere, başını annesinin kucağında görmüştü. Ama bu da gerçek olmayabilirdi, beş yaşındaki çocukların çok uyuduklarını düşünerek kafasında kurduğu bir şeydi belki de.

Pammy parke taşlar üstünde seksek oynuyordu. Kırmızı elbisesi tombul dizlerinin üstünde dalgalanırken bir yandan da tekdüze bir sesle şarkı söylüyordu. "Bu adamın adı Danny, o da bizim gibi ölümlü." David çok sinirlendi. *"Bu adamın adı David, bütün bunlar ona ait."* Küçük kız kıkırdayarak David'e el salladı.

"Pammy, yeter artık," dedi Georgia Andreeson. Yüzüne düşen saçlarını eliyle kenara itip David'e gülümserken. David bu hareketin yorgunluk ifadesi olduğunu düşündü; kadının önünde yaramaz kızıyla yapacağı uzun bir yolculuk vardı, görünürlerde de herhangi bir Bay Andreeson da yoktu.

"Willa'yı gördünüz mü?" diye sordu David.

"Gitti," dedi kadın eliyle kapının üstündeki yazıyı göstererek. YOLCU SERVİSİ, TAKSİ, OTEL REZERVASYONU İÇİN ÜCRETSİZ TELEFON.

Biggers topallayarak ona doğru geliyordu. "Ben olsam elimde iyi bir tüfek olmadan araziye çıkmam. Kurtlar var. Gördüm."

"Bu kızın adı Willa," dedi Pammy. "Sakın gitme onunla." Kız katıla katıla gülerek yere yattı.

Kitapçı Biggers, David'in konuşmasına fırsat vermedi. İstasyon boyunca aksayan bacağıyla volta atıp duruyordu. Tepedeki lambanın ışığında gölgesi bir uzayıp bir kısalmaktaydı.

Phil Palmer, yolcu servisi yazılı ilanın olduğu kapının kenarına dayanmıştı. Emekli sigortacıydı. Karısıyla birlikte Portland'a gidiyorlardı. Bir süre en büyük oğullarının yanında kalmayı düşünüyorlardı, ama Palmer bir ara David ve Willa'ya karısı Helen'in bir daha doğuya dönemeyeceğini anlatmıştı. Kadın hem kanserdi, hem de Alzheimer'dı. Willa buna çifte belâ demişti. David bu ifadeyi çok acımasız bulduğunu söyleyince Willa, ona şöyle bir bakmış, bir şey diyecek gibi olmuş, ama sonra sadece başını iki yana sallamakla yetinmişti.

Şimdi Palmer her zamanki gibi şansını denedi. "Hey adamım, ver bir sigara bakayım."

David de her zamanki gibi cevap verdi. "Ben sigara içmem, Bay Palmer."

Ve Palmer konuşmaya devam etti. "Seni sınıyordum evlat."

David mahsur kalan tren yolcularının Crowheart Springs'e gidecek servis aracını bekledikleri beton platforma çıkınca Palmer kaşlarını çattı. "Bu iyi olmaz, dostum."

Otların neredeyse raylara kadar uzandığı, istasyonun diğer tarafından bir uluma sesi geldi... iri bir köpek de olabilirdi, ama galiba başka bir şeydi. Derken buna başka bir ses daha eklendi ve birlikte koro yaptılar.

"Ne demek istediğimi anladın mı, evlat." Palmer bu uluma sesleriyle iddiası kanıtlanmış gibi güldü.

David döndü ve ince ceketinin önünü kapatıp merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Fikrini değiştirme fırsatı olmasın diye adımlarını hızlandırdı. İlk adım zor geldi, ama sonra sadece Willa'yı düşünmeye başladı.

"David," diye seslendi Palmer ciddileşerek. "Gitme."

"Neden? Willa gitti. Hem zaten kurtlar bu tarafta." Parmağıyla omzunun arka tarafını gösterdi. "Eğer o sesler kurtlara aitse, tabii."

"Elbette kurt sesiydi. Ama merak etme, sana saldırmazlar... yılın bu mevsiminde aç olduklarını sanmıyorum. Ama sadece o kız parlak ışıkları özledi diye, ikinizin de bu ıssız yerde kim bilir ne kadar uzun bir süre tıkılıp kalmasına gerek yok."

"Anlamıyorsunuz galiba... o benim nişanlım."

"Sana acı gerçeği söyleyeyim, dostum: Eğer bu kız kendisini senin nişanlın olarak görseydi, bu yaptığım şeyi yapmazdı. Ne dersin?"

David önce bir şey söylemedi, çünkü ne diyeceğini bilmiyordu. Herhalde bunun nedeni çoğu zaman gözlerinin önündeki şeyleri göremeyişiydi. Willa böyle söylemişti. Bir süre sonra dönüp Phil Palmer'a baktı. "Bence insan ıssız bir yerde nişanlısını bırakıp gitmez. En azından ben böyle düşünüyorum."

Palmer içini çekti. "Neredeyse o sefil kurtlardan biri, senin o züppe popondan bir parça koparsın diye dua edeceğim. Belki o zaman aklın başına gelir. Senin küçük Willa Stuart'ın kendinden başka kimseyi düşündüğü yok, bunu da senden başka herkes görüyor."

"Açık bir market bulursam size bir paket sigara alayım mı?"

"Neden olmasın, ha?" dedi Palmer. Daha sonra David kaldırımı olmayan boş cadde üstünde PARK YAPILMAZ TAKSİ DURAĞI yazılı yerden geçerken, "David!" diye seslendi bir daha.

David dönüp baktı.

"Servis aracı yarına kadar dönmeyecek, kasabadan burası beş kilometre. Danışma masasının duvarında öyle yazıyor. Gidiş geliş on kilometre. İki saatini alır, tabii onu aramak için geçireceğin süreyi hesaba katmazsan."

David söylediklerini duyduğunu göstermek için elini kaldırdı, ama yürümeye devam etti. Dağlardan esen rüzgâr serindi, ama ceketini hışırdatması ve saçlarını geriye savurması David'in hoşuna gidiyordu. Önceleri kurt çıkabilir diye yolun iki tarafını kontrol ediyordu, ama görünürde

hiç kurt olmayınca düşünceleri yine Willa'ya kaydı. Ve gerçekten, onunla ikinci veya üçüncü kez birlikte olduğundan beri hiçbir şey düşünemez olmuştu.

Willa, parlak ışıkları özlüyordu. Palmer bu konuda haklıydı, ama Willa'nın kendisinden başka kimseyi düşünmediğine inanmıyordu David. İşin aslı, Willa gecikecekleri için sürekli mızmızlanan yaşlı insanlarla birlikte beklemekten sıkılmıştı. İlerideki kasabada da bir şey olacağı yoktu, ama Willa'ya göre orada biraz eğlenme ihtimali vardı ve bu ümit, Amtrak'ın yolcuları almak için göndereceği treni kaçırma ihtimaline üstün gelmişti.

Peki, eğlenmek için nasıl bir yere gitmiş olabilirdi?

Tren istasyonunun bir duvarında mavi, beyaz, kırmızı boyayla WYOMING ve EŞİTLİK EYALETİ yazılı uzun yeşil bir kulübeden ibaret olan Crowheart Springs'de gece kulübü gibi bir şey olmadığından emindi. Ne gece kulübü ne de disko olabilirdi, ama mutlaka bar olurdu. Willa da bunlardan birine razı olacaktı. Gece kulübünde canlı müzik yapılmıyorsa, bardaki müzik kutusundan yararlanabilirdi.

Gece iyice bastırınca gökyüzü bir anda puantiyeli bir halı gibi ışıl ışıl yıldızlarla doldu. İki dağın arasında bir yarım ay belirmişti ve hem yolun üstüne, hem de iki yanındaki araziye hastane odasındakine benzer bir ışık yayıyordu. İstasyondayken ıslık gibi gelen rüzgârın sesi açık alanda tuhaf bir mırıltıya dönüşmüştü. Tıpkı Pammy Andreeson'un seksek oynarken şakıması gibiydi.

Yürürken bir yandan da arkadan gelebilecek tren sesine kulak kabartıyordu. Trenin geldiğini duymadı, ama rüzgâr sesiyle birlikte bir anda net bir şekilde klik-klik-klik sesini işitti. David dönüp bakınca yirmi adım kadar gerisinde, 26 Numaralı Karayolu'nun şeridi üstünde duran bir kurt gördü. Hayvan neredeyse bir dana kadardı, tüyleri tıpkı bir Rus kalpağına benziyordu, gözleri koyu idrar rengindeydi. David'in baktığını görünce durdu. Ağzı sırıtır gibi açıldı ve küçük bir motorun hırıltısını andıran bir sesle solumaya başladı.

Korkacak zaman değildi. David, ona doğru bir adım atıp el çırptı ve bağırdı. "Def ol git buradan! Hadi bakalım, git buradan!"

Kurt kuyruğunu toplayıp kaçtı, giderken de arkasında buharı tüten dışkısını bıraktı. David güldü; kahkaha atarsa tanrılara meydan okumuş olacağını düşünerek kendini tuttu. Hem korkuyordu, hem de tuhaf bir şekilde çok sakindi. O anda adını "Kurt Korkutan" olarak değiştirmeyi düşündü. Bir banker için ne isim olurdu ama!

Birden küçük bir kahkaha atıverdi... kendini tutamamıştı. Sonra tekrar Crowheart Springs yönüne döndü. Artık yürürken sadece iki yana değil, arada bir arkasına da bakıyordu, ama kurt bir daha gelmedi. David'in o anda inandığı şey, mahsur kalan yolcuları almak için gelen özel trenin gürültüsünü birazdan duyacağıydı; raydan çıkıp yolu tıkayan tren çekilmiş, yolcular tekrar yola koyulmuşlardı... Palmer çifti, Lander çifti, aksak Biggers, seksek oynayan Pammy ve diğerleri.

Ee, ne olmuş yani? Amtrak Şirketi onların bagajını San Francisco'da saklardı; artık bu kadarını mutlaka yaparlardı. O ve Willa da otobüs terminalini bulurlardı. Greyhound Otobüs Şirketi Wyoming'in nerede olduğunu biliyordu herhalde.

Önüne çıkan bir Budweiser bira kutusunu tekmeleyerek yola devam etti. Sonra çarpık bir vuruşla kutuyu yolun kenarına fırlattı. Tam onu alıp almamayı düşünürken uzaktan kulağına bir müzik sesi geldi: bir bas gitar ve ağlar gibi çıkan bir elektro gitar sesi. David bu sesi kromlu gözyaşlarına benzetirdi. Neşeli parçalarda bile.

Willa oradaydı ve o müziği dinliyordu. Sadece oraya en yakın müzikli yer olduğu için değil, gitmesi gereken doğru yer olduğu için. David bundan emindi. Bira kutusunu bırakıp gitar sesine doğru yürüdü; spor ayakkabıları yerdeki tozları kaldırırken rüzgâr da saçlarını savuruyordu. Derken davul sesini duydu, sonra da sadece 26 yazan levhanın altında, kırmızı neon ışıklı oku gördü. Ne de olsa burası 26 Numaralı Karayolu'ydu. Böyle bir yer için mantıklı bir isimdi.

İki tane otoparkı vardı; öndeki asfaltla kaplıydı ve çoğu Amerikan modeli ve en az beş yaşında olan kamyonetler ve otomobillerle tıka basa doluydu. Diğer otopark ise çakıl kaplıydı. Burada mavi florasan ışığın altında dizili uzun römorklar vardı. David artık ritim ve solo gitarları işitip kapıdaki ilanı okuyacak kadar yaklaşmıştı: SADECE BİR GECE İÇİN THE DERAILERS(*) GİRİŞ 5 DOLAR

David orkestranın adını tekrar okudu. Willa kendisi için doğru orkestrayı bulmuştu. Cüzdanında bir beşlik vardı, ama 26'nın fuayesinde kimse yoktu. İçerideki parke dans pisti, çoğu kot pantolon ve kovboy çizmesi giymiş, birbirlerinin popolarını avuçlayarak slow dans yapan çiftlerle doluydu. "Wasted Days and Wasted Nights"(**) adlı parça çalıyordu. Çok yüksek sesli ve ağlak bir parçaydı, ama söyleyen kişi David'in anladığı kadarıyla çok güzel söylüyordu. Bira, ter, Brut ve Wal-Mart parfümlerinin karışımı olan kokular David'in burnuna yumruk gibi çarptı. Kulağına gelen kahkahalar, birbiriyle sohbet eden insanların sesleri, hatta pistin bir ucundan çıkan neşeli çığlıklar tıpkı insanın hayatı boyunca yaşadığı kritik dönemlerde tekrar tekrar gördüğü rüyalardaki seslere benziyordu. Büyük bir sınav için hazırlıksız olma rüyası, topluluk içindeyken çırılçıplak kalma rüyası, bir yerden aşağıya düşme rüyası, yabancı bir şehirde kaderinin orada olduğunu bildiğin bir köşeye doğru deli gibi koşma rüyası...

David bir an beş dolarını tekrar cüzdanına koymayı düşündü, ama sonra gişeye uzanıp parayı oradaki masanın üstüne bıraktı. Masada bir Danielle Steel romanı ve bir paket Lucky Strike sigarasından başka bir şey yoktu. Sonra da kalabalık salona girdi.

The Derailers grubu hızlı bir parçaya geçince genç dansçılar hoplayıp zıplamaya başladılar. David'in solunda daha yaşlıca iki düzine kadar çift, sıra dansı yapıyordu. David bir daha bakınca aslında dans eden tek bir

(*) Raydan Çıkaranlar
(**) Heba Olan Günler ve Geceler

sıra olduğunu gördü. Arka duvar aynayla kaplı olduğu için dans pistini olduğundan iki kat daha büyük gösteriyordu.

Bir bardak kırıldı. Derailers grubunun solisti, "Kıran öder, ortak!" diye seslendi. Dansçılar bu sözü çok esprili bulup alkışladılar. O kadar tekila yuvarladıktan sonra normaldir, diye geçirdi içinden David.

Tepede sallanan Wind River Range'nin neon ışıklı kopyasının altındaki bar atnalı biçimindeydi. Her tarafta ışıklar yanıp sönüyordu; Wyoming'lilerin bayraklarının rengini çok sevdiklerini düşündüm. Yine aynı renklerde bir neon levhada TANRI'NIN ÜLKESİNDESİNİZ ORTAK yazılıydı. Bunun sağında bir Budweiser, solundaysa bir Coors logosu vardı. Bar tezgâhının önü servis bekleyenlerle doluydu. Beyaz gömlekleri ve kırmızı yelekleri içinde üç barmen hızla servis yapıyorlardı.

Ahır gibi bir yerdi, içeride en az beş yüz kişi olmalıydı, ama David, Willa'yı bulmakta zorlanacağını sanmıyordu. Pistin kenarından geçerken dans eden kadınlı erkekli kovboylara çarpmamak için o da dans eder gibi hareket etmek zorunda kaldı.

Barın ve dans pistinin ilerisinde, oturma bölmelerinin bulunduğu karanlık ve küçük bir salon vardı. Bu bölmelerde sıkışık bir vaziyette dörtlü gruplar oturuyordu. Ortadaki masaların üstünde birer sürahi duruyordu. Yan duvardaki ayna o dörtlü grubu sekiz kişi gösteriyordu. Sadece bir bölme boştu. Willa tek başınaydı; üstündeki çiçekli basma elbisesiyle, kot pantolon ve etek, inci düğmeli gömlek giymiş diğer insanların arasında aykırı kalıyordu. Kendine içki veya yiyecek bir şey de almamıştı; masanın üstü boştu.

Önce David'i görmedi. Dansçıları seyrediyordu. Dudağının kenarında derin gamzeler vardı. Bulunduğu ortama aykırı duruyordu, ama o haliyle David, onu hiç bu kadar çok sevmediğini düşündü. Gülümsemek üzere olan Willa hep böyle olurdu işte.

"Selam, David," dedi David yanına otururken. "Geleceğini biliyordum. Orkestra ne kadar iyi, değil mi? Ses ne kadar yüksek!" Willa sesini

duyurmak için neredeyse bağırıyordu, ama bundan hoşlandığı belliydi. David'e bir kez baktıktan sonra tekrar dansçıları seyretmeye başladı.

"Gerçekten de fena değiller," dedi David. İçinde tekrar depreşen endişeye rağmen David de kendini müziğe kaptırmaya başlıyordu. Artık Willa'yı bulduğu için şimdi o lanet treni kaçıracağı endişesi her yanını sarmıştı. "Solistleri Buck Owens'i andırıyor."

"Öyle mi?" Willa gülerek ona doğru döndü. "Buck Owens da kim?"

"Önemli değil. İstasyona dönmemiz gerek. Tabii, burada bir gün daha mahsur kalmak istemiyorsan."

"Aslında fena olmaz. Burası hoşuma git... hey, dikkat et!"

Dans pistinin üstünden bir bardak uçtu ve göremedikleri bir yere düşüp parçalandı. Neşeli sesler alkışlara karıştı. Willa da alkışlıyordu. O sırada David tişörtlerinde GÜVENLİK yazan birkaç tane iri kıyım adamın bardağın fırlatıldığı yere doğru yöneldiklerini fark etti.

"Burası saat daha on bir olmadan otoparkta en az dört kavganın çıktığı yerlerden," dedi David. "Son içki servisinden önce de bir tane toplu kavga çıkar mutlaka."

Willa bir kahkaha atıp parmaklarını tabanca biçimine soktu. "Güzel! Seyretmek isterim."

"Ben de istasyona dönmek istiyorum," dedi David. "San Francisco'da bara gitmek istersen seni götürürüm. Söz veriyorum."

Willa alt dudağını sarkıtıp başını iki yana salladı. "Aynı şey olmaz. Olmaz, işte, sen de biliyorsun. San Francisco'da büyük ihtimalle içtikleri şey... ne bileyim... makrobiyotik bira falandır."

David buna güldü. Tıpkı Kurt Korkutan adındaki banker gibi, makrobiyotik bira fikri çok komikti. Ama kahkahasının altında endişe hâlâ duruyordu; belki de kahkahayı ateşleyen de o endişeydi?

"Şimdi kısa bir mola verip hemen döneceğiz," dedi solist alnındaki teri silerek. "Hadi, şimdi içme zamanı. Sakın unutmayın, benim adım Tony Villanueva, grubumuzunki de Derailers."

"İşte bu da elmas ayakkabılarımızı giyip yola koyulmamız için bize verilen işaret," dedi David ve Willa'nın elini tuttu. Kendisi bölmeden dışarı süzülürken Willa olduğu yerde kaldı. Ama David'in elini bırakmamıştı; içinde panik kıpırtıları başlayan David tekrar oturdu. Ağzına takılan kancadan kurtulamayacağını anlayan bir balığın neler hissettiğini şimdi anlıyordu. O kancadan kurtuluş yoktu ve Bay Alabalık'ın kıyıya çekilip debelenerek son nefesini vermesi kaçınılmazdı. Willa öldürücü mavi gözleriyle ve derin gamzeleriyle ona bakıyordu. Gülümsemek üzere olan Willa, sabahları roman, akşamları şiir okuyan ve televizyondaki haberleri günü geçmiş bulan, müstakbel karısı Willa.

"Bize bak," dedi Willa başını aynaya çevirerek.

David aynaya baktı. Karşısında Doğu Yakası'ndan gelip Wyoming'de mahsur kalan genç ve hoş bir çift vardı. Çiçekli elbisesi içinde Willa ondan daha güzeldi, ama zaten David bunun hep böyle olduğunu biliyordu. Kaşlarını kaldırıp aynadaki görüntü Willa'dan gerçeğine döndü.

"Hayır, bir daha bak," dedi Willa. Gamzeler hâlâ yerindeydi, ama ciddileşmişti tabii, bu parti ortamında ne kadar olabilirse. "Ve sana söylediğim şeyi düşün."

Bana bir sürü şey söyledin ve ben de hepsini düşündüm, demek istedi ama bu tipik bir âşık sözüydü ve anlamsız olurdu. Willa'nın ne demek istediğini anladığı için hiçbir şey demeden tekrar aynaya döndü. Bu defa dikkatle baktı ve aynada kimseyi göremedi. Görüntüde 26'nın içindeki tek boş oturma bölmesi vardı. Aklı karışmış bir halde Willa'ya döndü, ama nedense çok da şaşırmamıştı.

"Bu barda herkes içkiliyken ve deli gibi eğlenirken güzel bir dişinin tek başına nasıl oturabildiğini hiç mi merak etmedin?"

David başını iki yana salladı. Bunu hiç düşünmemişti. Üstünde düşünmediği birçok şey vardı aslında... en azından şimdiye kadar. Örneğin, en son ne zaman bir şey yediği veya içtiği. Ya da saatin kaç olduğu veya

en son ne zaman gündüz olduğu. Aslında onlara ne olduğunu da tam olarak bilmiyordu. Bildiği tek şey Northern Flyer treninin raydan çıktığı ve şimdi de nasıl bir tesadüfdür ki burada oturmuş country müzik dinledikleri grubun adının da...

"Bira kutusunu tekmeledim," dedi David. "Buraya gelirken bir bira kutusu tekmeledim."

"Evet," dedi Willa. "Aynaya ilk baktığında bizi de görmüştün, değil mi? Algılama her şey değildir, ama algılama beklentiyle birlikte olunca?" Göz kırpıp ona doğru uzandı. Göğüsleri David'in koluna dayanmıştı. Yanağına bir öpücük kondurunca David çok hoş bir his duydu, kesinlikle yaşayan bir dokunun yarattığı histi. "Zavallı, David. Üzgünüm. Ama buraya gelmekle çok cesurca davrandın. Doğrusunu istersen, geleceğini sanmıyordum."

"Gidip diğerlerine de söylemeliyiz."

Willa dudaklarını büzdü. "Neden?"

"Çünkü..."

Kovboy şapkalı iki adam yanlarında kıkır kıkır gülen, kot pantolonlu, saçları at kuyruklu iki kadınla birlikte onların bulunduğu tarafa doğru geliyorlardı. Yaklaştıkları anda hepsinin yüzünde aynı anda bir... korku değil, ama büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Sonra dönüp tekrar bara doğru yöneldiler. Bizi hissediyorlar, diye düşündü David. Tıpkı soğuk hava dalgasının onları geriye savurması gibi... artık biz böyleyiz.

"Çünkü doğru olan bizim böyle yapmamız."

Willa kahkaha attı. Bezgin bir sesi vardı. "Bana, televizyonda yulaf ezmesi satan o yaşlı adamı hatırlatıyorsun."

"Hayatım, o insanlar bir trenin gelip onları alacağını sanıyorlar!"

"Belki de öyle bir tren vardır!" David, onun bu acımasızlığı karşısında korkar gibi oldu. "Belki o kilise ilahilerinde sözü edilen, içinde kumarbazlara zamparalara yer olmayan o fazilet treni..."

"Amtrak Şirketi'nin cennet seferleri olduğunu sanmıyorum," dedi David. Onu güldürmeyi ummuştu, ama Willa asık bir yüzle ellerine bakıyordu. Birden David'in aklına bir şey geldi. "Senin bildiğin başka bir şey var mı? Onlara söylememiz gereken bir şey? Var, değil mi?"

"Burada oturmak varken neden kalkıp oralara gideceğiz, anlamıyorum," dedi Willa. Sesinde bir huysuzluk mu vardı, ne? Vardı galiba. Willa'nın bu yönünü hiç görmemişti. "Biraz dargörüşlü olabilirsin David, ama en azından buraya geldin. Bunun için seni seviyorum." Sonra uzanıp onu bir kez daha öptü.

"Bir de kurt var," dedi David. "El çırpıp onu korkuttum. Adımı Kurt Korkutan olarak değiştirmeyi düşünüyorum."

Willa bir an ağzı açık ona bakakaldı; bu arada David'in de düşünecek zamanı oldu: Sevdiğim kadını gerçekten şaşırtabilmek için ölmeyi beklemek zorunda kaldım. Sonra Willa, kendini bölmenin, arkası yastıklı koltuğunda geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı. Yanlarından geçen bir garson kadın içi bira dolu tepsiyi elinden düşürdü ve çeşit çeşit küfürler savurmaya başladı.

"Kurt Korkutan!" diye bağırdı Willa. "Sana yatakta böyle demek istiyorum! Hah, Kurt Korkutan öyle büyüksün ki! Öyle kıllısın ki!"

Garson kadın hâlâ yere dökülen bira köpüklerine bakarak sahil izni almış bir denizci gibi ağzına geleni söylüyordu. Ama bu arada boş olan o tek bölmeye de yaklaşmıyordu.

"Hâlâ yapabilir miyiz dersin?" dedi David. "Yani sevişebilir miyiz?"

Willa sulanan gözlerini sildi. "Algılamayla birlikte beklenti olacak, unuttun mu? Bir araya geldikleri zaman dağları bile yıkarlar." David'in elini tuttu. "Seni hâlâ seviyorum, sen de hâlâ beni seviyorsun. Değil mi?"

"Ben Kurt Korkutan değil miyim?" diye sordu David. Hâlâ espri yapabiliyordu, çünkü hâlâ öldüğüne inanmıyordu. Willa'nın arkasındaki aynaya baktı ve ikisini birlikte gördü. Sonra sadece kendisini... eli boştu.

Sonra ikisi de görünmez oldu. Ama yine de... soluyor, bira, viski ve parfüm kokularını alıyordu.

Bir yerden bir komi gelmiş, garson kadının yeri temizlemesine yardım ediyordu. David, kadının, "Ayağım takılmış gibi oldu," dediğini işitti. İnsan öbür dünyaya göçtükten sonra da böyle şeyleri işitebilir miydi?

"Sanırım ben de seninle döneceğim," dedi Willa. "Ama burası gibi bir yer varken o sıkıcı insanların olduğu o sıkıcı istasyonda kalacak değilim."

"Tamam," dedi David.

"Buck Owens kim?"

"Sana, onu anlatırım," dedi David. "Roy Clark'ı da. Ama önce bana başka ne bildiğini söyle."

"O insanların çoğundan hoşlanmıyorum," dedi Willa. "Ama Henry Lander iyi bir adam. Karısı da öyle."

"Phil Palmer da iyi biri."

Willa burnunu kıvırdı. "Otlakçı Phil."

"Başka ne biliyorsun, Willa?"

"Gerçekten dikkatli bakarsan kendin de görürsün."

"Söylesen daha kolay olmaz mı..."

Belli ki öyle değildi. Willa bacaklarının üst kısmı masanın kenarına takılana kadar kalkıp eliyle işaret etti. "Bak! Orkestra yine sahneye dönüyor!"

David ve Willa el ele yola çıktıklarında ay iyice yükselmişti. David bunun nasıl olduğunu anlayamıyordu... orkestra döndükten sonra sadece iki parça boyunca orada kalmışlardı, ama ay o sırada yükselmiş, yıldızlı gökyüzünde yarım bir tabak gibi duruyordu. Bunu rahatsız edici buldu, ama onu daha çok rahatsız eden başka bir şey vardı.

"Willa," dedi. "Hangi yıldayız?"

Willa bunu bir süre düşündü. Rüzgâr elbisesini hışırdatıyordu; tıpkı canlı bir kadının elbisesini hışırdatacağı gibi. "Pek hatırlamıyorum," dedi bir süre sonra. "Ne tuhaf, değil mi?"

"Son defa ne zaman yemek yediğimi veya bir bardak su içtiğimi hatırlamadığımı düşünürsek o kadar da tuhaf sayılmaz. Peki, bir tahminde bulun bakalım. Hemen söyle, hiç düşünmek yok."

"Bin dokuz yüz... seksen sekiz mi?"

David başını salladı. Kendisi 1987 derdi. "İçeride bir kız vardı, tişörtünün üstünde CROWHEART SPRINGS LİSESİ, 2003 SINIFI yazıyordu. Bu kız, bara gelebilecek yaştaysa..."

"Demek ki, 2003 en azından üç yıl öncesi olmalı."

"Ben de öyle düşünüyorum." David birden durdu. "2006'da olamayız Willa değil mi? Yani, yirmi birinci yüzyılda mıyız?"

Willa cevap veremeden asfalt üstündeki tırnak seslerini duydular: klik-klik-klik. Bu defa bir değil, tam dört tane kurt peşlerinden geliyordu. Diğerlerinden önde olan en büyükleri, daha önce David, Crowheart Springs'e gelirken peşine takılan kurttu. David, onun kapkara tüylerini nerede görse tanırdı. Hayvanın gözleri şimdi daha parlaktı. Yarım ayın iki gözünde de yansıması görünüyordu.

"Bizi görüyorlar!" diye bağırdı Willa coşkuyla. "David, bizi görüyorlar!" Yol şeridi üstünde bir dizi üstüne çökerek sağ elini uzattı. Dilini şaklatarak bir ses çıkardı ve, "Hadi, yavrum! Gel bana!"

"Willa bence yaptığın hiç doğru değil."

Willa her zamanki gibi kulak asmadı. Hep kendi bildiğini okurdu. Chicago'dan San Francisco'ya trenle gitmeyi isteyen de oydu, çünkü trende düzüşmenin nasıl olduğunu bilmek istiyorum demişti. Özellikle de hızlı giden ve sallanan bir trende.

"Hadi, koca oğlan, gel annenin yanına!"

Peşinde eşi ve iki yavrusuyla birlikte koca kurt yanına geldi. Burnunu ve pırıl pırıl parlayan dişlerini kendisine uzatılan o ince ele doğru yaklaştırınca bir an ayın yansıması iki gözünü birden kapladı ve gümüş rengine döndü. Sonra, tam burnu Willa'nın eline temas edecekken hayvan

birden kulak tırmalayan çığlıklar atarak kendini geriye attı, arka ayakları üstünde dikilip pençeleriyle havayı yumrukladı ve karnındaki beyaz tüyler ortaya çıktı. Diğerleri hemen dağıldılar. Büyük kurt havada döndükten sonra çığlıklar atarak yol kenarındaki çalılıklara doğru koştu. Diğerleri de peşinden gitti.

Willa ayağa kalktı ve David'in yüreğini paralayacak kadar üzgün bir ifadeyle ona baktı. David başını eğip gözlerini yere yöneltti. "Beni müzik dinlediğim yerden çıkarıp bunun için mi bu karanlığa getirdin?" diye sordu. "Artık ne olduğumu göstermek için mi? Sanki bilmiyordum!"

"Willa çok üzgünüm."

"Daha üzülmedin, ama üzüleceksin." Gelip yine elini tuttu. "Hadi bakalım, David."

David gözünü karartıp ona baktı. "Bana kızmadın mı?"

"Biraz kızdım tabii, ama artık senden başka kimsem yok, seni bırakacak değilim."

Kurtlarla karşılaştıktan kısa bir süre sonra David yolun kenarındaki bankette duran bira kutusunu gördü. Yolun kenarına savrulana kadar tekmelediği kutu olduğundan neredeyse emindi. Ama şimdi orada, ilk bulunduğu yerde duruyordu. Çünkü, aslında onu hiç tekmelememişti tabii. Algılama her şey değildir, demişti Willa, ama algılamayla beklenti birleşince? Her şey mümkündü.

Bir tekmede kutuyu çalılılara doğru attı, ama o noktayı geçtikten sonra geriye dönüp baktığında kutunun, 26'ya gelen bir kovboyun kamyonet penceresinden fırlattığı andan beri durduğu yerde olduğunu gördü. Bir zamanlar Buck Owens ve Roy Clark'ın oynadığı dizide pikap kamyonetlere kovboy Cadillac'ları dendiğini hatırladı.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Willa.

"Sonra anlatırım. Sanırım epey vaktimiz olacak."

Ay ışığında, Crowheart Springs Tren İstasyonu'nun dışında el ele durarlarken, şekerci dükkânı önünde bekleyen Hansel ve Gretel'e benziyorlardı. Uzun binanın yeşil boyası ay ışığında David'e kül rengi gibi göründü; WYOMING ve EŞİTLİK EYALETİ yazılarının kırmızı, mavi ve beyaz olduğunu bildiği halde bunlar da ona herhangi bir renk gibi göründü. İkili kapıya çıkan geniş merdivenlerin yanındaki direğe tutturulmuş ve hava koşullarına karşı plastikle kaplı bir sayfa kâğıt gördü. Phil Palmer hâlâ kapıya yaslanmış halde duruyordu.

"Hey, adamım," diye seslendi Palmer. "Ver bir sigara bakalım."

"Maalesef Bay Palmer," dedi David.

"Bana bir paket sigara alacaksın sanıyordum."

"Hiç dükkâna rastlamadım," dedi David.

"Gittiğin yerde sigara satmıyorlar mıydı, bebeğim?" diye sordu Palmer, Willa'ya. Belli bir yaşın üstündeki her kadına bebeğim diyen tiplerdendi; bunu anlamak için ona bir kez bakmak yeterliydi; tıpkı sıcak bir ağustos öğleninde onu şapkasını çıkarmış alnındaki teri silerken gördüğünde bunun sıcaktan değil, nemden olduğunu söyleyeceğini bildiğin gibi.

"Eminim satıyorlardı," dedi Willa. "Ama benim satın almam çok zor olurdu."

"Nedenmiş, söyler misin, şekerim?"

"Sizce neden olabilir?"

Ama Palmer kollarını dar göğsünde kavuşturdu ve bir şey söylemedi. İçeride bir yerlerden karısının sesi geliyordu. "Akşam yemeğinde balık var! Önce biri gelir, sonra diğeri! Burasının kokusunu hiç sevmedim! Krakerler!"

"Bizler ölüyüz Phil," dedi David. "Nedeni bu işte. Hayaletler sigara satın alamazlar."

Palmer bir süre ona bakakaldı, ama kahkahayı basmadan önce David, Palmer'ın ona inandığını anladı. "Birine istediği bir şeyi getirmemek

için bir sürü neden duymuşumdur," dedi. "Ama bence ödülü bu söylediğin kazanır."

"Phil..."

İçeriden yine, "Akşam yemeğine balık! Ah, lanet olsun!"

"Bağışlayın, çocuklar," dedi Palmer. "Göreve çağrılıyorum." Gittikten sonra David, Willa'ya döndü, ama Willa direkteki o ilana bakıyordu.

"Şuna baksana," dedi. "Ne görüyorsun, söyle bana."

David önce hiçbir şey görmedi, çünkü ay ışığı koruyucu plastiği parlatıyordu. Bir adım yaklaştı, sonra bir adım daha atıp, Willa'yı kenara çekti.

"En üstte ŞERİFİN EMRİYLE BURADA DİLENMEK YASAKTIR, sonra küçük yazıyla ıvır zıvır, en altta da..."

Willa, ona bir dirsek attı. Oldukça sertti. "Saçmalamayı bırak David ve iyi bak. Bütün geceyi burada geçirmek istemiyorum."

Gözünün önündekini görmüyorsun.

David başını çevirip ay ışığında parıldayan raylara baktı. Bunun ardında tepesi düz beyaz bir yükselti vardı... tıpkı John Ford filmlerindeki tepeleri düz dağlar gibi.

Tekrar direkteki ilana baktı ve şaşkınlık içinde GİRMEK kelimesini DİLENMEK diye okumuş olduğunu fark etti. Koca banker Kurt Korkutan Sanderson nasıl böyle bir hata yapardı?

"ŞERİFİN EMRİYLE BURAYA GİRMEK YASAKTIR yazıyor," dedi.

"Aferin sana. O ıvır zıvırın altında ne var?"

David önce en alttaki o iki satırı okuyamadı; o iki satır ona anlamsız simgeler gibi göründü; bu olanların hiçbirine inanmak istemeyen beyni yazıyı bir türlü tercüme edemediği için olmalıydı. Bunun üzerine tekrar raylara dönüp baktı ve artık bunların ay ışığında parlamadığını görünce şaşırmadı; şimdi baktığı zaman rayların çeliği paslıydı ve bağ yerlerinde otlar bitmişti. Bir kez daha arkasına bakınca tren istasyonunun pencereleri tahtalarla örtülü, çatısında tek tük kiremit kalmış terk edilmiş bir harabe

olduğunu gördü. Çukurlarla dolu ve kısmen çökmüş asfaltın üstündeki PARK YAPILMAZ TAKSİ DURAĞI yazısı kaybolmuştu. Binanın yan duvarındaki WYOMING ve EŞİTLİK EYALETİ yazısını hâlâ okuyabiliyordu, ama artık bu kelimeler de hayalet olmuştu. Tıpkı bizim gibi, diye düşündü.

"Devam et," dedi Willa. Kendi bildiğini okuyan, gözünün önündekini görebilen ve ne kadar acımasızca da olsa onun da görmesini isteyen Willa. "Bu senin son sınavın. Alttaki iki satırı da okursan, artık yolumuza devam edebiliriz."

David iç geçirdi. "BU MÜLK YIKILACAKTIR. Altında da YIKIM TARİHİ TEMMUZ 2007 yazıyor.

"Sınavı başarıyla geçtin. Şimdi bakalım, kasabaya gidip Derailers'ı dinlemek isteyen kimse var mı. Palmer'a işin güzel yanını da anlatacağım, bizler sigara satın alamıyoruz belki, ama bizim gibiler için giriş parası da istenmiyor."

Ama kimse kasabaya gitmek istemiyordu.

"Ölüyüz, demekle ne demek istiyor? Neden böyle korkunç bir şey söylüyor?" diye sordu Ruth Lander, David'e. David'i kahreden şey onun sesindeki yakınmadan çok, yüzünü Henry'nin kadife ceketinin omzuna bastırmadan önce gözlerinde beliren ifadeydi. Çünkü o da biliyordu.

"Ruth," dedi David. "Bunu seni üzmek için söylemiyorum."

"O halde, sus artık," dedi Ruth boğuk bir sesle.

David o anda Helen Palmer dışında herkesin ona öfke ve düşmanlıkla baktığını fark etti. Helen, kocası ve adı sanırım Sally olan Bayan Rhinehart'ın arasında durmuş, başını sallayarak bir şeyler söylüyordu. Floresan lambaların altında küçük gruplar halinde duruyorlardı, ama David gözlerini kırpıştırınca ışıklar kayboldu. O zaman mahsur kalmış yolcular da tahtalarla kaplı pencerelerden sızan bölük pörçük ay ışığı altında duran

silik figürler haline geldi. Lander çifti sırada oturmuyordu; bir yığın boş crack(*) ve eroin şişesinin yanında, tozla kaplı yerde oturuyorlardı evet, göründüğü kadarıyla eroin kovboylar diyarına kadar gelmişti; Helen Palmer'ın diz çöküp mırıldandığı köşenin yanındaki duvarın üstünde rengi solmuş bir yuvarlak vardı. Derken David bir daha gözlerini kırpıştırınca florasan lambalar yine aydınlandı, duvardaki rengi solmuş yuvarlak da saatin altında kaldı.

"Artık gitseniz iyi olur, David," dedi Henry Lander.

"Bir dakika dinler misin, Henry?" dedi Willa.

Henry gözlerini ona çevirdi; David, adamın yüzündeki hoşnutsuzluğu görebiliyordu. Artık Henry'nin daha önce Willa Stuart'a karşı duyduğu sevgiden eser kalmamıştı.

"Dinlemek istemiyorum," dedi Henry. "Karımı üzüyorsun."

"Evet," dedi başında Seattle Mariners beysbol kepi olan şişman, genç bir adam. David, onun adının O'Casey olduğunu sanıyordu. Değilse bile, arası virgüllü o İrlandalı isimlerinden biriydi işte. "Hadi, kızım, kes artık!"

Willa, Henry'ye doğru eğildi, Henry de Willa'nın nefesi kokuyormuş gibi kendini geri çekti. "David'in beni buraya sürüklemesini kabul etmemin tek nedeni, bu yeri yıkacak olmaları! Hiç gülle gördün mü yıkım da kullanılan Henry? Eminim böyle bir şeyi gözünün önüne getirecek kadar akıllısındır."

"Susturun onu!" diye boğuk sesle inledi Ruth.

Willa, ona daha da sokuldu; gözleri parlamıştı. "Güllenin işi bitip gidince, damperli kamyonlar gelecek ve eskiden tren istasyonu olan bu binanın molozlarını toplayacak. Sen o sırada nerede olacaksın?"

"Lütfen, bizi rahat bırak," dedi Henry.

"Henry gerçeği inkâr etmenin bir anlamı yok."

(*) Eroine çok benzeyen bir uyuşturucu.

Baştan beri Willa'dan hoşlanmamış olan Ursula Davis çenesini öne çıkarıp, yanlarına geldi. "Hadi def ol git buradan pis cadı!"

Willa dönüp onlara baktı. "Hiçbiriniz anlamıyor musunuz? Sizler öldünüz artık, hepimiz ölüyüz, burada ne kadar uzun süre kalırsanız başka bir yere gitmeniz o kadar zor olacak!"

"Doğru söylüyor," dedi David.

"Zaten sen o dünya düz dese, bunu da kabul edersin," dedi Ursula. Uzun boylu, kırk yaşında, çok güzel bir kadındı. "Kabalaştığım için bağışlayın, ama bu kızın azdığını ve artık hiç çekilmediğini düşünüyorum."

Dudley yine o anırma sesine benzeyen bir kahkaha atarken, Bayan Rhinehart burnunu çekmeye başladı.

"Siz ikiniz, yolcuları rahatsız ediyorsunuz." Bunu söyleyen Rattner'dı; yüzünde devamlı özür diler gibi bir ifade olan ufak tefek kondüktör. Çok ender konuşurdu. David gözlerini kırpıştırdı; istasyon yine sızan ay ışığının loşluğunda kalınca Rattner'ın kafasının yarısının kopmuş olduğunu, kalan yarısının da yanıp, simsiyah kaldığını gördü.

"Bu binayı yıkacaklar, sizin de gidecek bir yeriniz kalmayacak!" diye bağırdı Willa. "Hiçbir yer kalmayacak!" Öfkeyle sıktığı yumruklarıyla gözyaşlarını sildi. "Bizimle kasabaya gelmelisiniz. Size yolu gösteririz. Hiç değilse orada insanlar, ışıklar ve müzik var."

"Annee, ben müzik dinlemek istiyorum," dedi Pammy Andreeson.

"Susss," dedi annesi.

"Ölmüş olsaydık, bunu bilirdik," dedi Biggers.

"Bakalım, buna ne diyeceksin, evlat," dedi Dodge ve David'e göz kırptı. "Ne oldu bize peki? Nasıl öldük?"

"Bil... bilmiyorum," dedi David. Willa'ya baktı. Willa omuz silkip başını iki yana salladı.

"Gördün mü, bak?" dedi Rattner. "Tren raydan çıktı. Bu... olur işte... her zaman olabilir, diyecektim ama doğru değil; rayların ciddi bir bakımdan

geçmesi gereken buralarda bile her zaman olmaz. Ama arada bir makas noktalarında..."

"Biz düştük," dedi Pammy Andreeson. David, ona baktı. Bu kez daha dikkatli baktı ve bir an saçları yanmış, kel kafalı paçavralar içinde bir ceset gördü. "Aşağıya, aşağıya ve aşağıya düştük. Sonra..." Gırtlağından hırıltılı, bir ses çıkararak kirli ellerini önce birleştirip sonra iki yana açtı: her çocuğun vücut diliyle anlatacağı şekilde patlamayı anlatmaya çalıştı.

Tam bir şey daha söylemeye hazırlanırken annesi aniden kızın yüzüne sert bir tokat attı; çocuğun ağzı yamulurken sanki sırıtıyormuş gibi dişleri göründü ve dudağının kenarından salya akmaya başladı. Pammy bir an şaşkınlık içinde annesine baktı, sonra da seksek oynarken çıkardığı sesten daha acıklı, tekdüze bir sesle ağlamaya başladı.

"Yalan söylemek konusunda ne biliyoruz, Pamela?" diye bağırdı Georgia Andreeson, kızının koluna yapışarak. Parmakları kızın etine batıyordu.

"Yalan söylemiyor!" dedi Willa. "Raydan çıkıp koyağın içine uçtuk. Şimdi hatırladım, sizler de hatırladınız. Hatırlamadınız mı? Hatırlamıyor musunuz? Yüzlerinizden belli oluyor! O boktan yüzlerinizden."

Georgia Andreeson yüzünü ona dönmeden Willa'ya parmak işareti yaptı. Diğer eliyle de Pammy'yi ileri geri sarsıyordu. Bir yana savrulduğunda David, onu çocuk olarak görüyor, diğer yana savrulduğundaysa kömürleşmiş bir ceset. Neydi alev alan şey? Şimdi o da düştüklerini hatırlıyordu, ama nasıl alev almışlardı? Hatırlamıyordu, belki de hatırlamak istemiyordu.

"Yalan söylemek konusunda ne biliyoruz?" diye bağırdı Georgia Andreeson.

"Yanlış bir şey," dedi çocuk, sesi titreyerek.

Kadın, onu karanlık köşeye doğru sürüklerken çocuk hâlâ tekdüze bir sesle ağlıyordu.

Onlar gittikten sonra kısa bir an sessizlik oldu, herkes Pammy'nin sürgüne gidişini dinliyordu. Sonra Willa, David'e döndü. "Bu kadarı yetti mi?"

"Evet," dedi David. "Gidelim."

"Tanrı'nın yolunda giderken kapı tokmağına dikkat et!" diye bağırdı Biggers deli gibi. Dudley gülmekten kırılıyordu.

Willa önde, Phil'in hâlâ kollarını göğsünde kavuşturmuş halde dayanmakta olduğu ikili kapıya doğru yürüdüler. O sırada David, Willa'nın elini bırakıp çöktüğü köşede ileri geri sallanan Helen Palmer'ın yanına gitti. Kadın başını kaldırıp, şaşkın gözlerle ona baktı. "Akşam yemeğinde balık var," dedi fısıltı halinde çıkan bir sesle.

"Onu bilemem," dedi David. "Ama burasının kötü koktuğu konusunda haklısınız. Bayat ve pis kraker kokuyor." Arkasına döndü; ay ışığı loşluğunda, ama öyle görmek isterse, florasan lambaların aydınlığında diğerleri ona ve Willa'ya bakıyorlardı. "Sanırım çok uzun zaman kapalı kalmış yerlere özgü bir koku," dedi.

"Hadi git artık, evlat," dedi Phil. "Sattığın şeyi kimse almak istemiyor."

"Anlamadım mı sanıyorsunuz?" dedi David ve Willa'nın peşinden ay ışığıyla aydınlanan karanlığa doğru yürüdü. Arkasında, rüzgârın hışırtısını andıran bir sesle Helen Palmer'ın, "Önce bir şey olur, sonra diğeri," dediğini işitti.

26'ya dönüş yoluyla birlikte David tam on beş kilometre yürümüş oluyordu, ama hiç yorulmamıştı. Herhalde hayaletler yorulmuyorlar, diye düşündü, tıpkı acıkmadıkları ve susamadıkları gibi. Hem artık farklı bir geceydi. Dolunay vardı, gökyüzünde gümüş bir dolar gibi parlıyordu ve 26'nın önündeki otopark boştu. Diğerindeyse sessizce duran birkaç tane römork vardı. Sadece bir tanesinin motoru uykulu bir sesle çalışıyordu ve

stop lambaları parlıyordu. Kapıdaki ilanda farklı bir yazı vardı: BU HAFTA SONU NIGHTHAWKS SEVGİLİNİ GETİR PARA HARCA.

"Ne şeker," dedi Willa. "Beni getirir misin, Kurt Korkutan? Ben senin sevgilin değil miyim?"

"Sevgilimsin ve seni getiririm," dedi David. "Ama sorun şimdi ne yapacağımız. Çünkü bar kapalı."

"Yine de içeri gireceğiz, tabii," dedi Willa.

"Ama kapılar kilitlenmiştir."

"Bizim için değil. Algılamayı unuttun mu? Algılama ve beklenti."

David hatırladı ve kapıyı yoklayınca açıldığını gördü. Salonun kendine özgü kokusu hâlâ hissediliyordu, şimdi bunlara bir de çam aromalı temizleyici kokusu eklenmişti. Sahne boştu, bar tünekleri bacakları havada tezgâhın üstünde diziliydi, ama neon ışıklı Wind River Range kopyası hâlâ yanar haldeydi; ya yöneticiler barı kapadıktan sonra ışıkları açık bırakmışlardı ya da Willa öyle olmasını istediği için öyleydi. Bu ihtimal daha kuvvetliydi. Aynalar iki misli gösterdiği için dans pisti şimdi çok büyük görünüyordu. Cilalı zemin üstünde neon ışıkları parlıyordu.

Willa derin bir nefes aldı. "Burnuma bira ve parfüm kokuları geliyor," dedi. "Yarış otomobili kokusu. Çok hoşuma gidiyor."

"Hoş olan sensin," dedi David.

Willa, ona döndü. "O halde beni öpsene, kovboy."

David, onu dans pistinin kenarında öptü ve neler hissettiğini düşünecek olursa, sevişmeleri pekâlâ mümkündü.

Willa, onun ağzını iki kenarından öptükten sonra bir adım geri çekildi. "Müzik kutusuna bir çeyrek atar mısın? Dans etmek istiyorum."

David barın sonundaki müzik kutusuna doğru gidip bir çeyrek attı ve D19'u çaldı... Freddy Fender versiyonu olan "Wasted Days and Wasted Nights." Dışarıda, otoparkta, elektronik gereçlerle yüklü römorkuyla Seattle yolculuğuna devam etmeden önce birkaç saat dinlenmek için orada

kalmış olan Chester Dawson bir müzik sesi duyar gibi oldu, ama sonra rüya gördüğünü düşünüp uyumaya devam etti.

David ve Willa boş dans pistinde yavaş hareketlerle dans ederlerken arada bir görüntüleri aynada beliriyordu.

"Willa..."

"Susss, David. Bebek dans etmek istiyor."

David sustu. Yüzünü onun saçlarına gömdü ve kendini müziğin ritmine bıraktı. Artık burada kalacaklarını düşündü; zaman zaman insanlar onları göreceklerdi. Belki de 26'nın hayaletlerle dolu olduğu söylenir ünlü olurdu, ama herhalde öyle olmazdı. İnsanlar içki içerken yalnız değillerse hayaletleri falan düşünmezlerdi. Bazen, barın kapanışı sırasında barmen veya sona kalan garson kadın (bahşişleri paylaştırmaktan sorumlu olanı) sanki izleniyormuş gibi tuhaf bir duyguya kapılabilirlerdi. Arada sırada müzik bittikten sonra da müzik sesi duyabilirler veya göz ucuyla pistin yanındaki ya da salondaki aynada bir kıpırtı görebilirlerdi. David son durak olarak daha iyi yerlere de kapağı atabileceklerini düşündü, ama bakınca, 26'da fena bir yer değildi. Kapanış saatine kadar insanlarla doluydu. Ve daima müzik vardı.

Gülle hayalleri paramparça ederken geride kalanlar ne yapacaklardı acaba? Yakında yıkacaklardı burayı. Phil Palmer'ı uluma sesleri çıkaran karısını düşen molozlardan korumaya çalışırken gözünde canlandırdı. Aslında o molozlar Helen'e zarar verecek değildi, çünkü işin aslı, Helen aslında orada bile değildi. Çığlıklar atan annesinin kolları arasına sığınmış Pammy Andreeson'u düşündü. İyi huylu kondüktör Rattner *sakin olun,* diyordu ama büyük, sarı iş makinelerinin gürültüsü içinde onu duyan yoktu. Kitap satıcısı Biggers gözünün önüne geldi, topallayarak kaçmaya çalışırken yere düşüyor, tepesinde gülle, duvarları yıkıp geçerken buldozerler her şeyin altını üstüne getiriyorlardı.

Keşke bekledikleri tren, yıkımdan önce gelse, diye aklından geçirdi, keşke beklentileri bunu gerçekleştirse, ama buna pek inanamıyordu. Bir an için bu şokun onları kuvvetli bir rüzgârın söndürdüğü mum alevi gibi, söndürebileceğini düşündü, fakat bu düşüncesinden sonra vazgeçti. Buldozerler ve damperli kamyonlar çekip gittikten sonra onları ay ışığı altında, kullanılmayan paslı rayların yanında dururlarken görür gibi oldu. Birbirlerine sokulmuşlar, milyonlarca yıldızın altında hâlâ trenlerini bekliyorlardı.

"Üşüdün mü?" diye sordu Willa.

"Hayır, neden sordun?"

"Ürperdin."

"Belki de mezarımın üstünden bir hayalet geçmiştir," dedi David. Gözlerini kapadı, boş pist üstünde dans etmeye devam ettiler. Arada bir aynada görünüyorlardı, görüntüleri kaybolduğu zamanlardaysa, neon ışıklı dağ kopyasıyla aydınlanan boş salonda sadece bir country müzik duyuluyordu.

Koşa Koşa

– 1 –

Sadece hızlı koşmak kesiyor.

Bebeği öldükten sonra Emily koşmaya başladı. Garaj yolunun sonunda eğilip, ellerini bacaklarının üstünde kenetleyerek dururdu, sonra sokağın sonuna kadar koşar ve tepenin başındaki Kozy's Qwik-Pik Marketi'ne kadar giderdi. Burada bir ekmek ya da margarin, bazen de aklına hiçbir şey gelmezse, bir çikolata veya bisküvi alırdı. İlk başlarda dönerken yürüyordu, ama sonra koşmaya başladı. Bir süre sonra abur cubur yemeği bıraktı. Ne kadar da zor olmuştu. Daha önceleri tatlı şeyler yemenin acıyı hafiflettiğini bilmiyordu. Ya da belki abur cubur yemek onda tutku halini almıştı. Öyle ya da böyle, sonunda çikolata yemeği bırakmak zorundaydı. Bunu başardı. Koşmak onun için yeterliydi. Henry bu *koşuya* tutku diyordu; Emily, ona hak vermeden edemedi.

"Doktor Steiner bu konuda ne diyor?" diye sordu Henry.

"Doktor Steiner koşabildiğin kadar koş, endorfin salgıla, diyor." Oysa, Susan Steiner'a koştuğunu söylememişti, aslında Amy'nin cenazesinden beri onu görmeye gitmemişti. "Eğer istiyorsan bunu reçetene de yazabilirim, dedi."

Emily her zaman Henry'yi kandırmayı başarabiliyordu. Amy öldükten sonra bile. Henry gözleri yaşlı, yatakta bağdaş kurmuş otururken ona, *başka bir çocuk yapabiliriz*, demişti.

Bu sözleri Henry'yi sakinleştirmişti ve iyi de olmuştu, ama yine beşiğinde morarmış bir bebek bulma ihtimali her zaman varken, başka çocuk yapmayı düşünmüyordu. Bir daha o hiç işe yaramayan CPR(*) (Temel Yaşam Desteği) veya 911'i arayıp haykırırken santraldeki kadının *bayan, sesinizi alçaltın ne dediğinizi anlayamıyorum,* karşılığı olmayacaktı. Ama Henry'nin bunu bilmesi gerekmiyordu; Emily de onu teselli ettiği için memnundu. En azından başlarda. Hayatta tesellinin ekmekten daha önemli bir gıda olduğuna inanıyordu. Kim bilir, belki o da bir gün kendisi için biraz teselli bulabilecekti. Bu arada defolu bir bebek doğurmuştu. Önemli olan buydu. Bu riski bir daha göze alamazdı.

Sonra baş ağrıları başladı. Dayanılmaz baş ağrıları. Ve gerçekten de doktora gitti, ama aile hekimi Doktor Mendez'e gitti, Susan Steiner'a değil. Mendez, ona Zomig adında bir ilaç yazdı. Emily, doktorun muayenehanesine otobüsle gelmişti, ilacı alabilmek için eczaneye koşarak gitti. Sonra da eviyle eczane arasındaki üç kilometrelik yolu koştu. Eve vardığında vücudunun yan tarafında üst kaburgasıyla koltukaltı arasına çelik bir çatal sokulmuş gibi hissetti. Üstünde durmayacaktı. Bu tip sancılar geçerdi. Hem zaten çok yorulmuştu ve biraz uyumak ona iyi gelecekti.

Uyudu da, bütün öğleden sonra. Amy'nin oluşumuna yardımcı olan ve Henry'nin üstünde ağladığı yatakta. Emily uyandığında havada hayalet gibi çemberlerin uçuştuğunu gördü. Bu, meşhur baş ağrılarından birinin başladığını gösteren işaretlerden biriydi. Yeni edindiği haplardan bir tane aldı, büyük bir şaşkınlık, hatta şok içinde baş ağrısının giderek azaldığını ve sonra tamamen geçtiğini fark etti. Önce başının arkasına doğru çekilmiş,

(*) Cardiopulmonary Resuscitation

sonra tamamen yok olmuştu. Çocuk ölümlerine karşı da böyle bir hap olmalı, diye düşündü.

Dayanma gücünün sınırlarını keşfetmesi gerektiğine inanıyordu; bu sürecin uzun süreceğinin de farkındaydı. Evlerinin yakınlarında koşabileceği bir spor alanı vardı. Sabahları erkenden, Henry işe gittikten sonra otomobiline binip oraya gitmeye başladı. Henry bu koşu işinden hoşlanmıyordu. Jogging(*) yapabilirdi, bir sürü kadın jogging yapıyordu. Popolarında biriken yağları atmak, beldeki o fazlalıktan kurtulmak iyi bir şeydi. Ama Em'in poposunda veya belinde fazlalık yoktu, üstelik jogging yapmak artık ona yetmiyordu. Koşması lazımdı... hızlı koşması. Onu sadece hızlı koşu kesiyordu.

Emily pistin kenarında park ettikten sonra artık adım atamayacak hale gelene kadar koştu. Kolsuz tişörtü sırılsıklam olmuştu; titriyor, arada bir yorgunluktan kusuyordu.

Henry bunu öğrendi. Birisi Emily'yi sabahın sekizinde tek başına koşarken görüp ona söylemişti. Bunun üzerine ciddi bir şekilde tartıştılar. Tartışma evlilik-bitiren aşamasına kadar geldi.

"Bu sadece bir hobi," dedi Emily.

"Jodi Anderson senin yere yığılana kadar koştuğunu söyledi. Kalp krizi geçirdin diye korkmuş. Bu bir hobi değil Em. Tutku bile değil. Bu bir saplantı."

Ve ona aşağılayan bir ifadeyle baktı. Emily daha sonra bir kitap alıp kafasına fırlatacaktı, ama o anda bu bakış her şeyi bitirdi. O aşağılayan bakış. Emily artık buna dayanamıyordu. Kocası zaten uzun olan suratıyla evin içinde *bir koyun gibi dolaşıyordu. Devamlı meeleyip duruyor,* diye düşündü Emily.

Hiç de mantıklı olamayacağını bildiği bir konuda mantıklı olmayı bir kez daha denedi. Sihirli bir düşünce olduğu gibi, sihirli bir eylem de olabilirdi. Örneğin, koşmak.

"Maratoncular da yere yığılana kadar koşuyorlar," dedi.

"Maraton koşmayı mı düşünüyorsun?"

"Olabilir." Başını çevirdi ve garaj yoluna baktı. Garaj yolu onu çağırıyor gibiydi. Oradan kaldırıma çıkılıyor, kaldırım da dünyaya açılıyordu.

"Hayır," dedi Henry. "Maraton koşacak değilsin. Maraton koşmayı düşünmüyorsun."

Birden kendine geldi. Emily gözlerinin önünde duran şeyi bir anda görebilmenin verdiği o hazzı yaşadı. Henry'nin özü buydu, işte. Altı yıllık evlilikleri boyunca Emily'nin ne düşündüğünü, hissettiğini ve planladığını hep bilirdi.

Seni teselli ettim, diye geçirdi içinden, öfkesi henüz kabarmamıştı, ama başlıyordu. *Orada, yatağa uzanmış ağlıyordun ve ben, seni teselli ettim.*

"Bu koşma işi, duyduğun acıya karşı klasik psikolojik bir tepki," dedi Henry aynı ciddi ifadeyle. "Buna kaçmak denir. Ama, hayatım, eğer acıyı hissetmezsen bununla başa çıkman mümkün değil."

İşte o anda Emily elinin altında ne bulduysa kaptı; bu da "The Memory Keeper's Daughter"(*) adında ciltsiz bir kitaptı. Emily'nin başlayıp da sıkılıp bıraktığı, ama arasındaki ayraca bakılırsa Henry'nin dörtte üçünü bitirmiş olduğu bir kitap. Emily *okuma zevki de koyun gibi*, diye düşünerek kitabı ona fırlattı. Henry'nin omzuna geldi. Henry şaşkınlık içinde büyüyen gözlerle ona baktı, sonra da onu tutmak için uzandı. Herhalde sadece sarılacaktı, ama kim bilir? Gerçekten kim ne bilirdi ki?

Henry bir saniye önce davransaydı belki onun kolunu veya bileğini veya tişörtünün arkasını yakalayabilecekti. Ama o bir anlık şok buna engel oldu ve tutamadı; Emily koşarak kaçtı. Sadece ön kapının yanındaki masada duran bel çantasını almak için yavaşladı. Önce garaj yoluna sonra

(*) *Diğer Yarım*, Kim Edward (Doğan Kitapçılık)

da kaldırıma çıktı. Sonra da yokuş aşağıya, bir zamanlar kısa bir süre için de olsa, artık ondan uzak duran diğer annelerle beraber bebek arabası gezdirdiği yerde koştu. Artık durmaya veya yavaşlamaya niyeti yoktu. Üstünde sadece şortu, spor ayakkabıları ve AMİGO KIZLARI KORUYUN yazılı tişörtüyle koşarak dünyaya açılıyordu. Yokuş aşağıya koşarken bel çantasını beline taktı. Ya içinde duyduğu his?

Coşku. Katıksız güç.

Şehir merkezine olan üç kilometrelik mesafeyi yirmi iki dakikada koştu, yorulduğu anlarda bile durmadı, sadece temposunu düşürdü. Tentesi kapatılmış bir Mustang -artık havalar tenteyi indirmeyi gerektiriyordu- Main ve doğu caddelerinin köşesinde onun yanından geçerken içindeki gençlerden biri ıslık çaldı. Emily orta parmağını kaldırdı. Çocuk bir kahkaha attı, sonra Mustang yoluna devam etti.

Emily'nin yanında nakit para yoktu, ama birkaç tane kredi kartı vardı. En önemlisi de American Express'ti, çünkü bununla seyahat çeki alabilecekti.

Eve dönmeyi düşünmüyordu, en azından bir süre için. Bu kararı onda üzüntü değil rahatlama hissi yarattı ve -belki de kaçaklara özgü bir heyecandı- bunun geçici bir şey olmayabileceğini düşündü.

Telefon etmek için Morris Otel'e girdi, ama son anda fikrini değiştirip oda tutmak istedi. Bir gece için oda veriyorlar mıydı? Evet, veriyorlardı. Resepsiyondaki görevliye AmEx kartını verdi.

"Gördüğüm kadarıyla valiziniz yok," dedi görevli onun şortuna ve tişörtüne bakarak.

"Aceleyle çıktım da."

"Anlıyorum." Ses tonundan aslında hiç de anlamadığı belliydi. Emily anahtarını aldığı gibi büyük lobiden geçip asansörlere doğru yürüdü; koşma isteğine engel olmaya çalışıyordu.

– 2 –

Ağlayacak gibisin.

Emily giyecek bir iki şey almak istiyordu -birkaç etek, birkaç gömlek, iki kot pantolon bir şort daha- ama alışverişe çıkmadan önce telefon etmesi gerekiyordu: biri Henry'ye, biri de babasına. Babası Tallahassee'deydi. Önce onu aramaya karar verdi. Çalıştığı yerin numarasını hatırlayamadı, ama cep telefonunu ezbere biliyordu. Babası ilk çalışında telefonu açtı. Emily arka fondan gelen motor gürültülerini duyabiliyordu.

"Em! Nasılsın?"

Aslında cevabı çok karmaşık bir soru olması gerekirken, öyle değildi. "İyiyim, baba. Ama Morris Otel'deyim. Galiba Henry'den ayrıldım."

"Tamamen mi yoksa şimdilik sadece deniyor musun?" Babasında hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu; her şeyi soğukkanlılıkla karşılayan bir adamdı, Emily, onun bu tarafını beğenirdi. Motor homurtuları kaybolunca, Emily gözünün önüne babasının ofisine girişini, kapıyı kapatıp belki de masasının üstünde duran resmini alıp bakışını getirdi.

"Şu anda bilmiyorum, ama durum pek parlak görünmüyor."

"Konu neydi?"

"Koşu."

"Koşu mu?"

Emily iç geçirdi. "Aslında değil. Bazen bir şeyin başka bir şey hakkında olduğunu bilirsin. Ya da bir sürü başka şeyler."

"Bebek mi?" Babası Amy'yi kaybettiklerinden beri ona, sadece *bebek* diyordu.

"O ve benim o konudaki tavrım. Henry'nin doğru bulmadığı bir tavır. Ben sorunlarımın üstesinden kendi bildiğim şekilde gelmek istedim."

"Henry iyi bir adam," dedi babası. "Ama onun da kendi bakış açısı var, tabii."

Emily bekledi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Emily, ona anlattı. Babası kabul etti. Emily kabul edeceğini biliyordu, ama babası onu sonuna dek dinleyene kadar bundan emin değildi. Babasının onu sonuna kadar dinlemesi işin en önemli kısmıydı ve Rusty Jackson bu işte çok iyiydi. Tallahassee'deki en önemli kişilerden biri olmasını insanları iyi dinlemesine borçluydu. Babası işiyle ilgili ne Emily'ye ne de başka birine bir şey söylemişti.

"Mariette'i gönderip evi temizlettiririm," dedi babası.

"Bunu yapman gerekmez, baba. Temizliği ben yaparım."

"Ben böyle olmasını istiyorum," dedi babası. "Zaten iyi bir temizlik yapmanın zamanı gelmişti. Ev neredeyse bir yıldır kapalı. Annen öldüğünden beri Vermillion'a pek gidemiyorum. Burada yapacak her zaman bir işim oluyor."

Em'in annesinden de artık Debra diye söz etmiyordu. Yumurtalık (Over) kanserinden öldüğünden beri sadece *annen* diye söz ederdi.

Emily neredeyse, *sakıncası olmadığına emin misin,* diyecek oldu, ama böyle bir şey sadece bir yabancı sana yardım etmeyi teklif ettiğinde söylenirdi. Ya da başka türlü bir babaya.

"Oraya koşmaya mı gideceksin?" diye sordu babası. Emily, onun sesindeki gülümsemeyi işitir gibi oldu. "Koşman için uzun bir kumsal var, ayrıca yol da çok uygun. Sen de biliyorsun. Hem koşarken yoluna çıkacak kimse de olmaz. Ekime kadar Vermillion çok sakindir."

"Oraya düşünmeye gidiyorum. Ve... sanırım yasımı bitirmeye."

"Tamam, o halde," dedi babası. "Uçak rezervasyonunu yapayım mı?"

"Ben yaparım."

"Yaparsın, tabii. Emmy iyi misin?"

"Evet," dedi Emily.

"Sanki ağlayacak gibisin."

"Birazcık," dedi Emily gözyaşlarını silerek. "Her şey hızla oldu. *Tıpkı Amy'nin ölümü,* gibi demek istedi. Amy hiç ses çıkarmadan, küçük bir hanımefendi gibi veda etmişti. *Sessizce çıkacaksın, kapıyı çarparak değil,* derdi Emily'nin annesi.

"Henry otele gelip seni rahatsız etmez, değil mi?"

Babasının rahatsız etmez kelimesini biraz tereddüt ederek söyleyişi, artık yanaklarından aşağıya iyice boşanan gözyaşlarına rağmen Emily'yi güldürdü. "Eğer gelip beni döver mi, diye soruyorsan, hayır, bu onun tarzı değil."

"Karısı birden koşa koşa kaçıp onu terk edince erkeklerin tarzı değişebilir."

"Henry öyle değil," dedi Emily. "Sorun çıkaracak bir insan değildir."

"Önce Tallahassee'ye gelmek istemediğine emin misin?"

Emily duraksadı. Bir yanı öyle yapmak istiyordu, ama...

"Bir süre kendi başıma kalmam gerek. Başka herhangi bir şeyden önce. Her şey hızlı oldu," diye tekrarladı." Aslında bunun uzun zamandan beri var olduğunu sanıyordu. Belki de evliliğinin DNA'sında olan bir şeydi.

"Pekâlâ. Seni seviyorum Emmy."

"Ben de seni seviyorum baba. Çok teşekkür ederim," dedi yutkunarak.

Henry hiçbir şey söylemedi, nereden telefon ettiğini bile sormadı. "Belki de bir süre ayrı kalmaya ihtiyacı olan sadece sen değilsindir," dedi. "Belki böylesi daha iyi oldu."

Emily hem saçma, hem de normal bulduğu bir hisle bir an ona teşekkür edecek gibi oldu, ama sonra bundan vazgeçti. Sessizlik en iyi seçenek gibi görünüyordu. Henry'nin daha sonra söylediği şeyi duyunca kendini tuttuğu için memnun oldu.

"Yardım için kimi aradın? Babanı mı?"

Emily bu kez, sen de anneni mi aradın dememek için kendine hâkim olmak zorunda kaldı. Göze göz kuralı hiçbir sorunu çözmezdi.

"Vermillion Adası'na gideceğim. Babamın oradaki evine," dedi sesinin titremediğini umarak.

"O balıkçı kulübesine." Emily, onun burun kıvırışını görür gibi oldu. Tıpkı Ho Ho çikolataları gibi garajsız üç odalı evler de Henry'nin hayat felsefesine uygun değildi.

"Oraya gidince seni ararım," dedi Emily.

Uzun bir sessizlik. Emily onu gözünde canlandırmaya başladı. Mutfakta başını duvara dayamış, yumruğu bembeyaz kesilene kadar almacı sıkarak öfkesini bastırmaya çalışıyordu. Çoğu, güzel geçen altı yılın anısına umarım bunu başarır, diye düşündü Emily. Gerçekten de durum buysa.

Henry yeniden konuşmaya başladığında sesi sakin çıkıyordu, ama sıkıldığını ifade eden bir havası vardı. "Kredi kartların yanında mı?"

"Evet. Çok fazla harcama yapacağımı sanmıyorum. Ama fondaki paramızın yarısını istiyorum..." Arada teklediği için susup dudağını ısırdı. Az kalsın ölen çocuklarından *bebek,* diye söz edecekti; bu hoş olmazdı. Babasının böyle söylemesi normaldi belki, ama onun böyle söylemesi yanlış olurdu. Tekrar konuşmaya başladı.

"Amy'nin üniversite parasının kendime düşen kısmını istiyorum," dedi. "Fazla bir şey olduğunu sanmıyorum, ama..."

"Tahmin ettiğinden daha fazla var," dedi Henry. Sesinden üzüldüğü belli oluyordu. Bu fonu Amy doğduğunda ya da Emily hamile kaldığında değil, bebek yapmayı düşündükleri zaman oluşturmuşlardı. Dört yıl hamile kalmak için uğraşmış, en sonunda tedavi olmayı düşündüğü bir zamanda Emily hamile kalmıştı. Tedavi de sonuç vermezse evlat edineceklerdi. "O yatırımlar iyinin de ötesinde, özellikle de yazılım hisseleri. Mort tam zamanında bize o hisseleri aldırdı ve en iyi zamanında da sattırdı Emmy. Altın yumurtlayan tavuğu kesmek istemezsin herhalde."

İşte, yine ona ne isteyip istemeyeceğini söylüyordu.

"Adresim belli olunca hemen sana haber veririm," dedi Emily. "Kendi kısmınla ne yapmak istiyorsan yap, ama benim çekimi gönder."

"Hâlâ koşuyorsun," dedi Henry. Onun bu profesör edasıyla yaptığı gözlem her ne kadar Emily'de keşke orada olsaydım da, kafasına bu kez kalın ciltli bir kitap atsaydım, isteği uyandırdıysa da, kendine hâkim olup bir şey söylemedi.

Sonunda Henry içini çekti. "Dinle Em, birkaç saatliğine evde olmayacağım gelip, elbise falan, ne gerekiyorsa alırsın. Şifoniyerin üstüne de bir miktar nakit para bırakırım."

Bu teklif bir an için Emily'ye çekici geldi; ama sonra erkeklerin fahişelere gittikleri zaman şifoniyer üstüne para bıraktıkları aklına geldi.

"Hayır," dedi Emily. "Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum."

"Em." Uzun süren bir suskunluk. Emily, onun duygularıyla boğuştuğunu tahmin etti; bunu düşünmek de yine gözlerinin dolmasına neden oldu. "Her şey bitti mi yani?"

"Bilmiyorum," dedi Emily sesinin titremesini bastırarak. "Bunu söylemek için çok erken."

"Bir tahminde bulunacak olsam," dedi Henry. "Bu soruya, evet derdim. Bugün olanlar iki şeyi kanıtlıyor. Birincisi, sağlıklı bir kadının çok uzun bir mesafe koşabileceğini."

"Seni ararım," dedi Emily.

"Diğeri de, evlilik söz konusu olunca, yaşayan bebekler tutkal görevi yapıyor. Ölü bebekler de asit gibi."

Henry'nin söyleyeceği hiçbir şey bu kadar yaralayamazdı, çünkü Amy'yi çirkin bir benzetme için kullanmıştı. Em böyle bir şeyi asla yapamazdı... asla. "Seni ararım," dedi ve telefonu kapadı.

– 3 –

Vermillion Adası'nda ıssızlık.

Böylece Emily Owensby önce garaj yolunun sonuna, sonra yokuş aşağı, Kozy's Qwi-Pik Marketi'ne, sonra da Cleveland South Junior Koleji pistine ve en sonunda da Morris Otel'e koştu. Tıpkı eskiyen bir çift ayakkabısına yaptığı gibi, evliliğini de bitirip bir yana bıraktı. Sonra Southwest Havayolları uçağıyla Florida, Fort Myers'a gidip orada bir otomobil kiraladı ve güneydeki Naples'e doğru yola koyuldu. Kavurucu haziran güneşi altında Vermillion Adası ıssız görünüyordu. Açılır kapanır köprüden sonra babasının garaj yoluna kadar Vermillion kumsalı boyunca uzanan üç kilometrelik bir yol vardı. Garaj yolunun sonundaysa mavi kiremitli çatısı ve badanasız duvarlarıyla gecekonduyu andıran ama, içinde klimasıyla lüks sayılabilecek bir kulübe vardı.

Emily kiralık Avis Nissan'ın motorunu kapatınca sadece kumsala vuran dalgaların ve telaşlanan bir kuşun tekrar tekrar çıkardığı *uh-oh* sesleri kaldı.

Başını direksiyona dayayıp beş dakika boyunca ağlayarak, geçen yılın son yarısında yaşadığı gerginliği ve dehşeti içinden attı. En azından bunu yapmaya çalıştı. *Uh-oh*, diye bağıran kuştan başka onu duyabilecek hiçkimse yoktu. Ağlaması sona erdikten sonra tişörtünü çıkarıp, burnunu, terini ve gözyaşlarını sildi. Gri renkli spor sutyenine kadar her tarafını iyice temizledi. Sonra midye kabukları ve mercan artıklarını ezerek eve kadar yürüdü. Bütün bakımsızlığına rağmen hâlâ güzel görünen bahçedeki cüce heykelinin altında duran anahtarı almak için eğilirken bir haftadan daha uzun bir süredir başının ağrımadığını fark etti. Bu çok iyiydi, çünkü Zoming tabletleri bin beş yüz kilometre uzağında kalmıştı.

On beş dakika sonra üstünde şortu ve babasının eski bir gömleğiyle kumsalda koşmaya başladı.

Bunu izleyen üç hafta boyunca Emily'nin hayatı büyük bir sakinlik içinde geçti. Kahvaltı niyetine kahve ve portakal suyu içiyordu. Öğlen yemeklerini büyük porsiyon yeşil salata, akşam yemeklerini ise ya peynirli makarna ya da poşetinde haşlanan biftek oluşturuyordu. Sabahları hava serinken kumsalda, denize yakın ve kumların nispeten sert olduğu yerlerde çıplak ayakla koşuyordu. Öğleden sonraları hava çok sıcak ve sık sık yağmurlu olduğu için büyük bir kısmı gölgede kalan yolda koşuyordu. Bazen de sırılsıklam oluyordu. Böyle zamanlarda, yağmur altında koşmaya devam ediyor, gülüp kahkaha atıyor, eve döndüğü zaman hemen girişte ıslak giysilerini çıkararak yakınındaki çamaşır makinesine atıyordu.

İlk başlarda üç kilometre kumsalda, bir buçuk kilometre de yolda koşuyordu. Üç hafta sonra kumsalda beş kilometre, yolda üç kilometre koşmaya başladı. Rusty Jackson bu özel sığınağına Küçük Çim Kulübesi derdi, eski bir şarkıdan alınmıştı sanırım. Adanın en kuzey ucundaydı ve Vermillion'da buna benzeyen başka bir yapı yoktu; her yer zenginler ve çok zenginler tarafından kapılmıştı, en güney ucundaysa manyak gibi zenginlerin yaptırdığı kocaman malikâneler vardı. Emily yolda koşarken arada bir yanından malzeme taşıyan kamyonlar ender olarak da otomobil geçerdi. Önünden geçtiği evlerin hepsi mevsimden dolayı kapatılmış, garaj yollarına zincir vurulmuştu; gelecek ekim ayına kadar öyle kalacaklardı. Emily bunlara isim takmaya başladı: sütunlu olanı Tara'ydı, arkadaki demir parmaklıklı olan Club Fed, çirkin gri duvar ardına gizlenmiş olan büyük eve de Hap Kutusu diyordu. Küçük olan diğer tek ev hasırlar ve palmiye ağaçları arasındaydı; Emily bu evin sakinlerinin devamlı Troll House kurabiyeleriyle beslendiğini hayal ederek buraya da Troll House adını vermişti.

Kumsalda koşarken arada bir gördüğü Kaplumbağa Koruma Gönüllüleri'yle samimi olmuş, onlara isimlerini söyleyerek selam vermeye başlamıştı. Onlar da Emily yanlarından koşarak geçerken, "Selam, Em!" diye karşılık veriyorlardı. Bir seferinde tepesinden bir helikopter geçmişti,

ama bunun dışında ortalıkta kimseyi gördüğü yoktu. Helikopter yolcusu olan genç adam dışarıya uzanıp el sallayınca, yüzü başındaki kepin gölgesi altında kalan Emily de ona el sallamıştı.

Alışverişini 41 Numaralı Karayolu'nun sekiz kilometre kuzeyindeki Publix'te yapıyordu. Eve dönerken sık sık yaptığı bir şey, Bobby Trickett' in İkinci El Kitaplar dükkânına uğramaktı. Burası da bir gecekondu gibiydi, ama babasının evinden çok daha büyüktü. Emily buradan Raymond Chandler ve Ed McBain'in eski gerilim romanlarını almıştı. Sayfalarının ortası sarı, kenarları kahverengiydi; geçmişe ait tatlı bir kokuları vardı, tıpkı bir gün yolda gördüğü, tepesine iki tane bahçe koltuğu ve bir sörf tahtası bağlanmış ahşap kaplamalı eski Ford gibi geçmişi hatırlatıyordu. John D. MacDonald'ın romanlarını almasına gerek yoktu, çünkü babasının portakal renkli kitaplığında bütün seri vardı.

Temmuz sonu geldiğinde Emily artık günde on, bazen on iki kilometre koşar olmuştu; göğüsleri küçülmüş, poposu neredeyse yok gibiydi. Babasının kitaplığındaki boş rafların ikisini "Dead City ve Six Bond Things"(*) gibi kitaplarla doldurmuştu. Akşamları televizyon seyretmiyordu, hava durumunu öğrenmek için bile. Babasının eski masaüstü bilgisayarı karanlık bir köşede hiç kullanılmadan duruyordu. Gazete aldığı bile yoktu.

Babası iki günde bir onu arıyordu; ikide bir onu yanına davet etmeyi bırakması için Emily'nin ona, seni görmeye kendimi hazır hissettiğim zaman sana söylerim, demesi gerekti. Bu arada babasına intihar eğilimi olmadığını (doğruydu), üzgün bile olmadığını (doğru değildi) ve düzenli yemek yediğini söyledi. Bu da Rusty için yeterliydi. Baba kız birbirlerine karşı hep dürüst olmuşlardı. Ayrıca, Emily yazları babasının işlerinin çok yoğun olduğunu bilirdi. Kampüsün (babası buna fabrika diyordu) her bir köşesinde öğrencilerin dolaştığı zamanlarda yapılamayan her şeyin,

(*) *Ölü Şehir* ve *Altı Kötü Şey*

15 Haziran'la 15 Eylül arasında yapılması gerekiyordu. Bu tarihler arasında sadece yaz okulu öğrencileriyle, yönetimin araya sıkıştırabildiği akademik konferanslar olurdu.

Babasının bir de kız arkadaşı vardı. Adı Melody'di. Emily oraya gitmekten pek hoşlanmıyordu -kendini tuhaf hissediyordu- ama Melody'nin babasını mutlu ettiğini bildiği için, hep onun iyi olup olmadığını sorardı, babası da her zaman *iyi*, derdi. *Mel bomba gibi.*

Bir kere Henry'yi aradı, bir kere de Henry, onu. Henry'nin aradığı gece Emily, onun sarhoş olduğunu anladı. Henry defalarca evlilikleri bitti mi, diye sordu Emily de ona hep bilmiyorum dedi, ama bu yalandı. *Herhalde* yalandı.

Geceleri komadaymış gibi uyuyordu. Önceleri kötü rüyalar görüyordu, Amy'yi ölü buldukları sabahı tekrar tekrar yaşamıştı. Bazı rüyalarında bebeği çürük bir çilek gibi simsiyahtı. Bazılarında ise -ki bunlar daha kötüydü- Amy'yi boğulmak üzereyken görüp hemen suni teneffüs yaptırıyordu. Bunlar daha kötüydü, çünkü uyandığı zaman Amy'nin ölmüş olduğu gerçeğiyle karşı karşıya kalıyordu. Bu tür rüyaların birinden uyandığında dışarıda şiddetli bir fırtına vardı; Emily çıplak halde yataktan çıkıp yere oturdu, Körfez'de çakan şimşekler duvarda saniyelik mavi şekiller oluştururken, dirsekleri dizlerine dayanmış, elleri yanaklarını sırıtır gibi geriye itmiş durumda hüngür hüngür ağlamıştı.

Emily dayanıklılık gücünü arttırdıkça rüyalar ya tamamen kesildi ya da uyandığında hatırlayamayacağı kadar etkisiz hale geldi. Artık uyandığı zaman kendisini dinçleşmiş olmaktan çok, gerginliği çözülmüş hissediyordu. Her geçen gün bir öncekinin aynısı olduğu halde her güne sanki yepyeni bir şeymiş gibi başlıyordu... bir öncekinin uzantısı olmaktan daha çok kendi başına yeni bir şey. Bir sabah uyandığında Amy'nin ölümünün *halen* olmakta olan bir şeyin yerine gerçekleşmiş olduğunu anladı.

Babasını oraya davet etmeye karar verdi; isterse Melody'yi de getirebilirdi. Onlara güzel bir yemek yapacaktı. Bir süre orada kalırlardı (ne

de olsa babasının eviydi). Bundan sonra da hayatında yapacağı değişiklikleri düşünmeye başlayabilirdi. Açılır kapanır köprünün diğer tarafına geçtikten sonra bıraktığı yerden devam edeceği yaşamında neyi yanında tutacağını, neyi söküp atacağını düşündü.

Çok geçmeden babasını aramalıydı. Bir hafta sonra. En çok iki hafta sonra. Henüz zamanı değildi, ama az kalmıştı. Çok az.

– 4 –

İyi bir adam değil.

Ağustos başlarında bir öğleden sonra Deke Hollis, ona adada bir misafiri olduğunu söyledi.

Deke elli yaşında yıpranmış bir adam da olabilirdi, yetmiş yaşında da. Uzun boylu ve zayıftı; kafasında ters çevrilmiş bir çorba kâsesini andıran eski hasır şapkası eksik olmazdı. Sabahın yedisinden akşamın yedisine dek Vermillion'la anakara arasındaki açılır kapanır köprüyü işletirdi. Bu işi hafta arası yapardı, hafta sonu ise görevi "çocuk" dediği otuz yaşında birine devrederdi. Bazı günler Emily açılır kapanır köprüye kadar koştuğunda kulübenin dışında, o eski bambu koltukta Deke yerine o çocuğun oturmuş, *Maxim* veya *Popular Mechanics* dergisini okuduğunu görür ve hafta sonunun bu kadar çabuk gelmesine şaşırırdı.

Ama bu öğleden sonra orada Deke vardı. Vermillion ve anakara adasındaki, Deke'nin boğaz dediği kanal bulutların altında karanlık ve ıssız görünüyordu. Açılır kapanır köprünün Körfez tarafındaki parmaklığın üstüne bir balıkçıl kuşu tünemişti ya meditasyon yapıyor ya da balık arıyordu.

"Misafir mi?" dedi Emily. "Bana misafir gelmez ki."

"O anlamda demek istemedim. Pickering dönmüş. 366 numarada kalan. Kız yeğenlerinden birini de getirmiş. Deke, *yeğen* derken neredeyse renksiz denecek kadar rengi solmuş mavi gözlerini yuvarladı.

"Ben kimseyi görmedim," dedi Emily.

"Mümkündür," dedi Deke. "Bir saat kadar önce o büyük, kırmızı Mercedes'iyle köprüden geçti. Sen o sırada sanırım ayakkabılarını bağlıyordun." Gazetesinin üstünden öne doğru eğildi. Emily çapraz bulmacanın yarısının doldurulmuş olduğunu gördü. "Her yaz farklı bir yeğen getiriyor. Hepsi de genç hanımlar." Sustu. "Bazen *iki* yeğen getirir, birini ağustosta, birini eylülde."

"Onu tanımıyorum," dedi Emily. "Kırmızı Mercedes de görmedim." 366 numaranın da hangi eve ait olduğunu bilmiyordu. Geçerken evlere bakardı, ama posta kutuları dikkatini çekmezdi. 219 numaralı olanı hariç. Bu posta kutusunun tepesinde kuş şekilleriyle süslüydü. (Ait olduğu evin adı da Kuş Evi'ydi tabii.)

"İyi olmuş," dedi Deke. Bu kez gözlerini yuvarlamak yerine ağzının kenarlarını büzdü. "Kadınları Mercedes'le getiriyor, sonra onları teknesiyle St. Petersburg'a götürüyor. Büyük, beyaz bir yatı var. Adı *Playpen*. Bu sabah buradan geçti." Uzaklarda gök gürledi. "Böylece yeğenler evin içinde gezdikten sonra tatlı bir deniz yolculuğuna çıkıyorlar. Chicago'da havaların soğuduğu ocak ayına kadar bir daha Pickering'i görmeyiz."

Emily sabah kumsalda koşarken beyaz bir tekne gördüğünü sandı, ama emin değildi.

"Birkaç gün sonra, belki bir hafta sonra birkaç adamını gönderir. Biri Mercedes'i alıp nerede tutuyorsa oraya götürür. Naples'deki özel havaalanının yakınlarında bir yer, herhalde."

"Çok zengin olmalı," dedi Emily. Deke ile hiç bu kadar uzun süre konuşmamıştı ve konuşma ilginç olmaya başlamıştı, ama bu sırada yerinde koşuyordu. Hem soğumak istemiyordu, hem de vücudu koşmak için can atıyordu.

"Vak Vak Amca'nın Varyemez Amca'sı gibi zengin, ama sanırım Bay Pickering parasını harcayan zenginlerden. Hem de Varyemez'in hayal bile edemeyeceği şekilde harcıyor. Duyduğuma göre servetini bir bilgisayar

işinde yapmış." Yine gözlerini yuvarladı. "Hepsi öyle zengin olmadı mı zaten?"

"Galiba," dedi Emily hâlâ yerinde koşarak. Gök gürültüsü bu defa daha kararlı bir ses çıkardı.

"Bir an önce gitmek istediğinin farkındayım, ama seninle konuşmak istememin bir nedeni var," dedi Deke. Gazetesini katlayıp bambu koltuğun yanına bıraktı; uçmasın, diye de üstüne kahve fincanını koydu. "Adadaki insanlar hakkında dedikodu yapma âdetim yoktur -bunların çoğu zengin insanlardır ve ben de dedikodu yapsaydım bu işte fazla barınamazdım- ama seni severim, Emmy. Kendi halinde bir insansın ve kimsenin işine burnunu sokmazsın. Babanı da severim. Onunla arada bir bira içerdik."

"Sağ ol," dedi Emily. Duygulanmıştı. Derken, aklına gelen bir şey onu güldürdü. "Babam bana göz kulak olmanı istedi mi?"

Deke başını iki yana salladı. "Asla. Böyle bir şeyi asla istemez. Rusty Jackson'ın yapacağı şey değil. Ama yerimde olsa o da sana aynı şeyleri söylerdi... Jim Pickering iyi bir adam değil. Yerinde olsam ondan uzak dururdum. Seni yeğeniyle birlikte bir içki, hatta kahve içmeye bile davet etse, hayır derdim. Hele seni tekne gezintisine davet edecek olursa, *kesinlikle* hayır, derdim."

"Tekne gezisine falan çıkmaya niyetim yok," dedi Emily. Onun niyeti Vermillion Adası'nda başladığı işi bitirmekti. Zaten neredeyse bitirmek üzere gibiydi. "Yağmur başlamadan eve dönsem iyi olacak."

"Saat beşe kadar başlayacağını sanmıyorum," dedi Deke. "Yanılsam bile sen yine yağmurdan önce evine varırsın."

Emily yine gülümsedi. "Ben de öyle düşünüyorum. Herkesin söylediğinin tersine kadınlar yağmurda erimezler. Babama selamını iletirim."

"İyi olur." Deke yerden gazetesini almak için eğildiği sırada durup başını kaldırdı. "Sen iyisin, değil mi?"

"Daha iyiyim," dedi Emily. "Her geçen gün daha iyi oluyorum." Dönüp Küçük Çim Kulübesi'ne doğru koşmaya başladı. Giderken elini

kaldırınca açılır kapanır köprünün parmaklığına tünemiş olan balıkçıl kuşu da kanatlarını çırparak havalandı; uzun gagasında bir balık vardı.

336 numaralı ev Hap Kutusu çıktı; Emily, Vermillion'a geldiğinden beri ilk kez bahçe kapısının aralık olduğunu görüyordu. Köprüye doğru koşarken de aralık mıydı, acaba? Hatırlayamadı, ama tabii, artık zaman çetelesi tutmak için yanında dijital ekranlı kocaman bir saat taşıyordu. Evin önünden geçerken saate bakıyor olmalıydı.

Geçerken hiç yavaşlamadı -gök gürültüleri daha da yaklaşmıştı- ama ne de olsa üstünde Jill Anderson'dan alınan bin dolarlık süet etek yoktu, sadece Athletic Attic'den aldığı şortla, üstünde Nike tişörtü vardı. Hem zaten Deke'ye ne demişti? *Kadınlar yağmurda erimezler.* Bunu düşününce yavaşladı ve eve bir göz attı. Sadece meraktan.

Bahçede park edilmiş Mercedes'in 450 SL olduğunu tahmin etti, çünkü aynı modelden babasının da vardı. Babasınınki artık oldukça eskimişti, ama bu otomobil yeni görünüyordu. Elma şekeri kırmızısı, kararan havada bile pırıl pırıl parlıyordu. Bagaj kapısı açıktı. İçinden dışarıya bir tutam sarı saç sarkmıştı. Saç kanlıydı.

Deke, Pickering'in yanındaki kızın sarışın olduğunu söylemiş miydi? Emily'nin aklına gelen ilk soru bu oldu; şok olmuştu ve aklına böyle bir soru gelişine çok şaşırmadı. Ona mantıklı bir soru gibi geldi; cevabı Deke'nin böyle bir şey söylemediğiydi. Sadece genç demiş ve adamın yeğeni olduğunu söylemişti. Gözlerini yuvarlayarak.

Gök gürledi. Artık tam tepesindeydi. Otomobil ve bagajındaki sarışın kız dışında bahçe boştu. Ev de terk edilmiş görünüyordu; her tarafı sıkıca kapatılmış, şimdi tam hap kutusuna benzemişti. Rüzgârla savrulan palmiye ağaçları bile evin havasını yumuşatmıyordu. Büyük, sert ve gri görünüyordu. Çirkin mi, çirkin bir evdi.

Emily bir inleme sesi duyar gibi oldu. Hiç düşünmeden bahçe kapısından girip bagajı açık otomobile koştu. İçine baktı. İnleme sesi bagajdaki

kızdan gelmiyordu. Kızın gözleri açıktı ve birçok yerinden bıçaklanmış, boğazı boydan boya kesilmişti.

Emily donup kaldı; değil hareket etmek, nefes bile alamayacak haldeydi. Derken aklına bu gördüklerinin gerçek olmadığı geldi, sinema hilesi gibi bir şey. Beyninin sağduyulu yanı ona saçmalama dese de bir yanı hevesle bu fikri kabul etmeye hazırdı. Hatta bunu tamamlayan bir hikâye bile uydurdu. Deke, Pickering'den hoşlanmıyor, seçtiği bayan arkadaşları uygun bulmuyordu, değil mi? Tabii, Pickering de Deke'den hoşlanmıyordu! Bu da bir eşek şakasından ibaretti. Pickering dönüşte bagaj kapağını açık bırakarak köprüden geçecekti, o sahte sarı saçlar savrularak...

Ama artık burnuna kokular gelmeye başlamıştı. Dışkı ve kan kokusu. Emily uzanıp, boş bakan o gözlerin altındaki yanağa dokundu. Soğuktu, ama gerçekti. Tanrım, dedi bu insan derisi.

Arkasından gelen bir ses duydu. Ayak sesi. Tam o arkasına dönecekken başına bir şey indi. Acı yoktu, ama parlak beyaz bir şey bütün dünyasını sardı. Sonra da dünyası karardı.

– 5 –

Adam, onunla kedi fare oyunu oynuyor gibiydi.

Emily gözlerini açtığında kendini büyük bir mutfakta, bir koltuğa koli bandıyla bağlanmış halde buldu. Mutfak çirkin çelik eşyalarla doluydu: bir lavabo, bulaşık makinesi ve ancak bir lokantanın mutfağında olabilecek kadar büyük bir ocak. Başının arkasından önüne doğru yavaş yavaş dalgalar halinde ağrı hissediyordu, sanki her biri *buna çare bul, buna çare bul,* diye haykırıyordu.

Lavabonun önünde uzun boylu, üstünde eski bir golf gömleğiyle haki şortu olan bir adam vardı. Florasan lambaların hoyrat aydınlığında Emily, adamın gözlerinin kenarlarında oluşan kırışıklıkları ve kısa saçlarının ke-

narlarının ağarmaya başladığını gördü. Elli yaşında olabileceğini tahmin etti. Adam lavaboda kolunu yıkıyordu. Hemen dirseğinin altında, delik şeklinde bir yarası vardı.

Adam aniden başını çevirdi. Hayvani bir içgüdüyle yaptığı bu hareket Emily'yi korkuttu. Mavi gözleri, Deke Hollis'inkilerden çok daha canlıydı. Emily gözlerdeki ifadenin akıl sağlığı yerinde olan birininki gibi olmadığını görünce korkusu daha da arttı. Evin dış cephesi gibi gri olan ama çimento yerine aynı renk karo kaplı zeminde yirmi santim genişliğinde, uzayıp giden kararmış, bulanık bir iz vardı. Kan olmalı, diye düşündü Emily. Bir an Pickering'in kızı ayaklarından sürükleyerek dışarı çıkarırken saçlarının bu izi bıraktığını düşündü.

"Kendine geldin," dedi adam. "Çok iyi. *Korkunç*. Onu öldürmek istediğini mi sanıyorsun? Onu öldürmek istemedim. *Çorabının* içinde bıçağı varmış! Sadece kolunu çimdiklemiştim, o kadar." Adam bir an bunu düşünür gibi oldu; bu sırada dirseğinin altındaki deliğe kâğıt havluyla bastırıyordu. "Eh, biraz da memesini sıktım. Ama bütün kızlar bunu bilirler. Ya da bilmeleri gerekir. Buna *ÖN-sevişme* denir. Ya da bu durumda *ön-SEVİŞMEME* demeli."

Adam her defasında parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. Em'in gördüğü kadarıyla, onunla kedi fare oyunu oynuyordu. Ayrıca, delirmiş gibiydi. Aslında adamın akıl sağlığının yerinde olmadığından emindi. Tam üstlerinde çakan şimşek yere düşürülmüş büyük bir mobilya parçası gibi ses çıkardı. Em ürkerek yerinde sıçradı -tabii, iskemleye bağlı olarak ne kadar sıçrayabildiyse- ama paslanmaz çelik lavabonun önünde duran adam bu sese en küçük bir tepki göstermedi. Sanki gök gürültüsünü duymamış gibiydi. Alt dudağını sarkıtmıştı.

"Ben de bıçağı elinden aldım. Sonra da kendimi kaybettim. Kabul ediyorum. İnsanlar beni soğukkanlı olarak tanırlar, ben de bu izlenimi sürdürmeye çalışırım. Gerçekten de bunu sürdürmeye çalışırım. Ama hangi erkek olsa, bir an kendini kaybederdi. İşte, anlamadıkları şey bu. Hangi erkek olsa. Bunu tetikleyecek koşullar olduğunda."

Gökte birisi sifonu çekmiş gibi yağmur yağmaya başlamıştı.

"Senin burada olabileceğini kim tahmin edebilir ki?"

"Birçok insan," dedi Emily hiç tereddüt etmeden.

Adam sanki ışık hızıyla odanın bir ucundan Em'in yanına gelmişti. *Işık hızı* tabiri bir abartı değildi. Bir an lavabonun önündeyken, birden Emily'nin karşısında bitmiş, gözlerinde beyaz şimşekler çaktıracak kadar sert bir tokat atmıştı. Bu şimşekler ardında parlak kuyruklarla odanın çevresinde dolaşıyordu. Emily'nin başı yana savruldu. Saçları yanaklarına yapıştı, alt dudağı patlayınca ağzına kan boşaldığını hissetti. Dişleri alt dudağının iç zarını kesmişti. Boydan boya kesilmiş gibi hissediyordu. Dışarıda sağanak bastırmıştı. *Yağmur yağarken öleceğim*, diye düşündü. Ama buna inanmıyordu. Belki de gerçekten ölmek üzereyken hiç kimse buna inanmak istemezdi.

"*Kim biliyor*," diyerek Emily'nin yüzüne haykırıyordu adam.

"*Birçok insan*," diye tekrarladı Emily; ağzından *birşok insan,* diye çıktı, çünkü alt dudağı şişmeye başlamıştı. Çenesine doğru akan kanı hissediyordu. Ne var ki, duyduğu bu acıya ve korkuya rağmen bilinci hâlâ yerindeydi. Hayatta kalmak için tek şansı, onu öldürürse yakalanacağına adamı inandırmaktı. Tabii, Emily'yi bıraktığı taktirde de yakalanacaktı, ama onu sonra düşünürdü. Kâbusları tek tek karşılamak zorundaydı.

"*Birşok insan*," diye terslendi Emily bir daha.

Adam yine ışık hızıyla lavaboya gidip elinde bir bıçakla geri döndü. Küçük bir bıçak. Büyük ihtimalle ölen kızın çorabından çıkarmış olduğu. Adam bıçağın ucunu Emily'nin gözkapağının alt kısmına dayayıp bastırdı. İşte o anda Emily'nin mesanesi daha fazla dayanamadı ve hepsini koyverdi.

Pickering'in yüzü bir an tiksintiyle buruştu, ama bir yandan da sevinmiş gibiydi. Emily içinden bir insan nasıl aynı anda iki çatışan duyguyu barındırabilir, diye düşünmeden edemedi. Pickering bir adım geriledi, ama bıçağın ucu aynı yerde kaldı. Sivri ucu hâlâ gözkapağının derisine batıyor, gözbebeğini yavaşça yuvasına doğru itiyordu.

"Aferin sana," dedi Pickering. "Temizlenecek bir pislik daha. Ama şaşırmadım. Hayır. Ne demişler, dışarıda, içeride olduğundan daha fazla yer vardır. İşte, böyle demişler." Tiz bir kahkaha attıktan sonra öne eğildi ve mavi gözleriyle Emily'nin kahverengi gözlerinin içine baktı. "Senin burada olduğunu bilen tek bir kişi söyle bana. Hiç duraksamadan. Sakın duraksama. Eğer en küçük bir tereddüt görürsem, uydurduğunu anlarım ve gözünü yuvasından çıkarıp lavaboya fırlatırım. Bunu yapabilirim. Söyle bakalım, şimdi. *Hemen.*"

"Deke Hollis," dedi Emily. Deke'yi ispiyonlamış oluyordu hem de *çok kötü*, ama bu artık refleks gibi bir şeydi. Gözünü kaybetmek istemezdi.

"Başka kim var?"

Aklına başka isim gelmedi -kafasının içi boş bir kâğıt gibiydi- ve duraksadığı taktirde gözünü oyacağına inanıyordu. "*Başka kimse yok, tamam mı*," diye bağırdı. Herhalde bir kişi yeterli olurdu, tabii bu adam onu...

Pickering bıçağı çekti, Emily gözünün ucuyla seçemese de, ince bir çizgi halinde akan kanı hissetti. Umurunda değildi. Hâlâ gözünün ucuyla görebildiği için memnundu.

"Pekâlâ," dedi Pickering. "Pekâlâ, tamam, güzel." Lavaboya gidip küçük bıçağı içine attı. Emily biraz rahatlar gibi oldu. Pickering sonra lavabonun yanındaki çekmecelerden birini açıp daha büyük bir şey çıkardı: sivri uçlu bir kasap bıçağı.

"Tamam." Tekrar Emily'nin yanına geldi. Üstünde bir damla bile kan yoktu. Bu nasıl mümkün olabilir, diye düşündü Emily. Ne kadar süre baygın kalmıştı?

"Peki, tamam." Bıçağı tutan elini, pahalı bir kuaför elinden çıkmış kısa saçlarında gezdirdi. Kalkan saçlar hemen eski yerine indi. "Deke Hollis kim?"

"Açılır kapanır köprü bekçisi," dedi Emily. Sesi titriyordu. "Seninle ilgili konuştuk. O yüzden evine bir göz atmak için durdum." Ve birden aklına yeni gelmiş gibi, "Deke o kızı görmüş. Senin yeğenin olduğunu söyledi!"

"Evet, evet, kızlar hep tekneyle dönerler. O adamın bu dünyada bildiği tek şey bu. Ne meraklı insanlar var! Otomobilin nerede? Hemen cevap ver, yoksa sana özel bir meme ampütasyonu(*) uygularım. Hızlı olur, ama acısız değildir."

"Küçük Çim Kulübesi!" Emily'nin aklına gelen tek şeydi.

"O da nesi?"

"Adanın diğer tarafındaki küçük kulübe. Babama aittir." Tekrar aklına bir şey geldi. "Babam da burada olduğumu biliyor!"

"Ya, tabii." Bu bilgi Pickering'in ilgisini çekmemiş gibiydi. "Peki, tamam. Aman ne iyi. Yani burada *yaşadığını* mı söylüyorsun?"

"Evet..."

Emily'nin artık rengi daha koyu mavi olan şortuna baktı. "Demek, koşucusun?" Emily buna cevap vermedi, ama Pickering aldırmadı. "Evet, koşucusun, hem de ne koşucu. Şu bacaklara bak." Kralın karşısında selam verir gibi eğildi ve Emily'nin bacağına sesli bir öpücük kondurdu; şortun bitimine. Tekrar doğrulduğu zaman Pickering'in sertleştiğini fark etti. Emily'nin yüreği sıkıştı; bu hiç iyiye bir işaret değildi.

"Bir aşağıya, bir yukarıya koşuyorsun." Bir orkestra şefinin hareketlerini kasap bıçağıyla taklit ediyordu. Hipnotize edici bir etkisi vardı. Dışarıda yağmur devam ediyordu. Kırk dakika, belki bir saat daha yağdıktan sonra yine güneş açardı. Emily güneşi tekrar görebileceğinden pek emin değildi. Ne var ki, bu duruma inanması hâlâ çok zordu; inanılır gibi değildi.

"Bir aşağıya, bir yukarıya koşuyorsun. Aşağıya, yukarıya. Bazen o hasır şapkalı yaşlı adamla konuşuyorsun, ama başka kimseyle konuşmuyorsun." Emily korkuyordu, ama adamın onunla konuşmadığını fark

(*) Bir organı kesip alma.

edemeyecek kadar korkmuş değildi. "Evet. Başka kimseyle konuşmuyorsun, çünkü burada başka kimse yok. Burada ağaç diken, ot biçen o işçiler seni öğleden sonra koşularında görmüşlerse bile, seni hatırlayacaklar mı? Hatırlarlar mı?"

Bıçak havada ileri, geri sallanıyordu. Pickering sanki cevabı burada bulacakmış gibi sivri ucuna baktı.

"Hayır," dedi sonra. "Neden hayır, olduğunu sana söyleyeyim. Çünkü onların gözünde sen poposunu eritmeye çalışan o zengin beyaz karılardan birisin. Her yer onlarla dolu. Her gün görüyoruz. Sağlık delileri. Tekmeyi basıp yoldan atacaksın. Koşmuyorlarsa, bisiklet sürüyorlar. Kafalarında da o saksı gibi aptal kasklar. Tamam mı? Tamam. Hadi, duanı et bakalım, Lady Jane, ama çabuk ol. Acelem var. Çok, çok acelem var."

Bıçağı omzuna kadar kaldırdı. Emily öldürücü darbe öncesi onun dudaklarını büzdüğünü fark etti. Emily için bir anda bütün dünya her şeyiyle gözlerinin önüne serildi; en ince ayrıntısına kadar. İçinden, *geliyorum Amy*, dedi. Sonra da, çok saçma bir şey, televizyondan aklında kalan bir şey söyledi. *Orada ol, yavrum.*

Ama o anda Pickering durdu. Sanki birisi ona bir şey söylemiş gibi etrafına bakındı. "Evet," dedi. Sonra. "Evet mi?" Sonra yine. "Evet." Mutfağın tam orta yerinde formika bir tezgâh vardı. Bıçağı Emily'ye saplamaktan vazgeçip, gürültülü bir şekilde tezgâhın üstüne bıraktı.

"Otur burada," dedi. "Seni öldürmeyeceğim. Fikrimi değiştirdim. İnsanlar fikir değiştirebilirler. Nicole'den kolumdaki delik dışında bir şey alamadım."

Tezgâhın üstünde bir tane koli bandı vardı. Pickering gidip bunu aldı. Sonra gelip Emily'nin önünde diz çöktü; başının arkası ve ensesi tamamen açıktaydı. Daha iyi ve adil bir dünyada, Emily iki elini birleştirip onun ensesine sıkı bir darbe indirebilirdi, ama bileklerinden koltuğun ağır akağaç kollarına bağlanmıştı. Gövdesi, göğüslerinden beline kadar bantla

koltuğa bağlanmıştı. Bacakları da üst baldırlarından ayak bileklerine kadar koltuğun bacaklarına bağlıydı. Pickering işini sağlama almıştı.

Koltuğun ayakları da bantla yere yapıştırılmıştı; Pickering bütün bantların üstünden bir kat daha geçti. İşini bitirdiğinde bantta bitmişti.

Ayağa kalkıp rulonun boş kartonunu formika tezgâha bıraktı. "İşte," dedi. "Fena olmadı. İyi. Her şey tamam. Sen burada bekle." Bunda komik bir şey bulmuş olmalıydı, çünkü başını kaldırıp yine o ince sesli kahkahalardan birini çıkardı. "Canın sıkıldı, diye sakın kaçayım deme, tamam mı? Gidip o meraklı arkadaşının icabına bakmam gerek, bunu da hâlâ yağmur yağarken yapmak istiyorum."

Bu kez ışık hızıyla kapı gibi görünen, ama aslında bir dolap olan şeye gitti. İçinden sarı bir yağmurluk çıkardı. "Bunun buralarda bir yerde olduğunu biliyordum. Üstünde yağmurluk olan birine herkes güvenir. Nedendir, bilmem. Hayatın o esrarengiz gerçeklerinden biri herhalde. Pekâlâ, kız arkadaşım, sen burada bekle." Yine tiz sesli, köpek viyaklamasına benzer bir kahkaha attıktan sonra kapıdan çıkıp gitti.

– 6 –

Hâlâ 9.15

Ön kapı çarpılarak kapandıktan ve Emily, onun gerçekten gitmiş olduğunu anladıktan sonra mutfak lambalarının yarattığı o anormal parlaklık birden grileşmeye başladı ve Emily bayılmak üzere olduğunu fark etti. Ama bayılmak gibi bir lükse sahip değildi. Eğer öldükten sonra bir yaşam varsa ve sonunda orada babasıyla karşılaşırsa Rusty Jackson'a son dakikalarını baygın geçirerek boşa harcadığını nasıl söylerdi? Babasını hayal kırıklığına uğratırdı. Her bir yanda meleklerin harp çaldığı cennette, ayak bileklerine kadar bulutların üstünde dururlarken karşılaşsalar bile babası, onu son saatlerini baygın geçirdiği için ayıplardı.

Emily alt dudağının iç kısmını ısırıp kanattı. Dünyası yeniden eski parlaklığına döndü. Rüzgârın ve yağmurun sesi kulağına tuhaf bir müzik gibi geliyordu.

Ne kadar zamanı vardı? Hap Kutusu açılır kapanır köprüye bir kilometreden az bir mesafedeydi. Pickering yağmurluğunu aldığı ve Mercedes'in motor sesi duyulmadığı için Emily, onun oraya koşarak gittiği sonucuna vardı. Yağmurun ve şimşeklerin gürültüsü arasında motor sesini duymamış da olabilirdi, ama nedense adamın otomobille gitmediğine inanıyordu. Deke Hollis kırmızı Mercedes'i tanır ve onu kullanan adamdan hoşlanmazdı. Deke kırmızı Mercedes'i görürse, önlem alırdı. Emily, Pickering'in bunu tahmin edeceğini düşündü. Pickering kaçıktı -arada bir kendi kendine, bazen de Emily'nin göremediği, ama kendisinin gördüğü o görünmez suç ortağıyla konuşuyordu- ama kesinlikle aptal değildi. Deke de aptal değildi tabii, ama o küçük kulübesinde tek başına olacaktı. Gelip geçen otomobil veya tekne de olmazdı. Özellikle bu sağanak yağmurda.

Üstelik Deke yaşlıydı.

"Belki on beş dakika zamanım olabilir," dedi boş odaya ya da belki yerdeki kan lekesine söylemişti. Neyse, adam en azından ağzını hiçbir şeyle tıkamamıştı. Neden tıkayacaktı ki? Bu çirkin, kutu gibi beton kale içindeyken onun çığlıklarını kim işitebilirdi? Yolun ortasına çıkıp ciğerlerini patlatacak gibi çığlıklar atsa da kimse duymaz, diye düşündü. O anda Meksikalı bahçe işçileri bile yağmurdan kaçıp kamyonlarının kabinlerine sığınmış, kahvelerini içip sigaralarını tüttürüyor olmalıydılar.

"Taş çatlasa on beş dakikam var."

Evet. Herhalde öyleydi. Sonra Pickering gelip ona tecavüz edecekti; tıpkı Nicole'a tecavüz etmeyi düşündüğü gibi. Daha sonra da onu öldürürdü, tıpkı Nicole'ü öldürdüğü gibi. Nicole'ü ve daha kaç "yeğenini" öldürmüştü? Emily bunu bilmiyordu, ama babasının diyeceği gibi, Pickering için bu ilk değildi.

On beş dakika. Hatta, belki on.

Emily ayaklarına baktı. Ayakları yere bantla yapıştırılmamıştı, ama koltuğun bacaklarına bağlıydı. Yine de...

Sen koşucusun; hem de ne koşucu. Şu bacaklara bak.

Bacakları iyiydi doğrusu, ama bunu fark etmesi için birinin öpmesine gerek yoktu. Özellikle de Pickering gibi bir kaçığın. Emily bacaklarının güzel veya seksi anlamında iyi olup olmadığını bilmiyordu, ama işe yarama açısından çok iyi olduklarını söyleyebilirdi. Henry'yle birlikte Amy'yi beşiğinde ölü buldukları günden beri onun çok işine yaramışlardı. Belli ki, Pickering bandın gücüne çok güveniyordu; bunun filmlerde sapık katiller tarafından kullanıldığını birçok kez görmüş, hiçbir "yeğeni" de bu güvenini sarsacak bir sorun çıkarmamıştı. Belki de o kızlara hiç fırsat vermemiş, belki de kızlar hiçbir şey düşünemeyecek kadar korkmuşlardı. Ama belki... özellikle de yağmurlu bir günde, havasız ve aşırı nemli bir evde...

Emily bedenini korse gibi saran bantların izin verdiği kadar öne doğru uzanıp kalçalarını ve kaçık herifin çok beğendiği bacak kaslarını germeye başladı. Önce biraz, sonra yarıya kadar gerdi. Neredeyse tamamını gerecekken ve ümidi azalmaya başlarken bir ses duydu. Önce çok hafifti, ama sonra giderek yükseldi. Bant üst üste çapraz katlarla sarılmıştı ve çok güçlüydü, ama yine de yerinden kalkabiliyordu. Çok yavaş. Of, ne yavaştı!

Gevşeyip derin nefesler aldı; alnı, koltukaltları ve göğüslerinin arası ter içindeydi. Hemen bir deneme daha yapmak istiyordu, ama Cleveland South Park'ta koşarken edindiği deneyimi hatırladı ve hızla atan kalbinin, kaslarında biriken laktik asidi temizlemesi için bekledi. Kuvvetini toplamadan bir deneme daha yaparsa, başarısız olacaktı. Ama zordu. Beklemek çok zordu. Pickering gideli ne kadar olmuştu kestiremiyordu. Duvarda bir saat vardı -bağlı olduğu akağaçtan yapılmış kırmızı koltuk dışında bu çirkin,

ruhsuz odadaki her şey gibi bu da paslanmaz çeliktendi- fakat 9.15'te durmuştu. Herhalde pilli bir saatti ve pili bitmiş olmalıydı.

İçinden, otuza kadar sayana dek hareketsiz durmalıydı, ama ancak on yediye kadar dayanabildi. Sonra yine gerinmeye başladı ve bütün gücüyle bastırdı. Bu kez sesi hemen duyuldu ve daha yüksekti. Koltuğu yerinden hareket ettirebildiğini hissetti. Çok az olsa da hareket ettirebiliyordu.

Emily gerindi; başı arkada, dişleri ortaya çıkmış, şişmiş dudağından çenesine doğru kan akıyordu. Boynundaki damarlar kabarmıştı. Sesi giderek yükselirken bu defa bantların sökülme sesini işitti.

Sağ bacağında aniden bir sızı hissetti ve baldırı kasıldı. Bir an Emily az kalsın gerinmeye devam edecekti -ölüm kalım meselesiydi- ama sonra yine vücudunu gevşetip derin soluklar aldı. Ve saymaya başladı:

"Bir... İki... Üç...

Baldırındaki kasılmaya rağmen, galiba koltuğu çekerek yapıştırıldığı yerden kurtarabilecekti. Bunu yapabileceğinden emin gibiydi. Ama bu sırada sağ bacağına bir kramp girerse, (daha önce birkaç kez başına gelmişti ve bu kramplar o kadar korkunçtu ki, adalesi taş kesiliyordu) kazandığından daha çok zaman kaybedecekti. Üstelik bu boktan koltuğa hâlâ bağlı olacaktı. Boktan koltuğa *tutkalla yapıştırılmış* gibi.

Duvardaki saatin durmuş olduğunu bildiği halde ikide bir ona bakmaktan kendini alamıyordu. Refleks. Saat hâlâ 9.15'i gösteriyordu. Pickering açılır kapanır köprüye varmış mıydı? Birden içinde çılgınca bir ümit hissetti: Deke kornayı çalarak onu korkutup, kaçırıyor olabilir miydi? Olabilir, diye geçirdi içinden. Pickering'i sırtlana benzetiyordu; sadece üstün durumda olduğunu bildiği zaman tehlikeliydi. Ama yine bir sırtlan gibi, ne zaman üstün durumda olmayabileceğini düşünemiyordu.

Emily kulak kesildi. Gök gürültüsünü ve aralıksız yağan yağmurun sesini işitti, ama açılır kapanır köprü bekçisinin kulubesi yanındaki havalı kornanın sesini duyamadı.

Bir kez daha koltuğu yerden sökmeyi denedi; bir anda koltuk yerden kurtulunca da az kalsın fırlayıp yüzüstü ocağa çarpacaktı. Sendeledi, debelendi, neredeyse devrilecekti, ama sonunda koltuğun arkasını, mutfağın ortasındaki formika tezgâha dayayarak düşmemeyi başardı. Nabzı öylesine hızlanmıştı ki, artık tek tek kalp atışı yerine göğsünde ve boynunun üstünde aralıksız bir uğultu duyuyordu. Eğer devrilseydi, tıpkı ters dönmüş bir kaplumbağa gibi yerde kalacaktı. Tekrar doğrulabilmesi için en küçük bir ihtimal bile yoktu.

İyiyim, diye düşündü. *Devrilmedim.*

Evet, devrilmemişti, ama kendisini o durumda yatarken hayal edebiliyordu. Yanında sadece Nicole'ün saçından çıkan kan izi... Orada öylece yatıyor, Pickering'in gelip onunla gönlünü eğlendirdikten sonra onu öldürmesini bekliyordu. Pickering de ne zaman dönecekti? Yedi dakika sonra mı? Beş mi? Üç dakika sonra mı?

Saate baktı. Saat hâlâ 9.15'ti.

Sırtında kambur gibi duran koltukla tezgâha doğru eğildi; soluk almakta zorlanıyordu. Kasap bıçağı tezgâhın üstündeydi, ama elleri koltuğun kollarına bağlıyken ona uzanamıyordu. Zaten bıçağı tutabilseydi ne yapacaktı ki? İki büklüm elinde bıçakla kalakalacaktı. Onunla erişebileceği, kesebileceği bir şey yoktu.

Ocağa baktı, acaba içinden bir tanesini yakmayı başarabilir miydi? Bunu becerebilirse, sonra belki...

Derken yine gözünün önünde korkunç bir sahne belirdi; bantları yakmaya çalışırken üstündeki tişört alev alıyordu. Bunu göze alamayacaktı. Birisi ona bir intihar hapı teklif etse (hatta kafasına bir kurşun sıkmayı teklif etse), tecavüz, işkence ve büyük ihtimalle uzun sürecek ve lime lime doğranacağı bir ölüm ihtimalinden kaçınmak için bunu kabul eder, babasının ("*Sakın pes etme Emmy, bu köşeyi olmazsa bir sonrakini dönünce çok güzel şeylerle karşılaşacaksın*") öğütlerini duymazlıktan gelirdi. Ama vücudunun üst kısmını üçüncü derece yanıklar içinde, yerde yarı pişmiş

durumda yatarken Pickering'in dönmesini beklemek, hatta bir an önce dönüp onu bu ıstıraptan kurtarması için dua etme ihtimalini göze alabilir miydi?

Hayır. Bunu denemeyecekti. Ama geriye ne kalmıştı? Zamanın uçup gittiğini hissediyordu. Duvardaki saat hâlâ 9.15'ti, ama yağmur sanki biraz hafiflemiş gibiydi. Bunu düşününce dehşete kapıldı. Aklından çıkarmaya çalıştı. Paniğe kapılmak ölümü kabul etmek olurdu.

Bıçak ulaşamıyordu ve ocak denenmeyecekti. Ne kalıyordu?

Cevap belliydi. Geriye koltuk kalıyordu. Mutfakta başka koltuk yoktu, sadece bar taburelerini andıran üç tane yüksek tabure vardı. Emily bu koltuğun, hiç görmeyeceğini umduğu yemek odası takımından alındığını tahmin etti. Pickering diğer kadınları "yeğenlerini" yemek masasının etrafında dizili olan ağır, kırmızı akağaç koltuklara mı bağlamıştı? Yoksa, üstünde oturduğu koltuğa mı? İçinden bir ses öyle olduğunu söylüyordu. Pickering metal olmadığı halde bu ahşap koltuğa güveniyordu. Daha önce işini gördüyse, şimdi yine görecekti; Emily, onun bu konuda da sırtlan gibi düşündüğüne karar verdi.

Onu tutsak eden bu hapishaneyi parçalamalıydı. Tek çare buydu ve bunu yapmak için zamanı kısıtlıydı.

– 7 –

Biraz canın yanabilir.

Emily ortadaki tezgâha daha yakındı, ama mutfak tezgâhının dudağa benzer hafif bir çıkıntısı vardı ve bu ona güven vermiyordu. Hareket etmek istemiyordu -devrilip kaplumbağa olmayı göze alamazdı- ama koltuğu tezgâh çıkıntısından daha geniş bir yüzeye çarpması gerekiyordu. Bu düşünceyle yine paslanmaz çelikten büyük buzdolabına doğru ilerlemeye çalıştı. Bunun yüzeyi gerektiği kadar büyüktü.

Böylece sırtının, poposunun ve bacaklarının bağlı olduğu koltuğu yerde sürümeye başladı. İnsanı huzursuz eden bir yavaşlıkla ilerleyebiliyordu. Sırtına bağlanmış tuhaf bir tabutla yürümek gibiydi. Zaten eğer devrilirse, o koltuk onun tabutu olacaktı. Ya da hiçbir sonuç alamadan koltuğu buzdolabına çarpmaya devam ederken, pat diye evin erkeği gelirse...

Bir ara devrilecek gibi oldu -yüzüstü- ama görünüşe göre sadece iradesinin yardımıyla dengesini buldu. Baldırında tekrar krampa dönüşebilecek ve sağ bacağını işe yaramaz hale getirebilecek o sızıyı hissetti. Bunu da gözlerini kapatıp, kendi kendine telkinler yaparak atlattı. Yüzünden aşağıya ter boşanıyor, ne zaman döktüğünü hatırlamadığı gözyaşlarını da silip götürüyordu.

Ne kadar zaman geçmişti? Ne kadar? Yağmur daha da hafiflemişti. Birazdan yağış yerine damlama sesleri duymaya başlayacaktı. Belki Deke, onunla kavga ediyordu. Belki de harap bir masanın çekmecesinde bir tabancası vardı ve bununla Pickering'i kuduz bir köpek gibi vurmuştu. Buradan silah sesini duyabilir miydi? Pek sanmıyordu, çünkü kuvvetli bir rüzgâr vardı. Akla yatkın olan ihtimal, yirmi yaş daha genç ve daha kuvvetli olan Pickering'in Deke'nin elinden silahı alıp yaşlı adamı vurmuş olabileceğiydi.

Emily bu düşünceleri aklından kovmaya çalıştı, ama kolay olmuyordu. İşe yaramaz düşünceler olduğu halde kafasından kovması zordu. Hâlâ gözleri kapalı, ağzı şişmiş, rengi uçmuş ve zorlukla gerilmiş yüzüyle koltuğu sürüklemeye devam etti. Bir bebek adımı, iki bebek adımı. *Altı bebek adımı daha atabilir miyim?* Evet, atabilirsin. Ama dördüncü adımda, neredeyse çömelmiş gibi duran bükülü dizleri buzdolabının önüne çarptı.

Emily gözlerini açtı, bu tehlikeli safariyi devrilmeden yapabildiğine inanamıyordu. Bağlı olmayan birinin üç normal adımda aşabileceği bir mesafe onun için safari gibi olmuştu. Lanet bir *trekking* gibi.

Ama kendini tebrik ederek vakit kaybedemezdi ve bunun tek nedeni ön kapının her an açılma ihtimali değildi. Emily'nin başka sorunları vardı.

Oturma pozisyonundayken yürümeye çalışmaktan bütün kasları gerilmişti ve titriyordu; kendini en zor ve tuhaf bir yoga pozisyonu uygulamaya çalışan acemi bir hevesli gibi hissetti. Bu işi hemen yapmazsa belki de hiç yapamayacaktı. Eğer koltuk da göründüğü kadar sağlamsa...

Ama bu düşünceyi aklından çıkardı.

"Biraz canın yanabilir," dedi soluk soluğa. "Bunu biliyorsun, değil mi?" Biliyordu, ama Pickering'in ona çok daha kötüsünü yapmayı düşünüyordu.

"Lütfen," dedi buzdolabına doğru yan dönerek. Eğer bu yakarışı bir duaysa, dua ettiği kişi ölmüş kızıydı. *"Lütfen,"* dedi bir kez daha ve kalçasını yana doğru savurarak taşıdığı asalağı buzdolabının önüne çarptı.

Koltuk bir anda bağlarından kurtulup, onu neredeyse kafası önde ocağın üstüne uçuracak gibi olduğunda, şaşkınlıktan çok, korku duydu. Koltuğun sırt kısmından kuvvetli bir çatırdama sesi geldi ve oturma kısmı poposunun altında yan döndü. Sadece tahta bacakları sağlam duruyordu.

"*Çürükmüş*!" diye bağırdı Emily. "Lanet şey *çürükmüş*!" Belki tam olarak çürümüş denmezdi, ama Florida iklimi sayesinde, göründüğü kadar da sağlam değildi. Nihayet şansı dönmüştü, ama tam bunu başardığı anda Pickering gelecek olursa, Emily herhalde deliririm, diye düşündü.

Ne kadar olmuştu? Pickering gideli şimdi ne kadar olmuştu? Hiçbir fikri yoktu. Aslında Emily'nin kafasında zamanı hep tahmin eden bir saat olurdu, ama şimdi bu saat de duvardaki kadar yararsızdı. Zaman kavramını tamamen kaybetmiş olmak gerçekten çok korkunç bir şeydi. Yanında taşıdığı o kocaman dijital saati hatırladı, ama artık o saat üstünde değildi. Pickering almış olmalıydı.

Tam kendini bir kez daha yanlamasına buzdolabına savuracakken, aklına daha iyi bir fikir geldi. Artık poposu koltuğun oturma yerinden kısmen de olsa ayrılmıştı ve bu sayede daha çok hareket edebilecekti. Tıpkı koltuğu yerden sökmek için kalçalarını ve baldırlarını gerdiği gibi, bu kez sırtını da germeye başladı. Bu defa bel kemiğinin altında onu uyaran bir

sızı hissetti, ama laktik asidi atmak için gevşeyip beklemedi. Artık bekleme gibi bir lüksü kalmamıştı. Pickering'i, sarı yağmurluğunun etekleri uçuşarak, ayakları su birikintilerini sıçratarak boş yolda eve doğru koşarken görür gibi oldu. Elinde bir şey vardı. Bu Mercedes'in kan içindeki bagajından aldığı bir levye olabilirdi.

Emily yukarı doğru kendini gerdi. Kuyruk sokumundaki sancı artarak yoğunlaşıyordu. Ama koli bandının yapıştığı yerden sökülürken çıkardığı o sesi bir kez daha duydu... koltuktan değil, üst üste gelen katlardan gelmişti. Bantlar gevşiyordu. Gevşemesi tamamen sökülmesi kadar iyi değildi, ama yine de iyi sayılırdı. Emily'ye daha çok hareket imkânı veriyordu.

Güç kazanmak için küçük bir çığlık atarak, kalçalarını bir kez daha buzdolabına doğru savurdu. Bütün vücudu şokla sarsıldı, ama bu kez koltukta bir hareket olmadı. Tıpkı bir salyangozun kabuğu gibi Emily'ye yapışmıştı. Emily daha güçlü bir çığlıkla ve daha çok kuvvet vererek tekrar kalçalarını savurdu. Bir çatırtı daha çıktı, bu kez koltuk sırtının ve kalçalarının sağına doğru döndü.

Emily tekrar tekrar, bitkin düşen kalçalarını savurarak buzdolabına çarptı. Kaç kere olduğunu bilmiyordu. Yine ağlamaya başlamıştı. Şortunun arkası yırtılmış, kanamakta olan bir kalçasının üstüne doğru kaymıştı. İri bir kıymık saplanmış olmalıydı.

Derin bir nefes aldıktan sonra deli gibi atan kalbini yatıştırmaya çalıştı ve bir kez daha bütün gücüyle ahşap hapishanesiyle birlikte kendisini buzdolabına çarptı. Bu kez buz boşaltıcının koluna çarptığı için birden bir yığın buz parçaları yere dağıldı. Bir çatırdama daha, bir sarkma ve bir anda sol kolu serbest kaldı. Emily şaşkınlık içinde bakakaldı. Koltuğun kırık kolu hâlâ ön koluna bağlıydı, ama artık koltuğun gövdesi o yana doğru çarpık duruyor, Emily'yi uzun, gri bant şeritleriyle tutmaya devam ediyordu. Bir örümcek ağı içinde gibiydi. Tabii, öyleydi; haki şortlu, golf gömlekli kaçık da örümceğin kendisiydi. Emily hâlâ serbest sayılmazdı, ama artık

bıçağı kullanabilecekti. Yapması gereken tek şey yine koltuğu sürüyerek ortadaki formika tezgâha gitmekti.

"Buz parçalarına basma," diye uyardı kendini hırıltılı bir sesle. Sesini fazla ders çalışmaktan kafayı üşütmek üzere olan bir üniversite öğrencisinin sesine benzetti. "Buz pateni yapmak için doğru bir zaman değil."

Buzlardan kaçınabildi, ama bıçağı almak için eğilirken aşırı gerilen sırtından bir ses geldi. Artık çok daha gevşemiş olsa da, hâlâ gövdesinin ortasını ve bacaklarını saran bantlarla koltuğa bağlıydı. Bu durumda tezgâhın kenarına çarptı, ama umursamadı. Serbest olan sol eliyle bıçağı aldı ve sağ kolunu bağlayan bandı kesmeye başladı. Kesik kesik soluk alıyor, arada bir mutfakla, ardında ne varsa (herhalde yemek odası ve ön hol) arasındaki döner kapıya göz atıyordu. Pickering o taraftan çıkmıştı, büyük ihtimalle oradan geri gelecekti. Sağ eli serbest kalınca hâlâ sol koluna bağlı durumdaki kırık parçayı söküp tezgâhın üstüne attı.

"İkide bir kapıya bakıp durma," dedi kendi kendine. "İşini yapmaya bak." Bu öğüt iyiydi, ama çok yakında ölümün o kapıdan gireceğini bilirken bu öğüdü dinlemesi çok zordu.

Tam göğüslerinin altındaki bantları kesti. Bu işi yavaş ve özenle yapması gerekirdi, ama zaman yoktu; bu yüzden bıçağın ucuyla defalarca kendini çentikledi. Üstüne kanın yayıldığını hissedebiliyordu.

Bıçak çok keskindi. Bunun kötü yanı, göğüs kemiğinin hemen altında art arda gelen kesiklerdi. İyi tarafıysa bandın fazla direnmeden bütün katlarıyla kesilebilmesiydi. Nihayet en üstten alta kadar kesmeyi başarınca koltuk sırtından biraz daha ayrıldı. Emily sonra belini saran bantlar üstünde çalışmaya başladı. Artık daha çok eğilebildiği için daha hızlı çalışabiliyor, kendine daha az zarar veriyordu. Nihayet tamamını kesti ve koltuk geriye düştü. Ama bacakları hâlâ Emily'nin bacaklarına bağlı olduğu için koltuğun tahta ayakları baldırlarının alt kısmında kablo gibi yüzeye çıkmış Aşil tendonlarına gömüldü. Acısı dayanılır gibi değildi; Emily inledi.

Sol elini uzatıp, koltuğu tekrar sırtına doğru çekti ve tendonlarına gelen baskıyı hafifletti. Kolu için çok ters bir açı olmasına rağmen koltuğu tekrar kendine doğru bastırarak yüzünü bir kez daha ocak yönüne çevirdi. Sonra geriye yaslanıp, baskıyı gidermek için orta tezgâhtan yararlandı. Soluk soluğa, bir yandan yine ağlayarak öne uzandı ve ayak bileklerini bağlayan bantları kesmeye başladı. O ana kadar yaptığı hareketler sayesinde bantları iyice gevşemişti; bu nedenle işi daha çabuk bitti ve Emily kendini daha az kesti; ama sağ baldırında derin bir kesik açmaktan kurtulamamıştı.

Tam son olarak dizlerini tutan bantları kestiği sırada ön kapının açılıp kapandığını işitti. "Ben geldim, hayatım!" diye seslendi Pickering neşeli bir sesle. "Beni özledin mi?"

Emily iki büklüm eğilmiş, saçları yüzüne dökülmüş durumda dondu kaldı; tekrar hareket edebilmesi için bütün gücünü kullanması gerekiyordu. Artık özen gösterecek zaman yoktu; hızla kasap bıçağının keskin ucunu sağ dizindeki bantların altına soktu ve bütün gücüyle yukarı doğru kaldırdı. Mucizevi bir şekilde bıçağın sivri ucunu dizkapağına saplamamıştı.

Holden kalın bir *klok* sesi gelince Emily, onun kapıyı kilitlediğini anladı. Pickering işine karışılmasını istemiyordu, o gün yeterince müdahale edilmişti zaten. Hole doğru yürüdü. Duyduğu ayak seslerinden Emily, onun spor ayakkabı giydiğini düşündü. Daha önce fark etmemişti.

Pickering ıslıkla "Yuvama Döndüm" şarkısını çalıyordu.

Emily'nin sağ dizini tutan bant baştan aşağıya yarıldı ve sadece sol dizine bağlı olan koltuk büyük bir gürültü çıkararak arkaya düştü. Döner kapının ardındaki ayak sesleri bir anlığına kesildi, sonra da bir koşuya döndü. Bundan sonrası çok, ama çok hızlı gelişti.

Pickering döner kapıyı iki eliyle birden vurarak itince kapı gürültüyle açıldı; mutfağın içine daldığı sırada elleri hâlâ öne uzanmış durumdaydı. Ve boştu... Emily'nin hayal ettiği demir levye yoktu. Sarı yağmurluğun

kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı; Emily içinden, "*O yağmurluk sana küçük geliyor, salak herif, karın olsaydı bunu sana söylerdi, ama evli değilsin tabii,*" dedi.

Yağmurluğun kapüşonu da geriye itilmiş, kısacık gür saçları nihayet biraz olsun dağılmıştı, ama çok az. Yüzünün iki yanından damlayan yağmur suları gözlerine giriyordu. İçeri girer girmez bir bakışta olupbiteni anladı. "Seni baş belası kaltak!" diye bağırıp Emily'yi yakalamak için koşarak tezgâhın etrafından dolandı.

Emily kasap bıçağını salladı. Keskin bıçak Pickering'in sağ elinin birinci ve ikinci parmaklarının arasından geçip parmakların birleştiği yerde derin bir kesik açtı. Hemen kan boşaldı. Pickering acı ve hayret dolu bir çığlık attı. Emily bunun daha çok şaşkınlıktan olduğunu tahmin etti. Sırtlanlar kurbanlarının karşılık vermesini beklemez...

Pickering sol elini uzatarak onu bileğinden yakalayıp büktü. Bir şey çatladı. Ya da kırılmış olabilirdi. Her şekilde Emily kolunun üstüne kadar çıkan müthiş bir acı duydu. Bıçağı bırakmak istemedi, ama mümkün değildi. Bıçak elinden fırlayıp odanın diğer tarafına kadar uçtu. Pickering bileğini bırakınca sağ eli yana düştü; parmakları yamuk bir biçimde açılmıştı.

Pickering üstüne çullanınca Emily zedelenen bileğine aldırmadan iki eliyle birden onu geri itti. İçgüdüyle verilen bir tepkiydi. Herhalde mantığı bu adamı itmenin bir işe yaramayacağını söylerdi, ama o anda mantığı aklının bir köşesinde büzülmüş duruyor, sonucun iyi olmasını dilemekten başka bir şey yapamıyordu.

Pickering ondan çok daha ağırdı, ama Emily'nin poposu tezgâh çıkıntısına dayanmıştı. Pickering, normal koşullarda gülünç denebilecek kadar şaşkın bir yüzle geriye doğru sendelerken buz parçalarına bastı ve ayakta kalabilmek için yana, öne adımlar attı. Bir an çizgi film karakterlerinden birine benzemişti. Derken başka buz parçalarına basarak tepe taklak düştü ve başını buzdolabına çarptı.

Önce kanayan eline sonra da Emily'ye baktı. "Elimi *kestin*," dedi. "Seni kaltak, seni aptal kaltak, şuna bak, elimi *kestin*. Neden elimi kestin?"

Ayağa kalkmak için uğraşırken altındaki buz parçaları yine etrafa fırladı ve bir kez daha yere kapaklandı. Tek dizi üstüne dayanıp kalkmaya çalışırken bir anlığına Emily'ye arkasını döndü. Emily koltuğun kırılan sol kolunu orta tezgâhın üstünden aldı. Ucundan hâlâ bant parçaları sarkıyordu. Pickering ayağa kalkıp, ona doğru döndü. Emily hazır bekliyordu. Sağ elini tam kapatamasa da, koltuğun kolunu iki eliyle tutup, Pickering'in başına indirdi. Vuruşunun çok kuvvetli olması gerekiyordu, çünkü ne de olsa elindeki bir koltuk koluydu, beysbol sopası değil.

Tok bir ses çıktı. Döner kapı açılırken çıkan ses kadar yüksek olmasa da bu kadarı da yeterliydi. Bir an hiçbir şey olmadı, ama sonra Pickering'in başı kanamaya başladı. Emily, onun gözlerinin içine baktı. Pickering de sersemlemiş bir halde ona bakıyordu.

"Yapma," dedi Pickering hafif bir sesle; koltuğun kolunu ondan almak için elini uzattı.

"Evet," dedi Emily ve sopasını bir kez daha savurdu; bu defa yanlamasına vururken sağ eli son anda gevşemişti, ama sol eli hâlâ sopayı sıkıca tutuyordu. Koltuk kolunun kıymıklarla dolu, kırık ucu Pickering'in sağ şakağında patladı. Başı omzuna kadar yana savrulurken bu defa hemen kan fışkırdı. Yanaklarından aşağıya akıp, gri karoların üstüne damladı.

"Yapma," diye inledi Pickering, bir eliyle havaya pençeler atıyordu. Boğulurken kurtarılmak için yalvaran birine benziyordu.

"Hayır," dedi Emily ve koltuğun kolunu bir kez daha onun kafasına indirdi.

Pickering çığlıklar atarak ve sendeleyerek ondan kaçıp, mutfağın ortasındaki tezgâhın arkasına geçmeye çalıştı. Bu sırada başka buz parçalarına bastı, ama bu kez ayakta kalmayı başardı.

Bir an için Emily, onun döner kapıdan çıkıp kaçacağını düşünerek az kalsın peşini bırakacaktı. Bunu yapmak üzereydi. Sonra kafasının içinde babasının sesini duydu. "*Herif bıçağı alacak, hayatım.*"

"Hayır," dedi Emily tıslar gibi bir sesle. "Alamayacaksın."

Tezgâhın öbür tarafına ondan önce varmak için koşmaya çalıştı, ama hâlâ sol dizine bağlı olan koltuk parçasıyla bu mümkün değildi. Zincirle bağlı bir gülle taşır gibiydi. Koltuğun kolu orta tezgâha takılıp poposuna çarptı, neredeyse bacaklarının arasına girip onu yere düşürecekti. Belli ki, koltuk Pickering'den yanaydı; Emily, onu parçaladığına sevindi.

Pickering döner kapının tam altında olan bıçağa ulaştı ve bir rugby oyuncusu gibi üzerine kapandı. Gırtlağından vızıltılı sesler çıkıyordu. Tam yüzünü dönecekken Emily, onun yanında bitti. Koltuk koluyla defalarca kafasına vurup, bir yandan haykırırken bir yandan da sopasının yeterince ağır olmadığını ve istediği kadar kuvvetli vuramadığını düşünüyordu. Bu arada sağ bileği de bir hayli şişmişti.

Pickering bıçağın üstüne düşüp hareketsiz kaldı. Emily bir adım geri çekilip üst üste derin nefesler aldı. Ucu kuyruklu o beyaz noktalar bir kez daha görüş alanını kaplamıştı.

Kafasının içindeki erkekler konuşmaya başladı. Bu durumu ilk defa yaşamıyordu ve çoğu zaman şikâyetçi olmazdı. Ama her zaman değil.

Henry, "*O bıçağı hemen al ve tam kürek kemiklerinin arasına sapla.*"

Rusty, "*Hayır, hayatım. Ona yaklaşma. Zaten bunu bekliyor. Numara yapıyor.*"

Henry, *Ya da tam ensesine sapla. Burası daha iyi. O bok kokan ensesine sapla.*"

Rusty, "*Onun altına elini sokman, balya makinesine elini uzatmak gibi olur, Emmy. İki seçeneğin var. Ya kafasına vura vura öldür onu...*"

Henry isteksizce de olsa ikna olmuştu. "*...ya da hemen kaç oradan.*"

Orta tezgâhın bir çekmecesi vardı. Emily içinde başka bir bıçak, et kesme bıçağı, fileto bıçağı, tırtıllı ekmek bıçağı gibi birçok bıçak bulmak

ümidiyle çekmeceyi açtı. Sağlam bir tereyağı bıçağına bile razıydı. Oysa sadece siyah plastik yemek pişirme araçları vardı: bir spatula, kepçe ve süzgeç niyetine kullanılan büyük, delikli bir kaşık. Daha bir sürü ıvır zıvır vardı, ama gözüne çarpan en tehlikeli görünümlü şey bir patates soyacağıydı.

"Dinle beni," dedi Emily. Sesi çatallaşmıştı ve boğuktu. Boğazı kurumuştu. "Seni öldürmek istemiyorum, ama beni mecbur edersen öldürürüm. Elimde bir et çatalı var. Eğer yüzünü dönersen bunu ensene saplar diğer tarafından çıkarırım."

Pickering, ona inanmış mıydı? İyi soruydu. Pickering gövdesinin altında duran dışında bütün bıçakları özellikle ortadan kaldırmış olmalıydı, ama bütün ucu sivri nesneleri kaldırdığından emin olabilir miydi? Çoğu erkek mutfak çekmecelerinde neler olduğunu bile bilmezdi -Emily bunu Henry'yle birlikte, daha önce de babasıyla birlikte yaşadığı günlerden biliyordu- ama Pickering çoğu erkek gibi değildi ve burası da çoğu mutfak gibi değildi. Emily burasını daha çok bir ameliyathaneye benzetti. Yine de, Pickering o kadar sersemlemiş haldeyken (Gerçekten sersemlemiş miydi?) bir yanlış hatırlama sonucu ölebileceğini aklına getirirdi herhalde; Emily blöfünün işe yarayabileceğine inanıyordu. Ama başka bir soru vardı: Adam, onu işitmiş miydi? Ya da işittiyse bile söylediklerini anlamış mıydı? Blöfü yaptığın kişi neyle karşı karşıya olduğunu anlamamışsa, o blöf işe yaramazdı.

Ama orada dikilip bunları düşünecek değildi. Yapacağı en kötü şey bu olurdu. Gözlerini Pickering'den ayırmadan eğilip, bacağını hâlâ koltuğa bağlayan bandın altına parmaklarını geçirdi sağ elinin parmakları iş yapmak istemiyordu, fakat Emily yüz vermedi. Derisinin terden ıslanmış olması da işini kolaylaştırınca, biraz canı yanma pahasına bandı sıyırıp çıkardı. Dizkapağının üstünde parlak kırmızı bir bant izi kalmıştı (nedense bunu *Jüpiter* gezegenine benzetti); artık duyduğu bu acıyı önemseyecek

halde değildi. Emily bandın ayak bileğine kadar olan kısmını da sıyırdıktan sonra ayağını sallayarak geriye bir adım attı. Artık serbestti. Ya aşırı zorlanmaktan ya da Mercedes'in bagajındaki kızın cesedine bakarken kafasına aldığı darbeden başı zonkluyordu.

"Nicole," dedi Emily. "Kızın adı Nicole'dü."

Ölen kızın adını söylemek Emily'yi biraz kendine getirdi. Şimdi bir daha düşününce bıçağı onun altından almak fikri çılgınca görünüyordu. Bazen babasının sesiyle ona seslenen sağduyusu haklıydı... Pickering'le aynı odada kalmakla şansını fazla zorlamış olurdu. Yani, oradan gitmeliydi. Tek şansı buydu.

"Şimdi gidiyorum," dedi. "Beni duydun mu?"

Pickering hareket etmedi.

"Et çatalı elimde. Eğer peşimden gelirsen bunu sana saplarım, gözlerini oyarım. Yapman gereken şey olduğun yerde kalmak. Anladın mı?"

Pickering kımıldamadı.

Emily geri adımlar atarak ondan uzaklaştı, sonra dönüp odanın diğer tarafındaki kapıdan çıktı. Kanlı koltuk kolu hâlâ elinde duruyordu.

– 8 –

Yatağın yanındaki duvarda bir fotoğraf vardı.

Diğer taraftaki bölme yemek odasıydı. Üstü cam olan uzun bir yemek masası vardı, etrafında da yedi tane kırmızı, akağaç koltuk. Sekizincinin ait olduğu yer boştu. Tabii. Emily masanın başında durup boş odaya bakarken bir şey hatırladı. Gözkapağından aşağıya kan süzülürken Pickering, *pekâlâ, iyi, tamam,* diyordu. Emily, ona bu evde bulunduğunu sadece Deke'nin bildiğini söylediğinde Pickering, ona inanmış, Nicole'ün olduğunu sandığı küçük bıçağı lavaboya atmıştı.

O halde onu tehdit edebilecek bir bıçak gerçekten de vardı. Hâlâ da vardı. Lavabonun içinde. Ama onu almak için oraya gidecek değildi. Kesinlikle.

Odadan çıkıp, iki yanında ikişer, bir tane de sonunda kapı olan bir koridora girdi. Önünden geçtiği ilk iki kapı açıktı, solunda banyo, sağındaysa çamaşır odası vardı. Çamaşır makinesinin kapağı üstteydi ve kapağı açıktı. Yanındaki rafta bir kutu çamaşır deterjanı duruyordu. Makinenin kapağında yarısı içeride yarısı dışarıda kanlı bir gömlek vardı. Nicole'ün gömleği olmalı, diye düşündü Emily, ama emin değildi. Peki, eğer gerçekten Nicole'ünse, Pickering neden onu yıkamayı düşünmüştü? Yıkamakla üstündeki delikler geçmezdi ki. Emily daha düzinelerce başka kurbanlar olabilir, diye düşündüğünü hatırladı, ama mümkün değildi herhalde. Değil mi?

Pekâlâ mümkün, diye düşündü. Çünkü Pickering aklını kaçırmıştı.

Banyonun ötesindeki kapıyı açınca misafir odasıyla karşılaştı. Ortasında kocaman bir yatak olan, karanlık ve ruhsuz bir odaydı. Yatak örtüsü o kadar düzgün örtülmüştü ki, üstünde madeni para sıçratmak bile mümkün görünüyordu. Bu yatağı bir hizmetçi mi yapmıştı? *Gözlemlerimiz sonunda buna hayır diyebiliriz*, diye geçirdi içinden Emily. *Gözlemlerimiz, bu eve hiçbir hizmetçinin girmediğini gösteriyor. Sadece "yeğenler".*

Misafir odasının karşısındaki kapıdan çalışma odasına giriliyordu. Bu da en az misafir odası kadar ruhsuz görünüyordu. Bir köşede iki dosya dolabıyla, üstünde sadece Dell marka bir bilgisayar olan büyük bir çalışma masası vardı. Bilgisayarın üstü toza karşı saydam, plastik bir kılıfla örtülmüştü. Zemin düz meşe kaplamaydı ve halı yoktu. Duvarlarda tek bir resim bile yoktu. Odadaki tek pencere panjurluydu ve içeriye ince çizgilerle çok az bir ışık sızıyordu. Misafir odası gibi, burası da loş ve terk edilmiş görünüyordu.

Adam burada hiç çalışmamış, diye geçirdi içinden Emily ve bundan emindi. Görünenler sadece dekordu. İçinden kaçtığı, tertemiz tezgâhları

ve karolarıyla mutfak gibi görünen, ama aslında bir ameliyathane olan o oda dahil, bütün ev dekordu.

Koridorun sonundaki oda kapalıydı ve Emily daha kapıyı yoklamadan kilitli olduğunu tahmin ediyordu. Pickering mutfak tarafından gelecek olursa koridorun bu ucunda kapana kısılmış olacaktı. Kaçacağı hiçbir yer olmadan kapana kısılır... son zamanlarda iyi yapabildiği tek şey olan koşmak bile mümkün olmazdı.

Arkasındaki dikiş yeri söküldüğü için üstünde eğreti gibi duran şortunu yukarı çekip, kapı tokmağını tuttu. Kilitli olacağından o kadar emindi ki, tokmak dönünce bir an inanamadı. Kapıyı açıp Pickering'in yatak odası olduğunu düşündüğü odaya girdi. Burası da neredeyse misafir odası kadar ruhsuz ve terk edilmiş görünüyordu, ama tam öyle sayılmazdı. Her şeyden önce yatakta bir tane değil iki yastık vardı ve misafir odasındakinin ikizi gibi duran büyük yatağın örtüsü, yorucu bir iş günü sonrasında sahibini temiz çarşaflara davet edercesine düzgün bir üçgen biçiminde açık duruyordu. Ve yerde bir halı vardı. Ucuz, naylon bir şeydi, ama duvardan duvara her yeri kaplıyordu. Tabii, Henry bunu beğenmez aşağılardı, fakat halının rengi mavi olduğu için duvarlara uyuyor ve odanın diğerlerinden daha az iskelete benzemesini sağlıyordu. Ayrıca bir de okullarda kullanılanlara benzeyen küçük bir çalışma masası ve sade, tahta bir iskemle vardı. Büyük (ve ne yazık ki panjurlu) penceresi ve pahalı bir bilgisayarı olan çalışma odasının dekoruna göre burası önemsiz görünüyordu, ama içinden bir ses Emily'ye bu masanın kullanılmakta olduğunu söylüyordu. Gözünün önüne Pickering'in bu masaya oturup bir köy okulu öğrencisi gibi el yazısıyla bir şeyler yazışı geldi. Ne yazdığını düşünmek bile istemedi.

Buradaki pencere de büyüktü. Misafir ve çalışma odalarındakinden farklı olarak bunun panjuru yoktu. Pencereden dışarı bakmayı düşünürken yatağın yanındaki duvarda duran fotoğraf dikkatini çekti. Fotoğraf çerçevesizdi ve

asılı değildi, sadece duvara raptiyelerle tutturulmuştu. Bunun çevresinde sanki geçmiş yıllarda başka fotoğraflar konup çıkarılmış gibi minik delikler vardı. Bu renkli fotoğrafın sağ alt köşesinde 4-19-07 yazıyordu. Emily kâğıdın görünüşüne bakarak fotoğrafın eski model bir kamerayla ve acemice çekilmiş olduğunu düşündü. Belki de fotoğrafçı fazla heyecanlanmıştı. Herhalde sırtlanların duyacağı cinsten bir heyecan olmalıydı... güneş batarken yeni kurbanlar bulma ümidinin verdiği bir heyecan. Telefoto mercek kullanılmış gibi, bulanıktı ve hedef tam ortalanmamıştı. Fotoğrafta uzun bacaklı, kot şort ve üstünde BİRA BAR yazılı bir tişört giymiş genç bir kadın vardı. Bir Norman Rockwell tablosundaki neşeli garson kız gibi sol elinde bir tepsi tutuyordu. Kız gülüyordu. Sarı saçlıydı. Bu bulanık fotoğraftaki kızla Mercedes'in bagajında gördüğü kız aynı kız mıydı tam kestiremiyordu, ama o olduğundan emindi. İçinden kesinlikle emindi.

Rusty, "*Önemli değil, hayatım. Buradan gitmen lazım. Koşabileceğin bir yere gitmelisin.*"

Sanki bu uyarıyı perçinlermiş gibi, mutfakla yemek odası arasındaki kapı neredeyse menteşeleri yerinden çıkacakmış gibi bir gürültüyle açıldı.

Olamaz, dedi. Bütün içi boşalır gibi oldu. Bir daha altına kaçıracağını düşünmemişti, ama kaçırmış olsa bile bunu fark edecek durumda değildi. *Hayır, olamaz.*

"Sert mi oynamak istiyorsun?" diye seslendi Pickering. Sesinden sersemlemiş olduğu belliydi, ama neşe doluydu. "Pekâlâ, sert oynarım. Tabii. Sorun değil. İstiyor musun? Eminim istiyorsundur. Babacığın ne istiyorsan yapacak şimdi."

Geliyor. Yemek odasını geçiyor. Emily, onun koltuklardan birine takılıp, sonra onu bir yana fırlatışını duydu. Fırtına geçmişti ve bu oda diğerlerinden daha aydınlıktı, ama Emily dünyasının giderek grileşmeye, başının dönmeye başladığını hissediyordu.

Kesik alt dudağını ısırdı. Ve tekrar çenesine doğru kanın sızdığını hissetti, ama aynı zamanda kendine gelmesini de sağladı. Hemen kapıyı

çarparak kapadı ve kilide uzandı. Kilit yoktu. Etrafa bakınıp o küçük çalışma masasının önündeki tahta iskemleyi gözüne kestirdi. Pickering çamaşır ve çalışma odalarının yanından koşarak geçtiği sırada -kasap bıçağı elinde miydi? Tabii ki, elindeydi- Emily de iskemleyi eğerek kapı tokmağının altına dayadı ve dönmesini engelledi. Bir saniye sonra Pickering iki eliyle birden kapıya vurdu.

Eğer bu odadaki zemin de meşe kaplama olsaydı, iskemlenin bacakları kolayca kayar ve devrilirdi. Belki o zaman Emily iskemleyi önünde tutup onu yaklaştırmazdı: Korkusuz Aslan Terbiyecisi Em. Buna pek ihtimal veremedi. Neyse ki, yerde halı vardı. Ucuzlarındandı, ama kalındı ve iskemlenin eğri duran bacakları iyice halının içine gömülmüştü; ne var ki, o anda halının kırışmaya başladığını fark etti.

Pickering kükreme sesleriyle kapıyı yumrukluyordu. Emily, onun hâlâ bıçağı elinde tuttuğunu ve kapıya vururken kazara kendi boğazını kesmesini umdu.

"Aç şu kapıyı!" diye bağırdı Pickering. "Hemen aç! Yoksa senin için daha kötü olur!"

Sanki açabilirmişim gibi, diye düşündü Emily gerileyerek. Ve etrafına bakınarak. Şimdi ne olacaktı? Pencere mi? Başka ne vardı ki? Odanın bir tane kapısı olduğuna göre, pencereden çıkmak zorundaydı.

"Beni delirtiyorsun, Lady Jane!"

Hayır, sen zaten deliydin. Hem de zırdeli.

Yanına gelince pencerenin Florida tarzı olduğunu gördü; sadece dışarısını seyretmek içindi, açılmıyordu. Klima olduğu için. Ee, şimdi ne yapacaktı? O spagetti westernlerinde Clint Eastwood'un yaptığı gibi camın içinden mi geçecekti? Yapabilirmiş gibi görünüyordu; çocukken de hep böyle bir şey yapmak istemişti, ama bunu gerçekten denerse parçalara ayrılacağını düşündü. Clint Eastwood ve Steven Seagal böyle sahnelerde hep dublör kullanırlardı. Üstelik o dublörler de özel yapım camların içinden geçerlerdi.

Emily kapının ardında ayak sesleri işitti. Pickering önce geriliyor, sonra koşarak kapıyı omuzluyordu. Kapı ağır ve sağlamdı, ama Pickering de güçlüydü. Kapının çerçevesi sarsıldı. Son darbede iskemle tekrar eski yerine dayanmadan önce birkaç santim geriledi. Daha da kötüsü, halıdaki kırışıklıktan, tıpkı banttan çıkan yırtılma sesine benzeyen bir ses geldi. Pickering, kafasına ve omuzlarına sağlam bir akağaç parçasıyla birçok darbe almış biri için çok fazla enerji doluydu, ama tabii hem deliydi, hem de Emily oradan kurtulursa kendisinin kurtulamayacağını anlayacak kadar da aklı başındaydı. Bu da motivasyonunun iyi olduğunu gösterir, diye düşündü Emily.

O lanet koltuğu onun kafasında parçalamalıydım, diye geçirdi içinden.

"Oyun mu oynamak istiyorsun?" diye sordu Pickering soluk soluğa. "Ben oynarım. Hiç şüphen olmasın. Ama sen, benim oyun alanımdasın, tamam mı? Ve ben de işte... *geliyorum*!" Kapıyı bir kez daha omuzladı. Kapı çerçevesi içinde yamuldu, menteşeleri iyice gevşedi; iskemle birkaç santim daha geriye savruldu. Emily iskemle ayaklarıyla kapı arasında koyu renkli şekiller gördü; ucuz halıda yırtılmalar başlamıştı.

O halde pencereden dışarı çıkacaktı. Eğer Tanrı bilir, kan kaybından ölecekse, hiç değilse bu yaraları kendisi açmış olurdu. Belki de yatak örtüsüne iyice sarınırsa...

Daha sonra çalışma masası gözüne ilişti.

"Bay Pickering!" diye seslendi masayı kenarlarından tutarak. "Bekleyin! Sizinle bir anlaşma yapmak istiyorum!"

"Ben kaltaklarla anlaşma yapmam, tamam mı?" diye tersledi Pickering, ama bir anlığına durdu -soluklanmak için de olabilirdi- ve bu şekilde Emily zaman kazandı. İstediği tek şey zamandı. O adamdan alabileceği tek şey zamandı; ona kaltaklarla anlaşma yapacak bir adam olmadığını söylemesi gerekmezdi. "Neymiş bakalım planın? Hadi, söyle Jim Baba'na."

Emily'nin o andaki planı çalışma masasıydı. Yerden masayı kaldırırken neredeyse belindeki kasların kopacağını düşündü, ama masa hafifti; içinden lastik bantla tutturulmuş, ciltsiz üniversite kitaplarına benzeyen şeyler düşünce daha da hafifledi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Pickering. "Sakın bunu yapma!"

Emily pencereye koştu ve tam önünde durup masayı fırlattı. Cam büyük bir gürültüyle parçalandı. Düşünmek veya aşağıya bakmak için hiç durmadı -şu anda düşünmenin hiçbir yararı olmaz, aşağıya bakması da, eğer çok yüksekse sadece onu korkutmakla kalırdı- ve yatağın üstündeki örtüyü kaptı.

Pickering kapıya bir kez daha yüklendi, iskemle hâlâ dayanıyordu (yoksa içeri dalıp, odayı bir saniyede kat eder ve onu yakalardı) fakat ardından bir tahta çatırtısı duyuldu.

Emily örtüyle çenesinden ayaklarına kadar iyice sarınınca kar fırtınasına çıkmaya hazırlanan bir kızılderili kadına benzedi. Kenarları cam kırıklarıyla kaplı pencereden dışarı kendini attığı sırada arkasında kapının kırılarak açıldığını işitti. Pencere çerçevesinde kalan bıçak gibi birkaç cam parçası örtüye zarar verdi, ama Emily'ye dokunmadı.

"Seni aşağılık, baş belası kaltak!" diye haykırdı arkasından Pickering -çok yakınındaydı- ama o sırada Emily uçmaya başlamıştı.

– 9 –

Yerçekimi herkesin anasıdır.

Emily kız çocukları gibi davranmazdı, Barbie bebeklerle oynamaktansa, evlerinin arkasındaki korulukta oğlan çocuklarıyla kovboyculuk oynamayı tercih ederdi. Saçı hep atkuyruğu, üstündeyse her zaman rahat oyun kıyafetleri olurdu. En iyi arkadaşı Becka'yla birlikte televizyonda çocuk programlarını seyretmek yerine, Clint Eastwood'un ve Arnold

Schwarzenegger'in eski filmlerini seyrederlerdi. *Scooby-Doo*'yu izlerken de kendilerini oradaki kızlarla değil, köpekle özdeşleştirirlerdi.

Ve tabii, ağaçlara tırmanırlardı. Emily bütün bir yazı Becka'yla birlikte arka bahçelerindeki ağaçların üstünde geçirdiklerini hatırlıyordu. O yıl dokuz yaşındaydı. Babasının onlara düşmeyi öğretmesinin haricinde o yazla ilgili aklında kalan diğer şey de, annesinin her sabah, onun burnuna beyaz bir krem sürüp "yoksa kötü olur" sesiyle ona, "Sakın bunu silmeye kalkma, Emmy!" deyişiydi.

Bir gün Becka dengesini kaybedip, beş metre yükseklikten Jacksonlar'ın bahçesine düşecek gibi oldu (belki sadece üç metreydi, ama o zaman kızlara on metre, hatta on beş metre gibi geliyordu). Becka bir dala tutunup düşmekten kurtuldu, ama orada asılı kalıp imdat, diye ağlamaya başladı.

Rusty o sırada bahçedeki çimleri biçiyordu. Yavaş yavaş yürüyerek -bu arada çim biçme makinesini de kapatıp- ağacın altına geldi ve ellerini uzattı. "Bırak kendini," dedi. Noel Baba'ya inanma yaşını iki yıl önce geçmişti, ama büyüklerine hâlâ güvenen Becka, kendini bıraktı. Rusty, onu kolayca tuttuktan sonra Emily'ye ağaçtan inmesini söyledi. Becka ağlamaya başlamıştı; Emily de korkmuştu, tıpkı akşamın yedisinden sonra köşedeki markete tek başına gitmesi gibi, artık ağaca çıkması da yasaklanacak, diye korkuyordu.

Rusty böyle bir yasaklama getirmedi (ama Emily'nin annesi mutfak penceresinden bakıyor olsaydı, mutlaka yasaklardı). Babası, onlara nasıl düşüleceğini öğretti. Çocuklar bir saat boyunca bunun üzerinde çalıştılar.

O gün çok eğlenmişlerdi.

Emily pencerenin içinden geçerken aşağıdaki verandayla arasında epey bir mesafe olduğunu gördü. Belki, sadece üç metreydi, ama üstüne sardığı, delik deşik olmuş yatak örtüsü pır pır ederek aşağıya uçarken o mesafe ona on metre gibi geldi. Ya da on beş.

Dizlerinizi bükün, demişti Rusty, onlara on altı on yedi yıl önce, Emily'nin Beyaz Burun olarak da hatırladığı o Ağaç Tırmanma Yaz'ında. *Sarsıntının ağırlığı dizlerinize binmesin. Eğer çok yüksekten düşmediyseniz, bu yük, çoğu zaman dizlerin üstüne biner ve sonunda kemiğiniz kırılır. Kalça, bacak veya ayak bileği kırılır. Büyük ihtimalle ayak bileği. Unutmayın, ki yerçekimi herkesin anasıdır. Kendinizi ona bırakın. Yerçekimi sizi kucaklasın. Dizlerinizi serbest bırakıp yüzünüzü göğsünüze kadar eğin ve yuvarlanın.*

Emily yassı taş zemini olan verandaya çarpar çarpmaz dizlerini büktü. Aynı anda omzunu çevirip, ağırlığını sol yanına verdikten sonra başını eğip yuvarlandı. Herhangi bir *acı* duymadı -en azından o anda- ama çok sarsıldı. Kafasını taş zemine çarpmamayı başarmıştı. Her ne kadar ayağa kalkana kadar emin olamayacaksa da, bacağını kırdığını da sanmıyordu.

Bu arada verandadaki metal masaya çarpıp, devirmişti. Sonra, hâlâ kırık çıkık olmadığından kuşku duyarak ayağa kalkmayı denedi ve bunu başardı. Başını kaldırıp bakınca Pickering'in kırık pencereden ona baktığını gördü. Adamın yüzü öfkeyle kasılmış, elindeki bıçağı sallıyordu.

"*Dur orada,*" diye bağırdı. "Kaçmayı bırak ve *hiç kıpırdamadan* orada dur!"

Yok ya, dedi Emily içinden. Yağmurun sonunda sis bastırmış, şaşkın yüzünü çiyle ıslatmıştı. Pickering'e parmak işareti yaptı ve anlamını vurgulamak için de elini salladı.

Pickering öfkeyle kükreyerek, "Bana parmak işareti yapma, kancık!" diye bağırdı ve bıçağı ona fırlattı. Emily'nin yakınına bile gelmedi. Bıçak taş zemine çarparak bıçağın parçaları her bir tarafa dağıldı. Emily tekrar pencereye bakınca orada kimseyi göremedi.

Babasının sesi Pickering'in oraya gelmekte olduğunu söylüyordu, ama Emily'nin bu uyarıya ihtiyacı yoktu. Hiç topallamadan verandanın sonuna gitti -belki de adrenalin sayesindeydi- ve aşağıya baktı. Bir metre

yüksekliğin altında kum ve yosunlar vardı. Az önce atladığı yüksekliğin yanında çocuk oyuncağı gibiydi. Verandanın diğer tarafı, Emily'nin sabah koşularını yaptığı kumsaldı.

Bir de yol tarafına baktı, ama bunu beğenmedi. Çirkin, beton duvar çok yüksekti. Üstelik Pickering geliyordu. Tabii ki, geliyordu.

Emily süslü veranda duvarına elini dayayıp kumun üstüne atladı. Yosunlar bacaklarını gıdıkladı. Evle kumsal arasındaki kum tepeciğini aşarken bir yandan yırtık şortunu çekiştiriyor, arada bir arkasına bakıyordu. Kimse yoktu, hâlâ kimse yoktu, sonra birden Pickering arka kapıdan fişek gibi çıktı ve ona olduğu yerde kalmasını söyledi. Üstündeki sarı yağmurluğu atmış, eline başka bir sivri uçlu nesne almıştı. Verandaya doğru koşarken bu nesneyi havada sallıyordu. Emily ne olduğunu göremedi, görmek de istemiyordu. Hatta görebileceği kadar yakınında bile olmasını istemiyordu.

Pickering koşarak ona yetişemezdi. Emily, onun stilini görünce ne kadar deli kuvveti olsa da, cinayetinin ortaya çıkacağı korkusuyla motive olsa da, kısa bir süre hızlı koşup, sonra tükeneceğini anladı.

Sanki onca zamandır bu an için idman yapıyormuşum, diye düşündü.

Ama kumsala vardığında az kalsın ölümcül bir hata yaparak güney tarafına dönecekti. Bu hat onu dört yüz metre sonra Vermillion Adası'nın sonuna götürürdü. Tabii, oraya varınca açılır kapanır köprü kulübesine seslenir (ciğerleri patlayana kadar imdat, diye bağırırdı) ama Pickering, Deke Hollis'e bir şey yapmışsa -ki Emily böyle olduğunu düşünüyordu- o zaman işi bitmişti. Bağırıp oradan geçmekte olan bir tekneden yardım isteyebilirdi, ama artık o durumda Pickering'in kimseye aldıracağı yoktu; iş bu hale geldikten sonra Radio City Konser Salonu'nun sahnesinde seyircilerin önünde bile Emily'yi bıçaklamaktan çekinmezdi.

Emily bu nedenle kuzeye döndü; Küçük Çim Kulübe'sine üç kilometrelik mesafe vardı. Spor ayakkabılarını çıkarıp koşmaya başladı.

– 10 –

Hiç beklemediği şey, güzellikti.

Bu kısa, fakat şiddetli öğleden sonrası fırtınalarından sonra kumsalda ilk koşuşu değildi; yüzünde ve kollarında hissettiği ıslaklığa alışkındı. Dalga seslerinin daha kuvvetli gelişine (deniz yükselmeye başlamış, kumsal ince bir şerit halini almıştı) ve kokuların (tuz, yosun, çiçek, hatta ıslak odun kokuları) da daha keskin olmasına yabancı değildi. Korkacağını düşünüyordu, tıpkı savaştaki askerlerin sonu iyi biten (bazen de tersi) tehlikeli bir görevde hissettikleri gibi bir korku. Hiç beklemediği şey, güzellikti.

Sis, Körfez tarafındaydı. Denizin rengi yeşile dönmüş, beyaz köpüklü dalgalar ise sahile vuruyordu. Balıklar kaçışıyor olmalıydılar, çünkü pelikanların açık büfeye üşüşmüş gibi bir görünümleri vardı. Emily, onları gölge halinde görüyordu, bazıları kanat çırparak dalışa geçiyor, bazıları ise hiç kıpırdamadan dalgaların üstünde sallanıyordu, ama gözleri Emily' deydi. Sol yanında güneş, küçük bir portakal haline dönüşmüştü.

Emily baldırına bir kez daha kramp gireceğinden korktu, öyle olduğu taktirde mahvolurdu. Ama baldırları bu tempoya alışkındı ve Emily bacaklarının fazla ısınmış olmasına rağmen yeterince gevşek olduğunu hissediyordu. Sırtının altı daha endişe vericiydi; attığı her on adımda bir kuyruk sokumundan giderek artan bir sızı yayılıyordu. Emily kuyruk sokumuna bu iş bitip, peşindeki katil Collier County Hapishanesi'ne girdikten sonra ona sıcak banyo ve shiatsu masajı vaat etti. İşe yaramış gibiydi. Ya öyleydi ya da koşmanın kendisi bir çeşit masaj görevi yapıyordu. Öyle düşünmek için de yeterince nedeni vardı.

Pickering birkaç kez daha durması için ona bağırdı, sonra sustu ve nefesini koşuya sakladı. Emily bir ara arkasına bakınca onun yetmiş metre geride olduğunu gördü. Puslu havada sadece onun kırmızı golf gömleğini

seçebiliyordu. Sonra bir daha bakınca bu kez onu daha net gördü; kanlı haki şortunu da seçebiliyordu. Elli metre gerisindeydi. Ama soluk soluğaydı. Soluk soluğa olması çok iyiydi.

Emily dalgaların getirdiği bir kalas yığınının üstünden atlarken şortu aşağıya kaydı, az kalsın bileklerine kadar inip düşmesine yol açacaktı. Durup şortu çıkarmak için zamanı yoktu, hızla yukarı çekti. Keşke bir ipi olsaydı ve büzebilseydi, diye geçirdi içinden.

Arkasından gelen bir haykırış duydu; bu seste öfkenin yanı sıra korku da vardı. Pickering galiba bu takipten sonuç alamayacağını anlamış gibiydi. Emily hız kesmeyi göze alıp, boşuna ümitlenmediğini umarak bir daha arkasına baktı. Pickering, onun az önce üstünden atladığı kalas yığınına takılıp dizlerinin üstüne düşmüştü. Yeni silahı kumun üstünde bir X halinde duruyordu. Demek ki, makastı. Mutfak makası. Aşçıların kıkırdak ve kemik kesmek için kullandıkları büyük makaslardan. Pickering, onu yerden alıp ayağa kalktı.

Emily koşmaya devam etti, her geçen saniye hızını daha da artırıyordu. Bunu bilerek yapıyor değildi, ama ısınan vücudunun yönetimi ele aldığını da sanmıyordu. Vücutla akıl arasında bir şey vardı, bir ara bağ. Emily artık yönetimi bu tarafının almasını istediği için kendini bıraktı. Bu tarafı, arkadaki hayvan ne yaptığını anlamasın diye, Emily'nin hızını yavaş yavaş artırmasını istiyordu. Bu tarafı, Pickering'i heveslendirip, mesafeyi koruması, hatta arayı biraz kapatması için onu daha hızlı koşmaya teşvik ediyordu. Bu tarafı Pickering'i iyice tüketmek, adım atamayacak hale getirmek istiyordu. Sigara tiryakisiyse (bunu ummak fazla iyimserlik olurdu) soluksuz kalmasını, boğulur gibi öksürmesini istiyordu. İşte o zaman Emily şansını zorlayıp o ana kadar kullanmadığı gücünü kullanacaktı. Zaten eğer şansını zorlaması, diye bir şey varsa, bunu Hap Kutusu'nun bahçesine bakmak için içeri girdiği zaman yapmıştı.

Ama bagajdan sarkan o saçı gördükten sonra başka seçeneğim var mıydı? Belki de şans beni zorlamıştı.

Emily ıslak kumda ayak izlerini bırakarak koşmaya devam etti. Dönüp baktığında Pickering'in kırk metre geriden gelmekte olduğunu gördü. Yüzünün ne kadar kızarmış ve kasılmış olduğuna bakılırsa kırk metre hiç de fena değildi.

Batıya doğru, tam tepede bulutlar aniden ayrılıverdi ve sisin kasvetli griliği bir anda göz kamaştıran bir beyazlığa büründü. Bulut parçalarının arasından gelen güneş kumsalda spot ışıkları gibiydi; Emily böyle bir noktaya girip birden ısının arttığını, çıkar çıkmaz da sisin nemini ve düşen ısıyı hissetti. Soğuk bir günde bir çamaşırhanenin kapısı önünden geçmeye benziyordu. İleride, her bir rengi net bir şekilde parlayan bir gökkuşağı belirmişti. Gökkuşağının batı tarafındaki ayağı çözülen sis içinden dalıp denizde son buluyor, anakaraya kıvrılan ayağıysa palmiyelerin ve korulukların arasında kayboluyordu.

Sağ ayağı sol bileğine takılınca tökezledi bir an düşecek gibi olduysa da tekrar dengesini sağlamayı başardı. Ama artık Pickering mesafeyi otuz metreye indirmişti; otuz metre yakın sayılırdı. Artık gökkuşağına falan bakmak yoktu. Eğer kendini yaptığı işe vermezse, bu hayatında gördüğü son gökkuşağı olacaktı.

Tekrar önüne döndüğü zaman, ayak bileklerine kadar denizin içine girmiş, onlara bakan bir adam gördü. Üstünde bir kot şort ve boynundaki kırmızı fulardan başka bir şey yoktu. Adam esmerdi, siyah saçları ve gözleri vardı. Kısa boyluydu, ama vücudu sırım gibiydi. Sudan çıkıp ona doğru gelirken, Emily, adamın yüzündeki endişeli ifadeyi gördü. Tanrı'ya şükür, yüzünde endişe vardı.

"İmdat!" diye bağırdı Emily. "*Bana yardım edin*!"

Adam daha da endişeli baktı. "*Señora? Qué ha pasado? Qué es lo que va mal*?"(*)

(*) "Bayan? Ne oldu? Başınız belada mı?"

Emily biraz İspanyolca bilirdi, ama adam bunları söyleyince bildiklerinin hepsini unuttu. Büyük ihtimalle sahildeki büyük evlerden birinin bekçisi olmalıydı. Yağmuru fırsat bilip Körfez'de serinlemek istemişti. Belki yeşil kart sahibi değildi, ama Emily'nin hayatını kurtarması için buna ihtiyacı yoktu. Erkekti, belli ki, kuvvetliydi ve durumu endişe verici bulmuştu. Kendini onun kucağına atınca adamın ıslaklığını hissetti.

"Bu adam deli!" diye bağırdı adamın yüzüne. Aynı boydaydılar. Hiç olmazsa bir kelime İspanyolca söylemeyi becerebilmişti. Bu durumda, değerli bir kelime sayılırdı. "*Loco! Loco!*"(*)

Adam kolunu onun omzuna atıp döndü. Emily, onun döndüğü yere bakınca Pickering'i gördü gülüyordu, neredeyse özür diler gibi bir hali vardı. Kanlı şortu ve şişmiş yüzü bile bu gülüşünün inandırıcılığını azaltmıyordu. Elleri boştu; kesik olan sağ elinin iki parmağı arasındaki kan pıhtılaşmıştı.

"*Es mi esposa*,"(**) dedi Pickering. Ses tonu da özür diler gibiydi ve gülüşü kadar inandırıcıydı. Soluk soluğa olması bile sahneye uygun görünüyordu. "*No te preocupes. Ella tiene...*"(***) İspanyolcası ya yetersizdi ya da istediği gibi konuşamamıştı. "Sorunu var? Sorunları var, tamam mı?"

Bildiği bir kelime duyunca Meksikalının gözleri parladı. "*Problemas*?"

"*Si*,"(****) diyerek onayladı Pickering. Sonra bir elini ağzına götürüp şişeyi başına dikiyormuş gibi yaptı.

"Ha!" dedi Meksikalı. "*Serhoş*!"

"Hayır!" diye bağırdı Emily. Adamın bu beklenmedik sorundan, bu beklenmedik *señora*'dan(*****) kurtulmak için onu, Pickering'in kucağına

(*) "Deli."
(**) "Karım."
(***) "Endişelenmeyin. O var..."
(****) "Evet."
(*****) Bayan.

atmak üzere olduğunu hissetmişti. Hiç alkol kokmadığını kanıtlamak için yüzüne hohladı. Sonra birden aklına geldi ve şişmiş dudaklarını gösterdi. "*Loco*! Bunu o yaptı!"

"Yok canım, onu kendi kendine yaptı, birader," dedi Pickering. "Tamam mı?"

"Tamam," dedi Meksikalı ve "evet" anlamında başını salladı, ama yine de Emily'yi Pickering'e doğru itmedi. Şimdi kararsız kalmıştı. Derken Emily'nin aklına bir kelime daha geldi; Becka'yla birlikte *Scooby-Doo* seyretmediği zamanlarda gördüğü eğitici çocuk programlarından aklında kalan bir şeydi.

"*Peligro*,"(*) dedi bağırmamak için kendini zor tutarak. Bağırmak kaçık kadınların yapacağı şeydi. Meksikalının gözlerinin içine baktı. "*Peligro*. Bu adam! *Señor Peligro*!"(**)

Pickering bir kahkaha atıp, onu tutmak için uzandı. Emily, onun bu kadar yakınında olmasıyla (sanki balya makinesinin bir anda elleri olmuş gibiydi) paniğe kapılıp onu itti. Pickering böyle bir hareket beklemiyordu ve hâlâ soluk soluğaydı. Düşmedi, ama gözleri büyüdü ve geriye doğru birkaç adım sendeledi. Ve şortunun arkasında beline taktığı makas yere düştü. Bir an üçü de yerde X şeklinde duran metale bakakaldılar. Dalgalar tekdüze bir sesle gümbürdüyordu. Dağılan sisin içinde kuşlar çığlıklar atıyordu.

(*) "Tehlike."
(**) "Bay Tehlike."

– 11 –

Sonra ayağa kalkıp tekrar koşmaya başladı.

Pickering, kimbilir kaç yeğenine bu güzel gülümsemeyle bakmıştı. "Bunu açıklayabilirim, ama İspanyolcam o kadar iyi değil. İyi bir açıklaması var, tamam mı?" Tarzan gibi göğsünü tokatladı. "*No Señor Loco, no Señor Peligro*(*), tamamı mı?" Az kalsın inanmasını sağlayacaktı da. Ama sonra, gülümseyerek ve Emily'yi işaret ederek, "*Ella es bobo perra*,"(**) dedi.

Emily *bobo perra*(***) ne demek bilmiyordu, ama bunu söylerken Pickering'in yüzünün değiştiğini gördü. Tıpkı bir köpeğin hırlarken ağzının buruştuğu gibi, üst dudağı kırışarak yukarı kalkmıştı. Meksikalı koluyla Emily'yi bir adım geriye itti. Tam arkasına olmasa da, arkaya itti. Anlamı açıktı: onu koruyordu. Sonra da X şeklindeki metal şeyi almak için eğilip uzandı.

Eğer Emily'yi itmeden önce uzansaydı, belki başarılı olabilirdi de. Ama olayın istediği yönde gitmediğini gören Pickering'de makası almak için hamle yaptı. Daha önce davranıp koştu ve sivri uçlarını Meksikalının üstü kumla kaplı çıplak ayağına sapladı. Adam çığlığı basarken gözleri faltaşı gibi açıldı.

Pickering'e doğru uzandı, ama Pickering önce yana devrilip, hemen ayağa kalktı (hâlâ ne kadar çevik, diye düşündü Emily) ve geriledi. Sonra tekrar saldırdı. Kolunu Meksikalının ince omuzlarına dolayıp makası göğsüne soktu. Meksikalı kaçmaya çalıştı, ama Pickering, onu sımsıkı tutmuş, makası art arda saplıyordu. Çok hızlı davrandığı için darbelerin hiçbiri derine işlemiyordu, ama her tarafa kan sıçramıştı.

(*) "Hayır, Bay Deli, hayır Bay Tehlike."
(**) "Bu aptal bir sürtük."
(***) Sürtük

"Hayır!" diye bağırdı Emily. "Yapma, dur!"

Pickering bir an durdu ve gözlerinde korkunç bir parıltıyla, parmak geçirme halkaları dişlerine çarpana kadar makası Meksikalının ağzına soktu. "Tamam mı?" diye sordu. "Tamam mı? Yeter mi? Bu kadarı yeter mi, kahrolası köylü?"

Emily, ona vurabileceği bir odun parçası ya da herhangi bir şey bulabilmek için etrafına bakındı, fakat hiçbir şey bulamadı. Geriye baktığında makasın Meksikalının gözüne saplanmış olduğunu gördü. Adam yavaşça yere çökerken makası çıkarmaya çalışan Pickering de onunla beraber eğildi.

Emily çığlık atarak ona doğru koştu. Omzunu eğip vargücüyle Pickering'in yumuşak olduğunu sandığı karnına yüklendi, güzel yemekleri depoladığı karnına.

Soluğu kesilen Pickering sırtüstü devrildi ve öldürücü bir bakış attı. Emily, onun üstünden kalkmaya çalışırken, ayak bileğini yakalayıp tırnaklarını geçirdi. Hemen yan tarafında duran Meksikalının kanlar içindeki vücudu hâlâ seğiriyordu. Adamın güzel yüzünde artık seçilebilen tek yeri burnuydu.

"Gel buraya, Lady Jane," dedi Pickering, onu kendine doğru çekerek. "Seni eğlendireceğim, tamam mı? Eğlenmeye itirazın var mı, uyuz şıllık?" Pickering güçlüydü; Emily ellerini kuma sokarak kuvvet alsa da, mücadeleyi kaybediyordu. Önce ayağının altında sıcak nefesini hissetti, sonra da Pickering'in dişleri topuğuna geçiverdi.

Emily hayatında hiç bu kadar büyük bir acı duymamıştı. Çığlık atarak sağ ayağıyla bir tekme savurdu. Şans eseri -çünkü nişan alacak durumda değildi- tekme hedefi buldu. Pickering'den bir uluma sesi çıkarken Emily'nin topuğundaki müthiş acı da birden kesiliverdi, yerini hafif bir yanma hissine bıraktı. Pickering'in yüzünde bir şey kırılmıştı. Emily bunu hem hissetmiş, hem de sesini duymuştu. Herhalde yanak kemiğidir, diye düşündü. Belki de burnuydu.

Ellerinin ve dizlerinin üstünde yuvarlanırken, şişmiş bileğinde hissettiği acı, ayağının acısından daha az değildi. Yırtık şortu kalçasından sarkıyordu, ama bir an, çıkışa hazır, tabanca sesini bekleyen bir koşucu gibi göründü. Sonra ayağa kalkıp tekrar koşmaya başladı, ama bu kez biraz topallıyordu. Suya daha yakın bir yol izledi. Kafasının içinden bir sürü ilgisiz şey geçiyordu (eski bir kovboy filmindeki topal şerif yardımcısı falan gibi) ama hayatta kalabilmek için kumun daha sert olduğu yerde koşması gerektiğini bilecek kadar aklı başındaydı. Şortunu çekiştirirken ellerinin kum ve kanla kaplı olduğunu gördü. Önce birini sonra diğerini tişörtüne sildi. Ümitle sağ omzu üzerinden geriye baktı, ama Pickering hâlâ peşindeydi.

Emily bütün gücüyle çabalıyor, elinden geldiğince hızlı koşuyor, üstünde koştuğu ıslak ve serin kum yanan topuğuna iyi geliyordu, ama eski temposunu korumaktan çok uzaktı. Bir daha dönüp baktığında, Pickering'in son bir atakla arayı kapatmakta olduğunu gördü. Sıcaklık yükselip güneşin parlaklığı arttıkça ilerideki gökkuşağı da kaybolmaya başlamıştı.

Gücünün son damlasına kadar çabaladığı halde bunun yeterli olmayacağını anlıyordu. Yaşlı bir kadından, yaşlı bir adamdan, zavallı kocasından daha hızlı koşabilirdi, ama peşindeki kaçık heriften daha hızlı koşamıyordu. Pickering, onu yakalayacaktı. O zaman kafasına indireceği bir şey aradı, ama hâlâ buna benzer bir şey göremedi. Kumsalda verilen bir partide yakılan ateşten geriye kalan kömürleşmiş odunlar gördü, ama hem çok uzakta, hem de çok fazla içerlerdeydi, kumsalın bitip otların başladığı yerdeydi. Emily kumun çok yumuşak ve kaygan olduğu o yöne gidecek olursa Pickering, onu yakalardı. Su kenarındaki durum zaten yeterince kötüydü. Emily, onun bir yandan kırık burnundan akan kanı sümkürürken kesik kesik soluduğunu ve giderek yaklaştığını duyabiliyordu. Islak zeminde spor ayakkabılarının çıkardığı sesi bile duydu. Kumsalda birisini görmeyi o kadar çok arzu ediyordu ki, bir an beyaz saçlı, esmer tenli, uzun

boylu, kanca burunlu bir adam gördüğünü sandı. Sonra babasının görüntüsünü kendi kafasında yarattığını anladı ve hayal hemen kayboldu.

Pickering, ona elini uzatacak kadar yaklaşmıştı. Uzanan eli Emily'nin tişörtünü tutamadı. Bir sonraki hamlesinde tutabilirdi. Emily denize doğru yöneldi, önce ayak bileklerine sonra baldırlarına kadar suyun içine girdi. Aklına gelen tek ve son şey buydu. Kafasında tam oluşmamış bir fikir vardı ya yüzerek ondan kaçacaktı ya da en azından onunla eşit koşullarda olacağı, suda mücadele edecekti; hiçbir şey olmasa o, makas darbelerin şiddetini azaltabilirdi. Yeterince derine gidebilirse.

Tam kendini öne bırakıp, kulaç atamaya hazırlanırken ve daha kalçalarına kadar suya girmemişken Pickering tişörtünün yakasından yakalayıp onu geriye çekti ve kıyıya doğru sürüklemeye başladı.

Emily omzunun üstünde beliren makası gördü ve onu tuttu. Bükmeye çalıştı, ama başarılı olamadı. Pickering dizlerine kadar suya girmiş bacaklarını iki yana açıp ayaklarını çekilen dalgaların oynattığı kumların üstüne sabitlemişti. Emily, onun bir ayağına takılıp üstüne devrildi. İkisi birlikte suyun içine düştüler.

Pickering'in birden gösterdiği tepki, o koşullarda bile oldukça aydınlatıcıydı: itiyor, deli gibi çırpınıyordu. Emily karanlık bir gecede patlatılan havai fişeklerin netliğiyle gerçeği gördü. Yüzemiyordu. Pickering yüzme bilmiyordu. Meksika Körfezi kıyısında bir evi vardı, ama yüzme bilmiyordu. Aslında oldukça mantıklıydı. Adam Vermillion Adası'na sadece kapalı alan sporları için geliyordu.

Emily yuvarlanarak ondan uzaklaşırken Pickering, onu tutmaya çalışmadı. Fırtınadan sonra hâlâ sakinleşmemiş, fokurdayan dalgaların arasında göğsüne kadar suyun içinde oturuyordu. Bütün çabaları bir an önce toparlanıp, soluklarını bir türlü uyum sağlayamadığı bu ortamdan uzakta almaya odaklanmıştı.

Nefesini harcayabilecek lüksü olsa Emily, ona bir şeyler söylemek isterdi. *Bilseydim bu işi hemen bitirirdim. O zavallı adam da hâlâ hayatta olurdu.*

Bunun yerine suda öne doğru yürüyüp uzandı ve Pickering'i tuttu.

"Yapma!" diye bağırdı Pickering. İki eliyle birden ona vurmaya çalışıyordu. Elleri boştu, düştüğü zaman makası kaybetmiş olmalıydı; korkudan ve şaşkınlıktan elini yumruk bile yapamıyordu. "Yapma! Bırak beni, pis şıllık!"

Emily, onu bırakmadığı gibi daha derine çekti. Pickering o kadar paniklemese Emily'nin elinden kolayca kurtulabilirdi, ama bunu başaramıyordu. Emily bu durumun sadece yüzme bilmemekten ibaret olmadığını fark etti; adamın su fobisi vardı.

Su fobisi olan bir insan Körfez'de nasıl ev sahibi olur? Deli olması lazım.

Bu düşünce ona komik geldi; bu arada Pickering ara vermeden ona vurup duruyordu, yanağına ve başının arkasına epey tokat yemişti. Yeşil bir dalga yüzüne çarpıp ağzına girdi, ama Emily hemen suyu tükürdü. Onu daha derine sürüklerken kocaman bir dalganın geldiğini gördü. Pickering'i yüzü öne gelecek şekilde dalganın içine doğru itti. Adam dibe batınca çığlıkları kesildi. Emily'nin pençesi altında debeleniyordu. Büyük dalga tepesinden aşarken Emily nefesini tuttu. Bir an ikisi de suyun altında kalmışlardı. Pickering'in yüzünü gördü; korku ve dehşetten oluşan bir maske gibiydi, insana benzemiyordu; gerçek yüzü ortaya çıkmıştı. Hiçbir şeyden haberi olmayan minik bir balık aralarından geçti. Pickering'in gözleri yuvalarından çıkacak kadar açılmıştı. Emily, onun kısa ve düzgün saçlarının yatışını seyretti. Kendi burnundan çıkan hava kabarcıklarını gördü. Yatan saç telleri yön değiştirip, Florida tarafına değil, Teksas tarafına dönmeye başlayınca onu bütün gücüyle itip bıraktı. Sonra iki ayağıyla yerden kuvvet alıp suyun üstüne yükseldi.

Pırıl pırıl parlayan havaya ulaşınca art arda derin nefesler aldı, sonra adım adım geriye doğru yürümeye başladı. Kıyıya o kadar yakın olmasına rağmen kolay ilerleyemiyordu. Kalçalarının yanından ve bacaklarının arasından geri çekilen dalga ters akıntı sınıfına girecek kadar kuvvetliydi. Biraz daha açıkta düpedüz ters akıntı olurdu. Daha da açıklarda bu akıntı girdap haline gelir, çok iyi bir yüzücü bile, eğer sakin olup yanlamasına kulaç atarak çok geniş bir açıyla kıyıya dönmediği taktirde kurtulması mümkün olmazdı.

Bata çıka yürürken bir ara dengesini kaybedip yere oturdu; başka bir dalga başının üstünden geçti. Çok güzeldi. Soğuktu ve muhteşemdi. Amy'nin ölümünden beri ilk defa kendini iyi hissettiği bir an yaşıyordu. Aslında iyiden de öteydi; her tarafı ağrılar içindeydi ve yine ağlamakta olduğunu fark etti, fakat kendini çok iyi hissediyordu.

Emily güçlükle ayağa kalktı; ıslak tişörtü vücuduna yapışmıştı. Soluk mavi bir şeyin yüzerek ondan uzaklaştığını gördü, eğilip bakınca şortunu kaybetmiş olduğunu anladı.

"Önemli değil, zaten kullanılacak halde değildi," dedi ve geri geri sahile yürürken kahkahalarla gülmeye başladı: önce diz boyu, sonra kaval kemikleri hizasında, biraz sonra da sadece ayakları suyun içindeydi. O durumda uzun süre orada kalabilirdi. Soğuk su yanan topuğunun acısını dindirmişti; tuzun yarasına iyi geleceğinden emindi; dünya içinde en çok mikrop barındıran şeyin insan ağzı olduğunu boşuna söylememişler, diye düşündü.

"Aynen öyle," dedi hâlâ gülerek. "Ama bunu kim..."

O sırada Pickering çığlık çığlığa su yüzüne çıktı. Yedi metre kadar açıktaydı. İki elini deli gibi sallıyordu. "*Bana yardım et*!" diye haykırdı. "*Yüzme bilmiyorum*!"

"Farkındayım," dedi Emily. Veda eder gibi parmaklarını oynatarak ona el salladı. "Belki bir köpekbalığına da rastlarsın. Deke Hollis buralarda sürüyle gördüğünü söylemişti."

"*İmdat...*" Yeni bir dalga onu altına aldı. Emily, onun bir daha yüzeye çıkacağını sanmıyordu, ama çıktı. Artık on metre açıktaydı. En az on metre vardı. "*...yardım et! Lütfen*!"

Hâlâ direnmesi şaşırtıcıydı, çünkü yaptığı şey -sanki bir martı gibi uçacakmış gibi kollarını açıp sallaması- ters etki yaratıyordu; bütün uğraşlarına rağmen açığa doğru sürükleniyordu ve kumsalda onu kurtaracak hiç kimse yoktu.

Emily dışında hiç kimse.

Pickering'in geri gelmesi mümkün değildi, Emily bundan emindi, ama yine de topallayarak kumsal partisi ateşinin artıklarına doğru gidip oradaki yanmış kütüklerden en büyüğünü aldı. Sonra tekrar kıyıya dönüp, orada durdu ve gölgesi arkasında uzarken seyretmeye devam etti.

– 12 –

Sanırım öyle düşünmeyi tercih ediyorum.

Pickering uzun süre suyun üstünde kalmak için çaba gösterdi. Emily ne kadar uzun sürdüğünü kesin olarak bilemedi, çünkü saati üzerinde yoktu. Bir süre sonra çığlık atmayı bıraktı. Sonra sadece koyu kırmızı gömleğinin üstünde hâlâ uçmaya çalışan kollarıyla beyaz bir halka olarak göründü. Derken bir anda gözden kayboldu. Emily bir kez daha bir kolunun periskop gibi yüzeye çıkıp sağa sola döneceğini düşünüyordu, ama öyle olmadı. Yok olmuştu. *Glup.* Emily biraz hayal kırıklığı yaşadı. Belki daha sonra gerçek kimliğine dönerdi, daha iyi bir insan olurdu, ama şu anda onun acı çekmeye devam etmesini istiyordu. Eziyet çekerek, dehşet içinde ölmesini istiyordu, öyle çabucak değil. Nicole ve ondan önceki bütün yeğenler için.

Ben de artık bir yeğen miyim?

Bir bakıma öyleydi herhalde. Son yeğen. Elinden geldiğince hızlı koşan. Hayatta kalan yeğen. Kamp ateşi kalıntısının yanına oturup yanmış odun parçasını içine attı. Zaten iyi bir silah olacağını düşünmüyordu; büyük ihtimalle ilk vuruşunda parçalanırdı. Güneş artık daha da koyulaşmıştı, batıdaki ufuk çizgisini parlatıyordu. Yakında ufuk alev alacaktı.

Henry'yi düşündü. Amy'yi düşündü. Artık orada hiçbir şey yoktu, ama bir zamanlar vardı -tıpkı kumsalın üstündeki gökkuşağı kadar güzel bir şey- ve bunu bilmek güzeldi, hatırlamak güzeldi. Babasını düşündü. Birazdan oturduğu yerden kalkıp Küçük Çim Kulübesi'ne gidecek ve onu arayacaktı. Ama henüz değil. Şu anda değil. Şu anda ayaklarını kuma gömmüş, sızlayan kollarını göğsüne çektiği dizlerine kavuşturmuş halinden memnundu.

Dalgalar kıyıya vurup duruyordu. Mavi şortu veya Pickering'in kırmızı golf gömleği görünürlerde yoktu. Körfez ikisini de yutmuştu. Pickering boğulmuş muydu? En mantıklı sonuç buydu, ama o kadar çabuk olması, son bir kez el sallamadan...

"Galiba onu alta çeken bir şey vardı," dedi havaya. "Sanırım böyle düşünmeyi tercih ediyorum. Kim bilir, neden."

"*Çünkü sen de insansın, hayatım*," dedi babası. "*Başka nedeni yok.*" Emily cevabın doğru ve bu kadar basit olduğunu kabul etti.

Bir korku filmi olsaydı Pickering sahneye bir kez daha çıkardı: ya kükreyerek dalgaların içinden dışarı fırlar ya da Emily evine döndüğünde, sırılsıklam fakat eski güçlü haliyle onu yatak odası dolabının içinde bekliyor olurdu. Ama bu bir korku filmi değil onun hayatıydı. Kendi küçücük hayatı. Bu hayatı yaşayacaktı; topallayarak, çirkin suratlı bahçe heykelinin altındaki kutuda gizlenmiş anahtarının olduğu evine yürüyecek, anahtarla içeri girdikten sonra telefonu kullanacaktı. Önce babasını, sonra polisi arayacaktı. Belki daha sonra Henry'yi de arardı. Emily'nin iyi olduğunu

bilmeye hakkı vardı hâlâ, ama bu hakka her zaman sahip olmayacaktı. Belki de sahip olmayı istemez, diye düşündü.

Körfez'de üç pelikan iyice alçalmış suyu tarıyorlardı, sonra gözleri aşağıda yükseldi. Portakal renkli havada kusursuz bir dengeyle uçarlarken Emily soluğu kesilerek onları seyretti. Yüzü, bütün hayatı boyunca ağaçlara tırmanmak isteyen bir çocuğun yüzü gibiydi, ama neyse ki o bunun farkında değildi.

Üç pelikan kanatlarını katlayıp filo düzeniyle dalışa geçti.

Emily sağ bileğinin ağrımasına aldırmadan alkışlayıp, "*Yaşayın, pelikanlar*!" diye bağırdı.

Sonra koluyla gözlerini silip, saçını geriye attı ve ayağa kalktı; sonra da evine doğru yürümeye başladı.

Harvey'nin Rüyası

Janet evyeden başını çevirdiğinde, otuz yıllık kocasının beyaz bir tişört ve boxerla mutfak masasına oturmuş, onu seyretmekte olduğunu gördü.

Hafta içinde Wall Street'in şık giyimli bu adamı, cumartesileri aynı yerde, aynı şekilde giyinmiş olarak daha sık karşısına çıkar olmuştu: çöküк omuzları bir günlük beyaz sakalı, sarkmış göğüsleri ve dağınık saçlarıyla gözleri boş boş bakıyordu. Janet'le arkadaşı Hannah son zamanlarda duydukları Alzheimer hikâyelerini (tıpkı geceyi birbirlerinin evinde geçiren küçük kızların yatmadan önce hortlak hikâyeleri anlatmaları gibi) birbirlerine anlatarak korkutur olmuşlardı. Artık eşlerinin veya çocuklarının adlarını hatırlamayan kocalar hakkındaki hikâyeler...

Ama Janet, kocasının cumartesileri böyle sessizce ortaya çıkmasının Alzheimer'la ilgili olduğuna inanmıyordu; altmış yaşında olup, elli yaşında gösteren (eh, belki elli dört) Harvey Stevens hafta içi her gün şık takım elbisesiyle altı kırk beş trenine yetişen, akıllı alışverişler yapan, hisse senetlerini tam zamanında alıp, tam zamanında elden çıkarabilen en iyi borsa simsarlarından biriydi.

Janet'e göre bu sadece yaşlandığını ifade ediyordu, ama bu düşünce hiç de hoşuna gitmedi. Kocası emekli olduktan sonra her sabah aynı

sahneyle karşılaşmaktan korkuyordu, en azından (giderek artan ve engel olamadığı bir sabırsızlıkla) ona bir bardak portakal suyu uzatıp, tahıl gevreği mi, yoksa sadece kızarmış ekmek mi istediğini sorana dek. O sırada her ne yapıyorsa, arkasına dönüp kocasını o fazlasıyla parlak sabah güneşinin huzmesi altında otururken görmekten korkuyordu. Sabahları Harvey, güne canlı başlamak yerine; tişörtü ve boxeryla, apış arasındaki küçük kabarıklığı Janet (eğer ilgilenirse) görsün diye bacakları ayrık, ayak başparmaklarındaki sarı nasırlar görünecek şekilde dalgın gözlerle otururdu. Janet ise umarım yanılıyorumdur, diye geçirdi içinden. Yoksa, hayat o kadar sığ, o kadar budalaca olacaktı ki. Son günlerde Janet, onca yıllık mücadelemiz bunun için miydi, diye düşünmeden edemiyordu; üç kız evlat yetiştirip evlendirmişlerdi, kocasının kaçınılmaz orta yaş kaçamağını da geride bırakmışlardı. Bunun için mi o kadar çalışmışlardı, sonunda bunu görmek için mi, hayata dörtelle sarılmışlardı? Eğer o karanlık ormandan çıkıp geleceğin yer buysa... bu otoparksa... o halde neden insan bu zorlukları çekiyordu ki?

Ama bunun basit bir cevabı vardı. Çünkü bilmiyordun. Hayat boyunca işittiğin bir sürü yalanı eleyebilirdin, ama hayat *önemlidir,* diyen yalana sımsıkı sarılırdın. Kızları için bir albüm yapmıştı, bu albümde hepsi hâlâ gençtiler ve gelecek vaat ediyorlardı: en büyükleri Trisha, köpekleri Tim'in başının üstünde bir sihirbaz değneği sallıyordu; Jenna'nın ön bahçedeki fıskıyenin üstünden atlarken havada çekilmiş pozu; uyuşturucuya, kredi kartlarına ve kendinden çok yaşlı erkeklere olan düşkünlüğü daha ileride ortaya çıkacaktı; en küçükleri olan Stephanie'nin eyalet bilgi yarışmasındaki pozu; bir kavun türü olan *kantalupun* ne olduğunu bilemeyince yarışmayı kaybetmişti. Bu fotoğrafların çoğunda (genellikle geri planda) Janet ve evlenmiş olduğu adam vardı; sanki kanun zoruylaymış gibi, hep gülümsüyorlardı.

Derken bir gün dönüp, arkana baktığın zaman, kızlarının çoktan büyümüş olduğunu, evliliğini sürdürebilmek için yıllardır çaba gösterdiğin adamı karşında balık gibi beyaz bacaklarını açmış, güneş huzmesi içinde otururken görüyordun. Belki en şık takım elbisesi içinde elli dört yaşında görünüyor olabilirdi, ama orada, mutfak masasındaki haliyle en az yetmiş yaşında denebilirdi. Belki de yetmiş beş. Tam *moruk* denecek biri.

Janet tekrar evyeye dönüp ince sesiyle üç kere hapşırdı.

"Bu sabah nasıl?" diye sordu kocası, sinüslerini ve alerjisini kastederek. İyi değil; ama çoğu kötü şeyde olduğu gibi yaz alerjilerinin de iyi bir yanı vardı. Artık onunla yatmak ve yorganın kendi tarafını çekmek için gecenin bir yarısı onunla boğuşmak zorunda değildi; Henry derin uykuya geçtikten sonra salıverdiği osurukları dinlemek zorunda değildi. Yazın çoğu geceler Janet altı yedi saat uyuyabiliyordu ve bu da ona yetiyordu. Sonbahar geldiğinde ve kocası misafir odasından kendi yatak odalarına döndüğünde bu süre dört saate iniyordu; o dört saati de pek huzurlu uyuduğu söylenemezdi.

Janet ileride bir gün artık kocasının o yatağa dönmeyeceğini biliyordu. Bunu ona söylemiyordu, ama o gün geldiğinde çok mutlu olacaktı. Bunu söylerse onu kırmış olurdu, oysa kırmak istemiyordu; artık aralarında sevgi anlamında sadece bu kalmıştı... en azından Janet için.

Janet iç geçirerek evyedeki içi su dolu tencereye uzanırken, "Çok kötü sayılmaz," dedi.

Tam artık hayat karşımıza başka sürprizler çıkarmaz diye düşündüğü sırada (ki, bunu sık sık düşünüyordu) Harvey tuhaf denecek kadar sıradan bir sesle, "İyi ki, dün gece benimle yatmamışsın, Jan," dedi. "Kötü bir rüya gördüm. Kendi çığlıklarıma uyandım."

Janet şaşırdı. Kocası, ona Janet veya Jan demeyeli ne kadar olmuştu? Aslında Jan demesinden de hiç hoşlanmazdı. Ona televizyondaki *Lassie* dizisinde oynayan fazla şeker çocuk aktrisi hatırlatıyordu.

Janet tencerenin içindeki son yumurtanın da artık soğumakta olduğunu unutup, tekrar ona döndü. Kötü bir rüya mı görmüş? Harvey mi? Harvey'nin gördüğü bir rüyadan en son ne zaman bahsettiğini hatırlamaya çalışıyordu, ama aklına gelmiyordu. Hayal meyal aklına gelen şey, hâlâ flört ettikleri günlerde, Harvey'nin ona, "Seni rüyalarımda görüyorum," deyişiydi. Kendisi de bunu saçma değil, çok hoş bulacak yaştayken.

"Ne yaptım dedin?"

"Çığlıklarıma uyandım," dedi Harvey. "Sen duymadın mı?"

"Hayır." Janet, onunla dalga mı geçiyor, diye kocasına baktı. Şaka yaptığını sanıyordu. Ama Harvey şaka yapan bir adam değildi. Onun mizah anlayışı, akşam yemeklerinde askerlik hikâyelerini anlatmakla sınırlıydı. Janet'in hepsini yüzlerce kez dinlemiş olduğu hikâyeler.

"Birtakım kelimeler haykırıyordum, ama ağzımdan çıkanlar kelime gibi değildi. Nasıl anlatayım, kelimeyi söyleyecekken ağzımı kapatamıyor gibiydim. Sanki felç geçiriyormuşum gibi. Sesim de daha alçaktı, kendi sesime hiç benzemiyordu." Harvey bir an sustu. "Sesimi duydum ve kendime hâkim olmayı başardım. Ama her yanım titriyordu; bir süreliğine ışığı açmak zorunda kaldım. İşemeye çalıştım, ama işeyemedim. Bugünlerde, az da olsa, işeyebiliyorum, ama bu sabah saat iki kırk yedide işeyemedim." Harvey yine sustu; Janet, onu saran güneş ışıklarının içinde toz parçacıklarını gördü. Kocasının başında hale gibi duruyordu.

"Rüyanda ne gördün?" diye sordu, ama bunda bir tuhaflık vardı: beş yıl önce gece yarısına kadar oturup Motorola hisselerini satıp satmamayı tartıştıkları (sonunda satmışlardı) günden beri ilk kez kocasının söyleyeceği bir şeye ilgi duyuyordu.

"Sana anlatmak istediğimden emin değilim," dedi Harvey, yakışmayan bir utangaçlıkla. Sonra karabiber öğütücüsünü alıp elinde çevirdi.

"Rüyanı anlatırsan gerçekleşmez derler," dedi Janet, ona ve İki Numaralı Tuhaf Şey oluyordu: Bir anda Harvey'yi yıllardır görmediği şekilde

görmeye başlamıştı. Fırının üstüne düşen gölgesi bile daha bir orada gibiydi. Sanki önemli bir varlıkmış gibi, diye düşünüyordu Janet, ama neden öyle? Neden ben tam hayat çok sığ, diye düşünürken derinmiş gibi görünsün? Haziran sonunda bir yaz günündeyiz. Connecticut'tayız. Haziranda hep Connecticut'a gideriz. Birazdan ikimizden biri gidip gazeteyi alacak ve bunu üç parçaya böleceğiz.

"Öyle mi derler?" dedi Harvey kaşlarını kaldırıp bunu düşünürken (Janet'in yine o kaşları düzeltmesi gerekecek, kocası farkında değil ama, ona delirmiş gibi bir hava veriyor), bir yandan da karabiber öğütücüsüyle oynayıp duruyordu. Janet bunu sinir bozucu bulduğu için, (tıpkı kocasının duvardaki ünlem işaretine benzeyen gölgesi gibi, nedense birden hızlanan kalp atışları gibi) yapmamasını söylemek istedi, ama kocasının bu cumartesi sabahı aklından ne geçiyorsa, konuyu saptırmak istemiyordu. Sonra Harvey kendiliğinden biber öğütücüsünü masaya bıraktı; artık Janet'in rahatlaması gerekiyordu, ama nedense öyle olmadı, çünkü öğütücünün de kendi gölgesi vardı, masanın üstüne satranç taşının gölgesi gibi düşüyordu. Masadaki ekmek kırıntılarının bile gölgesi vardı; Janet neden bunlardan korktuğunu anlamadı, ama korkuyordu işte. Aklına *Alice Harikalar Diyarı*'ndaki Cheshire Kedisi'nin Alice, "Burada hepimiz deliyiz," deyişi geldi ve birden artık kocasını, felçli biri gibi ses çıkardığı çığlıklarla uyandıran o aptal rüyayı duymak istemediğini fark etti. Birden hayatın sadece sığ olmasını istedi. Sığ olması gayet iyi, eğer inanmıyorsan film yıldızlarının hayatına bak.

Hayatta hiçbir şey kendisini ilan etmemeli, diye düşündü şiddetle. Evet, şiddetle; menopozdan çıkalı iki sene olmasına rağmen, o dönemde yaşadığı ateş basmaları gibi. Hiçbir şey kendini ilan etmemeli; bugün cumartesi ve hiçbir şey kendini ilan etmemeliydi.

Tam kocasına tersini söylediğini, eğer rüyanı anlatırsan gerçekleşeceğini söylemek için ağzını açmak üzereyken, geç kalmıştı; kocası rüyasını

anlatmaya başlamıştı. Janet hayatı sığ gördüğü için bu şekilde cezalandırıldığına karar verdi. Hayat aslında derin ve çok yoğun, nasıl bunun tersini düşünebilmişti ki?

"Rüyamda sabahtı ve ben mutfağa inmiştim," dedi Harvey. "Tıpkı bunun gibi bir cumartesi sabahı, ama sen daha kalkmamışsın."

"Cumartesi sabahları ben hep senden önce kalkarım," dedi Janet.

"Biliyorum, ama bu bir rüya," dedi Harvey sabırla. Janet, onun kalçalarındaki beyaz kılları görüyordu; kasları pelteleşmişti. Bir zamanlar tenis oynardı, ama o günler çok geride kalmıştı. Hiç âdeti olmadığı halde, haince düşünceler geçiyordu aklından: Kalp krizi geçireceksin, beyaz adam, ölümün bundan olacak, sonra belki *Times* dergisinde ölüm haberini basıp basmamayı tartışacaklar, ama aynı gün ellili yıllardan kalma ikinci sınıf bir sinema oyuncusu ya da kırklı yıllardan kalma yarı ünlü bir balerin ölmüşse, o kadarını bile yapmazlardı.

"Ama aynı bunun gibiydi," dedi Harvey. "Yani, güneş içeri doluyordu." Elini kaldırıp sallayınca başının üstündeki toz parçacıkları birbirine karıştı; Janet'in içinden bunu yapmaması için ona bağırmak istiyordu.

"Yerdeki gölgemi görüyordum, daha önce hiç bu kadar parlak ve sıkı olduğunu görmemiştim." Harvey susup gülümseyince Janet, onun dudaklarının çatlamış olduğunu fark etti. "Gölgeden söz ederken *parlak* lafı komik geliyor, değil mi? *Sıkı* da öyle."

"Harvey..."

"Pencereye gidip," dedi Harvey. "Dışarıya baktım ve Friedmanlar'ın Volvo'sunun kenarında bir sıyrık gördüm ve nasıl oldu bilmiyorum, ama Frank'in sarhoş halde eve dönerken bu sıyrığı yaptığını anladım."

Janet birden bayılacakmış gibi hissetti. Gazete gelmiş mi, diye kapıya bakmaya gittiğinde (gelmemişti) o da Frank Friedman'ın Volvo'sundaki sıyrığı görmüş ve o da aynı şeyi düşünmüştü. Tahminine göre Frank önceki gece Gourd'a gitmiş ve otoparkta bir şeye sürtünerek kaportayı sıyırmıştı.

Sonra Harvey'nin de aynı şeyi görmüş olabileceği geldi aklına; her nedense onu işletmek istemişti. Bu mümkündü; yaz geceleri yattığı misafir odasından sokak kolayca görünüyordu. Ne var ki, Harvey öyle bir insan değildi. "İşletmek" Harvey Stevens'ın yapacağı bir "şey" değildi.

Janet yanaklarına, kaşlarına ve boynuna ter bastığını, nabzının giderek hızlandığını hissediyordu. Kötü bir şey olacakmış gibi bir hava vardı, ama neden şimdi oluyor ki bu? Eğer bunu ben istediysem, özür dilerim, diye geçirdi içinden... hatta belki dua ediyordu. Olmasın, lütfen olmasın.

"Buzdolabına gittim," dedi Harvey. "İçine bakınca bir tabak soslu yumurta gördüm, üstünde de bir dilim salam. Çok hoşuma gitti, sabahın yedisinde öğlen yemeği istiyordum."

Harvey güldü. Janet -yani Jax- lavabonun içindeki tencereye bakıyordu. İçinde kalmış tek haşlanmış yumurtaya. Diğer yumurtaların kabukları soyulmuş, sarıları çıkarılmış ve özenle ikiye kesilmiş bir halde kâse içinde duruyordu. Kâsenin yanında bir kavanoz mayonez vardı. Janet öğlen yemeğinde sofraya soslu yumurta ve yeşil salata koymayı düşünüyordu.

"Gerisini duymak istemiyorum," dedi, ama o kadar alçak sesle söyledi ki, kendisi bile zor duydu. Bir zamanlar okulunun tiyatro kolundaydı, ama şimdi sesini mutfağın karşı tarafına bile duyuramıyordu. Göğsündeki kaslar gevşemişti... tenis oynamaya kalkarsa Harvey'nin bacaklarının olacağı gibiydi.

"Sadece bir tanesini yiyeyim diye düşünmüştüm," dedi Harvey. "Ama sonra, hayır, dedim, yiyecek olursam Jax, bana kızar. O sırada telefon çaldı. Seni uyandırmamak için hemen koştum; korkunç kısmı şimdi başlıyor. Korkunç kısmını duymak istiyor musun?"

Janet evyenin önündeki yerinde hayır, dedi içinden. Korkunç kısmını duymak istemiyorum. Ama bir yandan da korkunç kısmını duymak istiyordu, herkes korkunç kısmını duymak ister, o konuda hepimiz deliyizdir, hem annesi gerçekten de rüyanı anlatırsan gerçekleşmez demişti, yani

o zaman kâbuslarını anlatıp, iyi olanlarını kendine saklayacaktın, tıpkı yastığının altında sakladığın dişin gibi. Üç kızları vardı. Biri yolun biraz aşağısında oturuyordu, şen dul olan Jenna, Bush'un ikiz kızlarından birinin adı ve Jenna bundan hiç hoşlanmıyordu; herkesten ona, Jen, demelerini istiyordu. Üç kız demek, yastığının altına epeyce diş saklamak demekti, otomobil gezilerine davet edip çikolata ikram eden yabancılardan korkmak demekti, bir sürü önlem almak demekti. Keşke annesi haklı olsaydı ve kötü bir rüyayı anlatmak bir vampirin kalbine kazık sokmak gibi olsaydı.

"Telefonu açtım," dedi Harvey. "Arayan Trisha'ydı." Trisha erkek çocuklarını keşfedene kadar Houdini'yi ve Blackstone'u idol olarak gören en büyük kızları. "Önce sadece tek kelime söyledi, 'Baba' ama onun Trisha olduğunu anladım. İnsan hemen anlıyor, bilirsin."

Evet. İnsan hemen anlar, Janet bunu bilirdi. İnsan kendinden olanı ilk kelimesinden anlardı, ta ki büyüyüp başka birinin olana dek.

"'Selam, Trish,' dedim. 'Neden bu kadar erken arıyorsun, hayatım? Annen hâlâ uyuyor.' Önce cevap vermedi. Bağlantı kesildi sandım, ama sonra fısıltı gibi inleme sesi duydum. Yarım kelimeler, tam değil. Sanki konuşmaya çalışıyordu, ama çok güçsüz ve rahat nefes alamıyormuş gibiydi, kelimeler ağzından tam çıkmıyordu. İşte o zaman içime bir korku düştü."

Epey geç kalmış değil mi? Çünkü Janet -Sarah Lawrence Okulu'nda, tiyatro kolunda herkesin Jax dediği, çok güzel öpüşen, Gitanes sigarası içip tekila kadehleri deviren Jax, epeyden beri korku içindeydi; Harvey ona Frank'ın Volvo'sundaki sıyrıktan söz etmeden önce bile korkuyordu. Bunu düşünürken aklına bir hafta önce arkadaşı Hannah ile yaptığı telefon konuşması geldi; birbirlerine Alzheimer hikâyeleri anlattıkları konuşma. Hannah şehirde, Janet ise oturma odası penceresinin önündeki koltukta, bacaklarını altında almış Westport'taki yarım dönümlük arazilerine bakarken bütün o güzel bitkiler onu hapşırtıp gözlerini yaşartıyordu; konu

Alzheimer'a gelmeden önce Lucy ve Frank Friedman hakkında konuşuyorlardı. Hangisi, "Frank eğer içkili halde otomobil kullanmaktan vazgeçmezse günün birinde birini öldürecek," demişti?

"Sonra Trish, bana 'lis' veya 'plis' gibi gelen bir şey söyledi, ama rüyamda onun kelime atladığını düşündüm, aslında söylediği kelime 'polis'ti. Ne olmuş polise, polis hakkında ne söylemeye çalışıyorsun, diye sordum ve oturdum. Tam buraya." Telefonun önündeki koltuğu işaret ediyordu. "Bir süre daha sessizlik oldu, ardından yine yarım kelimeler, fısıltıyla çıkan yarım kelimeler. Böyle konuşmakla beni deli ediyor, diye düşünürken, gayet net bir şekilde 'numara' dedi. Tıpkı polis demek istediğini anladığım gibi bunu da anladım; numaramızı bilmedikleri için polisin onu aradığını söylemeye çalışıyordu."

Janet uyuşmuş bir halde başını salladı. Gazete muhabirleri Enron skandalıyla ilgili olarak ikide bir Harvey'yi aradıkları için numaralarını rehberden sildirmişlerdi. Her zaman da akşam yemeği sırasında ararlardı. Harvey'nin Enron'la ilişkisi olduğundan değil, sadece o büyük enerji şirketleri kocasının ihtisas alanı olduğu içindi. Birkaç yıl önce, Clinton hâlâ büyük büyücü olarak düşünülürken ve dünya (kendi mütevazı görüşüne göre) şimdikinden biraz daha güvenli bir haldeyken, bir Başkan'lık komisyonunda bile görev almıştı. Artık Harvey'yle ilgili hoşlanmadığı pek çok şey varsa da, onun küçük parmağında bile o Enron alçaklarının hepsinden daha çok dürüstlük olduğunu biliyordu. Janet bazen bu kadar doğruluğu sıkıcı bulur, ama ne olduğunu da anladı.

Polisin kayıtlı olmayan numaraları bulması mümkün değil mi ki? Eh, belki çok acele olarak bir şey öğrenmek veya birine bir haber vermek gerektiğinde o fırsatı bulamıyorlardı. Üstelik rüyalarda mantık aranmaz, değil mi? Rüyalar bilinçaltının şiirleridir.

Ve artık hareketsiz dikilmekten yorulduğu için mutfak kapısına gidip dışarıda haziran güneşinin aydınlattığı Sewing Lane Sokağı'na bakıyordu.

Burası onun gözünde *Amerikan Rüyası*'nın küçük bir versiyonuydu. Trilyonlarca çiy damlacığı hâlâ çimlerin üstünde ışıl ışıldı. Ve hâlâ kalbi deli gibi atıyordu, yüzünden aşağıya ter boşalıyor ve kocasına durmasını, bu korkunç rüyayı anlatmamasını söylemek istiyordu. Ona Jenna'nın -yani köydeki Video Stop'da çalışan ve gecelerini Gourd'da babası yaşındaki (o yüzden çok çekici buluyor) Frank Friedman gibi adamlarla içki içerek geçiren Jen'in, yolun aşağısında yaşamakta olduğunu hatırlatması gerekiyordu.

"Ağzından devamlı fısıltı halinde o yarım kelimeler çıkıyordu," dedi Harvey. "Bir türlü sesini yükseltip konuşmuyordu. Sonra 'öldürüldü' dediğini duydum ve hemen kızlardan birinin öldüğünü anladım. Bir şekilde anladım işte. Trisha olamazdı, çünkü Trisha telefonda konuşuyordu, ama Jenna veya Stephanie. Öyle korktum ki. Bir an hangisi olsa daha iyi, diye bile düşündüm; tıpkı Sophie'nin boktan seçimi gibi. Ona bağırmaya başladım. 'Söyle bana, hangisi! Söyle bana, hangisi! Tanrı aşkına, Trish, söyle bana hangisi!' İşte o zaman gerçek dünya kanamaya başladı... tabii, böyle bir şey olabilirse."

Harvey'den kahkahaya benzer bir ses çıktı; Janet sabahın aydınlığında Frank Friedman'ın Volvo'sunun kenarında kırmızı bir leke gördü ve bu lekenin ortasına bir şey bulaşmıştı, toprak veya saç olabilirdi. Sabahın ikisinde Frank'ın kaldırıma eğri açıyla park edişini görür gibiydi; değil garaja girmek, garaj yoluna bile giremeyecek kadar sarhoş. Başı öne eğik, burnundan zorla nefes alırken, sendeleyerek eve girişi gözünün önüne geldi.

"O sırada artık yatakta olduğumu biliyordum, ama hiç de benimkine benzemeyen, alçak bir ses duydum. Bu ses bir türlü kelimeleri kapatarak söyleyemiyordu. 'Ööle-ağğa-aagisi, ööle-ağa- aagisi' aynen böyle diyordum. 'Ööle-ağğa-aagisi, Ish!'"

Söyle bana, hangisi. Söyle bana, hangisi, Trish.

Harvey susup düşüncelere daldı. Rüyayı gözden geçiriyordu. Toz parçacıkları yüzüne üşüştü. Güneş tişörtünü göz kamaştıracak kadar parlatıyordu. Bu tişört bir deterjan reklamının hediyesiydi.

"Yattığım yerde senin gelip duruma bakmanı bekledim," dedi Harvey bir süre sonra. "Tüylerim diken diken olmuştu, titriyordum ve kendime bunun sadece bir rüya olduğunu söyleyip durdum, tabii, ama bir yandan da ne kadar gerçek olduğunu düşünmeden edemiyordum. O korkunçluğu içinde muhteşem bir şeydi."

Harvey yine susup, şimdi ne söyleyeceğini düşünmeye başladı, ama karısının onu dinlemediğinin farkında değildi. Janet o anda aklını ve düşünce gücünü kullanarak, gördüğü şeyin kan değil, boyanın sıyrıldığı yerde Volvo'nun astarı olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Bilinçaltı *altar* kelimesini büyük bir hevesle söylemişti.

"Hayal gücünün ne kadar derinleşebildiğine şaşırmamak mümkün değil," dedi Harvey. "Böyle bir rüya bir şairin -en iyilerinden birinin- şiirini görmesi gibi. Her ayrıntısı o kadar net ve parlak ki."

Harvey susunca mutfağa güneş ve dans eden toz tanecikleri hâkim olmaya başladı. Janet sokağın karşısındaki Volvo'ya baktı; otomobilin nabzı atıyormuş gibi geldi ona. O anda telefon çaldı; nefes alabilse çığlık atacaktı, ellerini kaldırabilse kulaklarını tıkayacaktı. İkinci çalışında Harvey'nin yerinden kalkıp telefonun bulunduğu köşeye gidişini duydu, telefon üçüncü kez çaldı.

Yanlış numaradır, diyordu içinden. Mutlaka öyle olmalı, çünkü rüyanı anlattığın zaman gerçekleşmez.

"Alo?" dedi Harvey.

İhtiyaç Molası

Jacksonville ile Sarasota arasında bir yerdeydi, tıpkı Clark Kent'in telefon kulübesinde Süpermen'e dönüşmesinin küçük bir versiyonunu yaptığını düşündü, ama bunu tam olarak nerede ve nasıl yaptığından emin değildi. Demek ki, o kadar önemli sayılmazdı. Yani, ne fark ederdi ki?

Bazen kendi kendine bunun cevabının, "hiç fark etmez" olduğunu, bütün bu Rick Hardin/John Dykstra işinin yapay bir oluşum, sadece basına yönelik bir aldatmaca olduğunu itiraf etti; tıpkı Archibald Bloggert'in (ya da gerçek adı her neyse) Cary Grant olarak aktörlük yapması veya Evan Hunter'ın (gerçek adı Salvatore bir şeydi) Ed McBain adıyla Donald E. Westlake'in de Richard Stark adıyla "hınzır" romanlar yazması gibi veya K.C. Constantine'in asıl adının ne olduğunu gerçekten bilen kimse yoktu. Tıpkı *Treasure of the Sierra Madre*'yi(*) yazan, esrarengiz Bay B. Traven gibi. Kimse gerçekten bilmiyordu ve bu da çok eğlenceliydi.

İsim, isim, isimde ne var ki?

Örneğin, Sarasota'ya on beş günde bir yaptığı bu gezi sırasında kim oluyordu? Jacksonville'deki Pot o'Gold'dan ayrılırken Hardin'di, tamam. Macintosh Yolu'nda, kanal kenarındaki evine girdiği anda da Dykstra'ydı,

(*) Sierra Madre Hazineleri

hiç şüphesi yoktu. Ama 75 Numaralı Paralı Yol'un ışıkları altında bir kasabadan diğerine uçar gibi giderken kimdi? Hardin miydi? Dykstra mıydı? Ya da hiç kimse değil miydi? Acaba edebiyat dünyasında büyük paralar kazanan bu kurtadamın, uzmanlık alanı yirminci yüzyıl Amerikan şairleriyle, romancıları olan mütevazı İngilizce profesörüne dönüştüğü sihirli bir an mı vardı? Ve Tanrı'yla, vergi dairesiyle ve arada bir derslerine giren futbolcularla ters düşmediği sürece ne önemi vardı?

Şu anda Ocala'nın güneyindeyken bu gibi şeylerin hiç mi, hiç önemi yoktu. Önemli olan, şu anda kimliklerinden hangisiyse, bir yarış atı gibi işemek zorunda olmasıydı. Pot o'Gold'da her zamanki bira sınırını iki bardakla aştığı (belki de üçtü) ve dikiz aynasında polis otosunun kırmızı farlarını görmek istemediği için Jaguar'ın hız programlayıcısını doksan kilometreye sabitlemişti. Jaguar'ın parasını Hardin adıyla yazdığı kitaplardan ödemiş olabilirdi, ama hayatının büyük bir kısmını John Andrew Dykstra olarak geçiriyordu ve suratına el fenerinin ışığı vurulup, ehliyeti istendiği zaman da bu isim altında olacaktı. Pot o'Gold'da biraları deviren *Hardin*'di, ama eyalet devriye polisi alkol testi için balonu üflediğinde, aletin içine dolacak olan alkollü moleküller Dykstra'nınkilerdi. Ve haziran ayında bir perşembe gecesi hangi kimliğe bürünürse bürünsün, yakalanması çok kolay olacaktı, çünkü yol neredeyse tamamen boştu.

Ne var ki, her üniversite öğrencisinin iyi bildiği temel bir sorunla karşı karşıyaydı: Bira satın alınmaz, sadece kiralanırdı. Neyse ki, Ocala'nın on bir kilometre güneyinde bir dinlenme tesisi vardı, orada mesanesini boşaltabilirdi.

Ama bu arada o soruyu sormadan edemedi: Kimdi?

On altı yıl önce Sarasota'ya John Dykstra adıyla geldiği kesindi; 1990 yılından beri Florida Eyalet Üniversitesi'nin Sarasota kampusünde İngilizce derslerini de bu isimle vermişti. Derken 1994 yılında yaz okulunda ders vermekten vazgeçip, bir gerilim romanı yazmayı denemek istiyordu.

Bu fikir onun değildi. New York'ta bir temsilcisi vardı; öyle tanınmış biri değildi, ama sicili temizdi, bu yeni müşterisinin dört tane kısa hikâyesini çeşitli edebiyat dergilerine birkaç yüz dolara satabilmiş, dürüst bir adamdı. Temsilcisinin adı, Jack Golden'dı, hikâyeleri çok övmüştü, ama kazanılan paraya "fındık fıstık parası" diyordu. John Dykstra'nın yayınlanan hikâyelerinde "üst düzey olay örgüsü" olduğunu (Johnny' nin anladığı kadarıyla, konu demek istiyordu) ve yeni müşterisinin yüz bin kelimelik gerilim romanları yazdığı taktirde bir çırpıda 40.000 veya 50.000 kazanabileceğini söylemişti.

"Karar verip masanın başına oturursan, bir yaz boyunca bunu yapabilirsin," demişti Dykstra'ya mektubunda. (O sıralarda ilişkileri faks ya da telefon kullanacak düzeye gelmemişti.) "Böylece haziran ve ağustos dönemlerinde ders vererek alacağın paranın iki katını kazanmış olursun. Eğer bunu denemeye niyetin varsa, şimdi tam zamanıdır dostum, bir eş ve iki buçuk çocukla çakılıp kalmadan önce."

O zaman ufukta potansiyel bir eş adayı yoktu (hâlâ da yok) ama Dykstra, onun ne demek istediğini anlamıştı; insanın yaşı ilerledikçe bir şeye başlaması daha zor oluyordu. Zaman sessizce akıp giderken insan sadece eşinin ve çocuklarının sorumluluklarını üstlenmekle kalmıyordu. Örneğin, her zaman kredi kartlarının cezbeden tuzağı vardı. Kredi kartları teknenin altına yapışan midyeler gibiydi ve insanı yavaşlatırdı.

1994'ün ocak ayında yaz okulu için önüne sözleşme geldiğinde, imzalamayıp, sadece açıklayıcı küçük bir not iliştirerek bölüm başkanına geri göndermişti: *Bu yaz bir roman yazmayı denemek istiyorum.*

Eddie Wasserman'ın cevabı dostçaydı, ama anlamı açıktı. *Çok iyi, Johnny, ama bu kadronun gelecek yaz açık olacağını garanti edemem. Sözleşmeyi geri çevirenlere bir daha teklif götürülmez.*

Dykstra bu riski göze almış, ama üstünde fazla düşünmemişti; artık o aşamaya geldiği için düşündüğü bir şey vardı. Daha da iyisi bir *karakter*

vardı. Jaguar'ların ve Macintosh Yolu'ndaki evlerin edebi babası olan Köpek doğmak için hazır bekliyordu; Tanrı, onun cinayet dolu kalbini esirgesin.

Farların ışığında önündeki mavi tabelayı ve üstündeki beyaz ok işaretini gördü. Rampa sola doğru kıvrılıyordu; kuvvetli sodyum lambaları yolu bir tiyatro sahnesi gibi aydınlatmıştı. Dykstra sinyalini verip hızını azalttı ve otoyoldan çıktı.

Yolun yarısında rampa ikiye ayrılıyordu: kamyonlar sağa dönecek, Jaguar'lı vatandaşlar ise düz gideceklerdi. Bu yol ayrımının elli metre ötesindeyse, alçak, bej bir yapı olan dinlenme tesisi vardı; parlak ışıklar altında bu da sahne dekorunu andırıyordu. Bir filmde burası ne olabilirdi? Füze kumanda merkezi mi? Tabii, neden olmasın? Şehir dışında, ıssız bir yerde füze kumanda merkezi; başındaki adamın da gizlemekte olduğu (ama giderek ilerleyen) bir akıl hastalığı vardı. Nereye baksa Rusları görüyor, mobilyanın içinden bile Ruslar çıkıyordu ya da bunun yerine El-Kaide üyeleri olsun; bu herhalde daha güncel olur. Gençlere uyuşturucu satmadıkları sürece Ruslar artık potansiyel kötü adam sınıfına girmiyorlardı. Hem zaten kimin kötü adam olduğu önemli değildi, sadece hayal ürünü, ama bizim komutanın parmağı o kırmızı düğmeye basmak için karıncalanıp duruyordu.

Ne var ki, işemesi gerekiyordu; hayal gücüne teşekkür edip, bir süreliğine ara verdi. Hem zaten böyle bir hikâyede Köpek'e yer yoktu. Bu gece Pot o'Gold'da söylediği gibi, Köpek daha çok bir şehir savaşçısıydı. (Güzel bir ifade.) Ama yine de füze kumanda merkezinin kaçık komutanı fena fikir sayılmazdı, değil mi? Yakışıklı bir adam... birliğindeki askerler onu çok seviyorlardı... dış görünüşüyle gayet normaldi...

Bu saatte park alanında sadece bir otomobil vardı; bir PT Cruiser. Dykstra bu modeli hep komik bulur, 1930'lardaki oyuncağa benzeyen gangster otomobillerine benzetirdi.

Bu otomobilden beş arabalık uzağa park edip, motoru kapadı; dışarı çıkmadan önce bomboş otoparka şöyle bir göz attı. Pot'tan dönerken bu tesise birkaç kez daha uğramıştı; bir keresinde boş park yerinde dolanan bir timsah görüp hem korkmuş, hem de çok gülmüştü; hayvan bir toplantıya giden yaşlı, fazla kilolu bir işadamına benziyordu. Bu gece timsah falan yoktu; o ve Bay PT Cruiser vardı; uzaktan kumandayla otomobilini kilitledi. Jaguar'dan kilitlendiğini belirten uysal bir ses geldi; Dykstra bir an yanıp sönen farların ışığında gölgesini gördü, ama kimin gölgesiydi bu? Dykstra'nın mı, yoksa Hardin'in mi?

John Dykstra'nın olduğuna karar verdi. Artık Hardin yoktu, elli kilometre geride kalmıştı. Ama bu gece yemek sonrasında Florida Hırsızları'na kısa (ve esprilerle dolu) bir sunum yapmış ve bağış kampanyasına cömertçe katkıda bulunmayanların peşine Köpek'i salacağını söylemişti. Bu yılın kampanyası kör öğrenciler için kasete okunmuş kitaplar ve makaleler temin eden Gün Işığı Okuyucuları adında, kâr gütmeyen bir kuruluş için yapılmıştı.

Kovboy çizmelerini takırdatarak binaya doğru yürüdü. John Dykstra böyle bir sosyal etkinlikte asla soluk renkli kot pantolon ve kovboy çizmesi giymezdi, özellikle de konuşmacı olarak görev alacağı bir yerde, ama Hardin başka türlü bir adamdı. Oldukça titiz biri olan John Dykstra'nın tersine, Hardin görünüşüyle ilgili olarak kimsenin ne düşündüğüne aldırmazdı.

Dinlenme tesisi üç bölümden ibaretti: kadınlar tuvaleti solda, erkekler tuvaleti sağda, ortada da verandaya benzeyen bir yerde, güney Florida'daki gezi yerleriyle ilgili broşürler sergilenmekteydi. Burada ayrıca sandviç ve alkolsüz içki satan makinelerle, bozuk parayla çalışan bir harita dağıtıcısı vardı. Girişin her iki yanındaki duvar, kayıp çocuk afişleriyle doluydu. Dykstra bunu her gördüğünde ürperirdi. Kim bilir bu çocuklardan kaçı bataklığa gömülmüş veya Glades'deki timsahlara yem olmuştu?

Kaç tanesi onları kaçıran (zaman zaman onlara cinsel tacizde bulunan veya başkalarına kiralayan) serserileri anne babaları olarak bilerek büyüyorlardı? Dykstra fotoğraflardaki masum yüzlere bakmak ve altında belirtilen ödül miktarlarına yansıyan çaresizliği düşünmek istemiyordu -10.000, 20.000, 50.000 ve birinde 100.000 (bu, 1980'de kaybolan Fort Myers'li bir kızın fotoğrafıydı) yazılıydı. Bu kız hâlâ sağsa şimdi orta yaşlı bir kadın olmalıydı, ama hayatta olma ihtimali hiç yoktu. Duvarda bir de, bu dinlenme alanında bir saatten fazla oyalanmanın yasak olduğunu belirten bir polis duyurusu vardı.

Burada kim oyalanmak ister ki, diye düşündü Dykstra, rüzgârın palmiye ağaçlarının arasında çıkardığı hışırtıyı dinleyerek. Ancak kafayı üşütmüş biri ister. Aylar, yıllar boyu sabahın birinde geçen on altı tekerlekli araçların sesini dinledikten sonra kırmızı düğmenin güzel görünmeye başladığı biri.

Erkekler tuvaletine doğru döndüğü anda bir kadın sesi duyup olduğu yerde kaldı; ses yankılandığı için net değildi, ama çok yakından ve arkasından gelmişti.

"Hayır, Lee," dedi kadın. "Hayır, hayatım, yapma."

Önce bir tokat, sonra bir yumruk sesi duydu. Dykstra birinin dövülmekte olduğunu anladı. Kadının yanağındaki kırmızı el izini ve başının bej duvara çarptığını görür gibi oluyordu; saçları (sarı mıydı, siyah mıydı?) çarpmayı biraz yumuşatmıştı. Kadın feryat etti. Dykstra parlak ışıklar altında kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu gördü.

"Aşşağılık orrospu."

Lee'nin sesi tekdüze ve tumturaklıydı. Sarhoş olduğunu nasıl hemen anladığını açıklamak zordu, çünkü söylediği her kelime çok net ve kusursuzdu. Ama Dykstra bunu anlamıştı, çünkü daha önce de maçlarda, karnavallarda, bazen bir motel odasının ince duvarının (veya tavanı) ötesinden o şekilde konuşan adamlar duymuştu. Karşılık veren kadınlar da sarhoş olabilirdi, ama çoğu zaman sesleri korku dolu olurdu.

Dykstra yüzü erkekler tuvaletine, sırtı kadınlar tarafındaki çifte dönük halde giriş yerinde duruyordu. Gölgede kalmıştı; iki yanındaki duvarlarda asılı kayıp çocuk fotoğrafları esen rüzgârla tıpkı palmiyeler gibi hafif bir hışırtı sesi çıkarıyordu. Dayak faslının bitmesini umarak, kıpırdamadan bekledi. O anda çok saçma bir folk şarkısının sözleri geldi aklına. "Hiç de iyi olmadığımı anladığımda, işi bırakamayacak kadar zengin olmuştum."

Bir tokat sesi daha geldi ardından, kadın bir daha feryat etti. Bir anlık sessizlikten sonra adamın sesi bir daha duyuldu. Sarhoşluğu gibi eğitimsiz olduğu da anlaşılıyordu; *orospu* demek isterken *orrospu* demesinden belliydi. İnsan aslında onun hakkında çeşitli şeyleri bilebilirdi: lisedeyken İngilizce derslerinde sınıfın en arkasında oturduğunu, okuldan eve geldiğinde sütü kutusundan içtiğini, lise bir veya ikinci sınıfta okulu bıraktığını, iş eldivenleri giydiği bir işte çalıştığını ve cebinde daima büyük bir çakı taşıdığını tahmin edebilirdi. Aslında böyle genellemeler yapmak doğru değildi -tıpkı bütün Afro-Amerikalıların(*) doğuştan ritim sahibi olduklarını, bütün İtalyanların opera dinlerken ağladıklarını söylemek gibiydi- ama Dykstra bu karanlıkta, gecenin on birinde etrafı, hepsi de sanki resmi kayıp ilan rengiymiş gibi pembe olan kayıp çocuk fotoğrafları arasındayken, yaptığı tahminlerin doğru olduğunu biliyordu.

"Aşşağılık orrospu."

Lee'nin yüzü çilli, diye düşündü Dykstra. *Ve güneşte hemen kızarıyor. Güneşte kızarmış yüzü onu her zaman deliymiş gibi gösteriyor ve zaten genellikle de deli. Parası bolsa Kahlûa(**) içiyor, ama çoğu zaman içtiği şey...*

"Lee, yapma," dedi kadın. Artık ağlamaya ve yalvarmaya başlamıştı. *Böyle yapma*, dedi Dykstra içinden kadına. *Böyle yaparsan daha kötü*

(*) Amerika'daki siyahi insanlardan bahsederken kullanılan bir terim.
(**) Bir tür likör.

olur, bilmiyor musun? Burnundan akan sümüğü görünce adam daha da delirecek, bilmiyor musun? "Artık vurma bana, ben..."

Şırak!

Bunu bir yumruk ve tıpkı acı çeken bir köpeğin inlemesine benzeyen ince bir feryat sesi izledi. Bizim Bay PT Cruiser'ın yumruğuyla kadının başı bir kez daha duvara çarpıp geri geldi. Neydi o eski espri? Neden Amerika'da her yıl üç yüz bin kadın eşlerinden dayak yerdi? *Çünkü... dinlemesini... bilmezler.*

"Aşşağılık orrospu." Bu gece Lee başka bir şey söylemeyecek gibiydi, ama o seste Dykstra'nın tüylerini ürperten bir şey vardı... en küçük bir duygu belirtisi olmayışı. Öfke olsa, daha iyiydi. Kadın açısından öfke daha güvenli olurdu. Öfke saman alevi gibiydi, küçük bir kıvılcımla tutuşabilir, ama en hafif esintide hemen sönerdi. Bu adam, kendini bu işe adamıştı. Ona bir daha vurup, sonra özür dileyecek, hatta belki pişman olup ağlayacak değildi. Belki başka geceler öyle yapmış olabilirdi, ama bu gece kesinlikle böyle olmayacaktı. Bu gece Lee'nin niyeti kötüydü.

Peki, ben ne yapacağım? Benim bu olaydaki rolüm ne? Herhangi bir rolüm var mı?

Artık erkekler tuvaletine girip dörtgözle beklediği gibi uzun uzun, keyifle işeyemeyeceği kesindi; taşakları küçük sert taşlar gibi büzülmüştü, böbreklerindeki baskı hem sırtına, hem de bacaklarından aşağıya yayılmıştı. Kalbi, bir yumruk sesi daha duyarsa atağa kalkmaya hazır bir yarışçınınki gibi hızla atıyordu. Tekrar işeme fırsatı bulana dek bir saatten fazla geçecekti ve o zaman ne kadar ihtiyacı olsa da, çişi yetersiz küçük püskürmeler halinde çıkacaktı. Ah, keşke o bir saat çoktan geçmiş olsaydı ve şimdi buradan yüz kilometre uzakta olsaydım, diye geçirdi içinden.

Kadına bir daha vurursa ne yapacaksın?

Başka bir soru daha çıktı ortaya: Kadın kaçmaya başlarsa ve Bay PT Cruiser, onun peşinden giderse ne yapacaktı: Kadınlar tuvaletinden tek bir

çıkışı vardı ve John Dykstra o çıkış yolunun tam ortasında duruyordu. Rick Hardin'in Jacksonville'de giymiş olduğu kovboy çizmeleri içindeki John Dykstra. Çoğu pastel renkli tulum giymiş, şişman kadınlardan oluşan bir grup gizemli romanlar yazarı iki haftada bir Jacksonville'de buluşur, yazı teknikleri, temsilciler ve satışlar hakkında konuşup birbirlerinin dedikodusunu yaparlardı.

"Lee-Lee canımı yakma, olmaz mı? Lütfen, canımı yakma. Lütfen, bebeğe zarar verme."

Lee-Lee. Tanrım, diye ağladı.

Al işte, bir tane daha. *Bebek. Lütfen, bebeğe zarar verme.* Hayat Kurtaran Kanalı'na hoş geldiniz.

Dykstra hızla atan kalbinin göğsüne gömüldüğünü hissetti. Erkekler ve kadınlar tuvaletinin arasındaki girintide sanki yirmi dakikadır duruyormuş gibi gelmişti, ama saatine bakınca ilk tokat sesinden beri sadece kırk saniye geçmiş olduğunu gördü. Bu zamanın öznel doğasıydı ve zihin baskı altına girince düşüncenin eriştiği inanılmaz hızdı. Dykstra bu iki öğeyi de kitaplarında birçok kez kullanmıştı. Herhalde çoğu gerilim yazarı da kullanmış olmalıydı. Ne de olsa, temel malzeme sayılırdı. Bir daha Florida Hırsızları'na sunum yapacağı zaman belki bu konuyu ele alır, onlara bu olayı anlatırdı. Ama bu, on beş günde bir yapılan toplantıları için biraz ağır olabilir, biraz...

Art arda gelen darbelerin sesi Dykstra'nın düşüncelerini böldü. Bu yumruk seslerini, film efekti olmadığını ve hiçbir zaman unutamayacağını bilmenin dehşetiyle dinledi. Aslında kuştüyü bir yastıktan çıkan sesler gibi hafifti. Kadın bir kere şaşkınlık, bir kere de duyduğu acıdan bağırdı. Sonra da kısa, acı ve korku dolu feryatlar çıkardı. Dykstra aile içi şiddeti önlemek için yapılan kamu çalışmalarını hatırladı. Ama bir kulağıyla rüzgârın palmiyelerde (ve kayıp çocuk afişlerinde) çıkardığı hışırtıyı duyarken, diğer kulağıyla korku içindeki inleme seslerini duyma konusundan hiç bahsedilmemişti.

Yerde sürünen ayak seslerini işitince Lee'nin (sanki takma adını söyleyince öfkesini azaltacakmış gibi, kadın, ona Lee-Lee, diyordu) ona iyice sokulduğunu anladı. Lee de Rick Hardin gibi çizme giymişti. Bu dünyadaki Lee-Lee tipleri sert erkek gibi görünmeyi severlerdi. Kadının ayaklarındaysa altı düz, beyaz spor ayakkabılar olmalıydı.

"Kaltak, aşağılık kaltak, seni o herifle konuşurken gördüm, karşısında memelerini hoplatıp duruyordun, aşşağılık orrospu..."

"Hayır Lee-Lee hiç öyle bir şey..."

Bir yumruk sesi daha, ardından cinsiyeti belirsiz bir balgam sökme. Öğürme. Yarın bu tuvaletleri kim temizleyecekse, kadınlar tarafında kusmuk bulacaktı, ama Lee ve karısı ya da kız arkadaşı olan kadın çoktan gitmiş olacaklardı; temizlik görevlisi için sadece temizlenmesi gereken başka bir pislikti o kadar; kimin kustuğu veya neden kustuğu onu ilgilendirmiyordu. Peki Dykstra'nın ne yapması gerekiyordu? Oraya gidecek cesareti var mıydı? Gitmediği taktirde belki Lee bu kadar dayağı yeterli görüp bırakırdı, ama araya bir yabancı girerse...

İkimizi de öldürebilir.

Ama...

Bebek. Lütfen bebeğe zarar verme.

Dykstra yumruklarını sıkıp içinden, *lanet olası Hayat Kurtaran Kanal'ı,* diye geçirdi.

Kadın hâlâ öğürüyordu.

"Kes şunu, Ellen."

"*Elimde değil*!"

"Öyle mi? Peki, tamam. Ben, senin yerine keserim. Aşşağılık *orrospu*."

Bir *şırak* sesi daha *orrospu* kelimesinin sonuna noktayı koydu. Dykstra'nın kalbi daha da ağırlaştı. Bu kadar ağırlaşabileceğini hiç düşünmemişti. Birazdan karnına inip orada çarpacaktı. Ah, keşke Köpek'i devreye sokabilseydi. Romanda bu mümkündü, aslında bu dinlenme tesisine

gelmek gibi büyük bir hata yapmadan önce kimlik konusunu bile düşünmüştü; edebiyat kitaplarında "olayı önceden hazırlamak" dedikleri şey bu olsa gerek?

Evet, romanlarındaki tetikçisine dönüşüp, kadınlar tuvaletine dalacak ve Lee'nin canına okuduktan sonra yoluna devam edecekti. Tıpkı o eski Alan Ladd filmindeki Shane gibi.

Kadın bir kez daha öğürdü; makinenin taşları parçalayıp çakıl haline getirirken çıkardığı sese benziyordu. Dykstra, Köpek kimliğine dönüşemeyeceğinin farkındaydı. Köpek uydurma bir karakterdi. Oysa, tanık olduğu bu olay gerçekti.

"Bir daha yaparsan, ne olacağını görürsün," diye tehdit etti Lee; sesinde ölümcül bir şey vardı. Kadını öldürmeye hazırlanıyordu. Dykstra bundan emindi.

Mahkemede tanıklık ederim. Neden engel olmaya çalışmadın, diye sorarlarsa da hiçbir şey söylemem. Sadece dinlediğimi söylerim. Hatırladığımı. Tanık olduğumu. Sonra da, yazmadıkları zamanlarda yazarların böyle yaptığını açıklarım.

Dykstra sessizce otomobiline gidip cep telefonundan eyalet polisini aramayı düşündü. *99'u tuşlaması yeterdi. Her on beş kilometrede bir astıkları ilanlarda böyle yazıyordu: KAZA HALİNDE CEP TELEFONUNUZDAN *99'U ARAYINIZ. Ne var ki, ihtiyaç olduğunda etrafta bir tane bile polis bulamazsınız. Bu gece en yakın polis karakolu Bradenton veya Ybor kentinde çıkar, polisler buraya gelene kadar da bu kanlı sahne çoktan sona ererdi.

Kadınlar tuvaletinden hıçkırık ve öğürme sesleri geliyordu. Tuvaletin kapılarından biri çarpıldı. Kadın da Dykstra gibi Lee'nin niyetini anlamıştı. Bir kez daha kustuğu taktirde onu tetiklemiş olacaktı. Lee iyice çıldırıp onu öldürürdü. Yakalanırsa ne olurdu? İkinci dereceden cinayet. Önceden tasarlanmamış. On beş ay sonra bırakırlar ve bu kadının küçük kız kardeşiyle çıkmaya başlardı.

Otomobiline dön, John. Otomobiline dön, direksiyona geç ve buradan uzaklaş. Şimdiden böyle bir şey olmadı, diye kendini alıştırmaya başla. Birkaç gün boyunca da ne televizyon seyret, ne de gazetelere bak. Bu işe yarar. Aynen böyle yap. Hemen şimdi. Sen bir yazarsın, dövüşçü değil. Boyun bir yetmiş sekiz, kilon seksen, omzunda bir sakatlık var ve bu olaya karıştığın taktirde sadece daha kötü olur. O halde, otomobiline dön ve Ellen gibi kadınları hangi Tanrı koruyorsa, ona dua et.

Tam bu düşüncesini uygulamak için döndüğü anda aklına bir şey geldi.

Köpek gerçek değildi, ama Rick Hardin gerçekti.

Nokomis'li Ellen Whitlow, tuvaletlerden birinin içine düşüp, eteği sıyrılmış, bacakları açık bir halde klozetin üstüne çökmüştü. Peşinden içeri dalan Lee'nin niyeti onu kulaklarından tutup kafasını tekrar tekrar duvara çarpmaktı. Artık fazla oluyordu. Ona unutamayacağı bir ders verecekti.

Ama bu düşünceler tutarlı bir şekilde aklından geçiyor değildi. Artık aklındaki her şey kırmızıydı. Kafasının içinde, Aerosmith(*) solisti Steven Tyler'ınkine benzeyen bir ses çınlıyordu: *Bu kadın zaten benim sevgilim değil, benim değil, sen benim sevgilim değilsin, aşşağılık orrospu.*

Üç adım atıp kadına yaklaştığı anda yakında bir yerden bir otomobil kornası ritmik bir şekilde çalmaya başladı. Bu ses onun kendi ritmini bozup dikkatini dağıttı; etrafına bakındı. *Zart! Zart! Zart! Zart!*

Otomobil alarmıdır, diye düşündü Lee, bakışını kadınlar tuvaleti girişinden tekrar klozette oturan kadına çevirerek. Kararsızlık içinde yumruklarını sıktı. Sonra birden uzun ve kirli tırnaklı işaret parmağını kadına doğru uzattı.

(*) 1970 yılında Steven Tyler'ın öncülüğünde kurulan Amerikalı hard rock grubu.

"Kımıldarsan ölürsün, kaltak," dedikten sonra kapıya doğru yöneldi.

Tuvaletlerin olduğu kısım çok aydınlıktı, en az otopark alanı kadar aydınlıktı, fakat iki kanat arasındaki girinti karanlıkta kalıyordu. Lee bir an hiçbir şey göremedi; tam o anda sırtına vuran bir şeyle öne doğru tökezledi, iki adım atabildikten sonra bir şeye -bir bacağa- takıldı ve yüzüstü yere kapaklandı.

Ne oldum, diyemeden kalçasına şiddetli bir tekme inince oradaki uzun kas donup kaldı; bunu kıçına, neredeyse kuyruk sokumuna inen ikinci bir tekme izledi. Lee elleriyle dizleri üstünde kaçmaya çalıştı.

Tepesinde bir ses, "Yuvarlanmaya kalkma, Lee," dedi. "Elimde levye var. Yüzükoyun kal, yoksa kafanı patlatırım."

Lee ellerini öne doğru uzatıp olduğu yere yattı.

"Çık oradan, Ellen," diye bağırdı ona vuran adam. "Oyalanacak zamanımız yok. Hemen çık oradan."

Bir sessizlik. Sonra da orrospunun titrek ve hırıltılı sesi duyuldu. "Onun canını mı yaktın? Sakın onun canını yakma!"

"Bir şeyi yok, ama hemen çıkmazsan onu fena hırpalayacağım. Buna mecburum." Sustu ve sonra, "Ve bu senin yüzünden olacak."

Bu sırada otomobilin kornası tekdüze bir sesle çalmaya devam ediyordu. *Zart! Zart! Zart!*

Lee asfaltın üstündeki yüzünü çevirmeye çalıştı. Canı acıyordu. Bu alçak neyle vurmuştu ona? Elinde olduğunu söylediği levyeyle mi? Hatırlayamadı.

Çizmeli ayaktan kıçına bir tekme daha geldi. Lee acıyla bağırıp yüzünü tekrar kaldırıma çevirdi.

"Hadi, bayan, çık oradan yoksa bu herifin kafasını dağıtacağım. Başka seçeneğim yok!"

Kadın tekrar konuştuğunda sesi daha yakından geliyordu. Titrek sesinde öfke izleri vardı. "Neden yaptın bunu? Bunu yapman gerekmezdi!"

"Cep telefonumdan polisi aradım," dedi Lee'nin tepesinde dikilen adam. "20 kilometre ötede bir devriye otosu varmış. Demek ki, on dakikamız falan var. Bay Lee-Lee, otomobil anahtarları sende mi, onda mı?"

Lee bir süre bunu düşünmek zorunda kaldı.

"Onda," dedi sonunda. "Sarhoş olduğum için benim kullanmamı istememişti."

"Pekâlâ. Ellen, sen hemen o PT Cruiser'a binip buradan gidiyorsun. Lake City'ye kadar hiç durmadan devam et; Tanrı sana da bir ördeğe verdiği kadar akıl vermişse, oradan geriye dönmeye kalkışmazsın."

"Onu seninle bırakacak değilim!" dedi Ellen öfkeyle. "Elinde o şey varken onu seninle bırakmam!"

"Bırakacaksın. Dediğimi hemen yap, yoksa onu mahvederim."

"Seni zorba!"

Adam bir kahkaha attı; bu ses Lee'yi adamın konuşma sesinden daha çok korkutmuştu. "Otuza kadar sayacağım. O arada sen tesisten çıkmış, güneye doğru yola koyulmamışsan, bu herifin kafasını omuzlarından ayırıp golf topu gibi onunla oynayacağım."

"Bunu yapamaz..."

"Söylediğini yap, Ellie. Dediğini yap, hayatım."

"Lee'nin ne dediğini duydun," dedi adam. "Oyuncak ayın gitmeni istiyor. Yarın gece seni -bebeğini de- dayaktan gebertme işini bitirmesini istiyorsan, bence sakıncası yok. Yarın gece buralarda olmayacağım. Ama şu anda sizinle uğraşmaktan sıkıldım; *hadi şimdi, kaldır kıçını ve düş yola.*"

Alışkın olduğu bir dille söylendiği için kadın bu sözleri anladı. Lee görüş alanına girdiği kadarıyla onun çıplak bacaklarını ve sandaletlerini hızla yanından geçerken gördü. Onu kum torbasına çeviren adam yüksek sesle saymaya başlamıştı: "*Bir, iki, üç, dört...*"

"Çabuk olsana *be*," diye bağırdı Lee, çizme bir kez daha kıçına inmişti, ama bu kez daha hafif. Ama yine de canı yanmıştı. O arada kornanın

zart! Zart! Zart! sesi hâlâ gecenin sessizliğini yırtıyordu. "Kaldır kıçını hadi!"

Bunun üzerine kadının sandaletleri koşmaya başladı. Gölgesi yanlarından geçti. Adam yirmiye geldiğinde PT Cruiser'ın dikiş makinesine benzeyen küçük motoru çalışmaya başladı; adam otuza geldiğindeyse arka lambalar yanmış, kadın otomobili geri vitese alıyordu. Lee bir tekme daha gelecek diye bekledi, gelmeyince memnun oldu.

PT Cruiser otoyola çıktıktan sonra motor sesi iyice duyulmaz olunca, tepesindeki adam tereddütlü bir sesle konuşmaya başladı.

"Pekâlâ," dedi onu kum torbasına çeviren adam. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Canımı yakma," dedi Lee. "Lütfen, canımı yakma, bayım."

PT Cruiser'ın park lambaları gözden kaybolduktan sonra Hardin levyeyi diğer eline aldı. Avuçları terli olduğu için az kalsın elinden düşürüyordu. Bu hiç iyi olmazdı. Levye yere düşünce gürültü çıkarır, Lee de hemen ayağa fırlardı. Dykstra'nın gözünde canlandırdığı kadar iri yapılı değildi, ama tehlikeliydi. O ana dek bunu kanıtlamıştı zaten.

Tabii, hamile kadınlara karşı çok tehlikeli.

Ama böyle düşünmek yanlış olurdu. Eğer Lee-Lee'nin ayağa kalkmasına izin verirse işler başka bir yöne giderdi. Dykstra'nın dönmeye çalıştığını ve bu konuyla birlikte birkaç şeyi daha tartışmak istediğini hissediyordu. Hardin, onu geri itti. Şimdi bir öğretim üyesi gibi davranmanın ne yeri, ne zamanıydı.

"Şimdi seninle ne yapacağım ben?" diye sordu Hardin; cidden aklı karışmıştı.

"Canımı yakma," dedi yerdeki adam. Gözlüklüydü. Hardin buna çok şaşırmıştı. O da, Dykstra da bu adamın gözlüklü olacağını hiç düşünmemişlerdi. "Canımı yakma, bayım."

"Aklıma bir şey geldi." Dykstra olsa *bir fikrim var*, derdi. "Gözlüğünü çıkarıp yanına bırak."

"Neden..."

"Vızıldamayı bırak ve dediğimi yap."

Üstünde rengi solmuş kot pantolon ve kovboy gömleği (arka tarafı sıyrılıp kıçının üstünden sarkmıştı) olan Lee sağ eliyle tel çerçeveli gözlüğünü çıkarmak için davrandı.

"Hayır, diğer elinle çıkar."

"Neden?"

"Bana soru sorma. Dediğimi yap. Sol elinle çıkar."

Lee kırılacak gibi görünen gözlüğünü çıkarıp, asfaltın üstüne bıraktı. Hardin hemen gidip, çizmesinin topuğuyla gözlüğü ezdi. Un ufak olan camlarının kırılma sesi duyuldu.

"Bunu neden yaptın?" diye inledi Lee.

"Neden yaptım, dersin? Silahın falan var mı?"

"Hayır! Hayır, yok!"

Hardin, ona inandı. Zaten adamın silahı olsaydı herhalde bu, PT Cruiser'ın bagajında bulunan bir timsah tüfeği olurdu. Aslında buna bile ihtimal vermiyordu. Kadınlar tuvaletinin dışında durduğu sırada Dykstra gözünde çam yarması gibi bir inşaat işçisi canlandırmıştı. Oysa bu adam, haftada üç kere ağırlık çalışan bir muhasebeciye benziyordu.

"Şimdi otomobilime gideceğim," dedi Hardin. "Alarmı kapatıp yola çıkacağım."

"Evet. Evet. Öyle yapsana..."

Hardin ayağını bir kez daha adamın kıçına dayadı ve sertçe bastırdı.

"Kes sesini. İçeride ne yaptığını sanıyordun sen, ha?"

"O şıllığa dersini veri..."

Hardin bütün gücüyle adamın kalçasına bir tekme attı. Lee korku ve acı içinde feryat etti. Hardin hiç düşünmeden böyle bir şey yaptığına ve

nasıl yapabildiğine şaşırmıştı. Onu daha da çok şaşırtan şey, bir daha ve daha sert bir tekme atmak istemesiydi. O korku ve acı dolu feryadı seve seve bir kere daha duyabilirdi.

Pekâlâ, Tuvalet Bülbülü Lee'yle arasında ne kadar mesafe vardı? Göründüğü kadarıyla pek yoktu. Ee... ne olmuş yani? Sıkıcı bir soruydu, tipik bir haftanın filmi sorusu. Ama aklına çok daha ilginç bir soru geldi. Yönelttiği güç nedeniyle hedeften şaşmadan Lee'nin sol kulağına ne kadar şiddetli bir tekme atabilirdi? Tam kulağının ortasına *küt*, diye. Acaba nasıl bir ses çıkardı? Herhalde çok tatmin edici bir ses olurdu. Tabii, bunun sonucunda adamı öldürebilirdi, ama onun ölümüyle dünya ne kaybederdi ki? Hem kim bilecekti? Ellen mi? Boş ver onu.

"Sesini kessen iyi edersin, dostum," dedi Hardin. "Şu anda yapacağın en iyi şey bu olur. Hiç konuşma. Eyalet polisi buraya geldiğinde, onlara ne istiyorsan söylersin."

"Çekip gitsene. Çekip git, beni bırak. Gözlüğümü kırdığın yetmez mi?"

"Hayır," dedi Hardin dürüstçe. Bir an düşündü. "Ne var, biliyor musun?"

Lee ne olduğunu sormadı.

"Ağır adımlarla otomobilime yürüyeceğim. İstersen peşimden gelirsin. Yüz yüze kapışırız."

"Tabii ya!" diye güldü Lee ağlar gibi. "Gözlüğüm olmadan bir bok göremiyorum."

Hardin kendi gözlüğünü burnunun üstüne itti. Artık işeme ihtiyacı duymuyordu. Ne tuhaftı! "Şu haline bak," dedi. "Şu haline bak."

Lee, onun sesinde bir şey algılamış olmalıydı, çünkü Hardin, onun gümüş gibi ay ışığı altında titremeye başladığını gördü. Ama bir şey söylemedi; o durumda herhalde böylesi daha iyi olurdu. O ana dek hayatında bir kere bile kavga etmemiş olan -ne lisedeyken, ne de orta okuldaykenadam bu işin artık bittiğini anlıyordu. Eğer Lee'nin bir tabancası varsa,

otomobiline yürürken onu sırtından vurmaya çalışabilirdi. Yoksa, Lee çok korkmuştu.

Haşin erkek Lee çok korkmuştu.

O anda Hardin'in aklına bir fikir geldi. "Plakanı aldım," dedi. "Adını biliyorum. Seninkini de onunkini de. Gazetelere hep bakacağım, bok herif."

Lee'den bir karşılık gelmedi. Kırık gözlüğü ay ışığında ışıldarken, yüzüstü yattığı yerde hiç kımıldamadı.

"İyi geceler, bok herif," dedi Hardin. Otomobiline binip yola çıktı.

Bir on, on beş dakika kadar iyiydi. Radyoyu deneyip, sonra bir CD çalmaya karar verene kadar. Sonra aniden hâlâ Pot o'Gold'da yediği tavuk ve patateslerle dolu olan midesi ağzına geldi.

Hemen emniyet şeridine girip Jaguar'ı park etti ve dışarı çıkmak için davrandı, ama bunu yapacak kadar zamanı kalmamıştı. Hâlâ emniyet kemeri bağlı olduğu halde başını dışarı uzatıp sürücü kapısının yanına kustu. Bütün vücudu sarsılarak titriyor, dişleri takırdıyordu.

Yolda bir aracın farları belirip, üstüne doğru yöneldi. Araç yavaşlamaya başladı. Önce, nihayet bir eyalet polisi otosu, diye geçirdi içinden Dykstra. Hep gerekmedikleri, onları istemediğin zaman ortaya çıkarlardı. İkinci tahmini -ki bundan neredeyse emin gibiydi- bu aracın PT Cruiser olmasıydı. Ellen direksiyonda, yolcu koltuğunda da kendi levyesiyle Lee oturuyor.

Ama gelen araç içi gençlerle dolu eski bir Dodge'du. İçlerinden geri zekâlı gibi görünen biri tabak gibi suratını pencereden çıkarıp, "Topuklarına kus!" diye bağırdı. Otomobil kahkaha sesleri arasında uzaklaştı.

Dykstra kapıyı kapadıktan sonra başını geriye yasladı, gözlerini yumdu ve titremesinin geçmesini bekledi. Bir süre sonra titreme geçti, midesi de düzeldi. Yine işeme gereği duyunca bunu iyiye bir işaret olarak düşündü.

Lee'nin kulağına tekme atmak isteyişi aklına geldi -ne kadar şiddetli olacaktı? Nasıl bir ses çıkardı?- ve bu düşünceyi aklından kovmak istedi. Böyle bir şeyi yapmak isteyişi aklına gelince yine midesi bulandı.

Aklını (en uysal olan aklını) Kuzey Dakota, Lonesome Crow'daki (veya Montana, Dead Wolf'ta) füze merkezinin komutanına çevirdi. Yavaş yavaş delirmekte olan komutan. Dolabında acemice yazılmış broşürler vardı, gecelerini internetin karanlık dehlizlerine girip çıkarak geçiriyordu.

Belki de Köpek bir iş bitirmek için Kaliforniya'ya gidiyor... bu kez uçakla değil, çünkü Plymouth Road Runner marka otomobilinin bagajında birkaç tane özel tüfeği var... otomobili arıza yapıyor...

Tabii. Tabii ya bu iyi oldu. Ya da üstünde biraz daha düşünülürse daha iyi olur. Bir ara Köpek'in kocaman Amerika'nın ıssız yerlerinde işi olmaz, diye mi düşünmüştü? Bu düpedüz dar görüşlülüktü, değil mi? Çünkü, doğru koşullar altında herkes herhangi bir yerde herhangi bir şeyi yapıyor olabilir.

Titremeler tamamen geçmişti. Dykstra, Jaguar'ı vitese takıp yola koyuldu. Lake City'de sabaha kadar açık bir benzin istasyonu ve dükkân buldu; önce otoparkı ve benzin pompalarını kontrol edip, PT Cruiser oralarda mı, diye baktıktan sonra, işemek ve benzin almak için durdu. Yolun geri kalanını Rick Hardin gibi düşünerek tamamladıktan sonra John Dykstra'nın kanal kenarındaki evine girdi. Evden çıkmadan önce hırsız alarmını hep kurardı. Eve girer girmez de alarmı kapadı.

Egzersiz Bisikleti

1. Metabolizma İşçileri

Richard Sifkitz bir yıldan beri ertelediği (karısı sağ olsaydı bunu tam üç yıldır ertelediğini hemen söylerdi) sağlık kontrolünden bir hafta sonra sonuçlara birlikte bakmak ve konuşmak üzere Bay Brady'nin muayenehanesine davet edilmişti. Sifkitz, doktorun sesinde endişe hissetmeyince, bu daveti çekinmeden kabul etti.

Tahlil sonuçları METROPOLİTAN HASTANESİ, New York Şehri başlıklı bir sayfa kâğıt üstünde sayılarla gösteriliyordu. Bir satır dışında bütün tahlil isimleri ve sayılar siyahtı. O bir satır kırmızıydı; Sifkitz bunun hizasında KOLESTEROL yazısını görünce şaşırmadı. Diğerleri arasında hemen göze çarpan ve kırmızı olan (ki, amaç buydu tabii) sayı 226'ydı.

Sifkitz tam bu sayı kötü müdür, diye sormak üzereyken görüşmeye budalaca bir soruyla başlamasının pek iyi olmayacağına karar verdi. Eğer iyi bir sayı olsaydı, kırmızıyla gösterilmezdi, diye düşündü. Diğer sayılar belli ki, iyiydi veya kabul edilebilir düzeydeydi, yoksa siyahla gösterilmezlerdi. Ama buraya iyi olanları konuşmak için gelmemişti. Doktorlar meşgul insanlardı, hastalarına aferin deyip, başlarını okşayarak harcayacak zamanları yoktu. Böylece, budalaca bir soru sormak yerine, 226'nın kötü bir sayı olup olmadığını sordu.

Doktor Brady arkasına yaslanıp parmaklarını sıska göğsünde kavuşturdu. "Doğruyu söylemek gerekirse," dedi. "Hiç de kötü bir sayı değil." Parmağını havaya kaldırdı. "Yani, neler yediğinizi düşünecek olursak."

"Biliyorum, fazlalıklarım var," dedi Sifkitz alçak gönüllülükle. "Bir süredir bu konuda bir şey yapmayı düşünüyordum." Aslında öyle bir şey düşündüğü yoktu.

"Doğruyu söylemem gerekirse," diye devam etti Doktor Brady. "Çok fazla kilolu sayılmazsınız. Tabii, yine neler yediğinizi düşünürsek. Şimdi beni çok dikkatle dinlemenizi istiyorum, çünkü böyle bir konuşmayı hastalarımla sadece bir kez yaparım. Yani erkek hastalarımla; konu kilo olunca ve fırsat verdiğim taktirde kadın hastalarım beni tahrik ederler. Hazır mısınız?"

"Evet," dedi Sifkitz, o da parmaklarını göğsünde kavuşturmaya çalıştı, ama bunu yapamadığını fark etti. Daha doğrusu, bir kez daha fark etmiş olduğu şey göğüslerinin büyük olduğuydu. Bildiği kadarıyla, otuzlu yaşlarının sonuna gelmiş erkeklerin standart olarak kabul ettiğinden daha büyüktü. Kavuşturmaktan vazgeçip ellerini üst üste koydu. Kucağında. Doktorun konferansı ne kadar çabuk başlarsa o kadar çabuk bitecekti.

"Bir doksan boyundasınız ve otuz sekiz yaşındasınız," dedi Doktor Brady. "Kilonuz 85, kolesterolünüz de 190 olmalı. Bir zamanlar, yetmişli yıllarda 240 kolesterol normal sayılırdı, ama tabii, o zaman yetmişli yıllardaydık ve hastanedeki bekleme salonlarında hâlâ sigara içilebiliyordu." Doktor başını iki yana salladı. "Hayır, o zamanlar yüksek kolesterolle kalp hastalığı arasındaki ilinti bu kadar iyi bilinmiyordu. Dolayısıyla 240 sayısı kabul edilebilir bir seviyeydi."

"İyi bir metabolizmanız olduğu için şanslısınız. Çok iyi değil, ama iyi. Haftada kaç kere McDonald's, Wendy's ya da Richard'da yemek yersiniz? İki kere olabilir mi?"

"Belki haftada bir," dedi Sifkitz. Aslında ortalama bir hafta içinde dört ya da altı kere fast-food yediğini düşündü. Arada bir hafta sonları Arby's'e gittiğini saymazsa.

Doktor Brady dediğin gibi olsun dercesine elini kaldırdı. Bu da Sifkitz'e Burger King sloganını hatırlattı.

"Terazinin ne gösterdiğine bakarsak, kesinlikle bir yerlerde yiyorsunuz. Muayeneye geldiğiniz gün tartıldığınızda, 110 kiloydunuz. Bu da kolesterol seviyenizle çok yakın ilişkili."

Sifkitz irkilince doktor biraz gülümsedi, ama hiç değilse halden anlayan bir gülümsemeydi.

"Bakın, yetişkin hayatınızda bugüne kadar neler olduğunu size anlatayım," dedi Doktor Brady. "Şimdi de ergenlik döneminizde olduğu gibi yemeye devam ettiniz ve bu ana dek -harika olmasa da oldukça iyi olan metabolizmanız sayesinde- vücudunuz sizi idare etti. Bu noktadayken metabolik süreci bir temizlik ekibi olarak düşünmekte yarar var. İşçi tulumlarını giymiş adamlar."

Sana yararı olabilir, diye düşündü Sifkitz, ama bana hiçbir şey ifade etmiyor. Bu arada gözleri ikide bir kırmızı mürekkeple yazılı 226 sayısına gidiyordu.

"Bu adamların işi sizin boğazınızdan aşağıya inen maddeleri yakalayıp ortadan kaldırmaktır. Bir kısmını çeşitli üretim kısımlarına gönderirler. Geri kalanı yakarlar. Başa çıkamayacakları kadar çok şey gönderirseniz, kilo almaya başlarsınız. Ki, şu anda öyle yapıyorsunuz, ama nispeten yavaş bir tempoda. Ne var ki, eğer bazı değişiklikler yapmazsanız o temponun hızlandığını göreceksiniz. Bunun iki nedeni var. Birincisi, vücudunuzun üretim tesisleri eskisine göre daha az yakıta ihtiyaç duyuyor. İkincisi ise o tulumların içindeki metabolizma işçileri de yaşlanıyor. Eskiden olduğu gibi verimli çalışamıyorlar. Dağıtacakları ve yakacakları maddeleri ayırma işinde eskisinden daha yavaş davranıyorlar. Bazen de mırın kırın ediyorlar."

"Mırın kırın mı ediyorlar?" diye sordu Sifkitz.

Ellerini hâlâ daracık göğsünde (Sifkitz bunu veremli göğsüne benzetti; tabii ki, adamın hiç göğsü yoktu) kavuşturmuş olan Doktor Brady

başını salladı. Sifkitz, adamın kafasını sansar kafasına benzetti, aynı keskin ve parlak gözlere sahipti. "Evet, aynen öyle yapıyorlar. 'Bu adam hiç yavaşlamayacak mı?' veya 'Bu adam bizi Süpermen falan mı sanıyor?' ya da 'Yahu, bu adam hiç dinlenmeyecek mi?' gibi şeyler söylüyorlar. Her ekipte olduğu gibi burada da var olan başkaytarıcı büyük ihtimalle, 'Bu herifin umurunda bile değiliz, ne de olsa kendisi tepede duruyor,' diyordur."

"Çok uzun süre çok fazla çalıştırılan, bırak ücretli izini, tek bir hafta sonu bile tatil yapamayan her işçi grubu gibi bunlar da işi savsaklamaya başlarlar. Kaytarırlar, çalışmak yerine yatmaya başlarlar. Derken bir gün bir tanesi işe gelmez, sonra bunu bir diğeri izler, çünkü ya felç olmuştur ya da kalp krizi geçirip ölmüştür."

"Bu hikâye çok hoş. Bence bunu yayınlayın. En azından konferans falan verin. Hatta Oprah'ın programına bile çıksanız olur."

Doktor Brady ellerini indirip, masasının üstüne uzandı. Ciddi bir ifadeyle Richard Sifkitz'in yüzüne baktı. "Bir seçim yapmanız gerekiyor, benim görevim size bunu hatırlatmaktır. Ya alışkanlıklarınızı değiştirirsiniz ya da on yıl sonra birçok ciddi sorunla yanıma gelirsiniz... 150 kilo ve ikinci tip diyabete sahip olabilir, varis, mide ülseri ve bundan da yüksek bir kolesterol seviyesi. Bu aşamadayken yıldırım diyetlerine, karın sıkıştırma operasyonuna veya dikkatinizi çekmesi için bir kalp krizine ihtiyaç olmadan durumu idare edebilirsiniz. Gecikince bu iş çok zorlaşır. Kırk yaşını geçtikten sonra her geçen yıl daha da zorlaşır. Kırk yaşından sonra, Richard fazla kilolar tıpkı bebek bokunun yatak odası duvarına yapışması gibi insanın kıçına yapışıp kalır."

"Çok güzel," dedi Sifkitz bir kahkaha patlatarak. Kendini tutamamıştı.

Brady kahkaha atmadı, ama hiç değilse gülümsedi ve arkasına yaslandı. "Bu gidişe devam ederseniz sizin geleceğiniz hiç güzel olmayacak. Eyalet polisleri nasıl bir otomobil kazası sonunda hendeğe yuvarlanmış kopmuş kafadan veya Noel ağacının lambaları yüzünden yangın çıkan evde

buldukları kömürleşmiş çocuk cesedinden söz etmezlerse, doktorlar da obezlerin harika dünyaları hakkında çok şey bilirler, ama bunları pek kimseye anlatmazlar. Vücudunu kaplayan yağ tabakalarının arası yıllarca yıkanamadığı için küf tutan kadınlar, yıllarca kıçlarını doğru dürüst temizleyemedikleri için gittikleri her yere iğrenç bir koku taşıyan erkekler...

Sifkitz yüzünü buruşturdu ve yeter, anlamında elini salladı.

"O yolda olduğunuzu söylemiyorum, Richard -çoğu insanın iç yapısında bir sınırlayıcı var galiba- ama birinin çatal, kaşıkla mezarını kazmasıyla ilgili söylenen o sözde epey doğruluk payı vardır. Bunu unutmayın."

"Unutmam."

"Güzel. İşte ders bu kadar. Ya da vaaz. Ya da her neyse. Size, bu yolda gidip artık günaha girmeyin, demeyeceğim. Sadece "karar sizin" diyorum."

Son on iki yıldır gelir vergisi formundaki MESLEK hanesine SERBEST RESSAM yazmış olsa da, Sifkitz kendisini pek hayal gücü kuvvetli biri olarak görmezdi. DePaul Sanat Akademisi'nden mezun olduğundan beri sırf kendi zevki için bir yağlıboya tablo (ya da kara kalem) çalışmış değildi. Yapmış olduğu çalışmalar kitap kapakları, sinema afişleri, dergi resimleriyle arada bir yaptığı broşür kapaklarıydı. Çok beğendiği bir grup olan Slobberbone(*) için bir CD kapağı yapmıştı, ama bittikten sonra büyüteç olmadan hiçbir ayrıntıyı göremediği için başka bir tane yapmayacağını söylemişti. "Sanatçı tavrı" dedikleri şeye de en çok yaklaştığı an buydu işte.

En beğendiğin eserin hangisi, diye bir soruyla karşılaşacak olsa, büyük ihtimalle boş boş bakardı. Çok ısrar edilirse, belki Downy Kumaş Yumuşatıcısı Şirketi için yapmış olduğu, çimlerin üstünde koşan sarışın kadın tablosu olduğunu söylerdi, ama bu bile sırf üstelemesinler, diye söylediği bir yalan olurdu. Doğrusu Sifkitz eserleri arasında en beğendiğim, diye ayırım yapan (veya buna gerek duyan) cinsten bir ressam değildi. Uzun

(*) Alt country yapan grup.

zamandan beri para karşılığı yapılan işler dışında bir tablo yapmak için eline fırça almamıştı. Bu da genellikle bir reklam ajansının ona verdiği ayrıntılı talimat veya fotoğraf üstüne yapılırdı (tıpkı çimler üstünde koşan o kız resmi gibi).

Ama tıpkı en iyilerimize de olduğu gibi (Picasso'lar, Van Gogh'lar ve Salvador Dali'ler) geride kalan bizlere de yaşadığımız süre boyunca bir iki kere bile olsa bir ilham gelirdi. Doktorun ofisinden çıktıktan sonra Sifkitz evine gitmek için otobüse bindi (üniversiteden beri otomobil almamıştı) ve pencereden dışarıya bakarken (tek satırı kırmızı yazılı tahlil sonuçları arka cebinde) gözleri yol üstünde gördüğü işçi ekiplerine ve inşaat işçilerine takıldı: başlarında kaskları, ellerinde kovalar, omuzlarında kalaslar taşıyarak çalışan işçiler. Etrafı ÇALIŞMA VAR yazılı yeşil şeritlerle çevrili rögar kapaklarının içine vücudunun yarısına kadar girmiş işçiler; üç kişi büyük bir mağazanın vitrininin önüne bir iskele kurarken cep telefonuyla konuşmakta olan dördüncü adam.

Sifkitz yavaş yavaş kafasında bir tablonun oluşmaya başladığını fark ediyordu; dünyada hak ettiği yeri almak isteyen bir tablo. SoHo'daki hem evi, hem stüdyosu olan çatı katına geldiği zaman, yerdeki mektupları almaya gerek görmeden çöplerin üstünden geçip, içeri girdi. Hatta, ceketini de mektupların üstüne attı.

Bir köşede duran boş tuvallere şöyle bir baktıktan sonra tuval kullanmamaya karar verdi ve bunun yerine boş bir beyaz presli karton alıp karakalemle çalışmaya başladı. Bunu izleyen bir saat içinde telefonu iki kez çaldı, ikisini de telesekretere bıraktı.

Bu tablo üstünde ara sıra çalışıyordu, ama başlamasından on gün sonra ne kadar iyi olduğunu fark edince daha çok zaman ayırıp, presli kartondan 1.20 metreye 1 metrelik bir tuvale geçti. On yıldan beri ilk defa bu kadar büyük bir yüzey üstünde çalışıyordu.

Resimde kot pantolonlu, poplin ceketli, ayaklarında kocaman iş botları olan dört işçi, karanlık bir ormanın içinden çıkan bir patikanın kena-

rında duruyorlardı. Sifkitz, ormanı hızlı fırça darbeleriyle, içine gri serpiştirdiği koyu yeşil bir bulamaç halinde boyamıştı. İki adamın elinde kürek vardı, bir tanesi iki elinde birer kova taşıyordu; dördüncüsü o anda alnına düşen kepini geri itmekteydi, bu hareketi mesai sonu yorgunluğunu ve o işin hiç bitecek gibi olmadığını, her günün sonunda o sabah başladıkları zamandan daha fazla iş kaldığını anlamanın ifadesini yansıtıyordu. Başında LIPIT yazılı eski bir kep olan bu adam ustabaşıydı. Cep telefonunda karısıyla konuşuyordu. Eve geliyorum hayatım, hayır bu gece dışarı çıkmak istemiyorum, çok yorgunum, yarın işe erken başlamak istiyorum. Adamlarım buna itiraz edecek oldular, ama onları ikna ettim. Sifkitz bunları nasıl bildiğini bilmiyordu, ama bir şekilde biliyordu işte. Tıpkı kovaları taşıyan adamın Freddy olduğunu ve adamları oraya getiren kamyonetin sahibi olduğunu bildiği gibi. Kamyonet resmin sağında bir yere park edilmişti ve gölgesi görünüyordu. Kürekli adamlardan birinin belinde sorunu vardı ve bir kiropraktöre(*) masaj yaptırıyordu.

Tabloda adamların yaptıkları iş hakkında bir bilgi yoktu, ama ne kadar yorgun oldukları görünüyordu. Sifkitz hep ayrıntılara düşkün biri olmuştu (o bulamaç gibi boyanan orman onun tarzı değildi aslında) ve adamların ne kadar bitkin oldukları yüzlerinin her hattına yansımıştı. Gömlek yakalarındaki ter lekeleri bile bunu yansıtıyordu.

Tepelerinde organik kırmızı renkte tuhaf bir gökyüzü vardı.

Tabii, Sifkitz bu resmin neyi temsil ettiğini ve gökyüzünün neden tuhaf olduğunu anlıyordu. Bu adamlar, görüşmenin sonunda doktorunun bahsettiği işçi ekibiydi. Gerçek dünyada, o organik kırmızı göğün ötesinde, bu adamların işvereni olan Richard Sifkitz her zamanki gibi yatmadan önce bir şeyler atıştırmış (bir dilim kremalı pasta) ve uyumak için başını yastığına koymuştu. Bu da adamların o günlük işlerinin bitmesi ve nihayet evlerine gidebilecekleri anlamına geliyordu. Onlar da bir şeyler yiyecekler

(*) Kiropraktik: Omurgaya masaj yapılarak sinir baskısından ileri gelen rahatsızlığın giderilmesi.

miydi? Herhalde, ama Sifkitz kadar çok değil. Fazla yiyemeyecek kadar yorgun oldukları yüzlerinden belli oluyordu. Lipit Şirketi'nin bu işçileri, ağır bir yemek yerine ayaklarını uzatıp bir süre televizyon seyredeceklerdi. Belki oturdukları yerde uyuyakalacaklar, uyandıkları zaman önemli programların bittiğini görüp uzaktan kumandayla televizyonu kapatacaklardı. Ayaklarını sürüyerek yatağa giderken, giysilerini yolda çıkarıp atacaklar, dönüp bakmayacaklardı bile.

Bütün bunlar hiç görünmediği halde tabloda vardı. Bu tablo Sifkitz'in saplantısı olmamış, hayatını sarmamıştı, ama bunun hayatında *yeni* bir şey ve iyi bir şey olduğunu anlıyordu. Bitirdikten sonra tabloyu ne yapacağı hakkında en küçük bir fikri bile yoktu, ama umurunda değildi. Şimdilik sabahları yataktan kalkıp, kıçındaki donu çekiştirirken tek gözünü kapatıp bu resme bakmaktan zevk alıyordu. Bittikten sonra bir isim vermesi gerekecekti. Bu ana kadar düşünüp de vazgeçtiği isimler vardı: "Mesai Sonu", "Bugünlük Bu Kadar" ve "Berkowitz Paydos Diyor". Berkowitz başında LIPIT yazılı kep giyen, Motorola cep telefonuyla konuşan ustabaşıydı. Bu isimlerin hiçbiri pek uymamıştı, ama zararı yoktu. Sonunda en uygun isim aklına gelirdi nasıl olsa. Kafasında bir *çın* sesi çıkarırdı. Aceleye gerek yoktu. Aslında belki de resmin kendisi önemli değildi. Bunu yaparken tam sekiz kilo vermişti. Belki önemli olan buydu.

Belki de değildi.

2. Egzersiz Bisikleti

Sifkitz bir yerde (belki de bir çay paketinde) kilo vermek isteyen biri için en etkili egzersizin sofradan kalkmak olduğunu okumuştu. Bunun doğru olduğundan kuşkusu yoktu, ama zaman geçtikçe asıl hedefinin kilo vermek olmadığı sonucuna vardı. Hasta olmak da istemiyordu. İki de bir aklına Doktor Brady'nin metabolizmayla ilgili söyledikleri geliyor, o zavallı işçilerin görevlerini yapmak için ne kadar uğraştıklarını, ama kendi-

sinin onlara hiç yardımcı olmadığını düşünüyordu. Her gün bir iki saat tablonun üstünde çalışırken bu işçileri ve onların günlük mesailerini düşünmeden edemiyordu.

Sık sık onları hayalinde canlandırmaktaydı. Ustabaşı Berkowitz bir gün kendi inşaat şirketini kurmayı hayal ediyordu; kamyonetin (markası Dodge Ram) sahibi Freddy kendini usta bir marangoz olarak görüyordu. Belinde sorunu olan adamın adı Carlos'tu. Whelan bu ekibin kaytarıcısıydı. Bu adamların görevi Sifkitz'i kalp krizi geçirmekten veya felçten korumaktı. Ormana giren o yol tıkanmadan önce o tuhaf kırmızı gökyüzünden devamlı bomba gibi yağan pisliği temizlemek zorundaydılar.

Tabloya başladıktan bir hafta sonra (ve nihayet tamamlandığına karar vermeden bir hafta önce) Sifkitz Yirmi Dokuzuncu Cadde'deki The Fitness Boys spor mağazasına gitti. Önce bir koşu bandı düşündüyse de (çok güzel, fakat çok pahalıydı) sonunda bir egzersiz bisikletinde karar kıldı. Eve teslimi ve monte edilmesi için de fazladan kırk dolar ödedi.

"Altı ay bunu her gün kullanırsanız, kolesterolü düşürmenizde yardımcı olur," dedi üstünde The Fitness Boys tişörtü olan genç satış görevlisi. "Size garanti veririm."

Sifkitz'in yaşadığı binanın bodrum katı birçok odası olan karanlık, kalorifer kazanının gürültüsüyle ve çeşitli daire numaralarıyla ayrılmış bölmelerde kiracıların bıraktıkları eşyalarla dolu, berbat bir yerdi. Ne var ki, uzak köşede, mucizevi bir şekilde boş olan bir girinti vardı. Sifkitz, adamlara egzersiz bisikletini buradaki beton zemine, bej renkli boş duvarın karşısına koymalarını söyledi.

"Buraya bir televizyon koyacak mısınız?" diye sordu adamlardan biri.

"Henüz karar vermedim," dedi Sifkitz çoktan karar vermiş olduğu halde.

Tablo bitene dek, boş bej duvarın önünde egzersiz bisikletine her gün on beş dakika bindi; bu sürenin yeterli olmadığını (ama kesinlikle hiç

yoktan iyiydi), ama şimdilik ancak bu kadarına dayanabileceğini biliyordu. Yorulduğundan değildi; on beş dakikalık egzersiz onu yormuyordu. Bodrumda olmak çok sıkıcıydı. Bisikletin çıkardığı ses, kalorifer kazanının gürültüsüyle karışınca sinirleri altüst oluyordu. Bir de yaptığı şeyin, bodrumda iki tane çıplak ampulün karşısındaki duvara yansıttığı gölgesiyle, hiçbir yere gitmeden pedal çevirmek olduğunu bilmenin rahatsızlığı vardı. Ama yukarıdaki tabloyu bitirip buradakine başladığı zaman her şeyin daha iyi olacağını da biliyordu.

Aynı resimdi, ama bunu çok daha çabuk yapabildi. Çünkü bu tabloya Berkowitz'i, Freddy'yi, Carlos'u ve kaytarıcı Whelan'ı koymasına gerek yoktu. Bu tabloda onlar o gün işe gelmemişlerdi; Sifkitz bej duvarın üstünde sadece köy yolunu boyadı; ters perspektif uyguladığı için egzersiz bisikletine bindiği zaman yol o grili yeşilli bulamaç olan ormana doğru kıvrılarak uzanır gibi görünüyordu. Bisiklete binmek artık can sıkıcı olmaktan çıkmıştı, ama iki üç seanstan sonra Sifkitz bir eksiklik hissetti, çünkü yaptığı iş hâlâ bir egzersizden olmaktan ibaretti. Kırmızı gökyüzünü de eklemek zorundaydı, ama bu iş kolaydı. Yolun her iki yanına biraz ayrıntı, çöp falan gibi şeyler ekledi; bu da hem kolay, hem eğlenceli oldu. Gerçek sorun resimle ilgili değildi. İki resimle de. Sorun hiçbir hedefinin olmayışıydı. Sırf egzersiz yapmış olmak için bunu yapmak onu rahatsız ediyordu. Bu çeşit egzersizle insan daha enerjik ve sağlıklı olabilirdi belki, ama uygulandığı sırada çok anlamsız geliyordu. Bu çeşit egzersiz sadece daha sonra olacak bir şeyle ilgiliydi, örneğin, gittiği bir partide bir derginin sanat sayfasını yapan çok güzel bir kadın yanına gelip siz kilo mu verdiniz, diye sorması gibi. Hayır, bu da gerçek bir motivasyon olamazdı. O uzun soluklu çabayı göstermesi için böyle şeylerle motive olacak kadar abaza veya görünüşünü dert eden biri değildi. Önünde sonunda egzersizden sıkılıp tamamen bırakacak, kremalı pastalarla dolu eski alışkanlıklarına dönecekti. Hayır, yolun nerede olduğuna ve nereye gittiğine karar ver-

mek zorundaydı. O zaman bisikletiyle oraya gidiyormuş gibi yapabilirdi. Bu fikir onu heyecanlandırdı. Belki saçmaydı, hatta biraz kaçıkçaydı, ama hafif de olsa bu heyecan Sifkitz'e çok önemliymiş gibi göründü. Bu düşüncesini kimseye söylemek zorunda değildi, değil mi? Kesinlikle değildi. Hatta bir Rand-McNally Yol Atlası alıp oradaki yol haritalarından birine her gün kat ettiği mesafeyi bile işaretleyebilirdi.

Sifkitz davranışları üstünde uzun uzun düşünen bir adam değildi, ama Barnes&Noble Kitapevi'nden çıkıp kolunun altına sıkıştırdığı yol haritaları kitabıyla yürürken, onu neyin bu kadar heveslendirdiğini düşünmeden edemedi. Normalin biraz üstündeki kolesterol değeri mi? Pek sanmıyordu. Doktor Brady'nin, kırk yaşını geçtikten sonra kilo vermenin ne kadar zor olduğunu açıklaması mı? Bunun biraz rolü vardı, ama çok fazla değildi. Artık bir değişikliğe hazır mıydı? Eh, bunda biraz daha doğruluk payı vardı.

Trudy insanın içini kemiren bir çeşit kan kanserinden ölmüştü, ölürken de Sifkitz hastane odasında onun yanındaydı. Karısının son nefesinin ne kadar derin olduğunu, bu nefesi içine çekerken sönmüş göğsünün nasıl yukarı kalktığını hatırlıyordu. Bunun son nefesi olduğunu bilir gibiydi. Soluğunu verirken çıkardığı sesi de unutamamıştı: *Aaaah!* Sonra da o göğsün hiç kıpırdamadan, olduğu yerde kalışını. Sifkitz son dört yılını buna benzer, soluksuz bir boşluk içinde yaşamıştı. Ne var ki, rüzgâr yine esmeye başlamıştı ve yelkenlerini şişiriyordu.

Ama bir şey daha vardı, daha da önemli bir şey: Brady'nin sözünü ettiği ve isimlerini Sifkitz'in verdiği o işçi ekibi. Berkowitz, Whelan, Carlos ve Freddy. Doktor Brady, onlarla pek ilgilenmemişti; onun için işçi ekibi sadece bir benzetmeydi. Brady'nin görevi, Sifkitz'in vücudunda olan şeylerle daha çok ilgilenmesini sağlamaktı, o kadar; kullandığı benzetme de bir annenin dizi kanayan küçük çocuğuna "minik adamlar" dizini iyileştirmek için çalışıyorlar demesinden farklı değildi.

Ne var ki, Sifkitz'in dikkatini odakladığı şey...

Kendime değil, diye düşündü, cebinden anahtarlarını çıkarırken. Hiçbir zaman öyle olmadı. O adamlar için üzüldüm; hiçbir zaman sonu gelmeyecek bir temizlik işi yapıyorlar. Ve o yol. O yolu temiz tutmak için neden o kadar çok çalışmak zorunda kalıyorlardı? O yol nereye gidiyordu?

Kanada sınırında küçük bir kasaba olan Herkimer'e gittiğine karar verdi. Kuzey New York yol haritasında oraya uzanan ince mavi bir çizgi vardı. Eyalet merkezi olan Poughkeepsie'den üç dört yüz kilometre uzaktaydı. Kuzey New York'un daha ayrıntılı bir haritasını aldı ve parmağıyla takip ederek bu yolun başladığı yeri buldu, duvar resminde görünen yer. Hayır, projeksiyonda görünen yer.

Ve o gün egzersiz bisikletine bindiği zaman arkasında, üst kattaki dairelerin oraya bıraktıkları kullanılmayan eşyalar yerine Poughkeepsie'nin olduğunu hayal etti. Önündeyse kitabı derleyen Rand McNally'ye göre ince mavi bir çizgi, daha ayrıntılı haritadaysa Old Rhinebeck Yolu olarak tanıtılan köy yolu uzayıp gidiyordu. Bisikletin kilometre sayacını sıfırlayıp, gözlerini toprak yolla beton zeminin birleştiği yere dikti ve aslında bu yol sağlıklı olmaya çıkan yoldur, diye düşündü. Eğer bunu aklından çıkarmazsa, Trudy'nin ölümünden sonra acaba kafayı biraz üşüttüm mü, diye düşünmek zorunda kalmazdı.

Kalbi biraz fazla hızlı çarpmaya başlamıştı (sanki pedal çevirmeye başlamış gibi) ve kendini yeni insanlarla tanışacağı, yeni maceralar yaşayacağı bir yere gitmek üzere olan insanlar gibi hissediyordu. Egzersiz bisikletinin küçük panelinin üstünde bir fincan tutacağı vardı; Sifkitz bunun üstüne enerji verdiği öne sürülen bir kutu Red Bull yerleştirdi. İdman şortunun üstüne cepleri olan bir gömlek giymişti. Cebinde iki tane üzümlü-yulaflı bisküvi vardı. Yulaf ve karaüzüm, kan yağı olan lipit temizleyici olarak bilinirdi.

Lipit Şirketi o günkü işini bitirmişti. Tabii, üst kattaki tabloda hâlâ çalışıyorlardı, o hiçbir işe yaramayan, kimseye satamayacağı ve hiç de tar-

zı olmayan tabloda. Ama buradaki resimde adamlar Freddy'nin kamyonetine doluşmuşlar ve... ve...

"Poughkeepsie'ye doğru yola çıkmışlar," dedi Sifkitz. "Radyoda Katcem', dinliyorlar, kesekâğıdı içindeki şişelerden bira içiyorlar. Onlar bugün... bugün ne yaptınız, çocuklar?"

Birkaç tane su yolu açtık, diye fısıldadı bir ses. Yoksa, Priceville yakınında yol tamamen sular altında kalacaktı. Bu iş bitince de erken paydos ettik.

Güzel. Bu iyi olmuştu. Sifkitz suyla kaplı yolun etrafından geçmek için bisikletinden inmek zorunda kalmayacaktı.

Richard Sifkitz gözlerini duvara dikip pedal çevirmeye başladı.

3. Herkimer Yolu'nda

Bu olay 2002 yılında, İkiz Kuleler'in çökmesinden bir yıl sonra ve New York'ta hayatın, normalin biraz paranoyak versiyonuna (New York'ta biraz paranoya normal sayılırdı) dönüştüğü sırada oldu.

Richard Sifkitz, kendini hiç daha aklı başında ve mutlu hissetmemişti. Hayatı dört bölümlük uyumlu bir düzene girmişti. Sabahları, o sırada kirasını ve hayatını devam ettirebilmesi için hangi iş varsa onda çalışıyordu; son günlerde her zamankinden fazla iş çıkıyor gibiydi. Bütün gazeteler ekonominin berbat durumda olduğunu yazıyorlardı, ama serbest reklam ressamı Richard Sifkitz için ekonomi iyi durumdaydı.

Öğlen yemeklerini hâlâ yan sokaktaki Dugans'da yiyordu, ama her zamanki yağlı, duble cheeseburger yerine bir porsiyon salata alıyordu; öğleden sonraları kendisi için yaptığı bir tablo üstünde çalışıyordu: bodrum katındaki duvar projeksiyonunun daha gelişmiş bir versiyonu. Berkowitz ve adamlarının olduğu tablo bir kenara bırakılmış, üstüne eski bir çarşaf örtülmüştü. Artık Sifkitz'in bu tabloyla işi bitmişti. Artık bodrumda ona

çok yararlı olan, içinde işçilerin bulunmadığı *Herkimer Yolu* resminden daha iyi bir görüntü istiyordu. Zaten işçi ekibine ne gerek vardı ki? Son günlerde yolun bakımını kendisi üstlenmemiş miydi? Kendisi yapıyordu ve çok da başarılıydı. Ekim sonlarına doğru kolesterolünü tekrar ölçtürmek için Brady'ye gitmiş, bu kez sonuç kırmızı yerine siyahla yazılmıştı: 179. Brady bu sonuca sadece saygı duymakla kalmamış, aslında biraz da kıskanmıştı.

"Bu benimkinden de iyi," dedi. "Oldukça ciddiye almışsınız, değil mi?"

"Galiba öyle oldu," dedi Sifkitz.

"O koca göbeğiniz de kaybolmuş. Egzersiz mi yapıyordunuz?"

"Elimden geldiği kadar," dedi Sifkitz, ama bu konuda başka bir şey söylemedi. O aşamada artık egzersizleri tuhaf bir hal almıştı. En azından bazı insanlar bunu tuhaf buluyordu.

"Eh," dedi Brady. "Madem bu kadar başarılısınız herkese örnek olun. Size tavsiyem budur."

Sifkitz gülümsedi, ama tavsiyeyi uygulamaya niyeti yoktu.

Akşamlarıysa, sıradan bir Sifkitz Günü'nün dördüncü bölümünde, bira yerine bir bardak domates suyu yudumlayarak televizyonun karşısına geçiyor veya bir kitap okuyordu; yorgun, fakat halinden memnundu. Her zamankinden bir saat daha erken yatar olmuştu ve bu fazladan bir saat uyku ona çok iyi geliyordu.

Günlerinin en önemli bölümü, üçüncü bölüm olan dörtle altı arasıydı. Bu iki saat sırasında egzersiz bisikletiyle Poughkeepsie ile Herkimer arasındaki o ince çizgiyi kat ediyordu. Ayrıntılı haritada Old Rhinebeck Yolu önce Cascade Falls Yolu olmuş, sonra da Woods Yolu, sonra bir süre Penniston'un kuzeyinde Dump Yolu'na dönüşmüştü. İlk başlarda egzersiz bisikletinde geçirdiği on beş dakikanın ona hiç bitmeyecekmiş gibi geldiğini hatırlıyordu. Oysa şimdi bazen iki saatin sonunda yerinden kalk-

mak için kendini zorlaması gerekiyordu. Bir süre sonra bir çalar saat getirip 18.00'e kurmaya başladı. Saatin anırmaya benzeyen alarm sesi...

Uyandırmak için yeterliydi.

Sifkitz egzersiz bisikletinde yirmi kilometre sabit hızla giderken uyuyakaldığına inanmakta zorluk çekiyordu, ama uyumadığı taktirde, Herkimer Yolu'nda biraz kafayı üşütmüş olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Hayal gördüğüne inanmaya başlamıştı.

Bir gece televizyonda kanallar arasında gezinirken, hipnozla ilgili bir programa rastladı. Programın konuğu, Joe Saturn adını kullanan bir hipnotizmacıydı ve herkesin her gün kendi kendini hipnotize ettiğini öne sürüyordu. Bunu sabahları işe odaklanmış bir ruh haline girmek için kullanıyorduk; roman okurken ya da bir film seyrederken kendimizi hikâyenin içine sokmak için kullanıyorduk; geceleri uykuya dalmak için kullanıyorduk. Joe Saturn'un en sevdiği örnek sonuncusuydu ve "başarılı uyuyucuların" her gece izledikleri modeller hakkında uzun uzun konuştu: kapılarda ve pencerelerdeki kilitleri kontrol ederler, belki bir bardak su alırlar, belki kısa bir dua okur veya meditasyon yaparlar diyordu. Bunları bir hipnotizmacının deneği karşısında uyguladığı aşamalara benzetti. Örneğin, ondan sıfıra doğru geri saymak veya deneği "çok uykusu olduğuna" inandırmak gibi. Bu açıklamalar Sifkitz'in çok hoşuna gitti ve her gün egzersiz bisikleti üstünde geçirdiği iki saat boyunca hafifle orta karar hipnoz altında olduğuna karar verdi.

Çünkü, duvar projeksiyonunun önünde geçirdiği üçüncü haftada, artık o iki saat boyunca bodrumdaki girintide değildi. Üçüncü haftaya geldiğinde, o iki saati Herkimer Yolu'nda geçiriyordu.

Çam kokularını soluyarak, kargaların sesini ve üstünden geçtiği kuru yaprakların hışırtısını duyarak ormanın içindeki sert toprak yolda pedal çeviriyordu. Altındaki egzersiz bisikleti, on iki yaşındayken New Hampshire,

Manchester'da yaşadıkları sırada sahip olduğu üç vitesli Raleigh bisiklet oluvermişti. On yedi yaşında sürücü ehliyeti alana dek sahip olduğu tek bisiklet bu değildi tabii, ama hiç tartışmasız en iyi bisikletiydi. O plastik fincan tutacağı da kaynakla tutturulmuş derme çatma bir bisiklet sepetine dönüşmüş, içinde Red Bull yerine bir kutu Lipton buzlu çay vardı. Tatlandırıcısız.

Herkimer Yolu'nda zaman hep ekim sonuydu ve günbatımından bir saat önceydi. İki saat pedal çevirdiği halde (hem çalar saat, hem de bisikletin kilometre sayacı bunu doğrulardı) güneşin konumu hiç değişmiyor, toprak yolun üstüne hep aynı uzun gölgeler düşüyordu.

Bazen ağaçlara çakılı işaret levhalarında kendi yoluyla kesişen başka yollar gösteriliyordu. Birinde CASCADE YOLU yazılıydı. Başka birinde HERKIMER 180 kilometre. Bir tanesi kurşun delikleriyle doluydu. Bu levhalardaki bilgiler, duvara yapıştırmış olduğu yol haritasında verilen bilgilere uymaktaydı. Sifkitz, Herkimer'e vardıktan sonra hediyelik eşya almak için bile durmadan, doğruca Kanada kırlarına doğru devam etmeye karar vermişti. Yol orada bitiyordu, ama sorun değildi; ayrıntılı bir *Doğu Kanada Yol Haritası* almıştı. İnce uçlu mavi bir kalem kullanarak bunun üstüne kendi yolunu çizecekti.

İsterse Kuzey Kutbu'na kadar gidebilirdi.

Bir akşam çalar saatin sesiyle içinde bulunduğu hipnoz durumundan çıktıktan sonra, projeksiyona yaklaşıp, başını yana eğdi ve uzun uzun baktı. Başka biri olsa fazla bir şey göremezdi, çünkü bu yakınlıktan bakınca resimdeki ters perspektif işe yaramıyordu ve ne olduğunu bilmeyen birisi o orman sahnesini birbirine karışmış renk cümbüşü olarak algılardı... açık kahverengi yol, yerdeki daha koyu kahverengi yapraklar, yeşil üstüne mavi gri karışmış köknar ağaçları, en sol köşede ve kalorifer kazanı kapısına çok yakın bir yerde, batıdan gelen güneşin sarı beyaz parıltısı. Ama Sifkitz resmi tüm ayrıntılarıyla görebiliyordu. Artık kafasının içinde sabitlen-

mişti ve hiç değişmiyordu. Tabii, pedal çevirirken farklıydı, ama yine de temelindeki aynılığın farkındaydı. Bu da iyi bir şeydi. Bu aynılık bir çeşit mihenk taşıydı; ona bu işin ayrıntılı bir akıl oyunu olduğunu, bilinçaltına takılmış, ama istediği anda çözebileceği bir şey olduğunu hatırlatıyordu.

Arada bir, bir şey eklemek için bir kutu boya getirmişti; üstünde çok fazla düşünmeden yola birkaç fırça daha kahverengi ekledi, yerdeki yapraklardan daha koyu olması için de biraz siyah kattı. Geri çekilip baktı; bu ekleme hoşuna gitmişti. Küçük bir değişiklikti, ama çok iyi olmuştu.

Ertesi gün üç vitesli Raleigh'siyle ormanın içinde yol alırken (artık Herkimer'e doksan, Kanada sınırınaysa 120 kilometresi kalmıştı) bir dönemeci geçince, yolun ortasında duran kocaman bir geyik gördü; hayvan siyah, kadife gibi ürkek gözleriyle ona bakıyordu. Kuyruğunun beyaz ucunu kaldırıp, dışkısını bıraktı, sonra da ağaçların arasına daldı. Sifkitz bir ara kuyruğunun beyaz ucunu görür gibi oldu, ama sonra havyan gözden kayboldu. Sifkitz tekerlekleri kirlenmesin, diye geyik dışkısına değmeden, yanından geçti.

O akşam çalar saati kapattıktan sonra resme yaklaştı, pantolonunun arka cebinden çıkardığı mendille alnındaki teri sildi. Elleri kalçasında, projeksiyona eleştirel bir gözle baktı. Sonra her zamanki özgüvenli hızıyla resimdeki geyik dışkısını çıkarıp yerine bir sülün avcısının bırakmış olabileceği, paslanmış bira kutularını yerleştirdi.

"Bunları gözden kaçırmışsınız, Berkowitz," dedi o gece oturmuş, meyve suyu yerine birasını yudumlarken. "Yarın onları ben alırım, ama bir daha böyle olmasın."

Ne var ki, ertesi gün aşağıya indiğinde bira kutularını resimden çıkarmasına gerek kalmadı, çünkü zaten orada yoktu. Sifkitz bir an ciddi bir korku duydu; ne yapmıştı, gecenin bir yarısı uykusunda buraya gelip terebentin kutusunu ve fırçasını mı kullanmıştı? Sonra bunu aklından çıkardı. Egzersiz bisikletine bindi, çok geçmeden eski Raleigh'sinde pedal çeviri-

yor, ormanın temiz kokusunu soluyor ve saçlarını alnından yukarı üfüren rüzgârın keyfini çıkarıyordu. Ama, bir şeylerin değişmeye başladığı gün, o gün değil miydi? Herkimer Yolu'nda yalnız olmadığını hissettiği gün. Hiç şüpheye yer bırakmayan bir şey vardı: bira kutularının kayboluşunun ertesi günü gerçekten korkunç olan o rüyayı görmüş, sonra da Carlos'un garajının resmini yapmıştı.

4. Tüfekli Adam

On dört yaşındayken ona bedensel olarak erkeklik yolunu açan birkaç erotik rüyadan beri gördüğü en canlı rüyaydı. Ayrıca su götürmez bir şekilde, en korkunç olanıydı. Bunu bu kadar korkunç yapan şey, yaklaşan bir felaket hissiydi; rüyanın içinden kırmızı bir şerit gibi geçiyordu. Oysa, derin bir uykuda değildi; Sifkitz bunun rüya olduğunu biliyordu, ama bir türlü kaçamamıştı. Her yanından bir örümcek ağına sarınmış gibi hissediyordu. Yatağının yakında olduğunu ve orada olduğunu biliyor fakat ne kadar çabalasa da, o ağdan kurtulup, yatakta ter içinde, titreyerek yatan Richard Sifkitz'in içine geçemiyordu.

Bir yastıkla, kenarı çatlamış bej bir telefon gördü. Karısı ve üç kızının fotoğraflarıyla dolu bir koridor. Sonra bir mutfak, gösterge ekranında 4.16 görünen bir mikrodalga fırın. Formika tezgâhın üstünde bir kâse dolusu muz (bu ona büyük bir keder ve dehşet hissi veriyordu). Az ötede köpekleri Pepe, burnunu pençelerinin üstüne dayamış yatıyordu; Sifkitz yanından geçerken Pepe başını kaldırmadan gözlerini yuvarlayıp ona baktı. Gözlerinin kanlı çizgilerle dolu beyazını görünce Sifkitz rüyasında ağlamaya başladı; her şeyini kaybettiğini anlamıştı.

Şimdi garaja gelmişti. Burnuna yağ ve çimen kokusu geliyordu. Garajın bir köşesinde bahçe heykeli vardı. Çalışma tezgâhına tutturulmuş bir mengene gördü. Tezgâhın üstü tahta parçaları ve kıymıklarla doluydu.

Sonra bir dolap vardı. Kızlarının patenleri yerde duruyordu, bağcıkları vanilyalı dondurma gibi bembeyazdı. Çoğu bahçe işlerinde kullanılan aletler düzenli bir şekilde duvardaki kancalara asılmıştı.

(Carlos. Ben Carlos'um.)

Dolabın üst rafında, kızların erişemeyeceği bir yerde yıllardan beri kullanılmamış bir .410 çifte duruyordu, neredeyse varlığı tamamen unutulmuş bir çifte. Yanındaki mermi kutusunun rengi o kadar koyulaşmış ki, kenarındaki Winchester yazısı zor okunuyordu. İşte o anda Sifkitz muhtemel bir intihara sürüklenmekte olduğunu fark etti. Carlos'u durdurmak ya da oradan kaçabilmek için deli gibi çabalıyordu, ama yatağının o kadar yakında olduğunu, onu başından aşağıya saran ağın hemen diğer tarafında olduğunu bildiği halde hiçbir şey yapamadı. Şimdi yine mengenenin yanındaydı; tüfek mengeneye kenetlenmiş, mermi kutusu tezgâhın üstünde, mengenenin yanında duruyordu; orada bir de demir testeresi vardı. Yapması gereken işi daha kolay yapabilmek için testereyle çiftenin namlusunu kesti; mermi kutusunu açtı, içinde iki düzine mermi vardı, tabanları pirinçten, yeşil, tombul şeyler. Carlos tüfeğe mermiyi yerleştirip kapatırken oldukça tok bir ses çıktı. Carlos'un beli ağrıyordu; hem de çok kötü ağrıyordu. İşten çıkarıldığı için sosyal yardım alamıyordu; Jimmy Berkowitz kadrosunu küçültmek zorunda kalmıştı ve Carlos Martinez artık ağrılarını biraz da olsa hafifleten ilaçlar alacak parayı bulamıyordu, ağrıları biraz hafifleten kiropraktöre de verecek parası yoktu ve evin borcu... eyvah, evi kaybedeceklerdi; borcun bitmesine beş yıldan az kalmıştı, ama ev ellerinden gidecekti. Bunlar hep o aptal Sifkitz'in suçuydu... onun o boktan yol temizliği hobisi yüzünden. Parmağı tetiğin kıvrımı üstündeydi.

İşte o zaman Sifkitz hüngür hüngür ağlayarak uyandı; bacakları hâlâ yatağın içindeyken başı dışarıda, neredeyse yere değiyordu. Sürünerek yatak odasından çıktıktan sonra ayağa kalkmayı başarıp oturma odasındaki resim sehpasına gitti.

Bodrumdakinin daha iyi ve eksiksiz versiyonu olan boş yol resmi hâlâ resim sehpasında duruyordu. Hiç düşünmeden bunu çıkarıp attı ve yerine yetmişe yetmiş presli bir karton koydu. Elinin altında ne varsa, (bu bir dolmakalemdi) alıp hemen çizmeye başladı. Saatlerce çizdi. Bir ara (bunu sonra hayal meyal hatırladı) çişi geldi ve bacaklarının arasından akan sıcaklığı hissetti. Resim tamamlanana kadar gözyaşları dinmedi. Sonra, nihayet gözleri kurumuş bir halde geri çekilip eserine baktı.

Bir ekim günü öğleden sonra, Carlos'un garajındaydı. Köpek Pepe kapının önünde kulakları dikilmiş bir şekilde duruyordu. Silah sesine gelmişti. Resimde Carlos yoktu, ama Sifkitz cesedin tam olarak nerede yattığını biliyordu... sol tarafta, kenarına mengene tutturulmuş çalışma tezgâhının yanındaydı. Carlos'un karısı evde olsaydı silah sesini duyardı. Eğer dışarıdaysa -belki alışveriş yapıyor, ama büyük ihtimalle çalıştığı yerde olabilir- eve gelip onu bulmasına bir iki saat daha var.

Sifkitz resmin altına TÜFEKLİ ADAM diye yazmıştı. Bunu yazdığını hatırlamıyordu, ama kendi yazısıydı ve bu isim resme uyuyordu. Görünürde ne adam vardı, ne de tüfek, ama resim için en uygun isimdi.

Sifkitz kanepesine gidip oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Hiç alışkın olmadığı bir çizim gerecini sımsıkı tutmaktan sağ eli ağrıyordu. Kötü bir rüya gördüğünü, resmin de bu rüyanın bir sonucu olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Carlos, diye biri, Lipit Şirketi, diye bir şey yoktu, her ikisini de Doktor Brady'nin benzetmesi üzerine kendi hayal gücü yaratmıştı.

Rüyalar kaybolup giderdi, ama bu görüntüler -kenarı çatlak bej telefon, muz dolu kâse, köpeğin gözleri- ilk baştaki kadar berraktı. Hatta daha da berraktı.

Kesin olan bir şey var, diye düşündü. Artık o lanet egzersiz bisikletiyle işi bitmişti. Bu iş artık çılgınlığın eşiğine gelmişti. Böyle devam ettiği taktirde çok geçmez kulağını kesip, kız arkadaşına değil (kız arkadaşı yoktu), bütün bunların sorumlusu olan Doktor Brady'ye göndermeye kalkardı.

"Bisiklet olayı bitti," dedi başı hâlâ ellerinin arasında. "Belki bir spor salonuna yazılırım, ama o bisikletle işim bitti artık."

Ne var ki, spor salonuna üye olmadı ve egzersiz yapmadan geçen bir hafta sonunda (yürüyüş yapıyordu, ama aynı şey değildi; kaldırımlar çok kalabalıktı ve Herkimer Yolu'nun huzurlu sessizliğini arıyordu) artık dayanamadı. Fritos mısır cipsleri için yapacağı resim projesinde çok geri kalmıştı. Bu konuda hem temsilcisi, hem de reklam şirketinde Fritos projesini yürüten adam telefon edip onu uyarmıştı. Sifkitz daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Daha kötüsü, uyuyamıyordu.

Rüyanın yarattığı baskı biraz azalmıştı; bunu ikide bir aklına getiren şeyin, odanın köşesinden ona öfkeyle bakan Carlos'un garajının resmi olduğuna karar verdi. Resmi yok etmeye kıyamadı (çünkü çok güzeldi) ama tabloyu ters çevirdi, artık resmin karşısında yalnızca duvar vardı.

O öğleden sonra asansörle bodrum katına inip egzersiz bisikletinin üstüne oturdu. Gözlerini duvar projeksiyonuna odaklayıp, kuzeye doğru pedal çevirmeye başladığı anda alet yine üç vitesli Raleigh'sine dönüştü. İçindeki takip ediliyormuş hissinin, o rüyanın ve ardından resim sehpasının başında geçirdiği cinnet saatlerinin etkisi olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Bu, bir süre için işe yaradı, ama işin aslını bilmiyor değildi. İşe yaraması için nedenleri vardı. Artık yine geceleri uyuyabiliyordu ve tekrar son projesi üstünde çalışmaya başlamıştı.

İki erkek çocuğun büyük bir iştahla bir Fritos paketini paylaşırken gösteren resmi bitirip kuryeyle gönderdi. Ertesi gün on bin iki yüz dolarlık bir çekin yanında temsilcisi Barry Casselman'ın notu vardı. Beni biraz korkuttun, hayatım, diyordu; Korkan yalnız sen değilsin, hayatım, diye düşündü Sifkitz.

Bunu izleyen hafta içinde kimi zaman bu kırmızı gökyüzü altındaki maceralarını birisine anlatması gerektiğini düşündü, ama her defasında

vazgeçti. Trudy'ye anlatabilirdi, ama Trudy sağ olsaydı iş zaten çığrından çıkmazdı. Barry'ye anlatma fikri gülünçtü; Doktor Brady'ye anlatma fikriyse biraz korkutucuydu. Adam daha anlatacaklarının sonunu beklemeden ona iyi bir psikiyatr tavsiye etmeye başlardı.

Fritos çekini aldığı gece Sifkitz bodrumdaki duvar resminde bir değişiklik fark etti. Tam çalar saati kurarken durdu ve (bir elinde diyet kola, diğerinde çalar saati, gömlek cebinde yulaf ezmeli-üzümlü bisküvileri) duvara yaklaştı. Evet, orada kesinlikle farklı bir şey vardı, ama ilk başta anlayamadı. Gözlerini yumup, içinden beşe kadar saydı (zihnini boşaltmak için yaptığı eski bir numaraydı) sonra birden fal taşı gibi açtı. Bu defa ilk bakışta farklılığı gördü. Kalorifer kazanı kapısının yanındaki güneş parıltısı da tıpkı bira kutuları gibi kaybolmuştu. Ağaçların tepesinde görünen gökyüzü de artık daha koyu kırmızıydı. Güneş ya batmış ya da batmak üzereydi. Herkimer Yolu'nda gece bastırıyordu.

Bu işe bir son vermem gerek, diye düşündü Sifkitz, ama sonra da vazgeçti. Yarın. Belki yarın bırakırım.

5. İşe Tornavidayla Başlayabilirdi

Bunu izleyen beş altı gün boyunca Sifkitz'in egzersiz bisikletinde (ve çocukluğunun üç vitesli bisikletinde) geçirdiği zaman hem harikaydı, hem de korkunçtu. Harikaydı, çünkü kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti; kondisyonu onun yaşındaki bir adam için en üst seviyedeydi ve Sifkitz bunun farkındaydı. Profesyonel sporcular ondan daha iyi durumda olabilirlerdi tabii, ama otuz sekiz yaşına geldiklerinde onlar da kariyerlerinin sonuna geliyorlardı ve bunu bilmek o kondisyonun tadını çıkarmalarına engel olurdu. Oysa Sifkitz, istediği taktirde ticari resimler yapmayı kırk yıl daha sürdürebilirdi. Hatta elli yıl. Kendisi resim sehpasının başında hiç yorulmadan kitap kapakları, otomotiv ürünleri veya Pepsi logoları

gibi resimler yaparken beş kuşak futbolcu, dört kuşak beysbolcu sahneden gelip geçerdi.

Ne var ki...

Ne var ki, bu tip hikâyeleri okumaya alışkın insanların beklediği son böyle olmazdı, değil mi? Kendisinin de böyle bir son beklediği yoktu.

Her seansta takip ediliyormuş hissi daha güçleniyordu, özellikle de New York Eyaleti yol haritalarını indirip ilk Kanada haritalarını astıktan sonra. Mavi bir dolmakalemle (TÜFEKLİ ADAM resmini yaparken kullandığı) haritada daha önce olmayan bir uzantı çizdi. Artık daha hızlı pedal çevirmeye ve daha sık omzunun üstünden arkaya bakmaya başlamıştı; seans bittiği zaman ter içinde kalıyordu, bisikletten inip çalar saati susturamayacak kadar soluk soluğa kalıyordu.

O omzunun üstünden geriye bakma işine gelince, bu bayağı ilginçti. Önceleri baktığında sadece bodrumdaki girintiyi ve daha büyük odalara giden koridoru görüyordu. Üstünde Brookstone marka çalar saatinin bulunduğu portakal sandığını görüyordu. Sonraları her şeyin üzerini kırmızı bir bulut kapladı, bu bulut çekildiğindeyse arkasında iki yanı ağaçlarla kaplı yolu ve tepesinde rengi koyulaşan kırmızı gökyüzünü görmeye başladı. Daha sonraları geri dönüp baktığında bodrumu hiç görmez oldu... bir anlığına bile. Sadece Herkimer'e, oradan da Poughkeepsie'ye giden yol vardı.

Sifkitz neden ikide bir başını çevirip, arkasına baktığını çok iyi biliyordu: far ışıkları.

Freddy'nin Dodge Ram kamyonetinin farları. Çünkü Berkowitz ve ekibinin ilk başta duydukları kırgınlık yerini öfkeye bırakmıştı. Carlos'un intiharıyla iyice çileden çıkmışlardı. Bunun için Sifkitz'i suçluyorlardı ve peşine düşmüşlerdi. Yakaladıkları zaman da onu...

Ne? Ne yapacaklardı?

Beni öldürecekler, diye düşündü Sifkitz alacakaranlıkta pedal çevirmeye devam ederken. Kendimi kandıracak değilim. Bana yetişecekler ve

beni öldürecekler. Haritada ne bir kasaba, ne de bir köy vardı. Son gücümle çığlık atsam beni ayılar, geyikler ve rakunlardan başka duyan olmazdı. O halde o far ışıklarını görürsem (ya da motor sesini duyarsam; Freddy farları söndürmüş olabilir), çalar saati beklemeden tası tarağı toplayıp daireme çıkmalıyım. Zaten hâlâ burada bulunmam bile çılgınlık.

Ama artık geri dönüşleri sorun oluyordu. Saat çaldığı zaman altındaki Raleigh otuz saniyeden fazla bir süre hâlâ Ralegih olarak kalıyor, önündeki yol da duvardaki renk bulamacı yerine hâlâ yol gibi görünmeye devam ediyordu. Çalar saatin sesi de tuhaf bir şekilde boğuk ve sanki çok uzaklardan geliyor gibi çıkmaya başlamıştı. Zamanla bu da tepesinde uçan bir uçağın vızıltısı haline gelecek, diye düşündü.

Durup, gözlerini kapayıp tekrar açınca her şey normale döndü. Ama bu numara da fazla uzun sürmedi. Peki, ne olurdu sonra? Aç bir şekilde, kanlı bir göz gibi görünen ayın altında geceyi ormanda mı geçirecekti?

Hayır, o aşamaya varmadan adamlar, onu yakalayacaklardı. Peki, böyle olmasına izin verecek miydi? Bir yanıyla bunun olmasını istiyordu. Bir yanıyla da onlara kızgındı. Bir yanı Berkowitz ve diğerleriyle yüzleşmeyi ve onlara, peki ne yapmamı bekliyordunuz, diye sormayı istiyordu. Eski hayatıma, kremalı pastaları, çörekleri yemeye devam edip, yoldaki tıkanmış su kanallarına ve taşkınlara aldırmayacak mıydım? Bunu mu istiyordunuz?

Ama bir yanıyla da böyle bir yüzleşmenin çılgınlık olduğunu biliyordu. Evet, kondisyonu en üst seviyedeydi, ama karşısında üç kişi olacaktı; üstelik, Bayan Carlos'un, kocasının çiftesini doldurup onlara vermediğini, gidip o alçağı haklayın ve ilk kurşunun da benden ve kızlarımdan olduğunu söyleyin, demediğini kim iddia edebilirdi ki?

Sifkitz'in seksenli yıllarda kokain bağımlılığından kurtulmayı başaran bir arkadaşı vardı; yapılacak ilk şeyin o meredi evde bulundurmamak olduğunu söylerdi. Tabii, istediğin anda gidip satın alabilirdin, her sokak

başında bir satıcı vardı, ama eğer evinde saklarsan iradenin zayıfladığı bir anda yine başlaman mümkündü. Arkadaşı evinde ne kadar kokain varsa klozete atıp üstüne sifon çekmiş, bütün gereçlerini de çöpe atmıştı. Söylediğine göre böylece sorun bitmiş değildi, ama bu olay sonun başlangıcı olmuştu.

Bir akşam, Sifkitz bodruma yanında bir tornavidayla geldi. Egzersiz bisikletini sökmeye kararlıydı; saati yine 18.00'e kurmuştu, ama bu sadece bir alışkanlıktı. Çalar saat (tıpkı bisküvileri gibi) bu işin bir parçasıydı; yaptığı hipnotik geçişlerin, rüyasındaki mekanizmanın bir öğesiydi. Bisikleti artık kullanılamaz halde parçalara ayırdıktan sonra, tıpkı arkadaşının yaptığı gibi, çalar saati de bunlarla birlikte çöpe atardı. Biraz içi burkulurdu, tabii -kendini bu budalaca duruma düşürmesi bu sağlam saatin suçu değildi- ama bunu yapacaktı. Küçükken birbirlerine kovboy gibi ol, derlerdi; mızmızlanmayı bırak, kovboy gibi ol.

Bisiklet dört ana kısımdan oluşuyordu; tamamen sökebilmek için bir de somun anahtarı gerekecekti. Önemli değildi, işe tornavidayla da başlayabilirdi. Pedalları onunla sökebilirdi. Bunu yaptıktan sonra kapıcının alet kutusundan somun anahtarını ödünç alırdı.

Bir dizinin üstüne çöküp, tornavidanın ucunu ilk vidaya soktu ve duraksadı. Acaba arkadaşı kokainini klozete atmadan önce, eski günlerin hatırına son kez bir kafa yapmış mıydı? Bahse girerim yapmıştır, diye düşündü. Hem kafası biraz iyi olunca uyuşturucu isteği biraz durulup malı klozete atmasını kolaylaştırmıştır. O da bisikletiyle bir seans daha yaptıktan sonra bunun sağladığı endorfin sayesinde daha az üzüntü duyardı, değil mi? Takip bittiği için bir yol üstü barında biraları devirip o salağı nasıl alt ettiklerini kutlayan Berkowitz, Freddy ve Whelan'ı düşünme ihtimali de azalırdı.

"Sen kaçıksın," diye mırıldandı kendi kendine ve tornavidayı tekrar vidaya soktu. "Bitir bu işi artık."

Ve gerçekten de tornavidayı bir kez çevirdi (çok da kolay oldu; bunu monte edenler işlerini baştan savma yapmış olmalıydılar), ama o sırada gömlek cebindeki bisküviler biraz kımıldayınca, Sifkitz pedal çevirirken bu bisküvilerin ona ne kadar zevk verdiğini hatırladı. Sağ elini gidondan çekip gömlek cebine götürdü, çıkardığı bisküviden birkaç ısırık aldıktan sonra buzlu çayından bir yudum içti. Çok güzel bir bileşimdi. Bisikletiyle keyif içinde yol alırken yolda böyle bir piknik yapmak o kadar hoştu ki, ama bu alçak herifler onu bu zevkten mahrum etmek istiyorlardı.

Vidayı on kere çevirmesiyle pedal beton zemin üstüne düşerdi. Diğerini de söktükten sonra normal hayatına devam edebilecekti.

Ama bu haksızlık, diye geçirdi içinden.

Bir seans daha yapayım, diye düşündü, eski günlerin hatırına.

Bacağını çatalın üstünden atıp poposunu (kolesterolünün kırmızıyla gösterildiği günden bu yana taş gibi sertleşmişti) seleye yerleştirdi. Bunun gibi hikâyeler hep böyle gelişir, diye düşündü. Sonunda hep böyle olur, hikâyenin salak kahramanı, bu defa son der. Bir daha bunu hiç yapmayacağım.

Kesinlikle doğru, diye düşündü, ama gerçek hayatta insanlar bundan zarar görmezdi. Sifkitz bundan emindi.

İçinden bir ses gerçek hayatın hiç de buna benzemediğini, yapmakta (ve yaşamakta) olduğu şeyin, bildiği kadarıyla gerçek hayata hiç mi, hiç benzemediğini söylüyordu. Sifkitz bu sese kulaklarını tıkadı.

Ormanda bisiklet yolculuğu yapmak için çok güzel bir akşamdı.

6. Pek Herkesin Beklediği Son Değil

Buna rağmen bir fırsatı daha oldu.

O akşam ilk defa arkasından gelen motor sesini net bir şekilde duydu ve saatin çalmasından biraz önce bisiklet önündeki yola uzun bir gölge bırakmaya başladı, böyle bir gölgeyi ancak far ışıkları yaratabilirdi.

Sonra saat çaldı; her zamanki gürültülü sesi, uzaktan gelen bir mırıltı halindeydi.

Kamyonet yaklaşıyordu. Onu görmek için başını çevirmesine gerek yoktu. (O gece uyanık olarak yatağında yatarken ve felaketten kıl payı kurtulmasının heyecanını hâlâ hissederken hiç kimsenin dönüp, arkasından yaklaşan korkunç düşmanını görmek istemeyeceğini düşündü.) Gittikçe uzayan ve koyulaşan gölgeyi görebiliyordu.

Lütfen acele edin, beyler, zaman doldu, diye geçirdi içinden ve gözlerini sımsıkı kapadı. Saatin alarmını hâlâ duyuyordu, ama hafif bir mırıltı halindeydi; sesi yükselen şey Freddy'nin kamyonetinin motoruydu. Nedeyse çarpacaktı; ya onunla konuşmak için bir dakikalarını bile harcamak istemezlerse? Ya direksiyon başında her kim varsa, gaz pedalına köküne kadar basıp onu ezerse? Bir yol kazası süsü verirlerse?

Nasılsa karşısında bodrum girintisi yerine ıssız orman yolunu göreceğini bildiği için, gözlerini açmaya gerek yoktu. Bunun yerine daha sıkı kapayıp bütün dikkatini çalar saatin sesine yöneltti ve artık az önce barmenin nazik bir sesle yaptığı uyarı bir kükremeye dönüştü:

LÜTFEN ACELE EDİN BEYLER ZAMAN DOLDU!

Neyse ki, bir anda motor gürültüsü hafiflemeye ve saatin sesi yükselerek her zamanki gibi *kalk-artık-kalk-artık*, diye bağırmaya başladı. Bu defa Sifkitz gözlerini açınca yol yerine duvardaki yol resmini gördü.

Gökyüzü şimdi siyahtı, organik kırmızılığı gece karanlığında gizlenmişti. Yol aydınlıktı, bir bisiklet -bir Raleigh- gölgesi net bir şekilde görü-

lüyordu. Sifkitz gece modundayken bisikleti söküp resme bu değişiklikleri eklediğine kendini inandırmaya çalışabilirdi, ama hem ellerinde hiç boya izi yoktu, hem de başka bir şey olduğunu biliyordu.

Bu benim son fırsatım, diye düşündü. Bu gibi hikâyelerde herkesin beklediği sondan kurtulmam için son fırsatım.

Ama o anda egzersiz bisikletini sökemeyecek kadar yorgundu ve titriyordu. Yarın sökerdi. Hatta, yarın sabah ilk iş. Şu anda istediği tek şey, bu gerçeğin iyice belirsizleşmiş olduğu bu korkunç yerden çıkıp gitmekti. Bu kararlılıkla sendeleyerek kapının yanındaki portakal sandığına yürüdü. Bacakları pelteleşmiş, ter içinde kalmıştı (efordan değil, korkudan salgıladığı ter olduğu için pis kokuyordu). Çalar saati susturduktan sonra dairesine çıktı ve kendi yatağına uzandı. Uykuya dalabilmesi uzun sürdü.

Ertesi sabah asansörü boş verip, bodrum katına merdivenlerden indi; başı dik, dudakları kenetlenmişti. Misyonu olan Bir Adam. Doğruca egzersiz bisikletine gitti, sandığın üstündeki çalar saate aldırmadan bir dizinin üstüne çöktü ve tornavidayı aldı. Sol taraftaki pedalı tutan dört vidadan birinin içine soktu... sonra bir de baktı ki, yine o yolda pedal çeviriyor, arkasındaki farların parlak ışığı onu öyle aydınlatmış ki, kendisini karanlık bir sahnede spot ışığı altında hissediyordu. Kamyonetin motoru fazla gürültülü (ya susturucusunda ya da egzoz sisteminde bir arıza olmalı) ve düzensiz bir ses çıkarıyordu. Bizim Freddy aracın son bakımını yaptırmadı mı acaba? Ödenecek ev taksidi, yiyecek harcamaları varken, çocuklara diş teli gerekiyorken ve maaş alamazken aracın bakımını yaptırmış olamazdı.

Elimde fırsat vardı, diye düşündü Sifkitz. Dün gece fırsatım vardı ve ben bunu kullanmadım.

Neden böyle yaptım, diye düşündü. Ne olacağını bildiğim halde, neden böyle yaptım?

Çünkü bunu bir şekilde onlar bana yaptırdı, diye düşündü. Onlar yaptırdı.

Beni ezip ormanda ölüme terk edeceklerdi, diye düşündü.

Ama kamyonet onu ezmedi. Sol tekerlekleri yapraklarla dolu yol kenarını sıyırarak Sifkitz'in sağ tarafından geçip önünde dönüş yaptı ve yolunu kesti.

O panik içinde Sifkitz, üç vitesli bisikleti satın aldıkları gün babasının ona öğretmiş olduğu ilk şeyi unuttu. Duracağın zaman, Richie pedalları geri çevir. Ön tekerlekleri kontrol eden el frenini sıktığın gibi, arka tekerlekleri de frenlemiş olursun. Yoksa...

Yoksa böyle olurdu. Panik içinde iki elini de yumruk yaptı ve sol taraftaki el frenini sıkarak ön tekerleği kilitledi. Bisiklet onu havalandırıp, sürücü tarafında LİPİT ŞİRKETİ yazan kamyonete doğru fırlattı. Sifkitz'in havaya kalkan elleri kamyonet kasasının kenarına çok sert çarptı. Sonra da, kim bilir kaç kemiğim kırıldı, diye düşünerek oraya yığıldı.

Tepesinde kapılar açıldı, sonra da iş botlarının yaprakların üstünde çıkardığı sesi duydu. Sifkitz başını kaldırıp bakmadı. Gelip onu kaldırsınlar diye bekledi, ama kimse bunu yapmadı. Yapraklar tarçın gibi kokuyordu. Ayak sesleri iki yanından geçti, sonra da hışırtılar bir anda kesiliverdi.

Sifkitz doğrulup ellerine baktı. Sağ elinin avucu kanıyor, sol bileğiyse şişmeye başlamıştı, ama kırıldığını sanmıyordu. Etrafına bakınınca, Dodge'un kırmızı stop lambaları ışığında ilk gördüğü şey Raleigh'siydi. Babası, onu satın alıp eve getirdiğinde çok güzel bir bisikletti, ama artık hiçbir güzelliği kalmamıştı. Ön tekerlek iyice yamulmuş, arka lastik janttan çıkmıştı. İlk defa korkudan başka bir duygu hissetti. Bu yeni duygu öfkeydi.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Raleigh'in arkasında, geldiği yol tarafında gerçeğin içine açılmış bir delik vardı. Tuhaf bir şekilde organikti; sanki kendi vücudunun içine, bir kanalın ucundaki delikten bakar gibiydi. Kenarları dalgalanıyor, esneyip şişiyordu. Bunun diğer tarafında, bodrum girintisindeki egzersiz bisikletinin başında üç adam duruyordu; tipik bir işçi

grubuydu nasıl durursa, o pozisyonda. Bu adamların yapacakları bir iş vardı ve nasıl yapılacağına karar veriyorlardı.

Ve o anda Sifkitz neden onlara bu isimleri verdiğini anladı. Aslında nedeni çok basitti. Başında Lipit kepi olan Berkowitz, David Berkowitz'di; diğer adıyla Sam'in Oğlu; Sifkitz, Manhattan'a geldiği yıl *New York Post* gazetesinin başyazarı olan adam. Freddy de Freddy Albemarle'ydi, lisedeyken tanıdığı bir çocuk -okul bandosunda birlikteydiler ve okuldan nefret etmek dışında ortak yanları olmadığı halde arkadaş olmuşlardı. Ya Whelan? Konferansta tanıştığı bir ressamdı. Michael Whelan mı? Yoksa Mitchell Whelan mı? Sifkitz tam olarak hatırlamıyordu, ama bildiği kadarıyla bu adam ejderhalar falan gibi, fantezi resimler yapardı. Bir gece otelin barında sohbet etmişler, sinema afişleri hakkında konuşmuşlardı.

Sonra, garajında intihar eden Carlos vardı. Tabii o da Big Cat adıyla da bilinen Carlos Delgado'nun versiyonuydu. Sifkitz New York'ta yaşayan beysbol severlerden farklı olmak için Yankees takımı yerine, Toronto Blue Jays takımının taraftarıydı. Delgado da bu takımın çok az sayıdaki yıldızlarından biriydi.

"Sizleri ben yarattım," dedi Sifkitz çatlamaya yüz tutmuş bir sesle. "Sizleri anılarımdan ve yedek parçalardan yarattım." Tabii, öyle yapmıştı. Bu ilk defa da olmuyordu. Örneğin, Fritos reklamında beysbol sahasındaki çocuklar, reklam ajansı onun isteği üzerine doğru yaşta dört erkek çocuğunun fotoğrafını göndermiş, Sifkitz de onların resmini yapmıştı. Çocukların anneleri izin belgesini imzalamışlardı; tipik bir işti.

Onu duymuşlarsa bile, Berkowitz, Freddy ve Whelan hiç belli etmediler. Sifkitz, onların kendi aralarında bir şeyler konuştuklarını duydu ama, ne dediklerini anlayamadı. Sesleri çok uzaktan geliyordu. Her ne konuşmuşlarsa, bunun üzerine Whelan, oradan ayrıldı, Berkowitz de tıpkı Sifkitz'in yaptığı gibi egzersiz bisikletinin yanında diz çöktü. Berkowitz tornavidayı aldı ve göz açıp kapayana dek sol taraftaki pedal yere düştü.

Hâlâ ıssız yolda olan Sifkitz bu tuhaf organik delikten Berkowitz'in tornavidayı Freddy'ye verdiğini gördü. Richard Sifkitz'le beraber o berbat okul bandosunda berbat trompet çalan Freddy Albemarle. Kanada ormanı içinde bir yerde bir baykuş öttü; müthiş bir yalnızlık duygusu hissettiriyordu. Freddy diğer pedalı sökmeye başladı. Bu sırada elinde bir somun anahtarıyla Whelan geri geldi. Bunu gören Sifkitz'in içi sızladı.

Onları seyrederken Sifkitz şöyle düşündü: Eğer bir işin doğru dürüst yapılmasını istiyorsan, bunun için profesyonelleri tutacaksın. Berkowitz ve adamları hiç zaman kaybetmiyorlardı. Dört dakika dolmadan egzersiz bisikleti iki tekerlek ve birbirinden ayrılmış üç parçadan ibaretti, bu parçalar da beton zemin üstüne düzenli bir şekilde yerleştirilmişti.

Berkowitz vidaları ve cıvataları tulumunun ön ceplerine sokunca cepleri bozuk parayla doluymuş gibi kabardı. Bunu yaparken de anlamlı bir ifadeyle Sifkitz'e baktı; bu bakış Sifkitz'i bir kez daha öfkelendirdi. İşçi ekibi o tuhaf, kanal gibi delikten geri gelirken (çarpmamak için başlarını eğmişlerdi) Sifkitz sol bileğinin çok kötü sızlamasına rağmen yine yumruklarını sıktı.

"Bana bir şey yapamazsınız," dedi Berkowitz'e. "Bana bir şey yapamazsınız, çünkü o zaman sizin haliniz ne olur? Sizler... sadece taşeronsunuz!"

Berkowitz kepinin siperliğinin altından ona dik dik baktı.

"Sizleri ben yarattım!" dedi Sifkitz ve parmağını tabanca namlusu gibi onlara doğru uzattı. "Sen Sam'in Oğlu'sun! Sense lise bandosunda beraber borazan çaldığım çocuğun büyümüş halisin. Doğru dürüst tek bir nota bile çıkaramazdın. Sen de ejderhalar ve büyülenmiş bakire resimleri yapan bir ressamsın!"

Lipit Şirketi elemanları bu söylenenlerden hiç etkilenmemişlerdi.

"Peki, sen kimsin o zaman?" diye sordu Berkowitz. "Bunu hiç düşündün mü? Bana başka bir yerde daha büyük bir dünya olmadığını mı

söyleyeceksin? İşsiz bir yeminli muhasebecinin tuvalette gazetesini okuyup sıçarken aklından geçen bir düşünceden başka bir şey değilsin."

Sifkitz bunun çok saçma olduğunu söylemek için ağzını açtı, ama Berkowitz'in gözlerinde gördüğü bir şey onu susturdu. Hadi, diyordu gözleri. Bana bir soru sor. Sana bilmek istediğinden daha fazlasını anlatayım.

Sifkitz saf değiştirdi. "Siz kimsiniz de bana sağlıklı olamayacağımı söylüyorsunuz? Elli yaşında ölmemi mi istiyorsunuz? Sizin derdiniz nedir?"

"Ben filozof falan değilim, ahbap," dedi Freddy. "Bildiğim tek şey kamyonetime bakım yaptırmam gerektiği, bunun için de param olmadığı."

"Benim de ortopedik ayakkabı alınması gereken ve konuşma terapisine ihtiyacı olan iki çocuğum var," diye ekledi Whelan.

"Boston'daki işçilerin bir sözü vardır," dedi Berkowitz. "İşi zamanından önce öldürme, bırak kendiliğinden ölsün. Bütün istediğimiz bu işte. Bırak biz de ekmek yiyelim. Geçimimizi sağlayalım."

"Bu çılgınlık," dedi Sifkitz. "Tamamen..."

"Senin bu konu hakkında ne hissettiğin umurumda değil, bok herif!" diye bağırdı Freddy; neredeyse ağlayacak gibiydi. Bu hesaplaşma onlar için olduğu kadar Sifkitz için de stresliydi. Bu da onu çok şaşırtıyordu. "Sen umurumda değilsin, sen hiçbir bok değilsin, çalıştığın falan yok, mızmızlanıp durur, o küçük resimlerini yaparsın. Çocuklarımın ağzındaki lokmayı almaya kalkma, tamam mı? Sakın ha!"

Yumrukları sıkılı halde, gülünç bir boksör pozuyla Sifkitz'e yaklaştı. Berkowitz, onu kolundan tutup geri çekti.

"İnatçılık etmesene," dedi Whelan. "Hem yaşa, hem yaşat, tamam mı?"

"Bırak biz de ekmek yiyelim," diye tekrarladı Berkowitz. Sifkitz bu ifadeyi tanıdı; Baba romanını okumuş, bütün filmleri de görmüştü. Bu adamlar, onun kelime dağarcığında olmayan bir kelimeyi ya da argo bir

ifadeyi kullanabilirler miydi? Pek sanmıyordu. "Bırak biz de başımız dik yaşayabilelim. Senin gibi resim yaparak çalışabileceğimizi düşünüyor musun?" Bir kahkaha attı. "Tabii ya. Ben bir kedi resmi yaparsam altına KEDİ diye yazmam gerekir, yoksa kimse ne olduğunu anlamaz."

"Carlos'u öldürdün," dedi Whelan; sesinde bir suçlama ifadesi olsaydı Sifkitz yine çok kızacaktı. Ama bu seste sadece keder vardı. "Ona dayanmasını söyledik, her şey düzelir, dedik, ama Carlos güçlü değildi. Oldum olası ileriye bakamazdı. Bütün ümidini kaybetti." Whelan susup karanlık gökyüzüne baktı. Az ötede Freddy'nin kamyoneti hırıltılar çıkarıyordu. "Zaten oldum olası pek ümidi yoktu. Bazı insanlar böyledir, biliyor musun?"

Sifkitz, Berkowitz'e döndü. "Bakalım doğru anlamış mıyım. Benden istediğiniz şey..."

"İşi zamanından önce öldürme," dedi Berkowitz. "Bırak kendiliğinden ölsün."

Sifkitz bu adamın istediği şeyi yapabileceğini anladı. Hatta, kolay bile olabilirdi. Bazı insanlar bir tane çips yedikten sonra bütün kutuyu bitirmeden duramazlardı. Kendisi de bu tipte bir insan olsaydı, o zaman ciddi bir sorunla karşılaşırdı, ama öyle değildi.

"Pekâlâ," dedi. "Bir deneyelim o halde." Sonra aklına bir şey geldi. "O şirket keplerinden bir tane de ben alabilir miyim?" Berkowitz'in başındaki kepi işaret etti.

Berkowitz gülümsedi. Kısa sürdü, ama az önce altına ne olduğunu yazmadam bir kedi resmi yapamayacağını söylerken attığı kahkahadan daha içten bir gülümsemeydi. "Bu mümkün."

Sifkitz, onun elini uzatacağını düşündü, ama Berkowitz bunu yapmadı. Kepin siperliği altından son bir kez onu tartan bir ifadeyle baktıktan sonra kamyonetin kabinine yürüdü. Diğerleri de peşinden gitti.

"Bütün bunların gerçekten olmadığına karar vermem ne kadar sürer?" diye sordu Sifkitz. "Yani, artık sıkıldığım için egzersiz bisikletini benim söktüğüme inanmam?"

Eli kapının üstündeyken Berkowitz durdu ve dönüp, ona baktı. "Ne kadar sürmesini istersin?"

"Bilmem," dedi Sifkitz. "Burası ne kadar güzelmiş, değil mi?"

"Her zaman öyleydi," dedi Berkowitz. "Hep temiz tuttuk." Sesinde savungan bir nitelik vardı, ama Sifkitz bunun üstünde durmadı. İnsanın hayal ürünü bile gururlu olabiliyordu.

Bir süre yolun üstünde durdular. Sifkitz son zamanlarda bu yolu artık Büyük Trans-Kanada Kayıp Yolu olarak düşünmeye başlamıştı. Ormanın içinden geçen ve adı sanı olmayan bir toprak yol için çok iddialı bir isimdi, ama çok da hoştu. Kimse konuşmuyordu. Uzakta bir yerde baykuş yine öttü.

"Bizim için açık hava veya kapalı yer fark etmez," dedi Berkowitz. Sonra kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturdu.

"Kendine iyi bak," dedi Freddy.

"Çok da iyi bakma," diye ekledi Whelan.

Kamyonet dar yolda usta bir manevrayla dönüş yoluna çevrilirken Sifkitz olduğu yerde kaldı. O kanal benzeri delik kaybolmuştu, ama Sifkitz bunu dert etmedi. Zamanı geldiğinde geri dönmekte zorlanacağını sanmıyordu. Berkowitz, Raleigh'in kenarından geçmek için çaba göstermedi, hatta özellikle tam üstünden geçerek zaten bitmiş olan işi bir daha bitirdi. Tekerleklerdeki jant telleri kırılırken metalik sesler çıktı. Stop lambaları bir süre göründükten sonra kamyonet viraj dönerek, kayboldu. Sifkitz motor sesini epey bir süre daha işitti, ama sonra o da duyulmaz oldu.

Yolun üstüne oturdu, sonra sızlayan bileğini göğsüne koyup, sırtüstü uzandı. Gökte hiç yıldız yoktu. Çok yorgundu. Uyumamalıyım, diye

düşündü, ormanın içinden bir şey çıkıp -belki bir ayı- beni yiyebilir. Ama bir süre sonra uyudu.

Uyandığında bodrumda beton zemin üstündeydi. Bütün vidaları ve civataları alınmış olan egzersiz bisikletinin parçaları yerde duruyordu. Portakal sandığı üstündeki çalar saat 20.43'ü gösteriyordu. Adamlardan biri alarmı kapatmıştı.

Bu aleti ben kendim söktüm, diye düşündü. Benim açıklamam bu, eğer değiştirmezsem yakında inanmaya başlarım.

Merdivenlerden apartman lobisine çıkarken acıkmış olduğunu fark etti. Köşedeki Dugan'a gidip bir elmalı turta yese fena olmazdı. Elmalı turta dünyanın en sağlıksız yiyeceği değildi herhalde, değil mi? Oraya gittiğinde, elmalı turtayı dondurmalı yemeye karar verdi.

"Aman be," dedi garson kıza. "Dünyaya bir kere geliyoruz, değil mi?"

"Bilemem," dedi garson kız. "Hindular böyle düşünmüyor, ama size nasıl uygun gelirse."

İki ay sonra Sifkitz'e bir paket geldi.

Paketi temsilcisiyle birlikte gittiği akşam yemeği (Sifkitz balık ve haşlanmış sebze yemiş, ama bunu kremalı pasta izlemişti) dönüşü lobide buldu. Üstünde posta damgası, pul ya da özel kuryeyle gönderildiğini belirten bir şey yoktu. Sadece titrek büyük harflerle yazılmış ismi vardı: RICHARD SIFKITZ. Kedi resmi yaparsa altına KEDİ yazmak zorunda olan adamın yazısı olmalı, diye düşündü, ama neden böyle düşündüğünü anlayamadı. Kutuyu dairesine çıkarıp çakısıyla paketi açtı. Koruyucu kartonun altından arkasında plastik uyarlama bandı olan, yepyeni bir kep çıktı. İçindeki etikette "Bangladeş'te Yapılmıştır" yazılıydı. Siperliğin hemen üstünde kan damarı gibi kırmızı harflerle LİPİT kelimesi vardı.

Kepi elinde çevirip dururken, "Bu da nesi?" diye sordu boş stüdyosunda. "Bir çeşit kan bileşeni mi?"

Kepi başına geçirdi. Önce çok küçük geldi, ama arkasındaki bandı ayarlayınca başına tam oturdu. Yatak odasındaki aynanın karşısına geçip baktı; hâlâ hoşuna gitmemişti. Çıkarıp siperliği bükerek kıvırdı ve bir daha başına geçirdi. Şimdi neredeyse tamamdı. Üstündeki düzgün elbiseyi çıkarıp boya lekeleriyle dolu kot pantolonuyla giyince daha da iyi olacaktı. Gerçek bir emekçi gibi görünürdü, ki, bazı insanlar farklı düşünse de, gerçekten öyleydi.

Tıpkı cumartesi ve pazar günleri kendine ne isterse yeme izni vermesi ve her perşembe günü Dugan'da dondurmalı elma turtası yemesi gibi, resim yaparken LİPİT kepini takmayı da alışkanlık haline getirdi. Hindu felsefesi ne derse desin, Richard Sifkitz insanın dünyaya sadece bir kez geldiğine inanıyordu. Durum bu olunca da, insan her şeyden biraz tatmalıydı.

Geride Bıraktıkları Şeyler

Size anlatmak istediğim şey -onların geride bıraktıkları- 2002 yılının ağustos ayında benim dairemde ortaya çıktı. Bundan eminim, çünkü çoğunu Paula Robeson'un klimasını tamir ettikten hemen sonra buldum. Hafızanın böyle bir hatırlatıcı işarete ihtiyacı vardır, benimki de buydu işte. Paula Robeson, çocuk kitapları resimleyen güzel (hem de *oldukça güzel*) bir kadındı, kocası ithalat-ihracat yapıyordu. Bir erkek, başı dertte olan güzel bir hanıma yardım ettiği durumları kolay unutmaz (üstelik bu kadın evli olduğunu iyice vurgulamış olsa da); böyle durumlar da zaten nadir olur. Son zamanlarda böylę gezgin şövalye adayları her şeyi karıştırıyorlar.

O öğleden sonra yürüyüşe çıkmak için aşağıya indiğimde onu sinirli bir şekilde apartmanın girişinde gördüm. Aynı binayı paylaşan insanların yaptığı gibi, "Selam, nasılsınız?" dedim. Bana neredeyse kavga eder gibi bir ses tonuyla neden apartman yöneticisinin izne çıkacak başka zaman bulamadığını sordu. Ona kovboy kızların da hüzünlenebildiğini, herkes gibi apartman yöneticilerinin de tatil yaptıklarını, özellikle de ağustos ayının tatile gitmek için en mantıklı ay olduğunu söyledim. New York'ta ağustos ayı geldi mi, (aynı şey Paris için de geçerlidir, monşer) psikanalistleri, moda ressamlarını ve apartman yöneticilerini bulmak zorlaşır.

Paula Robeson gülmedi, yaptığım Tom Robbins esprisini (üstü kapalı ifadeler okuma derslerinin kâbusudur) anladığını da sanmıyorum. Ağustos ayında tatile çıkıp, Cape'e veya Ateş Adaları'na gitmenin hoş olabileceğini söyledi, fakat evi fırın gibi olmuştu ve lanet klimadan hiç ses gelmiyordu. Bakmamı isteyip istemediğini sordum; o soğuk gri gözleriyle beni tartar gibi bakışını hiç unutamam. O gözlerin çok şey görmüş olabileceğini düşündüğümü de hatırlıyorum. Ve bana sorduğu soruya güldüğümü de... *Güvenilir biri misiniz?* Bana bir filmi hatırlatmıştı, *Lolita* değil, (Daha ileriki zamanlarda bazen sabahın ikisinde Lolita'yı düşünecektim.) Laurence Olivier'ın Dustin Hoffman'ı dişçi koltuğuna oturttuktan sonra ikide bir, *güvenli midir,* diye sorduğu filmi.

Güvenilir biriyim, dedim. *Bir senedir tek bir kadına saldırmadım. Eskiden haftada iki, üç kere saldırırdım, ama grup terapileri işe yarıyor.*

Akıl almaz bir şey söylemiştim, ama kendimi çakır keyif hissediyordum. *Yaz* aylarında böyle olurum. *Kadın,* bana yine aynı ifadeyle baktıktan sonra gülümsedi. Elini uzattı. *Paula Robeson,* dedi. Sol elini uzatmıştı; bu normal değildi, ama üstünde düz bir altın bilezik vardı. Bence bunu özellikle yapmıştı ne dersiniz? Ama kocasının ithalat-ihracat işi yaptığını daha sonra söyleyecekti. Bu defa benim *ondan* yardım istediğim gün.

Asansörle çıktığımız sırada fazla ümitli olmamasını söyledim. Eğer zorunlu askerlik yasasına karşı New York Şehri'nde çıkan ayaklanmaların altında yatan nedenleri öğrenmek veya çiçek aşısının nasıl bulunduğu hakkında birkaç hikâye duymak, hatta televizyonun uzaktan kumandasının (ki, benim mütevazı görüşüme göre son elli yılın en önemli icadıdır) topluma yansıyan sonuçlarıyla ilgili birkaç şey işitmek istiyorsa, aradığı adam bendim.

Asansör sarsıntılı ve yavaş bir şekilde yukarı çıkarken, *siz araştırmacı mısınız, Bay Staley*, diye sordu.

Evet, dedim, ama bu işte henüz daha çok yeni olduğumu eklemedim. Bana Scott, diyebileceğini de söylemedim, yoksa yine ürkebilirdi. Tabii,

bir zamanlar kırsal sigortacılık hakkında bildiğim her şeyi unutmaya çalıştığımı da söyleyecek değildim. Bu da, yaklaşık iki düzine surat dahil olmak üzere, oldukça fazla şeyi unutmak anlamına geliyordu.

Anlayacağınız, unutmaya çalışıyor olabilirim, ama hâlâ çok fazla şeyi hatırlıyorum. Sanırım istiyorsak, hepimiz böyle yaparız. Hatta, Güney Amerikalı o romancılardan birinin (Onlara Sihirli Gerçekçiler mi deniyordu?) sözünü bile hatırlıyorum: *Bebekken ilk zaferimiz, dünyanın küçük bir parçasını tutabilmek olur, ki bu da annelerimizin parmaklarıdır. Daha sonraysa dünyanın ve dünyadaki şeylerin bizi tuttuğunu, başından beri hep tutmakta olduğunu keşfederiz.* Borges mı demişti bunu? Evet, Borges olabilir. Belki de Marquez'dir. Bunu hatırlamıyorum işte. Bildiğim tek şey, kadının klimasını çalıştırmayı başardığım ve konvektörden soğuk hava üfürmeye başlayınca yüzünün ışıldadığı. Bildiğim başka bir şey de, algılamanın birden nasıl ters döndüğü ve tuttuğumuzu sandığımız şeylerin aslında bizi tuttuğunu anlamaya başlamamız. Belki de bizi tutsak ediyordur -Thoreau kesinlikle böyle düşünmüştü- ama aynı zamanda bizi hizaya getiriyor. Takasın bedeli bu işte. Thoreau ne düşündüyse düşünsün, bence bu takas son derece adildir. Ya da o zaman öyle düşünüyordum; şimdi o kadar emin değilim.

Ve bütün bunların 2002 Ağustos sonlarında olduğunu biliyorum; göğün tepemize yıkılmasından ve hepimiz için her şeyin değişmesinden tam bir sene bile geçmemişken.

Şövalye Sir Scott Staley'in gümüş zırhını kuşanıp korkunç klimaya karşı başarılı bir savaş vermesinden bir hafta sonra bir öğleden sonrası yürüyüşe çıkıp bir kutu disket ve bir top kâğıt almak için 83. Cadde'deki Staples'e gittim. Bir arkadaş için Polaroid kameranın gelişimi konusunda (Bunun sandığınızdan daha ilginç bir hikâyesi vardır.) kırk sayfalık bir giriş yazısı yazmam gerekiyordu. Daireme döndüğüm zaman giriş holündeki

ödenecek faturaları, iade tarihi geçmiş kitapları ve bu gibi şeyleri koyduğum küçük masanın üstünde göze çarpan camları olan, kırmızı çerçeveli bir güneş gözlüğü duruyordu. Gözlüğü görür görmez tanıdım ve bir anda dizlerimin bağı çözüldü. Düşmedim ama, elimdeki paketleri yere bırakıp sırtımı kapıya dayadım ve gözlerim gözlüğe takılmış halde soluk almaya çalıştım. Dayanacağım bir şey olmasaydı, tıpkı gecenin yarısı şehvet düşkünü vampirin ortaya çıktığı, Victoria Dönemi romanlarındaki genç kızlar gibi düşüp bayılırdım herhalde.

İçimde aynı anda iki tane farklı fakat birbiriyle bağlantılı duygu dalgası kabardı. Birincisi, asla bir açıklama yapamayacağın bir eylemi yaparken yakalanmanın müthiş utancıydı. Bu konuda aklıma gelen anı, on altı yaşımdayken başıma gelen -ya da neredeyse başıma gelecek olan- bir olayla ilgilidir.

Annemle ablam Portland'a alışverişe gitmişlerdi ve bildiğim kadarıyla akşama dek evde yalnız olacaktım. Çırılçıplak yatağıma uzanmış, ablamın külotunu kamışımın üstüne sarmıştım. Yatağın üstü garajın arka tarafında bulduğum dergilerden kestiğim resimlerle doluydu... büyük ihtimalle evin bizden önceki sahibi *Penthouse* ve *Gallery* dergilerini biriktirip orada bırakmıştı. Garaj yoluna bir otomobilin girdiğini duydum. Motor sesini hemen tanımıştım; gelen annemle ablamdı. Bir çeşit grip virüsü kapan Peg, pencereden dışarı kusmaya başlamış, Poland Springs'e kadar gittikten sonra geri dönmüşlerdi.

Yatağın üstündeki resimlere ve yere saçılmış elbiselerime baktım; pembe ipek külot sol elimdeydi. İçimdeki bütün gücün çekilip yerini korkunç bir güçsüzlüğe bıraktığını hatırlıyorum. Annem aşağıdan bana sesleniyordu -Scott, Scott, aşağıya gelip ablanı getirmeme yardım et, kusuyor- benim aklımdan geçenlerse şunlardı: "Ne yararı var? Yakalandım işte. Kabul etmek zorundayım, yakalandım işte ve hayatımın sonuna kadar onların gözünde otuz bir sanatçısı Scott olarak kalacağım."

Ama çoğu zaman böyle zamanlarda hayatta kalma dürtüsü öne çıkıyor. Bana da öyle oldu. Aşağıya inerim, diye düşündüm, ama kuyruğu dik tutmak için de elimden geleni yapacaktım. Külotu ve resimleri yatağın altına tıkıştırdıktan sonra uyuşmuş, fakat temkinli parmaklarla çabucak giyindim... bu sırada aklımda hep o *Beat the Clock*(*) adındaki deli saçması televizyon yarışması vardı.

Aşağıya indiğimde annemim kızarmış yanağıma dokunuşunu ve gözlerindeki endişeyi hâlâ anımsıyorum. "Galiba sen de hastalanıyorsun," dedi.

"Galiba öyle," dedim memnuniyetle. Yarım saat sonra pantolonun fermuarını çekmediğimi fark ettim. Neyse ki, ne annem fark etmişti, ne de Peg, yoksa hemen benimle dalga geçerlerdi. Biri çok hastaydı, diğeriyse espri yapamayacak kadar endişeli. Böylece hiç yara almadan kurtulmuş oldum.

Çok şanslıymışım.

O ağustos günü içimde kabaran ikinci duygu çok daha basitti: Çıldırıyorum sanmıştım. Çünkü o gözlük orada olamazdı. Kesinlikle olamazdı. Mümkün değildi.

Sonra gözlerimi kaldırınca, yarım saat önce Staples'e gitmek için evden çıktığımda (her zamanki gibi kapıyı dışarıdan kilitleyerek) dairemde kesinlikle olmayan başka bir şey daha gördüm. Mutfakla oturma odasının arasındaki köşeye dayalı bir beysbol sopası vardı. Markası da Hillerich & Bradsby. Arkasını göremiyordum, ama ne yazılı olduğunu tahmin ediyordum: TAZMİNAT AYARI. Bu iki kelime sopanın üstünü havyayla(**) yakarak kazınmış, üstü laciverde boyanmıştı.

(*) Saate Karşı

(**) Elektronik komponentlerin birbirine veya plakaya montajı için lehim telinin eritilerek tatbik edilmesinde kullanılan ısıtıcı elemandır. Lehim makinesi olarak da adlandırılır.

İçimi başka bir duygu kapladı: kabaran üçüncü dalga. Bu gerçek ötesi bir korkuydu. Ben hayaletlere falan inanmam, ama o anda karşımda bir hayalet görmüş gibiydim.

Ve gerçekten kendimi bir hayalet görmüş gibi hissediyordum. Çünkü o güneş gözlüğü çoktan yok olmuş olmalıydı. Tıpkı Cleve Farrell'ın beysbol sopası gibi. "Bejbol bağa şok - şok iyi geldi," derdi bazen Cleve, masasında oturup beysbol sopasını başının üstünde sallarken. "Şıgor-ta şok-şok kötü oldu."

Aklıma gelen tek şeyi yaptım ve Sonja D'Amico'nun güneş gözlüğünü kaptığım gibi asansörün yolunu tuttum; tıpkı bir haftalık tatilden dönüşte insanın evinde bulduğu bir fare cesedini tuttuğu gibi, elimi öne uzatmış halde tutuyordum gözlüğü. O sırada Warren Anderson adında biriyle Sonja hakkında yaptığımız konuşmayı hatırladım. Bana gördüğü şeyi anlattığı zaman, *birden ortaya çıkıp, birisinden bir kola isteyeceğini sanıyor gibi görünmüş olmalı*, diye düşünmüştüm. Bu konuşma, Üçüncü Cadde'deki Blarney Stone Barı'nda, gökyüzünün tepemize çökmesinden altı hafta sonra geçmişti. Warren'le kadeh tokuşturup hayatta kalışımızı kutladıktan sonra.

İstesek de istemesek de bu gibi şeyler insanın kafasına yapışıp kalıyor. Tıpkı saçma bir pop şarkısının koro nakaratı gibi. Sabahın üçünde işemek için yataktan kalkıyorsun, beyninin yüzde doksanı hâlâ uyku halinde işemeyi beklerken, *birden ortaya çıkıp, birisinden bir kola isteyeceğini sanıyor gibi görünmüş olmalı*, lafı aklına geliyor. O günkü sohbetimizin bir yerinde Warren, bana Sonja'nın komik güneş gözlüğünü hatırlıyor muyum, diye sormuş, ben de evet, demiştim. Tabii, hatırlıyordum.

Dört kat aşağıda kapıcı Pedro, tentenin altında durmuş FedEx görevlisi Rafe ile sohbet ediyordu. Pedro kuryelerin apartman önünde yedi dakikadan fazla oyalanmalarına izin vermezdi; bu kuralını uygulamak için

bir de cep saati vardı ve bütün devriye polisleriyle ahbaptı. Ama Rafe ile arası iyiydi ve bazen ikisinin kafa kafaya verip yirmi dakika konuştukları bile olurdu. Ne konuşurlardı? Politika mı? Beysbol mu? Henry David Thoreau'nun İncil yorumunu mu? Bilmiyordum; aslında o anda hiç de umurumda değildi. Ben ofis malzemelerimle apartmana girdiğimde oradaydılar. Scott Staley oldukça gergin bir halde aşağıya indiğinde hâlâ oradaydılar. O ikisinin orada bulunması bana yeterdi. Güneş gözlüğünü tuttuğum sağ elimi uzatarak Pedro'nun yanına geldim.

"Buna ne denir?" diye sordum aceleyle, konuşmalarını böldüğüm için özür falan dilemeden.

Bana düşünceli bir bakış attıktan sonra, "Bu kabalığınız beni gerçekten şaşırttı, Bay Staley," dedi Pedro, sonra da elime baktı. Uzun bir süre bir şey söylemeyince aklıma korkunç bir düşünce geldi: bir şey söylemiyordu, çünkü hiçbir şey gördüğü yoktu. Sadece benim bahşiş bekler gibi uzanmış elim. Elim boştu. Tabii ya öyle olmalıydı, çünkü Sonja'nın güneş gözlüğü artık yoktu. Uzun zamandır yoktu.

"Ben buna güneş gözlüğü derim, Bay Staley," dedi Pedro biraz sonra. "Başka ne denebilir ki? Yoksa bu da tuzak sorulardan biri mi?"

FedEx görevlisi Rafe daha çok ilgi duymuş olmalıydı; gözlüğü elimden aldı. Onun güneş gözlüğünü elinde tutup bakması, hatta neredeyse inceler gibi dikkatle bakması beni tıpkı sırtımda ulaşamadığım bir noktayı birinin kaşıması gibi rahatlattı. Tentenin altından çıkıp gözlüğün kalp şeklindeki camlarını güneşe doğru çevirdi.

"Jeremy Irons'ın oynadığı o porno filmdeki küçük kızın taktığı gözlüğe benziyor," dedi bir süre sonra.

Bütün gerginliğime rağmen gülmeden edemedim. New York'ta dağıtımcılar bile sinema eleştirmenidir. Bu şehrin bayıldığım özelliklerinden biri de bu işte.

"Doğru, filmin adı da *Lolita*," dedim gözlüğü geri alarak. "Ama kalp şeklindeki güneş gözlüğü, yönetmenliğini Stanley Kubrick'in yaptığı ver-

siyonundaydı. O zamanlar da Jeremy Irons kısa pantolon giyiyordu." Bu lafım bana da saçma geldi, ama sorun etmedim. Yine kendimi sarhoş gibi, çakır keyif hissetmeye başlıyordum... ama pek keyifli değildim. Artık keyif kalmamıştı.

"O filmde sapığı kim oynamıştı?" diye sordu Rafe.

Başımı iki yana salladım. "Şu anda adı aklıma gelmiyor."

"Kusura bakmayın, ama," dedi Pedro. "Yüzünüz biraz solgun görünüyor, Bay Staley. Grip mi oluyorsunuz yoksa?"

Hayır, grip olan ablamdı, demek geldi içimden. *Nisan ayı güzelinin resmine bakıp külotunun içine mastürbasyon yaparken, yirmi saniye farkla yakalanmaktan kurtulduğum gün.* Ama yakalanmamıştım. Ne o gün, ne de 11 Eylül'de. Yine yırtmıştım. Aynı şeyi bana o sabah üçüncü katta takılıp bir arkadaşıyla beysbol konuştuklarını anlatan Warren Anderson için söyleyemezdim, ama son anda yırtmak benim özelliğim olmuş gibiydi.

"İyiyim, Pedro," dedim; her ne kadar doğru olmasa da. Sonja'nın şaka gözlüğünün sadece benim görebildiğim bir şey değil, gerçekten de var oluşu daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Eğer güneş gözlüğü gerçekten dünyada varsa demek ki, Cleve Farrell'ın beysbol sopası da vardı.

"Bu *o* gözlük mü?" diye sordu Rafe, saygılı ve her an hayretler içinde kalmaya hazır bir sesle. "Birinci *Lolita* filmindeki gözlük mü?"

"Hayır," dedim, gözlüğü katlayarak. O anda filmin Stanley Kubrick versiyonunda oynayan kızın adı geldi aklıma: Sue Lyon. Ama sapığı oynayan adamı hâlâ hatırlayamıyordum. "Sadece taklit."

"Bunun bir özelliği var mı?" diye sordu Rafe. "Bu yüzden mi telaşla aşağıya indiniz?"

"Bilmiyorum," dedim. "Birisi benim dairemde bırakmış."

Yine soru sormalarını beklemeden ve evde başka bir şey bulamayacağımı umarak yukarı çıktım. Ama vardı. Güneş gözlüğü ve beysbol sopasından başka, bir Osurtan Yastık, bir deniz kabuğu, içinde çelik bir kuruşun sallandığı bir küp, üstünde seramik bir Alice'in (Harikalar Diyarı)

oturduğu seramik bir mantar (kırmızı üstünde beyaz noktaları var). Osurtan Yastık Jimmy Eagleton'ındı ve her Noel partisinde kullanılır ve epey eğlenceli olurdu. Seramik Alice, Maureen Hannon'un çalışma masasında dururdu; bir seferinde bana bunun torununun hediyesi olduğunu söylemişti. Maureen'in beline kadar uzanan çok güzel beyaz saçları vardı. İş ortamında sık görülen bir şey değildi, ama o şirkette kırk yıl çalışmış olduğu için saçını istediği şekle sokabileceğini söylüyordu. Deniz kabuğuyla çelik kuruşu da hatırlıyordum, ama kimin ofisinde gördüğüm aklıma gelmedi. Belki ileride hatırlardım. Light and Bell Sigorta Şirketi'nde öyle çok ofis vardı ki.

Deniz kabuğu, mantar ve Lucite(*) küpü oturma odamdaki sehpanın üstüne düzgün bir şekilde yerleştirilmişti. Osurtan Yastık -uygun bir şekilde- tuvalette, sifonun üstüne, Spenck's Kırsal Sigortacılık Bülteninin son sayısının yanına konmuştu. Sanırım eskiden kırsal sigortacılığın uzmanlık alanım olduğunu size söylemiştim. Bütün ihtimalleri bilirdim.

Bu durumda hangi ihtimaller vardı?

İnsanın konuşabileceği bir arkadaşı yoksa, buna en yakın şeyin böyle birini parayla tutmak olduğuna karar verdim. Biraz terapi almam kötü olmazdı doğrusu; bir psikiyatrın kanepesinde birkaç seans (dört kere yeterdi) geçirirsem neler olduğunu ve olanların bana neler hissettirdiğini anlatabilirdim. Dört seans bana kaça mal olurdu? Altı yüz dolar mı? Sekiz mi? Biraz rahatlayabilmem için makul bir bedeldi. Hem de bundan fazladan bir yarar da görebilirdim. Konuyla ilgisi olmayan yabancı biri, benim gözümden kaçan basit ve mantıklı bir açıklamayı da görebilirdi. Benim aklım, dairemle dış dünya arasında o kilitli kapı varken hiçbir açıklama düşünemiyordu, ama sonuçta *benim* aklımdı; amaç da başka bir akıldan yararlanmak değil miydi zaten? Sorun bu değil miydi?

(*) Saydam, sert bir madde.

Her şeyi planladım. İlk seansta ne olduğunu anlatacaktım. İkinci seansta söz konusu nesneleri; güneş gözlüğünü, Lucite küpünü, deniz kabuğunu, beysbol sopasını, seramik mantarı, hatta herkesi eğlendiren Osurtan Yastık'ı bile getirecektim. Tıpkı ilkokulda olduğu gibi, göster-anlat yöntemi. Parayla tuttuğum arkadaşımla birlikte hayatımı sarsan bu rahatsız edici olayın ne olduğunu anlamak ve beni tekrar rayıma oturtmak için geriye iki seans kalıyordu.

Telefon rehberindeki sarı sayfaları karıştırıp birçok arama denemesinden sonra anladım ki, teoride ne kadar iyi de olsa, psikiyatri fikri işe yaramayacaktı. Randevu almaya en çok yaklaştığım görüşmede sekreter bana Doktor Jauss'un beni ancak gelecek ocak ayında kabul edebileceğini söyledi. Bunun da kolay olmayabileceğini ima etti. Şansımı denediğim Newark'taki altı, White Plains'deki dört terapist, hatta Queens'teki hipnozcudan bile yakın bir tarih için randevu almayı başaramadım. Muhammed Atta ve İntihar Komandoları New York (ve tabii şigorta işleri) için şok-şok kötü olmuştu belki ama, telefon başında sonuç alamadan geçirdiğim o tek öğleden sonrası, bu saldırının psikiyatrlar için büyük bir lütuf olduğunu anlamama yetti. 2002 yazında bir psikiyatrın kanepesine uzanmak istiyorsanız, bir numara alıp sıraya girmeniz gerekiyordu.

O şeyler evimdeyken uyuyabiliyordum, ama pek iyi uyuduğum söylenemezdi. Bana fısıldar gibiydiler. Geceleri, bazen ikiye kadar yatağımda uyanık halde yatarken, Maureen Hannon'un kendini, saçını istediği şekilde bırakabilecek yaşta (ve vazgeçilmezlik seviyesinde) hissettiğini düşündüğüm oluyordu. Ya da bir Noel partisinde ellerinde Jimmy Eagleton'ın Osurtan Yastık'ı ile koşuşturan insanlar. Daha önce de söylemiş olabileceğim gibi, bu yastık birkaç kadeh devirdikten sonra partilerin neşe kaynağı olurdu. Bir keresinde Bruce Mason'ın beni şırınga kesesine benzettiğini ve ani bir çağrışımla deniz kabuğunun da ona ait olduğunu hatır-

ladım. Tabii ya. Bruce Mason, Sineklerin Tanrısı. Çağrışım süreci bir adım daha atınca, Lolita'daki Humbert karakterini James Mason'un oynadığı geldi aklıma. Jeremy Irons'ın kısa pantolonla gezdiği yıllarda. İnsan aklı böyle bir şey işte. Her ne kadar bir sonuç çıkmayacağını bilsem de, güneş gözlüğünü alıp, aşağıya inmemin nedeni de buydu. Sadece doğrulanmasını istemiştim. Bir George Seferis şiiri şöyle bir soru sorar: *Bu sesler ölmüş dostlarımızın sesleri midir, yoksa bir gramofondan mı geliyor?* Bazen çok iyi bir soru olur bu; başka birine sormanız gereken bir soru. Ya da... şunu bir dinleyin şimdi.

Seksenli yıllarda, alkolle geçirdiğim iki yıllık romantik bir ilişkinin sonlarında bir gece yarısı, çalışma odamdaki masa başında sızmışken birden uyandım. Sendeleyerek yatak odasına gittim, elektrik düğmesine uzanırken birinin kıpırdandığını gördüm. O anda aklıma gelen şey, uyuşturucu bağımlısı bir hırsızın elinde tabancayla orada durduğuydu. Neredeyse kalbim yerinden fırlayacaktı. Bir elimle lambayı açıp, diğeriyle de şifoniyerin üstünde ağır bir cisim aranırken -ne olursa, hatta içinde annemin fotoğrafı bulunan çerçeve bile işe yarardı- o kıpırdayan şeyin ben olduğumu gördüm. Odanın karşısındaki aynada, gözleri fal taşı gibi açılmış halde benim görüntüm vardı. Kendimden iğrendim, ama epey rahatlamıştım.

Bu işin de öyle olmasını istiyordum. Bunun da ayna olmasını, gramofon olmasını, hatta birinin bana eşek şakası yapıyor olmasını (O eylül günü neden ofiste olmadığımı bilen biri olabilir.) istiyordum. Ama bunların hiçbiri değildi. O, Osurtan Yastık gerçek bir misafir gibi dairemdeydi. Parmaklarımı Alice'in seramik ayakkabılarına ve saçlarına sürebiliyordum. Küpün içindeki kuruşun üstünde yazan tarihi okuyabiliyordum.

Bruce Mason, diğer adıyla Deniz Kabuğu, öbür adıyla Sineklerin Tanrısı; büyük, pembe deniz kabuğunu şirketin, Jones Kumsalı'ndaki partisine götürüp orada, herkesi hamburger ve sosisli sandviçlerden oluşan yemeğe davet etmek için konuşturmuştu. Sonra da bunu nasıl yaptığı-

nı Freddy Lounds'a öğretmeye çalışmıştı. Freddy'nin bütün gayretine rağmen çıkan ses Osurtan Yastık'tan çıkan sese benziyordu. Daha ne çok anı var. Sonunda her bir çağrışım halkası bir kolye oluşturuyor.

Eylül sonuydu, aklıma bir şey geldi; öyle bir şey ki, insan neden daha önce düşünemediğine inanamıyor. Neden bu istenmeyen nesneleri evimde tutuyordum ki? Neden başımdan atıp kurtulmuyordum? Bana emanet edilmiş falan değildiler; bunların sahipleri daha sonra gelecek veya iade etmemi isteyecek değildiler. Cleve Farrell'ın yüzünü son defa bir afişte görmüştüm; bu afişlerin sonuncusu da 2001'in kasım ayında sökülüp kaldırılmıştı. Genel kanı, bu tip saygı gösterilerinin artık yavaş yavaş Eğlence Şehri'ne tekrar gelmeye başlayan turistleri rahatsız ettiği şeklindeydi. Çoğu New York'luya göre olanlar çok korkunçtu, ama Amerika hâlâ buradaydı ve hayat devam ediyordu.

O gece iki sokak ötedeki Fun Choy isimli dükkândan Çin yemeği aldım. Planım akşam yemeğimi her zamanki gibi televizyon karşısında yemekti. Tam televizyonu açarken birden aklıma geldi. Bu son güvenli günün hiç hoşuma gitmeyen andaçları bana emanet edilmişti, delil de değillerdi. Bir suç işlenmişti, evet -herkes o konuda hemfikirdi- ama suçu işleyenler ölmüş, onlara bu çılgın görevi verenler de kaçmışlardı. İleride bir gün mahkeme olabilirdi, ama Scott Staley hiçbir zaman tanık olarak duruşmaya çağrılmaz, Jimmy Eagleton'ın Osurtan Yastık'ı da delil olarak sunulmazdı.

Çin usulü tavuk yemeğimi, alüminyum kabından çıkarmadan mutfak tezgâhına bıraktım, sonra da pek kullanmadığım çamaşır makinemin üstündeki raftan bir çamaşır torbası alıp, bütün o şeyleri içine soktum. Şaşılacak kadar hafiftiler; basit işlemi yapmak için bu kadar uzun zaman beklemem de şaşılacak şeydi. Asansörle inerken torbayı ayaklarımın arasına aldım. 75. Cadde'yle Park Caddesi'nin kesiştiği köşeye kadar yürüdüm, izlenmedi-

ğimden emin olmak için etrafa bakındıktan sonra (nedense kendimi suçlu gibi hissediyordum) çöpümü oraya bıraktım. Uzaklaşırken omzumun üstünden dönüp baktım. Beysbol sopasının tutacak kısmı davetkâr bir şekilde dışarı çıkmıştı. Nasıl olsa birisi gelip alırdı onu. Çok da uzun sürmezdi.

Eve dönerken tavuk yemeğinden bir tane daha almak için Fun Choy'ya uğradım. "En son aldığın kötü müydü?" diye sordu kasaya bakan Rose Ming. Endişeliydi. "Nedenini söylesene."

"Hayır, son aldığım iyiydi," dedim. "Sadece bu akşam iki porsiyon yemek istedim."

Kadın buna hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi gülünce ben de bir kahkaha attım. Hem de yüksek sesle. Çok neşeli bir kahkaha. Son defa bu kadar içten ve yüksek sesle ne zaman güldüğümü hatırlamıyordum. Light and Bell Sigorta Şirketi, West Sokak'ına çöreklendiğinden beri gülmediğim kesindi.

Asansörle kendi katıma çıktıktan sonra 4-B numaralı daireme gidebilmek için on iki basamak çıktım. Kendimi, ağır bir hastalık geçirirken bir sabah uyanıp ateşinin düştüğünü fark eden biri gibi hissediyordum. Yiyecek paketimi koltukaltıma sıkıştırıp önce kapıyı sonra da ışığı açtım. Ödenecek faturaları ve iade tarihi geçmiş kitapları koyduğum küçük masanın üstünde Sonja D'Amico'nun şaka güneş gözlüğü duruyordu; camları kalp şeklinde, kırmızı çerçeveli Lolita gözlüğü. Warren Anderson'a göre (bildiğim kadarıyla Light and Bell merkez ofisinin sağ kalan diğer tek çalışanı) uçağın çarptığı binanın 110. katından kendini atan Sonja D'Amico.

Warren, Sonja'nın düşerken çekilmiş bir fotoğrafını gördüğünü iddia etmişti... Sonja üstündeki etek havalanmasın diye elleriyle yan tarafına bastırmış, saçları göğe ve dumanlara doğru kalkmış, ayakkabılarının burnu aşağıya dönük olarak düşerken. Bu tarif bana, James Dickey'in "Düşüş" adlı şiirinde çivi gibi düşmekte olan bir hostesin suya düşmek için gösterdiği çabayı hatırlattı; sanki sonra başını sudan çıkarıp, saçlarını silkeleyecek ve bir kola isteyebilecekmiş gibi...

"Kustum," dedi Warren o gün Blarney Stone Barı'nda konuşurken. "O sahneyi bir daha asla görmek istemem, Scott, ama hiç aklımdan çıkaramayacağımı da biliyorum. Yüzü gözlerimin önünden gitmiyor, sanki bir şekilde... kurtulacağından emin gibi bakıyordu."

Yetişkin olarak hiç çığlık atmamıştım, ama orada Sonja'nın güneş gözlüğünü ve Cleve Farrell'ın oturma odasının girişindeki duvara dayalı beysbol sopasını görünce az kalsın çığlığı basacaktım. O anda nasılsa aklımın bir köşesiyle koridor kapısının açık olduğunu ve çığlık atarsam aynı katta yaşayan iki komşumun beni duyacaklarını hatırlamış olmalıyım. O durumda epey bir açıklama yapmam gerekecekti.

Kendime hâkim olmak için elimle ağzımı kapattım. İçinde tavuk yemeği olan paket, holdeki parkenin üstüne düşüp patladı. Yere saçılan pisliğe bakmak istemedim. O koyu renkli et parçaları birçok şey olabilirdi.

Holde bulundurduğum tek iskemlenin üstüne oturup yüzümü ellerimin arasına aldım. Çığlık atmadığım gibi ağlamadım da, çalışmadım, bir süre sonra yerdeki pisliği temizleyecek hale geldim. Devamlı, torbayı o köşeye attıktan sonra neler yaptığımı düşünmek istiyordum, ama buna izin vermiyordum. O yöne doğru her hamle yapışında tasmasından tutup geri çekiyordum.

O gece, yatağımda yatarken konuşmaları dinledim. Önce nesneler konuştu (alçak sesle) sonra da bu nesnelerin sahipleri (daha yüksek sesle). Bazen Jones Kumsalı'ndaki parti hakkında konuştular... hindistancevizli güneş yağı ve Misha Bryzinki'nin müzik setinde art arda çalan Lou Bega'nın "Mambo No. 5" veya havada uçan frizbilerin peşinden koşan köpekler... Bazen de ıslak kumların üstünde koşuşan, mayoları sarkmış çocuklar hakkında konuştular. Burunlarına beyaz krem sürülmüş, Land's End marka katalogdan sipariş edilmiş mayolarıyla çocuklarının yanında yürüyen anneler. O gün orada olan çocuklardan kaç tanesi annesini veya

frizbi atan babasını kaybetmişti acaba? Öff, böyle bir matematik problemiyle uğraşmak istemiyordum. Ama evimdeki sesler bununla uğraşmak istiyorlardı. Tekrar tekrar gündeme getirdiler.

Bruce Mason'ın deniz kabuğunu üfleyerek kendini Sineklerin Tanrısı ilan edişini hatırladım. Maureen Hannon'un bir seferinde bana *Alice Harikalar Diyarında*'nın ilk saykodelik roman olduğunu söyleyişini (Jones Kumsalı partisindeyken değil) hatırladım. Jimmy Eagleton bir öğleden sonra bana, oğlunun kekemeliğinden başka, bir de öğrenme bozukluğu olduğunu anlatmıştı. İki al bir öde. Yakın bir gelecekte liseyi bitirebilmesi için hem matematikten, hem de Fransızcadan özel ders alması gerekiyordu. O gün Jimmy'nin yüzü oldukça soluktu ve sanki o sabah kullandığı jilet körmüş gibi, yanakları tıraşsız görünüyordu.

Tam uykuya dalmak üzereyken aklıma gelen bu anı uykumu kaçırdı, çünkü bu konuşmanın 11 Eylül'den kısa bir süre önce olduğunu fark etmiştim. Birkaç gün önce olabilir. Hatta belki bir önceki cuma günüydü, yani Jimmy'yi hayattayken gördüğüm son gün. Onu ve öğrenme bozukluğu olan kekeme oğlunu; adı Jeremy miydi, Jeremy Irons'taki gibi? Tabii ki, değildi canım, hafızam bana yine küçük oyunlar oynuyordu herhalde, ama buna benzeyen bir isimdi. Jason olabilir ya da Justin. Sabahın o erken saatlerinde her şey karışıyor, o çocuğun adı gerçekten Jeremy çıkarsa, aklımı kaçıracağımı sandığımı hatırlıyorum. Bardağı taşıran tek damla gibi.

Sabah üçe doğru içinde çelik kuruş olan Lucite küpün kime ait olduğunu hatırladım: Mali Şube'den Roland Abelson. Buna emeklilik fonu diyordu. Sürekli, "Lucy, bana bir açıklama borçlusun," diyen de Roland'dı. 2001 sonbaharında bir gece onun dul karısını saat altı haberlerinde gördüm. Onunla şirket partilerinden birinde (büyük ihtimalle Jones Kumsalı partisinde) konuşmuş ve hoş bir kadın olduğunu düşünmüştüm, ama kocasının ölümü o hoşluğu geliştirip ciddi bir güzelliğe dönüştürmüştü. Haber programında kocasından hep "kayıp" diye söz ediyordu. "Ölü" lafını

hiç kullanmadı. Roland hayattaysa ve bir gün ortaya çıkarsa, karısına gerçekten epey bir açıklama borçlu olacaktı. Hem de nasıl. Ama, tabii karısının da bir açıklama yapması gerekiyordu. Böyle bir kitle katliamı sonunda hoşluktan çıkıp, bu kadar güzelleşmesi kesinlikle bir açıklama gerektirirdi.

Yatakta bunları düşünürken -Jones Kumsalı'na- vuran dalgaları, havada uçan frizbileri hatırlarken- içimi kaplayan müthiş üzüntüyü gözyaşlarıyla attım. Ama bunun öğretici bir deneyim olduğunu da itiraf etmeliyim. O gece anladım ki, küçük bile olsa nesneler -küpteki kuruş gibi- zaman ilerledikçe ağırlaşabiliyor. Ama zihinde gerçekleşen bir ağırlık olduğu için bunun sigorta şirketlerindeki risk hesapları gibi matematiksel bir formülü yok. Bu hesaplarda, eğer sigara içiyorsanız hayat sigortası priminiz *x* derece artar, eğer kasırga bölgesindeyseniz, tarla ürünlerinizin primi *y* derece artar. Anlatabildim mi?

Bu iş zihnin yarattığı bir ağırlıktır.

Ertesi sabah bütün nesneleri tekrar topladım ve bu arada kanepenin altında yedincisini de buldum. Ofisi benimkinin yanında olan Misha Bryzinski adındaki adamın masasının üstünde Punch ve Judy bebekleri vardı. Kanepemin altından çıkan bebek Punch'tı. Judy görünürlerde yoktu, ama Punch da benim için yeterliydi. Bebeğin o simsiyah gözleri bana büyük bir acı verdi. Elimi uzatıp onu çıkarırken arkasında tozlu bir iz kaldı. Arkasında iz bırakan bir şey gerçektir, ağırlığı olan bir şeydir. Bundan hiç kuşku yok.

Punch'ı ve diğer bütün nesneleri mutfağın dışındaki küçük dolaba koydum, orada kaldılar. Önce kalacaklarından emin değildim, ama orada kaldılar.

Annem, bana bir gün, eğer bir adam kıçını sildikten sonra tuvalet kâğıdında kan görürse buna tepkisi, otuz gün boyunca karanlıkta sıçıp, kötü bir şey çıkmamasını dilemek olur demişti. Bu örneği, temel erkek felsefe-

sinin "eğer görmezden gelirsen, belki o sorun kaybolur" olduğunu açıklamak için vermişti.

Ben de dairemde bulduğum nesneleri görmezden gelip, sorunun kaybolacağını umdum; olumlu bir gelişme olmadığını söyleyemem. Dolaptaki fısıltıları daha seyrek işitir olmuştum, ama araştırma görevlerimi de daha sık ev dışında yapıyordum. Kasım ortalarına geldiğimizde günlerimin çoğunu New York Halk Kütüphanesi'nde geçirmeye başlamıştım. Eminim oradakiler beni dizüstü bilgisayarımla görmeye alışmışlardır.

Derken, tam Şükran Günü öncesinde, apartmandan çıkarken, klimasındaki sıfırlama düğmesine basarak hayatını kurtardığım Paula Robeson'a rastladım.

Hiç önceden tasarlamış olmadığım halde -eğer düşünecek zamanım olsaydı eminim tek kelime bile edemezdim- onu öğlen yemeğine davet edip bir konuda konuşabilir miyiz, diye sordum.

"Doğrusunu isterseniz," dedim. "Bir sorunum var. Belki bu defa siz benim sıfırlama düğmeme basabilirsiniz."

Lobideydik. Kapıcı Pedro köşede oturmuş gazetesini okuyordu (ve eminim söylediğimiz her şeyi dinliyordu... Pedro için apartmandaki kiracılar dünyanın en ilginç televizyon dizisinin oyuncularıydılar.). Paula Robeson, bana hem hoş, hem de gergin bir gülücükle karşılık verip, "Sanırım size borçluyum," dedi. "Ama... evli olduğumu biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedim, ama diğer eliyle tokalaştığı için yüzüğünü görmeme ihtimalim olmadığını söylemedim.

Kadın başını salladı. "Eminim birkaç kez ikimizi birlikte görmüşsünüzdür, ama klimamda sorun çıktığı zaman Avrupa'daydı; şimdi de Avrupa'da. Kocamın adı Edward'dır. Son iki yıldır burada olduğundan daha çok Avrupa'da ve her ne kadar hoşuma gitmiyorsa da, evliyim." Sonra da aklına o anda gelmiş gibi, "Edward ithalat-ihracat işi yapıyor," dedi.

Ben de sigorta işi yapıyordum, ama bir gün şirket havaya uçtu, diyecek gibi oldum. Ama sonra daha aklı başında bir şey söyledim.

"Size çıkma teklif etmiyorum, Bayan Robeson," dedim; ona adıyla hitap etmek de istemiyordum, sanki gözlerinde bir hayal kırıklığı sezmiştim? Gerçekten de öyleydi. Ama hiç değilse onu ikna etmiştim. Hâlâ *güvenilir* biriydim.

Ellerini kalçalarına dayayıp, yapmacık bir öfkeyle bana baktı. Belki de o kadar yapmacık değildi. "O halde ne istiyorsunuz?"

"Sadece konuşacak birini. Birkaç psikiyatrı aradım, ama hepsi... doluymuş."

"*Hepsi* de mi?"

"Öyle görünüyor."

"Cinsel hayatınızda bir sorununuz varsa veya içinizde şehri tarayıp başı sarıklı adamları öldürmek için bir istek duyuyorsanız, bana hiç anlatmayın."

"Öyle bir şey değil. Söz veriyorum, yüzünüzü kızartacak bir şey söylemeyeceğim." Bu da *sizi şok etmeyeceğim* veya *kaçık olduğumu düşünmeyeceksiniz* demekle aynı şey değildi. "Sadece birlikte yemek ve biraz öğüt, bütün istediğim bu. Ne dersiniz?"

Bu kadar ikna edici olduğuma şaşırmıştım. Eğer bu konuşmayı önceden tasarlamış olsaydım, eminim çuvallardım. Sanırım kadın meraklanmıştı, sesimdeki içtenliği de mutlaka fark etmiş olmalıydı. Ayrıca, her gördüğü kadına asılan biri olsaydım, o ağustos günü -Edward, Fransa veya Almanya'dayken- evinde yalnızken buna kalkışacağımı da düşünmüş olabilir. Bir de, acaba yüzümde çaresizliğimin ne kadarını görmüştü acaba?

Her neyse, benimle cuma günü yolun biraz ötesindeki Donald's Izgara Lokantası'nda öğlen yemeğine gelmeyi kabul etti. Herhalde bütün Manhattan'da Donald's kadar romantiklikten uzak bir lokanta yoktur... yemekler iyidir, ama floresan lambalarla aydınlatılır ve garson kadınlar her

an, çabuk yiyip kalkmanızı istediklerini belirtirler. Paula Robeson teklifimi kabul ederken, unutmaya yüz tuttuğu bir borcu öder havası takınmıştı. Benim açımdan pek gurur verici değildi, ama buna razıydım. Saat on iki iyi olur, dedi. Lobide buluşursak, lokantaya birlikte yürüyebilirdik. Bu bana da uyar, dedim.

O gecem çok iyi geçti. Yatar yatmaz uykuya daldım ve yanan binadan eteklerini tutarak düşen Sonja D'Amico'yla ilgili tek bir rüya görmedim.

Ertesi gün 86. Cadde'de birlikte yürürken Paula'ya olayı duyduğu zaman nerede olduğunu sordum.

"San Francisco'daydım," dedi. "Otel Wradling'de bir suitte uyuyordum, yanımda Edward her zamanki gibi horluyordu. Ben 12 Eylül'de buraya dönecektim, Edward da bir toplantıya katılmak üzere Los Angeles'a gidecekti. Yangın alarmı çaldı."

"Çok korkmuş olmalısın."

"Korktum tabii, ama aklıma ilk gelen şey yangın değil, deprem oldu. Derken hoparlörden anons yapan bir ses otelde yangın olmadığını, ama New York'ta büyük bir felaket yaşandığını duyurdu."

"Vay canına."

"Böyle bir haberi o şekilde, yabancı bir odada duymak... sanki Tanrı'nın sesi gibi tavandan gelişi..." Paula başını iki yana salladı. Dudaklarını büzdüğü için ruju neredeyse görünmez olmuştu. "Çok korkunçtu. Sanırım böyle bir haberi hemen iletmek istemeleri anlaşılır bir şey, ama o şekilde yaptıkları için Wradling yönetimini hâlâ affetmiş değilim. Bir daha orada kalacağımı hiç sanmıyorum."

"Kocan o toplantıya gitti mi?"

"Hayır, toplantı iptal edildi. Sanırım o gün pek çok toplantı iptal edilmiştir. Güneş doğana kadar televizyonun karşısındaydık ve yataktan çıkmadık. Kafamızı toparlamaya çalışıyorduk. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet."

"Orada tanıdığımız kimler olabilir, diye düşündük. Herhalde bunu yapan sadece biz değildik."

"Aklınıza gelen biri var mı?"

"Shearson Lehman'da çalışan bir borsacıyla, alışveriş merkezindeki Borders Kitabevi'nde yönetici yardımcısı olan biri," dedi. "Bir tanesine bir şey olmamıştı. Diğerineyse... olmuştu. Ya sen?"

Demek ki, bu olaya üstü kapalı yaklaşmam gerekmeyecekti. Daha lokantaya bile varmadan konu açılıvermişti.

"Orada olacaktım," dedim. "Orada olmam gerekiyordu. Orası benim çalıştığım yer. 110. kattaki bir sigorta şirketinde."

Paula birden durdu, gözleri büyümüş halde bana baktı. Yanımızdan geçenler bizi iki sevgili sanmış olabilirler. "*Olamaz,* Scott!"

"Aynen öyle," dedim. Nihayet 11 Eylül sabahı nasıl uyandığımı, tıraş olurken içtiğim sade kahveden başlayıp, kakaomu yudumlarken televizyonda gece haberlerinin özetini seyretmeme kadar hafta içi yaptığım bütün şeyleri anlatabiliyordum. Her günkü gibi bir gün, diye düşünmüştüm. Galiba Amerikalılar bunu en doğal hakları gibi görmeye başlamışlardı. Bil bakalım, ne olacak? Bu bir uçak. Bir gökdelenin kenarına girecek gibi uçuyor! Ha... ha, alay konusu sensin, dünyanın bir yarısı sana gülüyor!

Paula'ya o sabah dairemin penceresinden dışarı baktığımı ve tek bir bulutun bile olmadığı masmavi gökyüzünü gördüğümü anlattım. Öyle koyu bir maviydi ki, insan neredeyse gerideki yıldızları görebilecek gibi oluyordu. Sonra ona duyduğum sesi anlattım. Sanırım herkesin kafasının içinde çeşitli sesler vardır ve zamanla bunlara alışırız. On altı yaşımdayken kafamdaki seslerden biri ablamın külotlarından birinin içinde mastürbasyon yapmanın çok eğlenceli olabileceğini söylemişti. *Bin tanę donu var, birinin eksildiğini anlayacak değil ya,* diyordu ses. (Bu ergenlik macera-

mı Paula'ya anlatmadım.) Buna sorumsuzluğun son sınırındaki ses adını verebilirim ya da daha bilinen adıyla Bay Yow, Git Down.

"Bay Yow, Git Down mu?" diye sordu Paula kuşkuyla.

"Soul müziğin kralı, James Brown anısına."

"Madem öyle diyorsun."

Özellikle de içkiyi bıraktıktan sonra Bay Yow, Git Down, benimle daha az konuşur olmuştu, ama o gün uykusundan uyanıp bana söylediği sözler hayatımı değiştiren şeyler oldu. *Hayatımı kurtaran* şeyler.

Yatağın ucunda oturduğum sırada söylediği ilk sözler, *Yow, telefon et, hastayım, de*, oldu. Popomu kaşıyarak duşa gittiğim sırada gerisi geldi: *Yow, Central Park'a git, bütün gününü orada geçir.* Bu bir uyarı falan değildi. Kesinlikle Bay Yow, Git Down'ın sesiydi, Tanrı'nın değil. Aslında, bana gidip dalga geçmemi söyleyen kendi sesimin bir versiyonuydu. Kendi sesimin bu versiyonunu son defa Amsterdam Caddesi'ndeki bir barda, karaoke yarışmasında duymuştum: *Yow, git Neil Diamond'la birlikte şarkı söyle... çık sahneye kendini göster*!

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum," dedi Paula hafifçe gülümseyerek.

"Öyle mi?"

"Bir keresinde de ben bir Key West Barı'nda 'Honky Tonk Women' parçası çalarken gömleğimi çıkarıp, on dolar kazanmıştım." Bir an durdu. "Edward bunu bilmiyor, ona söylemeye kalkarsan gözünü oymak zorunda kalırım."

"Yow, aferin sana," dedim, bunun üzerine gülümsemesi arzu dolu bir gülüş haline geldi. Onu daha genç göstermişti. Galiba bu işin geleceği var, diye düşündüm.

Donald's'dan içeri girdik. Kapıda kartondan bir hindi, yeşil karo duvarda da kartondan hacılar vardı.

"Bay Yow, Git Down'ın sözünü dinledim ve şimdi buradayım," dedim. "Burada olan başka şeyler de var, fakat bu konuda bana yardım edemiyor. Bu şeylerden bir türlü kurtulamıyorum. Seninle onlar hakkında konuşmak istiyorum."

"Tekrar edeyim, ben psikiyatr falan değilim," dedi Paula biraz tedirgin bir şekilde. Gülüş kaybolmuştu. "Üniversitede *ana dal* olarak Almanca, *yan dal* olarak da Avrupa tarihi okudum."

Kocanla senin konuşacak ne çok konunuz vardır, diye geçti aklımdan. Ama yüksek sesle söylediğim şey, konuşmak için özellikle de onu aramış olmadığımdı, herhangi bir kimse de olabilirdi.

"Pekâlâ. Sadece bilesin, diye söyledim."

Garson gelip içecek siparişlerimizi aldı; Paula kafeinsiz, ben normal kahve istedim. Garson gittikten sonra bana ne gibi şeylerden söz ettiğimi sordu.

"Onlardan biri bu," dedim. Cebimden içinde çelik kuruş olan küpü çıkardım ve masanın üstüne koydum. Sonra ona diğer nesneleri ve kimlere ait olduğunu anlattım. "Beyşbol bağa şok-şok iyi geldi," diyen Cleve Farrell. Şirket için vazgeçilmezliğini göstermek için saçını beline kadar salan Maureen Hannon. Sahte kaza bildirimlerinin kokusunu hemen alan bir burnu, öğrenme bozukluğu olan bir oğlu ve her Noel partisine getirene kadar masasında sakladığı bir Osurtan Yastık'ı olan Jimmy Eagleton. Light and Belle'in en iyi muhasebecisi olan ve ilk kocasından boşanma hediyesi olarak bir Lolita güneş gözlüğü alan Sonja D'Amico. Jones Kumsalı'nda çıplak ayakla kıyıya vuran dalgaların içinde durup, deniz kabuğunu üfüren ve aklımda hep gömleksiz haliyle kalan Sineklerin Tanrısı Bruce Mason... Son olarak da birlikte en az on kere beysbol maçına gitmiş olduğum Misha Bryzinski. Paula'ya, Misha'nın Punch bebeği dışında her şeyi Park ve 75. caddelerin birleştiği köşeye bıraktığımı, ama büyük ihtimalle, tekrar Çin yemeği almak için durduğum için bu şeylerin benden

önce eve dönmüş olduğunu anlattım. Ben bunları anlattığım sırada Lucite küpü, masada, ikimizin arasında duruyordu. Buna rağmen, yemeğimizin en azından bir kısmını yemeği başardık.

Konuşmam bittiğinde kendimi umduğumdan daha iyi hissettim. Ne var ki, masanın karşısında derin bir sessizlik vardı.

"Pekâlâ," dedim sessizliği bozmak için. "Ne düşünüyorsun?"

Cevap vermeden önce bir süre düşündü; ona hak verdim. "Sanırım artık ilk baştaki gibi birbirimize yabancı sayılmayız," dedi sonunda. "Yeni bir arkadaş edinmek de hiç kötü bir şey değildir. Bay Yow, Git Down'ı duyduğuma ve kendi yaptığım şeyi sana anlattığıma memnunum."

"Ben de." Bu doğruydu.

"Şimdi sana iki soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"'Hayatta kalma suçluluğu' dedikleri şeyi ne derece hissediyorsun?"

"Bana psikiyatr olmadığını söylemiştin."

"Değilim, ama dergileri okurum ve arada bir *Oprah*'ın programını seyrettiğim de olur. Her ne kadar ona söylemediysem de, kocam bunu biliyor. Ne kadar hissediyorsun, Scott?"

İyi bir soruydu. Bir süre düşündüm... tabii, o uykusuz gecelerimde bunu birçok kez kendime sormuştum zaten. "Oldukça çok," dedim. "Ama ne yalan söyleyeyim, kurtulmuş olduğum için seviniyorum da. Bay Yow, Git Down gerçek bir insan olsaydı, birlikte gideceğimiz her lokantada hesabı ben öderdim." Bir an durdum. "Bu seni şaşırttı mı?"

Masanın üstünden uzanıp hafifçe elime dokundu. "Birazcık bile şaşırtmadı."

Ondan bu sözleri işitmek beni çok rahatlattı. Ben de onun elini hafifçe sıkıp bıraktım. "Diğer sorun nedir?"

"Bu nesnelerin geri dönmesiyle ilgili anlattıklarına inanmam senin için ne kadar önemli?"

Her ne kadar küp tam önümüzde, şekerliğin yanında duruyorsa da, bu soruyu çok güzel buldum. Ne de olsa bunun gibi nesneler her yerde bulunan şeyler. Bu kadın Almanca yerine psikoloji okusaymış, daha iyi olurmuş diye düşündüm.

"Bir saat öncesine göre o kadar önemli değil," dedim. "Anlatmak bile bana iyi geldi."

Paula başını sallayıp gülümsedi. "Güzel. Şimdi bir tahminde bulunayım: büyük ihtimalle birisi sana bir oyun oynuyor. İyi bir oyun değil."

"Beni işletiyorlar," dedim. Belli etmemeye çalışıyordum, ama hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım. Galiba bazı durumlarda bir inançsızlık katmanı insanların üstünü örtüyor ve onları koruyor. Ya da belki -bir ihtimal- olan bu şeyin, hâlâ olmaya devam eden bu şeyin, beni nasıl etkilediğini iyi açıklayamamıştım.

"Seni işletiyorlar," dedi Paula. Sonra da, "Ama sen buna inanmıyorsun," diye ekledi.

Kadının algılama gücüne bir puan daha verdim. "Evet. Dışarı çıkarken kapıyı kilitlemiştim, Staples'ten döndüğüm zaman kilitliydi. Kilit dilinin dönerken çıkardığı sesi duydum. Oldukça gürültülüdür, duymamak mümkün değil."

"Yine de... hayatta kalarak suçlu hissetmek tuhaf bir şey. Ve çok kuvvetliymiş, en azından okuduğum dergilerde böyle diyorlar."

"Bu şey..." *Hayatta kalarak kendini suçlu hissetmek değil*, demek istiyordum, ama yanlış olacaktı. Burada yeni bir arkadaş edinmek üzereydim ve gerisi nasıl gelirse gelsin, yeni bir arkadaş edinmek iyi olacaktı. Bu yüzden ifadeyi biraz değiştirdim. "Bunun hayatta kalarak kendini suçlu hissetmek olduğunu sanmıyorum." Küpü işaret ettim. "İşte, orada duruyor, değil mi? Tıpkı Sonja'nın güneş gözlüğü gibi. Görüyorsun. Ben de görüyorum. Yani, bunu ben de satın almış olabilirdim, ama..." Omuz silkerek her ikimizin de bildiği bir şeyi ifade etmeye çalıştım: *her şey* mümkündür.

"Öyle yaptığını sanmıyorum. Ama, gerçekle alacakaranlık arasında bir kapağın açılıp bu nesnelerin oradan düştüğü fikrini de kabul edemem."

Evet, sorun buydu. Paula için küpü ve evimde ortaya çıkan diğer nesnelerin doğaüstü bir kaynaktan gelmeleri fikri kesinlikle kabul edilemezdi; her ne kadar veriler bu görüşü destekliyor olsa da... Yapmam gereken şey bir karar vermekti: bu görüşümü kabul ettirmem mi daha önemliydi, yoksa yeni bir arkadaş edinmem mi?

Arkadaş edinmeye karar verdim.

"Pekâlâ," dedim. Garsonun bakışını yakalayıp hesabı istediğimizi belirten bir işaret yaptım. "Kabul edememe tavrını kabul edebilirim."

"Öyle mi? diye sordu Paula, bana daha yakından bakarak.

"Evet." Yalan değildi. "Tabii, ara sıra birlikte bir kahve içebilirsek ya da koridorda karşılaştığımız zamanlarda birbirimize bir merhaba diyecek-sek."

"Elbette." Ama Paula'nın sesinde dalgın bir ifade vardı, sanki o konuşmanın içinde değilmiş gibi. İçinde çelik kuruşun olduğu küpe bakıyordu. Sonra başını kaldırıp bana baktı. Sanki başının üstünde çizgi filmlerde olduğu gibi bir ampul belirmişti. Uzanıp tek eliyle küpü aldı. Bunu yapınca içimi nasıl bir korku kapladı, anlatamam, ama ne diyebilirdim ki? İyi aydınlatılmış, temiz bir mekânda oturan iki New York'luyduk. O, kendi adına kuralları koymuştu ve bu kuralların içinde doğaüstü hiçbir şeye yer yoktu. Doğaüstü diye bir şey olamazdı.

Ama yine de Paula'nın gözlerinde bir ışık vardı. Bay Yow, Git Down'ın evde olduğunu ima eden bir ışık; kişisel tecrübemle bu sese direnmenin ne kadar zor olduğunu biliyordum.

"Bana ver bunu," dedi Paula, gözlerime bakıp gülümseyerek. Bunu yaptığı anda -gerçekten ilk defa- onun hoş olduğu kadar seksi olduğunu fark ettim.

"Neden?" dedim sanki bilmiyormuş gibi.

"Hikâyeni dinlememin ücreti olarak kabul et istersen."

"Bilmiyorum, bu pek iyi bir fikir değil..."

"Ama iyi bir fikir," dedi. Aklına gelen şeye iyice ısınmıştı; insanlar böyle durumlarda hayır, cevabını kabul etmezler. "Çok iyi bir fikir. Hiç değilse bu küçük hatıra kuyruğunu sallayarak sana geri dönmez. Dairemde bir kasamız var." Pandomim hareketleriyle kasa kapısını kapatıp, şifreyi kurduktan sonra anahtarı omzunun üstünden atar gibi yaptı.

"Pekâlâ," dedim. "Sana hediyem olsun." İçimde haince bir memnuniyet duydum. İsterseniz buna Bay Yow'un sesi deyin. Belli ki, olayı anlatıp içimi boşaltmam yeterli olmamıştı. Paula, bana inanmıyordu ve bir yanım bana inanmasını istemiş, istediği olmayınca da Paula'ya kırılmıştı. O yanım Paula'nın küpü almasını çok yanlış buluyordu, ama yine de nesneyi çantasına sokuşunu görmekten memnundu.

"İşte oldu," dedi Paula. "Anneciğin bay bay deyip, onu yok edecek. Belki bir ya da iki hafta içinde geri gelmeyince -bilinçaltının ne kadar inatçı olduğuna bağlı- diğer nesneleri de bir yerlere verip kurtulursun." Onun bunu söylemesi o gün bana verdiği gerçek bir hediyeydi, ama o anda bunu bilmiyordum.

"Belki öyle olur," dedim gülümseyerek. Yeni arkadaşıma büyük bir gülücük. Güzel annecik için kocaman bir gülücük. Bir yandan da yakında öğrenirsin, diye düşünüyordum.

Öğrendi de.

Üç gece sonra televizyonda haberleri izlerken kapım çalındı. Aşağıdan kimin geldiği bildirilmediği için bir paket getirildiğini, hatta belki FedEx kuryesi Rafe olabileceğini düşündüm. Kapıyı açtığım zaman karşımda Paula Robeson vardı.

Birlikte yemek yediğimiz kadın bu değildi. Daha çok kemoterapi gören bir hasta gibiydi. Hafif bir ruj dışında yüzünde hiç makyaj yoktu ve teni, sarı-beyaz karışımı hastalıklı bir renkteydi. Gözlerinin altında morumsu lekeler vardı. Buraya gelmeden önce saçını taramış olabilirdi, ama pek işe

varadığı söylenemezdi. Başka koşullar altında gülünç sayılabilecek şekilde, başının iki yanına sanki saman dikilmiş gibiydi. Küpü göğsünün hizasında tutmuştu; her zaman bakımlı tırnakları berbat görünüyordu. Köküne kadar kemirmişti. Aklıma gelen ilk şey, *eyvah, öğrendi*, oldu.

Küpü bana uzatıp, "Bunu geri al," dedi.

Tek kelime etmeden aldım.

"Adı Roland Abelson'du," dedi. "Değil mi?"

"Evet."

"Kızıl saçları vardı."

"Evet.".

"Evli değildi, ama Rahway'de bir kadına çocuk için nafaka ödüyordu."

Bunu bilmiyordum -sanırım Light and Belle'de çalışan hiç kimse de bilmiyordu- ama evet, anlamında başımı salladım; sırf anlatmaya devam etsin diye değil, söylediklerinin doğru olduğundan emindim. "Kadının adı neydi, Paula?" Neden sorduğumu bilmiyordum, ama sanki bilmem gerektiğini hissetmiştim.

"Tonya Gregson." Paula trans halinde gibiydi. Gözlerinde bir şey vardı, öyle korkunç bir şey ki, bakmaya dayanamıyordum. Ama yine de bu ismi aklıma kaydettim. *Tonya Gregson. Rahway.* Sonra da stok envanteri yapan biri gibi, *içinde çelik kuruş olan bir adet küp*, diye ekledim.

"Masasının altına sığınmaya çalıştı, bunu biliyor muydun? Hayır, bilinediğin belli. Saçı tutuşmuştu ve ağlıyordu. Çünkü o anda hiçbir zaman bir yelkenli sahibi olamayacağını ve bir daha bahçesindeki çimleri biçemeyeceğini anlamıştı." Elini uzatıp yanağıma dokundu; eli buz gibiydi. "Sonunda, sırf bahçesindeki çimleri bir kere daha biçebilmek için elindeki son kuruşu, bütün hisselerini vermeye hazırdı. Buna inanıyor musun?"

"Evet."

"Ortalık çığlık sesleriyle ve jet yakıtının kokusuyla doluydu; ölüm saatinin geldiğini anladı. Bunu anlıyor musun? Bunun ne müthiş bir şey olduğunu anlıyor musun?"

Başımı salladım. Konuşamıyordum. Başıma tabanca dayasalar bile yine konuşamayacaktım.

"Politikacılar anıtlardan, cesaretten ve terörizme son verecek savaşlardan söz ediyorlar, ama yanan saçların politik bir yanı yok." Bir an dişlerini göstererek tüyler ürperten bir şekilde güldü. "Saçları alevler içinde masasının altına sığınmaya çalışıyordu. Masanın altında plastik bir şey vardı... ne denir ona..."

"Paspas..."

"Evet, plastik bir paspas, elleri o paspasın üstündeydi ve yanan saçının kokusunu alabiliyordu. Bunu anlıyor musun?"

Başımı salladım. Ağlamaya başlamıştım. Bahsettiğimiz kişi Roland Abelson'du, birlikte çalıştığım bir adam. Mali Şube'dendi ve onu iyi tanımıyordum. Sadece merhabalaştığım biriydi. Rahway'de bir çocuğu olduğunu nasıl bilebilirdim ki? Ve eğer o gün hasta numarası yapmasaydım, benim saçlarım da yanacaktı herhalde. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

"Seni bir daha görmek istemiyorum," dedi Paula. Bir daha korkunç bir şekilde gülümsedi, ama artık o da ağlıyordu. "Sorunların beni ilgilendirmiyor. Evinde bulduğun o nesneler de umurumda değil. Seninle ödeştik. Bundan sonra beni rahatsız etme." Tam gidecekken dönüp baktı. "Bunu Tanrı adına yapmışlardı, ama Tanrı falan yok. Eğer bir Tanrı olsaydı, Bay Staley, o adamlar ellerinde biletleri, uçağa binmeye hazırlanırken on sekizini birden öldürürdü, ama hiçbir Tanrı bunu yapmadı. Anonsla yolcuları çağırdılar ve o köpekler de hemen uçağa bindiler."

Asansöre yürürken arkasından baktım. Sırtı dimdikti. İki yandan dikilen saçları onu çizgi romanlardaki gülünç tiplere benzetmişti. Artık beni görmek istemiyordu ve haklıydı. Kapıyı kapadıktan sonra küpteki çelik kuruşun üstünde görünen Abraham Lincoln resmine baktım. Uzun uzun baktım. İç savaştaki düşmanı U. S. Grant hiç söndürmediği o uzun purolarından birini sakalına soksaydı nasıl bir koku çıkardı, diye düşündüm.

Kötü bir koku olurdu herhalde. Televizyonda reklamlar vardı. Sonra spor haberleri başladı.

O gece sabahın ikisinde uyandım ve fısıldayan seslere kulak verdim. Rüyalarımda bu nesnelerin sahiplerini, saçları tutuşmuş birini veya yanan jet yakıtından kurtulmak için pencereden kendini atan birini görmemiştim, ama neden görecektim ki? Kim olduklarını biliyordum, geride bıraktıkları şeyler de bana bırakılmıştı. Paula Robeson'un, küpü almasına izin vermem hataydı, ama bunun tek nedeni, onun yanlış kişi olmasıydı.

Paula demişken, duyduğum seslerden biri de ona aitti. *Diğer şeyleri de birilerine vermeye başlarsın,* diyordu. Sonra, *sanırım her şey bilinçaltının ne kadar inatçı olduğuna bağlı*, dedi.

Sırtüstü uzandım ve bir süre sonra uykuya dalabildim. Rüyamda Central Park'ta ördekleri besliyordum, o sırada ses bombası gibi bir gürültü duydum ve gökyüzünü dumanlar kapladı. Rüyamdaki o duman yanan saç gibi kokuyordu.

Tonya Gregson'u düşündüm -Tonya'yı ve kim bilir, belki de gözleri Ronald Abelson'unkine benzeyen çocuğu- ve bu konunun üstüne gitmeye karar verdim. Önce Bruce Mason'ın dul eşiyle başlayacaktım.

Dobbs Ferry'ye trenle gittim, istasyonda bir taksiye bindim. Adrese varınca şoföre bir miktar para verip beklemesini söyledim... çok sürmeyecekti. Zili çaldım. Kolumun altında bir kutu vardı. İçinde pasta olan bir kutuya benziyordu.

Zili bir kere çalmam yeterdi, çünkü daha önceden telefon açmıştım ve Janice Mason, beni bekliyordu. Özenle hazırlamış olduğum hikâyemi anlatırken kendimi güvende hissettim, çünkü taksimetresi işler halde bekleyen taksi orada dururken, ayrıntılı bir çapraz sorgulamaya tutulacağımı sanmıyordum.

7 Eyül günü, diye başladım, yani bir önceki cuma günü Bruce'un masasında duran deniz kabuğunu üflemeye çalışmıştım. Bruce'un Jones Kumsalı partisinde bunu çalışını duymuştum. (Bayan Sineklerin Tanrısı Janice başını salladı; kendisi de oradaydı.) Yani, kısacası, dedim, hafta sonu evde üflemeye çalışmak için Bruce'tan deniz kabuğunu ödünç alımıştım. Sonra salı sabahı korkunç bir baş ağrısıyla uyandım. (Bu hikâyeyi zaten birkaç kişiye daha anlatmıştım.) Çayımı içtiğim sırada patlama sesini duydum ve dumanları gördüm. Bu haftaya kadar deniz kabuğu hiç aklıma gelmemişti. Evde ıvır zıvır dolabımı temizlerken onu gördüm. Pek önemli bir hatıra değil, ama... belki istersiniz diye düşündüm.

Tıpkı Paula'nın bana, Roland Abelson'un "emeklilik fonu" küpünü getirdiği zaman gözlerimin yaşardığı gibi, Janice'nin de gözleri yaşardı. Ama o sırada benim yüzümde olduğunu bildiğim korku ifadesi onda yoktu. Teşekkür etti ve Bruce'tan kalan herhangi bir hatırayı seve seve saklayacağını söyledi.

"O sabah onunla vedalaşmamızı unutamıyorum," dedi Janice kutuyu kollarının arasında tutarak. "Trenle gittiği için evden hep erken çıkardı. Yanağıma bir öpücük kondurduğunda tek gözümü açıp, bana bir litre kaymaklı süt getirir misin, dedim. Peki, dedi. Bana söylediği son şey buydu ve evlenme teklif ettiğinde kendimi Truvalı Helen gibi hissetmiştim -saçma, ama gerçekten öyleydi- ve keşke ona 'bana bir litre kaymaklı süt getirir misin'den daha anlamlı bir şey söyleseydim. Ama çok uzun zamandan beri evliydik, o gün de sıradan bir iş günü gibi görünüyordu. İnsan bilemiyor, değil mi?"

"Evet."

"Gerçekten. Herhangi bir ayrılış ebediyen sürebiliyor ve bunu önceden bilmiyoruz. Teşekkür ederim, Bay Staley. Buraya gelip bunu getirdiğiniz için. Çok iyisiniz." Hafifçe gülümsedi. "Gömleğini çıkarıp bu deniz kabuğunu nasıl üflediğini hatırlıyor musunuz?"

"Evet," dedim ve kutuyu tutuş biçimine baktım. Daha sonra oturup deniz kabuğunu kutudan çıkaracak, kucağında tutup ağlayacaktı. Hiç değilse bu deniz kabuğunun artık benim daireme geri gelmeyeceğini biliyorum. Artık yuvasındaydı.

İstasyona dönüp New York trenine yetiştim. Günün o saatinde vagonlar neredeyse boştu, yağmur ve tozla kirlenmiş bir pencere kenarında oturup nehre ve yaklaşan ufuk çizgisine baktım. Bulutlu ve yağmurlu günlerde insan o ufuk çizgisini kendi hayalinde yaratır gibi oluyor... parça parça.

Yarın içinde çelik kuruş olan küpü alıp Rahway'ye gidecektim. Belki çocuk, onu yumuk ellerine alıp merakla içine bakardı. Her şekilde hayatımdan çıkmış olurdu. Elimden çıkarmanın zor olacağı tek nesne Jimmy Eagleton'ın Osurtan Yastık'ı olacaktı; Bayan Eagleton'a bunun nasıl kullanılacağını öğrenmek için hafta sonu evime götürdüm diyemezdim herhalde, değil mi? Ama bütün icatların nedeni ihtiyaçtır; ben de yarı inanılır bir gerekçe bulabileceğime güveniyordum.

Zamanla evimde başka nesnelerin de çıkabileceğini düşünmedim değil. Bu ihtimali kötü bulduğumu söylersem yalan olur. İnsanlara, artık ebediyen kaybolduğunu sandıkları, önemi olan şeyleri iade edince, bu çok ödüllendirici oluyor. Esprili bir güneş gözlüğü ya da içinde çelik kuruş olan bir küp gibi ufak şeyler bile olsa... gerçekten ödüllendirici oluyor.

Mezuniyet Günü

Janice, Buddy'nin yaşadığı yer için bir türlü doğru ismi bulamıyordu. Evden büyük malikâneden küçüktü: Garaj yolunun başındaki direkte yazılı Harborlights(*) adı da ona uygun değildi. Bu isim Janice'ye New London'da, mönüsünde sadece balık olan bir lokantayı çağrıştırıyordu. Bu nedenle çoğu zaman Buddy'ye "Senin yerine gidelim" demekle yetinirdi; "Senin yerine gidip tenis oynayalım" veya "Senin yerine gidip yüzelim."

Buddy evin öbür tarafındaki havuza doğru yürürken Janice arkasından ona baktı; Aynı sıkıntıyı Buddy'ye ne söyleyeceği konusunda da yaşıyordu. İnsan erkek arkadaşına Buddy(**) demek istemezdi, ama gerçek adı Bruce olduğu için, Janice başka çare bulamamıştı.

Duygularını ifade etmekte zorlanıyordu. Buddy'nin, özellikle de mezuniyet gününde, seni seviyorum, demesini istediğini biliyordu -kuşkusuz ona hediye ettiği gümüş madalyondan (bütçesini sarsmasına rağmen) daha iyi bir armağan olurdu- ama bir türlü bunu yapamıyordu. "Seni seviyorum, Bruce," diyemiyordu. Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın söyleyebildiği en iyi sevgi ifadesi, "Senden çok hoşlanıyorum, Bruce," olurdu. Bu

(*) Liman ışıkları.
(**) Yakın arkadaş.

bile Janice'e bir İngiliz müzikal komedisinden araklanmış bir replik gibi geliyordu.

"Söylediği şeylere aldırmıyorsun, değil mi?" diye sormuştu Buddy, mayosunu giymek için havuza doğru yürümeye başlamadan önce. "Bu yüzden arkada kalmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, sadece birkaç servis daha atmak istiyorum. Ve manzaraya biraz daha bakmak." Evin öyle bir manzarası vardı ki, Janice seyretmeye doyamıyordu. Evin bu tarafından bakınca, güneşte ışıl ışıl parlayan pencereleriyle binaları mavi oyuncaklar gibi duran bütün New York'u görebiliyordunuz. Söz konusu New York olunca insan bu dinginliği ancak uzaktan hissedebilir, diye düşündü Janice.

"Babaannem böyle, işte," diye devam etti Buddy. "Artık onu tanıyorsun. Düşündüğü her şeyi hemen söyler."

"Biliyorum," dedi Janice. Buddy'nin babaannesini severdi; kadın snopluğunu gizlemek için en küçük bir çaba göstermiyordu. Onlar, Connecticut'ın zengin ve köklü ailelerinden Hope'lardı. Kendisiyse, kendi mezuniyet günü -Fairhaven Lisesi- iki hafta sonra kutlanacak olan Janice Gandolewski'ydi. O tarihte Buddy en iyi üç arkadaşıyla birlikte Appalachian Doğa Yürüyüşü'nde olacaktı.

Janice topların bulunduğu sepete döndü; spor ayakkabıları, kot şortu ve tişörtüyle uzun boylu bir kızdı. Her servis atışında ayak parmakları üstünde gerilerek yükselirdi. Güzel olduğunu biliyor, ama kasılmıyordu. Üstelik akıllı olduğunun da farkındaydı. Pek az Fairhaven'li kız akademili oğlanlarla, herkesin sosyal sınıfını bildiği hafta sonu eğlenceleri dışında uzun ilişkiler kurabilmişti. Janice ise, aile otomobilinin tamponuna bağlı bir teneke kutu gibi peşinden gelen *ski* soyadına rağmen bunu başarmış. Buddy adıyla da tanınan Bruce Hope'un kız arkadaşı olarak bu toplumsal mucizeyi yaratmıştı.

Bodrumda video oyunları oynadıktan sonra -diğer arkadaşları hâlâ oradaydılar- yukarı çıkarlarken Buddy'nin babaannesinin sesini duydular.

Babaanne salonda, diğer yetişkinlerle birlikteydi. (Çünkü, aslında bu *onların* partisiydi; çocuklar daha sonra, önce 219 Numaralı Yol üstündeki diskoya gidecekler, oradan da kumsalda mehtap partisi yapacaklardı.)

"O gördüğünüz, soyadı zor söylenen, Janice adındaki kızdı," dedi babaanne ağır işitenlere özgü yüksek sesle. "Ne tatlı kız, değil mi? Taşralıymış. Şu sıralar Bruce'un kız arkadaşı." Janice için tam olarak "Bruce'un gönül eğlencesi" demiyordu, ama ses tonundan bunu ima ettiği belliydi.

Janice omuz silkip doğru stille servis atmaya devam etti. Attığı toplar sert, filenin hemen üstünden geçip, karşı taraftaki servis karşılama kutusuna düşüyordu.

Aslında ikisi de birbirlerinden o kadar çok şey öğrendiler ki, bu da önemli bir şey, diye düşünüyordu Janice. Doğrusu, Buddy'ye bir şey öğretmek pek de zor değildi. En başından beri Janice'ye saygı duymuştu... hatta belki gereğinden fazla. Janice, ona kendisine tapmamasını da öğretmişti. Gençlerin vücutlarını gerektiği gibi besleyebilmek için en iyi koşulları ve zaman lüksünü bulamadıkları düşünülecek olursa, Buddy sevişmesini de iyi biliyordu.

"Elimizden geleni yaptık," dedi Janice ve Buddy son defa onunla gösteriş yapabilsin diye, diğerleriyle beraber yüzmeye karar verdi. Buddy, kendisi Princeton'a, Janice de eyalet üniversitesine gitmeden önce bütün yazı birlikte geçireceklerini sanıyordu, ama Janice aynı fikirde değildi; Appalachia'daki yürüyüşün asıl amacının onları mümkün olduğu kadar sessiz, ama kesin bir şekilde ayırmak olduğunu düşünüyordu. Bu planın arkasındaysa, onlarla tatlı tatlı konuşan babasıyla ona hiç batmayan snopluğuyla babaannenin değil, Buddy'nin annesinin olduğunu düşünüyordu. Kadının tek korkusu (sanki kırışıksız alnına yazılı gibi) soyadına teneke kutu bağlı bu taşralı kızın hamile kalıp oğlunu evlilik tuzağına düşürmesiydi.

"Gerçekten de yanlış olur," diye mırıldanıyordu Janice topları toplayıp sepete koyarken. Arkadaşı Marcy sürekli ona, bu çocukta ne buluyorsun, diye soruyordu. *Buddy*, derken yüzünü ekşitip, soruyor: *Bütün hafta sonu ne yapıyorsunuz? Balıçe partilerine mi katılıyorsunuz? Polo maçlarına mı gidiyorsunuz?*

Aslında birkaç polo maçına gitmişlerdi, çünkü Tom Hope hâlâ ata biniyordu. Buddy, kilo vermediği taktirde bunun Tom'un son yılı olacağını söylemişti. Ama yoğun olarak seviştikleri zamanlar da olmuştu. Son zamanlarda az da olsa Buddy, onu güldürebiliyordu da. Janice, onun tükenmeyen bir mizah anlayışı olduğunu düşünmüyordu, ama onun için yeterliydi. İnce yapılı, dar yüzlü bir oğlan; ilginç ve hiç beklenmedik biçimlerde o zengin şabalak çocuk kalıbını kırabiliyordu. Üstelik, Janice'ye hayrandı; eh, bu da bir kızın özgüveni için fena sayılmazdı doğrusu.

Ama yine de Janice, onun sonsuza kadar doğasının dürtüsüne direnebileceğini sanmıyordu. Otuz beş yaşına geldiğinde, büyük ölçüde sevişme isteğini kaybedecek ve bozuk para koleksiyonu yapacaktı. Ya da babası gibi Koloni Dönemine ait sallanan iskemlelerini yenileme hobisine.

Janice çim yoldan havuza doğru yürürken uzaktan mavi oyuncaklarla dolu gibi görünen şehre bakıyordu. Daha yakından daysa havuzdan gelen bağırma sesleri ve su şapırtıları vardı. Evin içinde Bruce'un annesi, babası ve babaannesi en yakın arkadaşlarıyla oğullarının mezuniyetini kendi usulleriyle, resmi bir çay partisiyle kutluyorlardı. Bu gece çocuklar çıkıp, kendilerine yakışan bir şekilde kutlama yapacaklardı. Alkol ve X(*) olacaktı. Kocaman hoparlörlerden bangır bangır müzik sesleri gelecekti. Kimse Janice'nin çocukluğu boyunca dinlediği country müziği çalmayacaktı, ama bu sorun olmazdı; bunu nerede dinleyebileceğini hâlâ biliyordu.

Janice mezun olduğunda daha küçük bir parti olacaktı, büyük ihtimalle Kay Teyzesi'nin lokantasında. Tabii, gideceği üniversite de o kadar

(*) Bir tür uyuşturucu (ecstasy).

ihtişamlı ve geleneği olan bir yer değildi, ama Janice daha iyi yerlere gelmeye niyetliydi; Bruce'un hayal bile edemeyeceği yerlere gelecekti. Gazeteci olacaktı. Önce üniversite gazetesinde başlayıp ne yöne gidebileceğine bakacaktı. Basamakları tek tek çıkmak gerekiyordu. Merdivende çok basamak vardı. Janice güzelliğinin yanı sıra yetenekliydi de... üstelik gösterişsiz bir özgüveni de vardı. Ne kadar vardı, bilmiyordu, ama öğrenecekti. Talih de önemliydi. Buna bel bağlamaması gerektiğini biliyordu, ama şansın genellikle gençlere göz kırptığının da farkındaydı.

Taş zeminli verandaya gelince dönüp yarım dönümlük çim bahçeye ve tenis kortlarına baktı. Ona çok büyük, çok zengin ve çok *özel* görünüyordu. Ama daha on sekiz yaşında olduğunu bilecek kadar da aklı başındaydı. İleride bir gün, bütün bunların ona çok sıradan görüneceğine inanıyordu... belleğinde kalan haliyle bile. Çok küçüktü. Bu bakış açısı sayesinde, bir taşralı olan, Soyadı Zor Söylenen Janice şimdilik Bruce'un kız arkadaşıydı. Dar yüzü olan ve hiç beklenmedik anlarda onu güldürebilen Buddy. Buddy, ona hiçbir zaman kendini küçük hissettirmemişti; herhalde bunu denediği anda Janice'nin onu terk edeceğini biliyordu.

Havuza ve karşı ucundaki soyunma kabinlerine gitmek için doğruca evin içinden de geçebilirdi, ama şehre son bir kez bakmak için hafifçe soluna döndü. *Bir gün benim şehrim olabilir, buraya evim diyebilirim,* diye düşündü. Sonra aniden tepede muazzam bir parlama oldu, sanki yukarıda bir tanrı aniden fenerini yakmış gibiydi.

İlk başta çok büyük bir şimşeğe benzeyen bu parlaklık Janice'yi ürkütmüştü. Sonra şehrin üstündeki gökyüzünü sessiz bir kırmızılık kapladı. Kan rengi bir parlaklık içinde binalar görünmez oldu. Sonra tekrar ortaya çıktı, ama sanki buzlu camın ardında, hayalet gibi görünüyordu. Bir saniye sonraysa tamamen yok oldular ve her yere fokur fokur kaynayan bir kırmızılık hâkim oldu.

Sessizlik, çıt yoktu.

O sırada Bruce'un annesi verandaya gelip ellerini gözüne siper ederek yanında durdu. Üstünde yeni mavi bir elbise vardı. Çay elbisesi. Birlikte güneydeki kırmızı mantar bulutunun mavi gökyüzünü giderek işgal edişini seyrederken omzu Janice'ye sürtünüyordu. Bulutun kenarlarından çıkan koyu mor renkli duman sonra içeri çekildi. Ateş topunun kırmızılığı gözleri yakacak kadar parlaktı, ama Janice bakmaktan kendini alamıyordu. Gözlerinden aşağıya ılık sular boşaldığı halde başını çeviremiyordu.

"Bu da nesi?" diye sordu Bruce'un annesi. "Eğer reklam falan gibi bir şeyse, çok büyük zevksizlik!"

"Bu bir bomba," dedi Janice. Sesi sanki başka bir yerden geliyor gibiydi. Şimdi de kırmızı mantarın içinde siyah kabarcıklar patlayarak devamlı değişen korkunç şekiller oluştuyordu -önce bir kedi, sonra bir köpek, şimdi bir palyaço- az önce New York'ken şimdi bir eritme fırını haline gelen şeyin kilometrelerce üstünde... "Bir nükleer bomba. Hem de en büyüğünden. O küçük kirli bombalardan değil..."

Şıraak! Janice'nin yanağını birden ateş bastı ve başı sarsılırken her iki gözünden de yaşlar aktı. Bruce'un annesi ona çok sert bir tokat atmıştı.

"Bunun şakasını bile yapma sakın!" diye bağırdı Bruce'un annesi. "Hiç komik bir şey değil!"

Diğerleri de verandaya gelip onlara katıldılar ama Janice onları gölge gibi görüyordu; ya ateş topunun parlaklığı yüzünden görüşü bozulmuştu ya da duman bulutu güneşi örtmüştü. Belki ikisi de.

"Çok... çok büyük bir *ZEVKSİZLİK*!" Her kelimede ses tonu yükselmişti. *Zevksizlik* ise çığlık halinde çıkmıştı.

"Bu bir özel efekt olmalı," dedi birisi. "Mutlaka öyledir, yoksa ses duyar..."

Ama o anda ses onlara kadar geldi. Taş bir kanaldan aşağıya yuvarlanan muazzam bir kaya kütlesi gibi. Evin güney tarafındaki pencerenin camları titrerken, ağaçlardaki kuşlar gruplar halinde havalandılar. Ses

kesilmiyordu. Sonsuza kadar süren bir ses bombası gibiydi. Janice, o anda Bruce'un babaannesini gördü; kadın başı önde, beli bükülmüş halde ağır ağır garaja doğru yürüyordu. Elbisesinin arkasında sağa sola savrulan bir şey vardı; Janice güçlükle bunun babaannenin işitme cihazı olduğunu anladı ama şaşırmamıştı.

"Uyanmak istiyorum!" dedi Janice'nin arkasında duran bir adam kavga eder gibi bir sesle. "Uyanmak istiyorum. Bu kadarı yeter artık!"

Kırmızı bulut, doksan saniye önce New York olan, şimdiki cehennemin tepesinde artık en yüksek noktasına ulaşmıştı, zafer kazanmış bir edayla bu öğleden sonrasının ve daha nice öğleden sonrasının içini yakıp geçen şapkalı bir mantar gibi dikiliyordu.

Sonra bir rüzgâr esmeye başladı. Sıcak bir rüzgârdı. Janice'nin saçlarını havalandırıp gürültüyü daha da iyi duymasına neden oluyordu. Janice, olanları seyrederken tenis toplarına vuruşunu düşünüyordu, art arda, hepsi de o kadar birbirine yakın düşüyordu ki, bir tava alıp, bunları yakalamak mümkündü. Yazması da aşağı yukarı böyleydi. Bu onun yeteneği ya da yeteneğiydi.

Bruce ve arkadaşlarının artık yapamayacakları kampı düşünüyordu. Bu gece gidemeyecekleri diskoyu düşünüyordu. Dinleyemeyecekleri Jay-Z, Beyonce ve The Fray plaklarını düşünüyordu... büyük kayıp sayılmazdı. Babasının kamyonetiyle işten gelirken dinlediği country müziği düşünüyordu. Nedense, bu daha iyiydi. Artık Patsy Cline veya Skeeter Davis'i düşünecek ve belki birazdan gözlerine, (geriye ne kaldıysa) bakmamayı öğretebilecekti.

N.

1. Mektup

28 Mayıs 2008

Sevgili Charlie

Her ne kadar seni son gördüğümde şimdiki yaşımın yarısı kadar olsam da, sana isminle hitap etmek hem tuhaf, hem de çok doğalmış gibi geliyor. O zaman on altı yaşındaydım ve sana fena halde tutulmuştum. (Biliyor muydun? Elbette biliyordun.) Şimdi mutlu bir evliliği, küçük bir oğlu olan bir kadınım; seni hep CNN'deki Tıp Köşesi programında görüyorum. Hâlâ eskiden olduğu (üçümüzün birlikte balık tutmaya veya Freeport'taki The Railroad Sineması'na gittiğimiz günlerdeki) kadar yakışıklısın. (Neredeyse!)

O yaz günleri sanki çok eskilerde kalmış gibi geliyor... sen ve Johnny ayrılmaz ikiliyken, ben de izin verdiğiniz zamanlarda hep peşinizdeydim. Ki, sanırım hak ettiğimden daha sık olmuştur bu. Taziye mektubunu okuyunca o günler geldi aklıma ve nasıl ağladım bilemezsin. Sadece Johnny için değil, üçümüz için de. Sanırım bir de, o günlerde hayatın ne kadar basit ve dolambaçsız oluşuna. Ne güzel günlermiş!

Ölüm ilanını görmüşsündür tabii. "Kaza sonucu ölüm" ifadesi ne çok günahı örtebilir, değil mi? Haberde Johnny'nin ölümünden bir düşme sonucu gerçekleştiğinden söz ediliyor; tabii, düştüğü kesin -hepimizin çok iyi bildiği bir yerde, hatta bana daha geçen Noel'de sorduğu yer- ama kaza falan değildi. Damarlarında yüksek miktarda yatıştırıcı varmış. Onu öldürecek miktarda değilmiş, ama adli tıp uzmanına göre, yönünü şaşırmaya yetecek kadarmış... özellikle de bir parmaklığın üstünden aşağıya bakarken. Buna dayanarak "kazayla ölüm" diyorlar.

Ama ben intihar olduğunu biliyorum.

Üstünde veya evde herhangi bir not bulunamadı, ama Johnny kimseyi üzmemek için böyle yapmış olabilir. Sen de bir doktor olarak psikiyatrlar arasında intihar oranının çok yüksek olduğunu biliyorsun. Hastalarının dertleri sanki bir çeşit asit gibi terapistlerinin ruhsal savunmalarını kemirip yok ediyor. Çoğu durumlarda bu savunmalar etkilenmeyecek kadar sağlamdır. Ama Johnny'nin durumunda? Pek öyle değilmiş... özellikle sıra dışı bir hastası yüzünden. Üstelik hayatının son iki üç ayı içinde pek iyi uyuduğu da yoktu; gözlerinin altında çok kötü, siyah halkalar oluşmuştu. Ayrıca, sık sık randevularını iptal ediyor, uzun otomobil yolculuklarına çıkıyordu. Nereye gittiğini söylemiyordu, ama sanırım ben biliyordum.

Bu da konuyu, mektubu bitirince bakacağını umduğum, ilişikteki kutuya getiriyor. Çok meşgul olduğunu biliyorum, ama -eğer yararı olacaksa- beni o, sürekli çözülen atkuyruğu saçıyla peşinizden hiç ayrılmayan âşık kız olarak düşün.

Johnny hep bağımsız çalışırdı, ama hayatının son dört yılında iki başka "psikiyatrla" çok yakın olmayan bir bağ kurmuştu. Ölümünden sonra son vaka dosyaları (randevularını azalttığı için pek fazla değil) bu doktorlardan birine gitti. Bu dosyalar hep ofisinde bulunurdu. Ama bir gün onun evdeki çalışma odasını temizlerken sana ekte gönderdiğim notları buldum. "N." diye adlandırdığı bir hastasıyla ilgili vaka notları. Daha

önce de Johnny'nin resmi vaka notlarını görmüştüm (meraklı olduğumdan değil, sadece masanın üstünde dosyası açık durduğu için), ama bu hepsinden farklıydı. Her şeyden önce, ofisinde yazılmamıştı, çünkü başlıklı kâğıtta değildi ve diğer resmi notlarında gördüğüm, sayfa altındaki kırmızı GİZLİDİR damgası yoktu. Ayrıca, sayfalarda silik bir yatay çizgi göreceksin. Bu çizgileri evdeki yazıcısı yapıyor.

Ama kutunun ambalajını açtığın zaman göreceğin başka bir şey daha var. Siyah kalemle üstüne BUNU YAKINIZ, diye yazmış. Az kalsın içine bakmadan öyle yapacaktım. Tanrım, ya bunun içinde onun özel olarak sakladığı uyuşturucu veya internetten çıkardığı sapık pornografi varsa, diye korkmuştum. Sonunda Pandora gibi meraklı bir kadın olduğum için merakıma yenildim ve kutuyu açtım. Keşke açmasaydım.

Charlie sanırım ağabeyim bir kitap yazmayı tasarlıyordu, Oliver Sacks tarzında bir şey. Bu notlara bakınca, ağabeyimin odaklandığı konunun saplantılı-zorlantılı davranışları olduğu anlaşılıyor. İntiharını (tabii, intiharsa) da düşününce ister istemez "Doktor, Önce Kendini Tedavi Et" deyişinden mi esinlendi, diye düşünüyorum.

Her şekilde, N.'nin hikâyesini ve ağabeyimin giderek bölük pörçük halde yazılmış notlarını rahatsız edici buldum. Ne kadar mı? Bu yazıyı onun on yıl, benim on dört yıldan beri görmediğim bir arkadaşına göndermeme yetecek kadar. Bu yazının başka kopyası yok. İlk başta, "Belki bu bastırılabilir, ağabeyimin anısını canlı tutacak bir şey olabilir," diye düşünmüştüm.

Ama artık öyle düşünmüyorum. Çünkü bu metin sanki *canlı* gibi, ama iyi bir anlamda değil. Sözü edilen yerleri biliyorum (eminim sen de bazılarını bilirsin; Johnny'nin notlarında N.'nin bahsettiği tarla çocukken gittiğimiz okulun hemen yakınındaki olmalı) ve sayfaları okuduktan sonra gidip bulmak için büyük bir istek duymaya başladım. Metnin rahatsız edici niteliğine rağmen değil, bu niteliği yüzünden... eh, bu da saplantı değilse, başka ne olabilir?

O yeri bulmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Ama Johnny'nin ölümü aklımdan çıkmıyor; nedeni sadece ağabeyim olmasından değil. Ekteki metin de aklımdan çıkmıyor. Lütfen, bunu okur musun? Okuduktan sonra ne düşündüğünü bana söyler misin? Teşekkür ederim, Charlie. Umarım, seni çok meşgul etmiyorumdur. Ve eğer Johnny'nin isteğine saygı duyup onu yakarsan, benden en küçük bir itiraz sesi bile duymazsın.

İyilikler,
Johnny Bonsaint'in "küçük kız kardeşi,"

Sheila Bonsaint LeClaire
964 Lisbon Caddesi
Lewiston, Maine 04240

Not: Sana nasıl tutkundum!

2. Vaka Notları

1 Haziran 2007

N. 48 yaşındaydı, Portland'da büyük bir muhasebe firmasının ortağıydı, boşanmıştı ve iki kızı vardı. Kızlardan biri Kaliforniya'da yüksekli-sansını yapıyordu, diğeri ise burada, Maine'deki bir üniversitede birinci sınıf öğrencisiydi. Eski karısıyla ilişkilerini "mesafeli, ama dostça" olarak tanımlıyordu.

"48 yaşından daha yaşlı gösterdiğimi biliyorum," dedi. "Bunun nedeni bir süredir düzenli uyuyamamam. Ambien adlı uyku ilacını denedim, sonra o yeşil olanları denedim, ama sadece beni sersemletiyorlar."

Ne kadar zamandan beri uykusuzluk çektiğini sorduğum zaman hiç düşünmeden cevap verdi.

"On aydır."

Bana geliş nedeni insomnia, yani uyuma sorunu mu, diye sordum. Gözlerini tavana dikip gülümsedi. Çoğu hastam, en azından ilk vizitede, koltukta oturmayı tercih ederdi -bir kadın hastam kanepede yatmanın kendisini karikatürlerdeki nörotik tipler gibi hissettirdiğini söylemişti- ama N. doğruca kanepeye gitti. Ellerini göğsünde kenetledi ve uzandı.

"Sanırım, ikimiz de nedenin bu olmadığını biliyoruz," dedi.

Ne demek istediğini sordum.

"Eğer tek derdim gözlerimin altındaki torbalardan kurtulmak olsaydı ya bir estetik cerraha ya da aile doktorumuza giderdim -bu arada bana sizi tavsiye eden odur, sizin çok başarılı olduğunuzu söyledi- ve bana Ambien'den veya o yeşil haplardan daha kuvvetli bir şey vermesini isterdim; daha kuvvetli uyku ilaçları vardır herhalde, değil mi?"

Buna cevap vermedim.

"Anladığım kadarıyla insomnia hep başka bir sorunun belirtisiymiş."

Ona her zaman öyle olmadığını, ama çoğu durumda bunun doğru olduğunu söyledim. Başka bir sorun varsa, insomnia'nın tek belirti olmadığını da ekledim.

"Başka sorunlarım da var," dedi. "Tonlarca. Örneğin, ayakkabılarıma bakar mısınız?"

Ayakkabılarına baktım. Bağcıklı ayakkabılar. Soldaki tepeden bağlanmıştı, ama sağdaki en alttan bağlıydı. Ona bunu ilginç bulduğumu söyledim.

"Öyle," dedi. "Lisedeyken kızlar bir oğlanla sürekli çıkıyorlarsa spor ayakkabılarını alttan bağlarlardı. Ya da beğendikleri bir oğlan varsa ve onunla devamlı çıkmayı kendileri istedikleri zaman."

Gerginliğini biraz azaltmak ümidiyle, devamlı çıktığı biri var mı, diye sordum. Kenetlenmiş ellerindeki yumruklarının bembeyaz oluşu gerginliğini gösteriyordu. Ama buna hiç gülmedi. Gülümsediği bile yoktu.

"Birisiyle devamlı çıkma yaşını biraz geçtim," dedi. "Ama istediğim bir şey var."

Bir an düşündü.

"Her iki ayakkabımı da alttan bağlamayı denedim. Yararı olmadı. Ama biri alttan, diğeri üstten olunca kendimi iyi hissettim." Kenetli ellerini çözüp başparmağıyla işaret parmağını neredeyse birleştirecek kadar yaklaştırdı. "Şu kadarcık."

İstediği şeyin ne olduğunu sordum.

"Kendimi tekrar iyi hissetmek. Ama insanın ayakkabılarını lisedeki modaya göre bağlayarak kendini iyi hissetmeye çalışması çılgınca değil mi? Kaçık insanlar da yardım istemelidirler. Eğer bir damla akılları kalmışsa -ki, övünmek gibi olmasın, ama ben öyleyim- bunu bilirler. İşte ben de buradayım."

Ellerini tekrar kavuşturup, bana hem meydan okuyordu, hem de korku dolu gözlerle bakıyordu. Bakışında biraz da rahatlama olduğunu fark ettim. Uykusuz gecelerinde yattığı yerde bir psikiyatra gidip aklını kaçırmaktan korktuğunu nasıl anlatacağını hayal edip durdum, anlattıktan sonraysa ben ne çığlık atarak odadan kaçtım ne de beyaz önlüklü adamları çağırdım. Bazı hastalarım yan odada ellerinde ağlar ve deli ceketleriyle bekleyen yardımcılarım olduğunu düşünürlerdi.

Bana son günlerde akıl karışıklığı yaşadığı anlardan örnek vermesini isteyince omuz silkti.

"Her zamanki OKB(*) saçmalıkları işte. Bunun gibi şeyleri yüzlerce kez duymuşsunuzdur. Buraya gelmemin asıl nedeni geçen ağustosta olanlar.

(*) Obsesit Kompulsif Bozukluk: Saplantılı-zorlantılı bozukluk.

Belki beni hipnotize ederek unutmamı sağlayabilirsiniz, diye düşündüm." Ümitle bana bakıyordu.

Ona, her ne kadar hiçbir şey imkânsız değilse de, hipnotizmanın hafızayı bloke etmekten çok, onu canlandırmaya yarayacağını söyledim.

"Öyle mi?" dedi. "Bunu bilmiyordum. Hay aksi." Gözlerini yine tavana dikti. Yüzünün yanındaki kaslar seğirince bir şey daha söylemek istediğini anladım. "Bu durum tehlikeli olabilir." Durdu, ama geçici olarak sustuğu belliydi; çene kasları bir gevşeyip, bir gerildi. "Bendeki bozukluk çok tehlikeli olabilir." Yine sustu. "Benim için." Bir daha sustu. "Başkaları için de tehlikeli olabilir."

Her terapi seansında bir dizi seçenek vardır; hiçbir işaret levhası olmadan ayrılan yollara benzer. Ona bu anda *neyin* tehlikeli olduğunu sorabilirdim, ama bu yolu seçmedim. Bunun yerine ne gibi OKB saçmalıklarından söz ettiğini sordum. Ayakkabısının tekini alttan, diğerini üstten bağlamasından başka. Aslında bu da iyi bir örnek, ama bunu söylemedim.

"Hepsini biliyorsunuz," dedi ve beni biraz huzursuz eden hınzır bir bakış fırlattı. Belli etmedim; beni huzursuz eden ilk hastam o değildi. Psikiyatrlar mağara kâşifleri gibidirler. Hangi mağara kâşifine sorsanız size mağaraların yarasalarla ve böceklerle dolu olduğunu söyler. Sevimsiz yaratıklardır, ama zararsızdırlar.

Yine de bana anlatmasını istedim ve birbirimizi daha yeni tanımakta olduğumuzu unutmamasını.

"Henüz devamlı çıkmaya başlamadık, öyle mi?"

Evet, dedim, henüz başlamadık.

"O halde, bir an önce başlasak iyi olur," dedim. "Çünkü şu anda Turuncu Alarm durumundayım, Doktor Bonsaint. Kırmızı Alarm'a geçmek üzereyim."

Birtakım şeyleri sayma merakı var mı, diye sordum.

"Elbette var," dedi. "*New York Times*'ın çapraz bulmacalarında kaç tane ipucu verildiğini, pazar günleri iki kere sayarım, çünkü bulmacalar

daha büyüktür ve iki defa kontrol etmek iyi olur. Hatta gereklidir. Kendi adımlarımı sayarım. Telefonda birisini aradığım zaman zilin kaç kere çaldığını. İş günlerinde yemeklerimi Colonial Diner lokantasında yerim. ofisimden üç blok ötede olduğu için; oraya giderken gördüğüm bütün siyah ayakkabıları sayarım. Ofise dönerken de kahverengi ayakkabıları sayarım. Bir kere kırmızıları saymayı denedim, ama saçma oldu. Kırmızı ayakkabıyı sadece kadınlar giyiyor, onlar da çok az. Gündüzleri giyen yok. Sadece üç çift sayabildim, bunun üzerine tekrar Colonial'a dönüp bir daha saymaya başladım, ama bu defa kahverengi ayakkabıları."

Tatmin olabilmesi için belli bir sayıda ayakkabı sayması gerekip gerekmediğini sordum.

"Otuz yetiyor," dedi. "On beş çift. Çoğu zaman bu sayıyı bulmakta zorlanıyorum."

Peki, neden belli bir sayıyı tutturmak önemli?

Bir an düşündükten sonra bana baktı. "Size 'bilirsiniz işte' desem bana neyi bilmeniz gerektiğini soracak mısınız? Yani, daha önce de o tip vakalarla uğraştınız, ben de bununla ilgili kapsamlı bir araştırma yaptım... hem kafamda, hem de internette. O halde, hemen konuya gelemez miyiz?"

Ona bu tip insanların "hedef sayı" diye bilinen sayıya ulaşmanın düzeni sağlamak için gerekli olduğuna inandığını söyledim. Dünyanın kendi ekseni etrafında dönmeye devam etmesini sağlamak gibi.

Bunu yeterli bulup, başını salladı ve o anda baraj kapakları açılıverdi.

"Bir gün ofise dönerken sayım yapıyordum ve bacağı dizinin altından kesilmiş bir adamın yanından geçtim. Çotuğunu bir çorapla kapatmış, koltuk değneğiyle yürüyordu. Kahverengi bir ayakkabı giyiyor olsaydı, sorun olmayacaktı. Çünkü ben dönüş yolundaydım, ama ayakkabısı siyahtı. Bu olay benim bütün günümü mahvetti ve o gece hiç uyuyamadım. Çünkü tek sayılar uğursuzluktur." Başının kenarına vurdu. "En azından burada uğursuzluktur. Beynimin akılcı yanı bunun saçmalık olduğunun

farkında, ama diğer yanı kesinlikle öyle olmadığını biliyor ve hâkim olan taraf da orası. O gün hiç de uğursuzluk yaşamadığımı, hatta, çok iyi bir şey olup bizi çok endişelendiren bir vergi denetiminin hiçbir nedeni yokken iptal edildiğini söylesem, bu takıntının kaybolacağını düşünürsünüz, değil mi? Ama öyle olmadı. O gün otuz sekiz yerine otuz yedi ayakkabı saymıştım; dünyanın sonu gelmeyince beynimin o takıntılı yanı, bunun nedeni olarak otuzdan fazla ayakkabı saydığımı söyledi. Hatta otuzun çok üstünde saymıştım."

"Bulaşık makinesini doldururken tabakları sayarım. Eğer ondan fazla çift sayıda tabak varsa, her şey yolunda demektir. Yoksa, doğru sayıyı bulmak için temiz tabakları da eklerim. Aynı şey çatallarla kaşıklar için de geçerlidir. Bulaşık makinesinin çatal, kaşık sepetinde en az on iki parça olmalıdır. Bu da, artık yalnız yaşadığım için temiz olanları da eklemem anlamına gelir."

Ya bıçaklar, diye sorunca hemen başını "hayır" anlamında salladı.

"Bıçak kesinlikle olmaz. Bulaşık makinesinde bıçak olmaz."

Neden olmadığını sorduğum zaman bilmediğini söyledi. Kısa bir sessizlikten sonra, bana suçluluk içinde yan gözle baktı. "Bıçakları her zaman elde yıkarım."

Makinenin çatal kaşık sepetinde bıçak olursa, dünyanın düzeni bozulur herhalde, dedim.

"Hayır!" diye karşı çıktı. "Anladığınız şeyler var, Doktor Bonsaint, ama *tamamen* anlamıyorsunuz."

O halde, bana yardım etmelisiniz, dedim.

"Dünyanın düzeni zaten bozulmuş. Geçen yaz Ackerman Tarlası'na gittiğim zaman o düzeni *ben* bozdum. Ama bilmiyordum. O zaman bilmiyordum."

Ama şimdi biliyor musunuz, diye sordum.

"Evet. Her şeyi değil, ama yeterince."

Ona bozulan şeyleri düzeltmeye mi, yoksa durumun daha kötüye gitmesini önlemeye mi çalıştığını sordum.

Yüzüne tarifi imkânsız bir rahatlama ifadesi yerleşti ve bütün kasları gevşedi. Uzun zamandır kelimelere dökülmesi gereken bir şey nihayet yüksek sesle söylenmişti. İşte ben böyle anlar için yaşıyordum. Bir tedavi söz konusu değildi, henüz bundan çok uzaktım, ama o an için N. biraz rahatlamıştı. Bunu beklediğini hiç sanmıyordum. Çoğu hastam beklemezdi.

"Düzeltemem," dedi fısıltı halinde bir sesle. "Ama o şeylerin daha çok bozulmasına engel olabilirdim. Evet. Zaten oluyordum."

Yine o yolların ayrıldığı noktalardan birine geldim. Ona geçen yaz -herhalde ağustos ayıydı- Ackerman Tarlası'nda ne olduğunu sorabilirdim, ama sonra bunun için çok erken olduğunu düşündüm. Bu apseli dişin köklerini biraz daha gevşetmek daha iyi olurdu. Üstelik bu iltihaplanmanın bu kadar yakın bir geçmişte başlamış olabileceğinden de kuşkuluydum. Büyük ihtimalle geçen yaz yaşadığı şey ateşlemiş olmalıydı.

Diğer belirtileri de anlatır mısınız, dedim.

Bir kahkaha attı. "Bunu anlatmam bütün gün sürer, oysa sadece..." Bileğindeki saate baktı. "...yirmi iki dakikamız kalmış. Yirmi iki de hiç fena sayılmaz, bu arada."

Çift sayı olduğu için mi, diye sordum.

Cevabı belli olan bir şey için zaman harcadığımı ima edercesine başını salladı.

"Benim... sizin ifadenizle, belirtilerim, kümeler halindedir." Şimdi tekrar tavana baktı. "Bu kümelerden üç tane var. İçimden dışarı çıkıyor... mantıklı tarafımdan... kayalar gibi... of Tanrım... o iğrenç tarladaki boktan kayalar gibi..."

Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü. Önce bunun farkında değildi; elleri kenetli, gözleri hâlâ tavana dikilmişti. Ama sonra yanındaki sehpada sekreterim Sandy'nin hiç eksik etmediği kâğıt mendil kutusuna

uzandı. İki tane çekip yanaklarını sildikten sonra bunları buruşturup, tekrar kenetlediği parmakları arasında tuttu.

"Üç tane küme var," diye anlatmaya devam etti titrek bir sesle. "Birincisi saymak. Önemli sayılır, ama dokunmak kadar önemli değildi. Dokunmam gereken belli şeyler vardı. Örneğin, gazocakları... Sabah evden çıkmadan veya gece yatmadan önce kapalı olduklarını, düğmelerin hepsinin dik vaziyette olduklarından kesinlikle emin olmak için onlara dokunmam gerekiyordu. Ve tabii, fırının ön kapağı. Sonra evden veya ofisten çıkmadan önce elektrik düğmelerine dokunmaya başladım. Hızla ve iki kere dokunuyordum. Otomobilime binmeden önce tepesine dört kere vuruyordum. Gideceğim yere varınca da altı kere. Dört fena bir sayı değil, altı da idare eder, ama on kere... on kere vurmak sanki..." Az önce kurulayamadığı tek bir gözyaşı kıvrılarak kulağına doğru indi.

Hayallerinin kızıyla devamlı çıkmak gibi bir şey mi, diye sordum.

Güldü. Çok hoş, bitkin bir gülüşü vardı, sabahları yataktan çıkmakta zorlanan birinin gülüşünü andırıyordu.

"Doğru," dedi. "Ve o kız da ayakkabısını alttan bağladığı için herkes bunu biliyor."

Başka şeylere de dokunuyor musunuz, diye sordum. Cevabını bildiğim halde sordum. Bu meslekte geçirdiğim beş yıl boyunca N.'ninki gibi birçok vakayla karşılaşmıştım. Bazen bu şanssız insanları, yırtıcı kuşlar tarafından ölene kadar gagalanan kadınlara ve erkeklere benzetiyordum. Bu kuşlar gözle görünmezler -en azından hem iyi, hem de şanslı bir psikiyatr onların üstüne ışık tutana kadar- ama yine de gerçektirler. İşin şaşılacak yanı, birçok OKB hastasının bu durumlarına rağmen hiçbir şey yokmuşçasına üretken bir hayat sürdürebilmeleri. Çalışırlar, yemek yerler (çoğu zaman ya çok az ya çok fazla), sinemaya giderler, sevgilileriyle veya eşleriyle sevişirler ve onca zaman o kuşlar hep oradadır, üstlerine tünemiş, minik parçalar halinde etlerini koparırlar.

"Çok fazla şeye dokunuyorum," dedi ve yine bitkin ve hoş gülümsemesiyle tavana bakıyordu. "Aklınıza gelebilecek her şeye dokunuyorum."

O halde saymak önemli, dedim, ama dokunmak daha önemli. Dokunmaktan daha önemli ne var?

"Yerleştirme," dedi ve aniden titremeye başladı, yağmurda ve soğukta kalmış bir köpek gibi. "Of, Tanrım."

Birden doğrulup bacaklarını kanepenin kenarından sarkıttı. Yanındaki sehpanın üstünde kâğıt mendil kutusundan başka, bir de içinde çiçek olan bir vazo vardı. Hızlı hareketlerle vazoyla mendil kutusunu birbirine çapraz duracak biçime getirdi. Sonra vazodan iki tane lale alıp saplarını üst üste gelecek şekilde yatırarak, çiçeklerin birini mendil kutusuna diğerini de vazoya değecek pozisyona soktu.

"Şimdi daha güvenli oldu," dedi. Bir anlık bir tereddütten sonra sanki düşündüğü şeyin doğru olduğunu onaylar gibi başını salladı. "Dünyayı koruyor." Yine bir tereddüt. "Şimdilik."

Belli etmeden saatime bakıyordum. Zaman dolmuş, bir gün için epey yol almıştık.

"Gelecek hafta," dedim. "Aynı saatte, aynı yerde." Bazen bu durumda bir espri de yapardım, ama N.'ye değil. Onun bu görüşmelere devam etmesi gerekiyordu, o da bunu biliyordu.

"Sihirli bir tedavi yok yani, değil mi?" diye sordu. Bu kez gülümsemesi insanın içini acıtıyordu.

Ona kendisini daha iyi hissedebileceğini bir de Ambien ve o yeşil hapları çöpe atmasını söyledim. (Böyle pozitif telkinlerin hiç zararı olmaz, bütün psikiyatrlar bunu bilir.) Eğer geceleri işe yaramıyorlarsa, yaptıkları tek şeyin uyanık olması gereken saatlerde ona zarar vermek olduğunu belirttim. Otoyolda uyuyakalması hiçbir sorununu halletmezdi.

"Doğru," dedi. "Sanırım, haklısınız. Doktor, sorunun kökündeki nedeni hiç konuşmadık. Ne olduğunu biliyorum..."

Gelecek hafta o konuyla ilgili konuşacağız dedim. Bu arada da bir çizelge oluşturmasını istedim, üç bölümü olacak: sayma, dokunma ve yerleştirme. Bunu yapar mısın, diye sordum.

"Evet," dedi.

Sıradan bir konudan bahsediyormuşuz gibi intihar eğilimli olup olmadığını sordum.

"Bunu aklımdan geçirmedim değil, ama yapmam gereken çok şey vardı."

Bu cevap ilginç olduğu kadar da endişe vericiydi.

Ona kartımı verip, eğer intihar fikri cazip gelmeye başlarsa hemen beni aramasını söyledim, zamanın hiç de önemli olmadığını belirttim. Peki, dedi. Ama bütün hastalar böyle derlerdi.

Kapıya geldiğimizde elimi omzuna koyup, bu arada, hayatın tadını çıkarmaya bakın, dedim.

Solgun ve artık gülümsemeyen bir yüzle bana baktı. Kuşların didik didik ettiği bir adam. "Arthur Machen'in yazdığı *Büyük Tanrı Pan* kitabını okudunuz mu?"

Hayır, dedim.

"Bugüne kadar yazılmış en dehşet verici hikâyedir," dedi. "Kitaptaki karakterlerden biri, 'şehvet her zaman baskındır' der. Ama kastettiği şey şehvet değil dürtülerdir."

Paxil mi vereyim? Yoksa Prozac mı? Ama bu ilginç hastamı daha yakından tanıyana kadar ikisini de vermeyeceğim.

7 Haziran 2007

14 Haziran 2007

28 Haziran 2007

Tahmin ettiğim gibi, N. ertesi haftaki seansımıza ödevini yapmış olarak geldi. Bu dünyada güvenemeyeceğiniz pek çok şey, bel bağlayamayacağınız

pek çok insan vardır, ama OKB hastaları ölüm döşeğinde değilseler, her zaman verilen görevleri eksiksiz yaparlar.

Çizelgeleri bir bakıma gülünç, bir bakıma acıklı, bir bakıma da düpedüz korkunçtu. Adam sonuçta bir muhasebeci, kanepeye geçmeden önce bana uzattığı dosyanın içindekileri yazmak için muhasebe programlarından birini kullanmış olmalı, diye düşündüm. Sütunlu tablolar halinde. Ama yatırımlar ve nakit akışı yerine bu çizelgelerde N.'nin takıntılarının karmaşık dünyası vardı. Üstteki iki sayfanın başlığı **SAYMA**; sonraki iki sayfanın **DOKUNMA**; son altı sayfanın başlığıysa **YERLEŞTİRME**. Sayfaları şöyle bir tararken, bu adam başka etkinlikleri için nasıl zaman bulabiliyor, diye anlamakta zorluk çekiyordum. Ne var ki, OKB hastaları daima bir yolunu bulurlardı. Görünmez kuşlar düşüncesi yine aklıma geliyor; N.'nin üstüne tünemişler, vücudundan minik kanlı et parçaları koparıyorlardı.

Başımı kaldırdığımda N. yine elleri göğsünde sımsıkı kenetlenmiş halde kanepeye uzanmıştı. Sehpadaki vazoyla mendil kutusunu da yine çapraz pozisyona getirmişti. Bugün çiçek olarak beyaz zambaklar vardı. Çiçekleri o şekilde masaya yatırılmış görünce aklıma cenazeler geldi.

"Lütfen, bunları tekrar vazoya koymamı istemeyin," dedi özür diler gibi, ama kararlı bir sesle. "Gitmeden önce eski haline getiririm."

Ona, hiç öyle bir niyetim olmadığını söyledim. Çizelgeleri göstererek, bu kadar profesyonelce yapıldığı için onu tebrik ettim. Omzunu silkti. Sonra ona bu çizelgelerin genel durumu mu, yoksa sadece geçen haftayı mı gösterdiğini sordum.

"Sadece geçen haftayı," dedi. Sanki bu konu onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi. Herhalde ilgilendirmiyordu. Kuşlar tarafından didiklenerek ölmekte olan birine geçen yılın, hatta geçen haftanın bile sıkıntıları önemli gelmeyebilir; aklında sadece bugün vardır. Ve Tanrı yardımcısı olsun, gelecek vardır.

"Burada iki, üç bin madde var," dedim.

"Onlara olay, deyin. Ben öyle diyorum. Altı yüz dört sayma olayı, sekiz yüz yetmiş sekiz dokunma olayı ve iki bin iki yüz kırk altı yerleştirme olayı var. Dikkat ederseniz hepsi çift sayılar. Toplam üç bin yedi yüz yirmi sekiz ediyor; bu da çift sayı. Toplamdaki sayıları birbiriyle toplayacak olursanız -3 7 2 8- yirmi eder, o da çift sayı. İyi bir sayı." Bunu doğrular gibi başını salladı. "3728'i ikiye bölün, bin sekiz yüz altmış dört çıkar. 1864 sayısını toplayınca çok kuvvetli bir tek sayı olan on dokuz çıkıyor. Hem kuvvetli, hem de *kötü*." Bunu söylerken titriyordu.

"Çok yorgun olmalısınız," dedim.

Buna sözlü cevap vermediği gibi başını da sallamadı, ama yine de bir karşılık verdi. Gözlerinden kulaklarına doğru yaşlar süzüldü. Onun çektiği sıkıntıyı çoğaltmak istemiyordum, ama bir gerçek gözüme çarpıyordu: eğer bu çalışmaya bir an önce başlamazsak, kız kardeşim Sheila'nın dediği gibi, kıvırtmadan hemen işe koyulmazsak, N. bu çalışmayı kaldıramayabilirdi. Daha şimdiden görünüşünde bir çözülme görebiliyordum (gömleği buruşuk, baştan savma tıraş olmuş, saçı biçimsiz bir şekilde uzamıştı) ve işyerindeki arkadaşlarına onu soracak olursam, eminim birbirlerine kaçamak bakışlar atarak çok şey anlatmış olacaklardı. Bu sütunlu çizelgeler çok iyi hazırlanmış, ama N.'nin gücünün giderek tükendiği belli oluyordu. Doğruca meselenin özüne inmekten başka çare göremiyordum. O öze inene kadar da hiçbir yatıştırıcı yoktu ne Paxil, ne de Prozac.

Geçen ağustosta neler olduğunu anlatmaya hazır mısın, diye sordum.

"Evet," dedi. "Buraya bunun için geldim." Kutudan birkaç mendil alıp yanaklarını sildi. Bitkin bir hali vardı. "Ama, doktor, emin misiniz?"

Daha önce hiçbir hastam bana böyle bir soru sormamış ya da benimle bu kadar anlayışlı bir ses tonuyla konuşmamıştı. Ama ona, evet, dedim, eminim. Benim işimin ona yardım etmek olduğunu, bunu yapabilmem için onun da kendi kendine yardımcı olması gerektiğini ekledim.

"Sonunda benim gibi olabilirsiniz bundan emin misiniz? Çünkü bu mümkün. Ben kayboldum, ama sanırım... umarım, boğulan bir insan gibi paniğe kapılmış ve beni kurtarmak isteyen kişiyi de dibe çekecek hale gelmemişimdir."

Pek anlayamadım, dedim.

"Bütün bunlar belki sadece kafamın içinde olabilir, diye buraya geldim," dedi ve sanki kafasının nerede olduğunu gösterir gibi başına vurdu. "Ama olmayabilir de. Emin değilim. Kayboldum, derken bunu kastettim. Eğer bu iş beynimden kaynaklanmıyorsa -eğer Ackerman Tarlası'nda gördüğüm ve hissettiğim şey gerçekse- o zaman bir çeşit enfeksiyon taşıyorum anlamına gelir. Ve bunu size bulaştırabilirim."

Ackerman Tarlası. Her ne kadar bütün konuşmalar teybe kaydediliyorsa da, bunu not ediyordum. Çocukken kız kardeşimle birlikte Androscoggin Nehri yakasında bulunan Harlow kasabasındaki Ackerman Okulu'na giderdik. Buraya da uzak değildir; olsa olsa elli kilometrelik mesafede.

Ona tehlikeyi göze aldığımı söyledim ve sonunda -biraz daha pozitif telkin yaparak- ikimizin de iyi olacağını ekledim.

Kof bir kahkaha çıkardı. "Ne iyi olurdu."

"Bana Ackerman Tarlası'nı biraz anlatır mısınız?"

İç geçirip anlatmaya başladı. "Motton'dadır. Androscoggin'in doğu tarafında."

Motton. Chester's Mill'den bir sonraki kasaba. Annemiz Motton'daki Boy Hill Çiftliği'nden süt ve yumurta alırdı. N.'nin bahsettiği yer çocukluğumun geçtiği çiftlik evinden en fazla on kilometre uzaklıkta. Neredeyse, bildiğim bir yer, diyecek gibi oldum.

Demedim, ama bana sanki düşündüğüm şeyi anlamış gibi dikkatle baktı. Belki de anlamıştır. Telepatiye pek inanmam, ama tamamen de yoktur, diyemem.

"Oraya hiç gitmeyin, doktor," dedi. "Aramaya bile kalkmayın. Bana söz verin."

Söz verdim. Aslında Maine'in o harap haldeki kesimine on beş yıldan beri gitmemiştim. Mesafe olarak yakın, ama arzu olarak uzak bir yer. Thomas Wolfe başyapıtı olan eserine *You Can't Go Home Again*(*) adını verirken bir genelleme yapmıştı. Tabii, bu herkes için geçerli değildir (kız kardeşim Sheila sık sık oraya gider; okul arkadaşlarıyla hâlâ görüşmeye devam ederdi), ama benim için geçerlidir. Herhalde ben kendi kitabıma *Yuvama Dönmeyeceğim* adını verirdim. Aklımda kalan şeyler sadece oyun bahçesinde her istediklerini yapan tavşan dudaklı zorbalar, camsız pencereleriyle boş evler, hurda otomobiller ve her zaman karga sürüleriyle dolu, soğuk ve mavi bir gökyüzü.

"Pekâlâ," dedi N. ve dişlerini kenetledi. Ama bunu saldırganlık anlamında yapmamıştı, bundan emindim; daha çok, birazdan onu ertesi gün sızılar içinde bırakacak kadar ağır bir şeyi kaldırmaya hazırlanan birinin ifadesi vardı. "Çok iyi anlatabilecek miyim, bilmiyorum, ama elimden geleni yapacağım. Burada unutulmaması gereken şey, ağustos ayındaki o güne kadar OKB'ye en yakın sayılabilecek davranışım, işe gitmeden önce tekrar banyoya gidip burun kıllarımı kesmiş miyim, diye kontrol etmek olurdu."

Belki bu doğrudur; ama doğru olmama ihtimali daha fazla. Konunun üstüne gitmiyordum. Bunun yerine bana o gün neler olduğunu anlatmasını istiyordum. O da anlatıyordu.

Bunu izleyen üç seans boyunca da anlattı. Bu seansların ikincisinde, 15 Haziran'dakinde bana bir takvim getirdi. Deyim yerindeyse, Bir Numaralı Delil.

(*) Yuvana Dönemezsin

3. N.'nin Hikâyesi

Mesleğim muhasebecilik, ama ilgi alanım fotoğrafçılıktı. Boşandıktan ve çocuklarım büyüdükten sonra -ki, bu da boşanmanın farklı bir biçimidir, ama aynı derecede acı verir- çoğu hafta sonumu çevrede Nikon'umla manzara fotoğrafları çekerek geçirdim. Bu profesyonel bir fotoğraf makinesiydi dijital değildi. Her yılın sonuna doğru en iyilerinden on iki fotoğraf seçip, bunlardan bir takvim yapardım. Freeport'ta The Windhover Press adında bir basımevi vardır; biraz pahalı da olsa çok iyi iş çıkarırlar. Bastırdığım takvimleri Noel'de arkadaşlarıma ve işyerindeki tanıdıklarıma veririm. Birkaç müşterime de verdiğim olurdu, ama çok fazla değil. Beş altı haneli tutarlarla fatura edilen müşteriler daha çok gümüş çerçeve içindeki hediyeler beklerler. Bense her zaman iyi bir manzara fotoğrafını tercih ederdim. Elimde Ackerman Tarlası'nın hiç fotoğrafı yok. Birkaç kez çektim, ama hiçbiri çıkmadı. Daha sonra bir dijital fotoğraf makinesi ödünç aldım. Fotoğraflar çıkmadığı gibi fotoğraf makinesinde kullanılmaz hale geldi. Ödünç aldığım arkadaşıma yeni bir fotoğraf makinesi almak zorunda kaldım. Bunun bir önemi yoktu. O aşamaya geldiğimde zaten *o* yerin çekmiş olduğum bütün fotoğraflarını yok etmiş olurdum. Tabii, *o* buna izin verseydi.

("O" diyerek kimi kastettiğini sordum. N. bu soruyu duymazlıktan geldi.)

Maine ve New Hampshire'ın her tarafına gidip fotoğraf çektim, ama daha çok kendi çevremde kalmayı seviyordum. Şu anda Castle Rock'ta, tam olarak View'de yaşıyorum, ama benim de çocukluğum sizin gibi Harlow'da geçti. Bu kadar şaşırmayın, doktor, aile doktorum adınızı verdikten sonra Google'da sizi araştırdım. Son zamanlarda herkes birilerini Google'da araştırıyor zaten, değil mi?

Her neyse, merkezi Maine'in o kısımları en iyi çalışmalarımı yaptığım yerler: Harlow, Motton, Chester's Mill, St. Ives, Castle-St.-Ives, Canton,

Lisbon Falls. Yani, ihtişamlı Androscoggin Nehri'nin iki yakası boyunca her yer. Bu resimler bir şekilde... sanki daha *gerçek* görünür. 2005 takvimi bunun iyi bir örneğidir. Size bir tane getireyim, kendiniz karar verin. Ocaktan nisana, eylülden de aralıka kadar bütün resimlerim evime yakın yerlerde çekildi. Mayıs ağustos arasıysa... dur bakayım... Old Orchard Beach... Pemnaquid Point, tabii, deniz feneri... Harrison State Park... ve Bar Harbor'daki Thunder Hole. Thunder Hole'de gerçekten bir yerlere varabildiğimi sanıp heyecanlanmıştım, ama sonra prova baskılarını gördüğüm zaman acı gerçek tepeme çöktü. Hepsi klişeleşmiş turistik fotoğraflardı. Kompozisyon iyiydi, ama ne olmuş yani, öyle değil mi? Hangi üç paralık turistik takvimine baksanız iyi kompozisyon vardır.

Bir amatör olarak fikrimi ister misiniz? Bençe fotoğrafçılık çoğu insanın düşündüğünden daha fazla sanata girer. İnsan normal olarak şöyle düşünebilir; eğer kompozisyon gözün varsa ve herhangi bir fotoğrafçılık dersinde öğrettikleri birkaç teknik beceri edinmişsen, güzel bir yer fotoğrafının diğerlerinden pek farkı olmaz... özellikle de sadece manzara fotoğrafları çekiyorsan. Harlow, Maine veya Sarasota, Florida... yeter ki doğru filtren olsun, fotoğraf makinesini doğru tut ve deklanşöre bas. Ne var ki, iş böyle değil. Fotoğrafçılıkta da, tıpkı yağlıboya resimde, hikâye veya şiir yazmada olduğu gibi, yerin çok önemi vardır. Nedenini bilmiyorum, ama...

(Uzun bir sessizlik.)

Aslında biliyorum. Çünkü, benim gibi bir amatör de olsa sanatçı, yarattığı şeylere ruhunu da katar. Bazı insanlar için, serseri ruhlu olanlar için bu ruh her yere taşınabilir. Ama benim durumumda bu ruh Bar Harbor'a kadar bile gidemedi. Ama Androscoggin kıyıları boyunca çektiğim fotoğraflar... bana hitap ediyor. Başkalarına da hitap ediyor. Basımevinde benim işimi yapan adam bu fotoğrafları New York dışında, kitap halinde basacak birilerini bulabileceğimi söyledi, böylece takvimlerim için kendim

para ödeyeceğime, para kazanabilirdim. Ama böyle bir şey hiç ilgimi çekmedi. Bana, ne bileyim, çok aleni mi geldi, diyeyim? Kendini beğenmişlik mi? Bilmiyorum, öyle bir şey işte. Bu takvimler arkadaşlar arasında kalan küçük şeyler. Üstelik benim bir işim vardı zaten. Sayılarla boğuşmak hoşuma gidiyordu. Ama bu hobim olmasa hayatım kesinlikle daha sönük geçerdi. Birkaç arkadaşımın takvimlerimi oturma odalarına veya mutfaklarına astıklarını bilmem bana yetiyordu. İşin tuhaf yanı, Ackerman Tarlası'nda çektiklerimden sonra, fazla fotoğraf çekmiş olmamam. Galiba hayatımın o kısmı sona erdi ve geride bir çukur kaldı. İçinde sanki bir rüzgâr yolu varmış gibi, geceleri ıslık çalıyordu. Artık orada olmayan şeyin boşluğunu doldurmaya çalışan bir rüzgâr. Bazen hayatın acıklı bir iş olduğunu düşünüyorum, doktor. Gerçekten öyle.

Geçen ağustosta yaptığım gezilerin birinde, Motton'da daha önce, hiç dikkatimi çekmemiş olan toprak bir yola geldim. O sırada otomobilimde radyo dinleyerek amaçsızca gidiyordum ve nehir kıyısından uzaklaşmıştım, ama uzakta olmadığını biliyordum, çünkü kendine özgü bir kokusu vardı. Hem küflü gibi, hem de ferahlatan bir koku. Bunu siz de bilirsiniz, eminim. Yıllanmış bir kokudur. Her neyse, o yola saptım.

Yol engebeliydi, bazı noktalarda çukurlar açılmıştı. Ayrıca vakit ilerliyordu. Saat yedi civarıydı ve ben o ana kadar bir şey yemediğim için acıkmıştım. Tam geri dönecekken yol birden düzeldi ve yokuş aşağıya doğru gideceğine, yukarıya doğru uzamaya başladı. Koku da daha keskinleşti. Radyoyu kapatınca nehrin kokusunu aldığım gibi sesini de duymaya başladım. Yüksek bir ses değildi, yakından da gelmiyordu, ama orada olduğu belliydi.

Sonra yolumun üstüne devrilmiş bir ağaç çıktı; az kalsın dönüp geri gidecektim. Dönüş yapabileceğim bir yer yoktu, ama 117 Numaralı Otoyol'dan bir buçuk kilometre falan içeriye girmiştim ve çıkmam beş dakika sürmezdi. Şimdi düşünüyorum da, hayatımızın daha aydınlık olan yanında

bir güç var, o güç bana bu fırsatı veriyordu. Sanırım, otomobilimi geri vitese alsaydım geçen bir yılım çok farklı olurdu. Ama öyle yapmadım. Çünkü o koku, bana hep çocukluğumu hatırlatmıştır. Ayrıca, yokuşun tepesine çıkınca gökyüzünü daha net görebilecektim. Orada ağaçlar -çam ve kayın ağaçları- bitiyordu; orada bir tarla var, diye düşündüm. Tarla varsa, büyük ihtimalle nehre bakıyor olmalıydı. Üstelik oradan dönüş de yapabilirdim, ama daha çok günbatımında nehrin fotoğrafını çekebileceğimi düşünmüştüm. Bilmem hatırlar mısınız, geçen ağustosta çok güzel günbatımları olurdu.

Böylece otomobilden çıkıp ağacı yoldan çektim. Bir kayın ağacıydı ve o kadar çürümüştü ki, neredeyse elimde dağılacaktı. Ama otomobilime bindiğim zaman az kalsın ilerlemek yerine geri gidecektim. Gerçekten de aydınlık tarafın bir gücü var. Buna inanıyorum. Ama ağaç yoldan çekildikten sonra nehrin sesi daha net gelir gibi oldu... budalaca bir şey, farkındayım, ama gerçekten bana öyle geldi. Böylece dört çekerli Toyota'mı birinci vitese alıp yokuşu tırmanmaya başladım.

Bir ağaca çakılmış küçük bir levhanın yanından geçtim. ACKERMAN TARLASI, AVLANMAK YASAKTIR, BURAYA GİRMEYİN yazılıydı. Oradan itibaren de ağaçlar bitmeye başladı... önce soldakiler, sonra sağdakiler. Ve işte tarla karşımdaydı. Manzara soluğumu kesti. Motoru kapatıp dışarı çıktığımı güçlükle hatırlıyorum; kameramı aldığımı ise hatırlamıyorum, ama almış olmalıydım, çünkü tarlanın ucuna geldiğimde elimdeydi ve kayışıyla mercek çantası kalçama çarpıp duruyordu. O anda kalbimin ortasından vurulmuştum ve sıradan yaşamım bitmişti.

Gerçek, bir bilinmezliktir, Doktor Bonsaint ve varlıkların günlük dokusu aslında onların karanlığını ve parlaklığını maskelemek için örttüğümüz bir bez parçasıdır. Bence ölülerin yüzünü de aynı nedenle örtüyoruz. Cesedin yüzünü bir çeşit giriş kapısı olarak görüyoruz. Bize kapalı bir kapı, ama her zaman kapalı olmayacağını da biliyoruz. Bir gün her birimiz için açılacak ve her birimiz o kapıdan gireceğiz.

Ne var ki, bu örtünün çok yıpranmış olduğu ve altındaki gerçeğin neredeyse görünür gibi olduğu yerler var. Altındaki yüz bize bakıyor... ama bu bir cesedin yüzü değil. Keşke öyle olsaydı. İşte, Ackerman Tarlası böyle bir yer; sahibi her kimse, boşuna BURAYA GİRMEYİN, diye yazmamış.

Gün bitmek üzereydi. Güneş kızıl bir gaz topu halinde batıdaki ufuk çizgisine doğru kayıyordu. Yılan gibi kıvrılarak uzayan nehir belki bir on kilometre uzaktaydı, ama durgun havada sesi bana kadar geliyordu. Gerisinde alabildiğine uzanan orman vardı. Tek bir ev veya yol göremedim. Tek bir kuş ötmüyordu. Sanki dört yüz yıl geriye fırlatılmış gibiydim. Belki de dört milyon yıl. Sis tabakası epey uzamış olan otların üstünden yükselmeye başlamıştı. Kocaman bir tarla ve iyi bir otlak olmasına rağmen kimse otları biçmemişti. Sis koyulaşan yeşillik içinden nefes gibi yükseliyordu. Sanki toprak canlıymış gibi.

Sanırım biraz sendelemiştim. Her ne kadar çok güzel olsa da, bunun nedeni manzaranın güzelliğinden değildi; karşımdaki her şeyin gerçekdışıymış gibi görünmesindendi, neredeyse bir halüsinasyon gibi. Sonra da otların içinde yükselen o lanet kayaları gördüm.

Yedi taneydi ya da o anda öyle sanmıştım... en uzun iki tanesi iki metreye yakın, en kısası bir metre, diğerleri de arada bir yerde. En yakınımda olana doğru yürüdüğümü hatırlıyorum, ama bu tıpkı uyandıktan sonra sabah aydınlığında çözülmeye başlayan bir rüyayı hatırlamaya benziyor, nasıl olur bilirsiniz. Tabii, bilirsiniz; günlük işinizin büyük bir kısmını rüyalar oluşturuyordur herhalde. Ne var ki, bu bir rüya değildi. Otların paçalarıma sürtündüğünü işitiyor, sisin nemiyle ıslanan pantolonumun dizlerimin altına yapıştığını hissedebiliyordum. Arada bir mercek çantam bir çalılığa takılıyor, kurtulduktan sonra daha sert bir şekilde kalçama çarpıyordu.

En yakın kayanın yanına gelip durdum. İki metrelik olanlardan biriydi. Önce üstüne yüz şekillerinin oyulmuş olduğunu sandım... ama insan

yüzleri değildi; hayvan ve canavar yüzleriydi. Sonra biraz yana çekilince bunun sadece akşam ışığının marifeti olduğunu anladım; gölgeleri koyulaştırıyor ve her türlü şeye benzetebiliyordu. Aslında bulunduğum konumda biraz daha durunca yeni yüzler gördüm. Bazıları insana benziyordu, ilk gördüklerim kadar korkunçtu. Hatta daha korkunçtu, çünkü insan her zaman daha korkunçtur, öyle değil mi? Çünkü insanı *tanırız*, insanı *anlarız*. Ya da öyle sanırız. Ve bu yüzler ya çığlık atar ya da kahkahalarla güler gibi görünüyordu. Belki aynı anda ikisi birden.

Hayal gücümü sarsan şeyin sessizlik olduğunu sandım, sessizlik, soyutlanma ve manzaranın *enginliği*, dünyanın o kadar büyük bir kısmının gözlerimin önüne serilmesi. Zaman da kendi soluğunu tutmuş gibiydi. Sanki her şey sonsuzluğa kadar aynı durumda kalacakmış gibi, günbatımına kırk dakika kala, kızıl bir güneş ufuk çizgisine oturmuş ve sisin bulanıklaştırdığı hava hiç değişmeyecekti. Bu nedenlerle o kayada yüzleri gördüğümü, bunun sadece bir tesadüf olduğunu düşündüm. Şimdi daha farklı düşünüyorum, ama artık çok geç.

Birkaç tane fotoğraf çektim. Galiba beş tane. Kötü bir sayı, ama o zaman daha bunu bilmiyordum. Sonra geri çekilip, yedi tanesini birden tek fotoğrafta toplamak istedim, ama tam onları kadrajıma aldığım anda aslında sekiz tane olduklarını gördüm, bozuk bir halka biçiminde duruyorlardı. Çok dikkatli bakınca bunların altta yatan bir jeolojik oluşumun milyonlarca yıl önce topraktan dışarı fırlamış parçaları olduğu anlaşılıyordu ya da belki daha yakın bir zamanda gerçekleşen bir taşkın sonucu oluşmuştu (Tarlanın oldukça dik bir eğimi vardı, bu ihtimal de akla yatkındı.), ama bir yandan da sanki planlı bir şekilde dizilmiş gibiydiler. Oyulmuş yüz şekilleri falan yoktu. Sadece hava koşullarının etkileri vardı. Bunu kesin olarak biliyorum, çünkü oraya gün ışığında da gidip baktım. Sadece taşın yüzeyindeki pürüzler vardı, o kadar.

Dört poz daha çektim, böylece toplam dokuz etti; beşten daha iyi olsa da, yine kötü bir sayıydı. Fotoğraf makinesini indirip çıplak gözle bakınca

kimi sırıtan, kimi inleyen o yüzleri gördüm. Bazıları insan, bazıları hayvan yüzleriydi. Ve bu kez yedi tane kaya saydım.

Ama kadrajdan bakınca sekiz taneydiler.

Başım dönmeye ve korkmaya başlamıştım. Karanlık basmadan önce oradan çıkıp 117 Numaralı Otoyol'a girmek ve radyomda bangır bangır rock dinlemek istiyordum. Fakat bir türlü gidemiyordum. İçimin derinliklerinde bir şey -nefes alıp vermemizi sağlayan içgüdü kadar derinde- orada kalmam için ısrar ediyordu. Oradan ayrılırsam korkunç bir şey olacağını hissediyordum ve belki sadece bana olmayacaktı. İçimi bir kez daha o *incelme* duygusu kapladı; sanki bulunduğum noktada dünya çok kırılgandı ve benzeri görülmemiş bir felakete neden olmak için tek bir kişi yetecekti. O kişi çok, ama çok dikkatli olmadığı taktirde...

İşte OKB saçmalıklarım o zaman başladı. Bütün kayalara dokundum, tek tek saydım ve yerlerini belirledim. Oradan gitmeyi çok istememe rağmen o işi savsaklamadan yaptım. Çünkü buna mecburdum. Hayatta kalmak için nasıl nefes almak zorunda olduğumu biliyorsam, bundan o kadar emindim. Başladığım noktaya döndüğümde titriyordum ve gerek sisin nemiyle, gerekse terden ıslanmıştım. Çünkü o taşlara dokunmak hiç hoş değildi. Görüntüler beliriyordu. Çirkin görüntüler. Birinde eski karımı baltayla doğruyordum, karım çığlık çığlığa kanlı elleriyle darbelere engel olmaya çalışırken ben kahkahalar atıyordum.

Ama sekiz taneydiler. Ackerman Tarlası'nda sekiz tane kaya. İyi bir sayı. Güvenli bir sayı. Bunu biliyordum. Artık çıplak gözle veya kadrajdan bakmamın hiçbir önemi yoktu; onlara dokunduktan sonra hepsini sabitlemiştim. Karanlık artıyordu; ufuk çizgisinde güneşin yarısı kaybolmuştu (o halka etrafında dolanarak yirmi dakika falan geçirmiş olmalıyım) ama hâlâ rahat görebiliyordum; hava tuhaf bir şekilde netleşmişti. Hâlâ korkuyordum, burada bir terslik vardı, etraftaki her şey bunu haykırır gibiydi, kuşların sessizliği bile bunu haykırıyordu, ama bir yandan da

rahatlamıştım. Taşlara dokunmamla ve onlara tekrar bakmamla ters olan şey kısmen de olsa düzeltilmişti. Hepsinin tarladaki yeri kafamın içine kazındı. Bu da dokunmak kadar önemliydi.

(*Bir an susup düşündü*)

Hayır, *daha* önemliydi. Çünkü dünyanın ötesindeki karanlığı kontrol eden şey, bizim dünyayı görüş biçimimizdi. Karanlığın bu tarafa boşalıp bizi boğmasına engel oluyordu. Sanırım hepimiz bunu bilincimizin derinliklerinde hissediyorduk. Böylece artık gitmek üzere döndüm, otomobilime epey yaklaştığım sırada bir şey beni tekrar geriye bakmaya zorladı. İşte o zaman *gördüm.*

(*Uzunca bir süre konuşmadı. Titrediğini fark ettim. Ter içinde kalmıştı. Alnında çiy damlacıkları gibi parlıyordu.*)

O taşların *ortasında* bir şey vardı. Ya tesadüfen ya da bir tasarım sonucu oluşan dairenin tam ortasında. Tıpkı doğu tarafındaki gökyüzü gibi kara, otların rengi gibi yeşildi. Çok yavaşça dönüyordu, ama gözleri hep üstümdeydi. Gözleri vardı. Gözlerinin rengi hastalıklı bir pembeydi. Hâlâ aklı başında olan yanım gördüğüm şeyin gökten gelen ışık olduğunu biliyordu, ama bir yandan da bunun ışıktan daha fazla bir şey olduğunun farkındaydım. O bir şey ışığı *kullanıyordu.* Bir şey günbatımını görme aracı olarak kullanıyordu ve gördüğü şey de *bendim.*

(Yine ağlıyordu. Büyüyü bozarım korkusuyla ona mendil uzatmadım. Hoş, ona mendil uzatabileceğimden de emin değildim, çünkü ben de büyüsünün etkisi altındaydım. Anlattığı şeyler bir sanrıydı, bir yanıyla o da bunun farkındaydı -yüz şekline benzeyen gölgeler, falan- ama sanrı çok güçlüydü; güçlü sanrılar da bir hapşırıktaki mikroplar kadar çabuk bulaşırlardı.)

Gerilemeye devam etmiş olmalıyım. Bunu yaptığımı hatırlamıyorum; hatırladığım tek şey dünyanın ötesindeki karanlıktan gelen korkunç bir canavarın kafasına bakmakta olduğumdu. Ve orada bunlardan bir tane

varsa, belki başkaları da vardır, diye düşündüm. Sekiz kaya onları orada güçlükle hapsedebilirdi, ama sadece yedi kaya olursa, gerçeğin diğer yanındaki karanlığın içinden taşarak çıkarlar ve dünyayı istila ederlerdi. O anda anladığım kadarıyla, bu canavarların en ufağına bakıyordum. Anladığım kadarıyla, uzun burnundan diken gibi çıkan kıllarıyla pembe gözlü, bu ezilmiş yılan kafasına benzeyen şey daha sadece bir *bebekti.*

Ona baktığımı görmüştü.

Bu lanet şey bana sırıtıyordu, dişlerinin yerinde kafalar vardı. Canlı insan kafaları.

O anda bir dal parçasına bastım. Kestane fişeği gibi bir ses çıkararak kırıldı ve felçli halim geçti. Kayaların ortasındaki şeyin, tıpkı bir yılanın bir kuşu hipnotize edişi gibi beni etkisi altına almış olma ihtimalini yok saymıyordum.

Dönüp koşmaya başladım. Mercek çantam devamlı bacağıma çarpıyordu ve her çarpışında *uyan! Uyan! Kaç buradan! Kaç buradan,* diye bağırır gibiydi. Otomobilimin kapısını açınca, anahtarın kontak üstünde olduğunu hatırlatan zil öttü. O anda aklıma William Powell ve Myrna Loy'un oynadıkları eski bir film geldi; lüks bir otelin resepsiyonuna gelirler, Powell oradaki zili çalarak görevliyi çağırır. Böyle anlarda insanın aklına ne tuhaf şeyler geliyor, değil mi? Bence, kendi kafalarımızın içinde de bir kapı var. Hepimizin içinde olan o çılgınlığın zekâmızı boğmasına engel oluyor. Ve kritik anlarda birden açılınca içinden her türlü garabet fışkırıyor.

Motoru çalıştırdım. Radyonun sesini sonuna dek açınca hoparlörlerden gök gürültüsü gibi rock müzik çalmaya başladı. The Who grubuydu, bunu hatırlıyorum. Sonra farları açtığımı hatırlıyorum. Açtığım anda o kayalar birden üstüme atlıyorlarmış gibi geldi. Az kalsın çığlığı basacaktım. Ama sekiz taneydiler, saydım, sekiz güvenli bir sayı.

(Yine uzunca bir suskunluk. Neredeyse bir dakika sürdü.)

Sonra hatırladığım ilk şey 117 Numaralı Otoyol'da olduğumdu. Oraya nasıl vardığımı, geri viteste mi, yoksa dönüş yaparak mı gittiğimi bilmiyorum. Ne kadar sürdüğünü de bilmiyorum, ama The Who'nun şarkısı bitmiş, şimdi The Doors'u dinliyordum. Şu işe bak, çalan da "Break On Through to the Other Side" adlı parçalarıydı. Hemen radyoyu kapadım.

Artık daha fazla anlatabileceğimi sanmıyorum, doktor, bugünlük bu kadar yeter, çok yoruldum.

(Görünüşü de bunu doğruluyor.)

(Bir Sonraki Seans)

O yerin bıraktığı etkinin eve gidiş yolundayken dağılacağını düşünmüştüm, sadece ormanda sıkıntılı bir an yaşamıştım, o kadar. Özellikle evimde, oturma odamda ışıklar ve televizyon açıkken, hiçbir şeyim kalmayacaktı. Ama öyle olmadı. Bizimkine düşman bir evrene dokunmuş olmanın verdiği, o yörüngemden çıkma duygusunu, daha kuvvetli hissetmeye başladım. O daire içindeki kayaların ortasında bir yüz gördüm, daha da kötüsü, çok büyük bir sürüngen vücudu görmüş olduğum inancı hâlâ vardı. Mikrop kapmışım gibi hissediyordum. Kafamın içindeki düşüncelerden bulaşan bir mikrop. Kendimi tehlikeli hissediyordum, sanki çok fazla düşünerek o şeyi çağırabilecekmişim gibi. Ve yalnızca o olmayacaktı. O, öbür evren bütünüyle ortaya dökülecekti, tıpkı ıslak bir kesekâğıdının dibinden dökülen kusmuk gibi.

Evdeki bütün kapıları kilitledim. Sonra birkaçını unutmuş olabilirim, diye bütün evi dolaşıp bir daha kontrol ettim. Bu defa sayarak: ön kapı, arka kapı, mutfak kapısı, bölme kapısı, garajın ön kapısı, arka kapısı. Altı kapı ediyordu ve o anda altı sayısının iyi olduğunu düşündüm. Tıpkı sekizin iyi bir sayı olması gibi. Bunlar dost sayılardır. Sıcaktır. Beş gibi ya da yedi gibi soğuk değildir. Biraz rahatlar gibi oldum, ama yine de son bir kez dolaşıp kontrol ettim. Hâlâ altı taneydi. "Altı kesin sayı," dediğimi

hatırlıyorum. Bundan sonra uyuyabileceğimi düşünmüştüm, ama uyuyamadım. Bir tane Ambien almama rağmen. Devamlı Andorscogging'in üstüne batan güneşin, nehri kızıl bir yılana çevirdiğini görüyordum. Otların üstünden yükselen sis de dillere benziyordu. O kayaların ortasındaki şey. En çok da onu görüyordum.

Kalkıp yatak odası kitaplığımdaki bütün kitapları saydım. Doksan üç tane vardı. Bu kötü bir sayıydı, ama sadece tek sayı olduğu için değil. Doksan üçü üçe bölün, otuz bir çıkar: tersten okursanız on üç olur. Bunun üzerine koridordaki küçük kitaplıktan bir kitap aldım. Doksan dört sadece biraz daha iyiydi, çünkü dokuzla dördü toplayınca on üç ediyordu. Dünyamızın her tarafında on üçler var. Yatak odasındaki kitaplara altı kitap daha ekledim. Biraz sıkıştırmak zorunda kaldım, ama yerleştirebildim. Yüz sayısı iyidir. Aslında bayağı iyidir.

Tam yatağa dönecekken aklıma koridordaki kitaplık geldi. Yoksa birine ödeyebilmek için başka birisinden mi çalmıştım? Onları da saydım ve iyi bir sayı çıktı: elli altı. Bunların toplamı on bir yapıyor, tek sayı, ama en kötü tek sayı değil; elli altı ikiye bölününce yirmi sekiz eder, bu da iyi bir sayıdır. Bundan sonra uyuyabildim. Galiba kötü rüyalar gördüm, ama hiçbirini hatırlamıyorum.

Günler gelip geçerken, aklım ikide bir Ackerman Tarlası'na gidiyordu. Hayatımın üstüne düşen bir gölge gibiydi. Artık birçok şeyi sayar olmuştum ve nesnelere dokunuyordum, dünyadaki yerlerini anladığımdan emin olmak için, gerçek dünyada, *benim* dünyamda. Ve o nesneleri yerleştirmeye de başlamıştım. Hep çift sayıdaki şeyler ve genellikle ya daire biçiminde ya da çapraz bir çizgi halinde yerleştiriyordum. Çünkü daireler ve çaprazlar dışarıdaki şeyleri içeri sokmazlar.

Yani, genellikle böyle olur. Hiçbir zaman daimi değildir. Küçük kaza sonucu on dört, on üç oluverir ya da sekiz, yedi olabilir.

Eylül başlarında küçük kızım, beni ziyarete geldiğinde ne kadar yorgun göründüğümü söyledi. Çok mu fazla çalıştığımı sordu. Ayrıca, annesinin

boşandıktan sonra evden götürmediği bibloları falan, onun deyimiyle "hasat çemberi" gibi dizmiş olduğumu fark etti. "Yaşlandıkça biraz tuhaflaşıyor musun yoksa, baba?" dedi. İşte o anda Ackerman Tarlası'na, bu kez gün ışığında, tekrar gitmeye karar verdim. Eğer gündüz gözüyle bakımsız bir otlakta sadece hiçbir anlama gelmeyen kayalar olduğunu görürsem, bütün bunların nasıl bir saçmalık olduğunu anlar, saplantılarım da uçup gider diye düşündüm. Böyle olmasını istiyordum. Çünkü saymak, dokunmak ve yerleştirmek, bu işler oldukça zahmetli. Büyük bir sorumluluğu var.

Oraya giderken fotoğraflarımı bastırdığım yere uğradım ve o akşam Ackerman Tarlası'nda çekmiş olduğum pozların çıkmadığını gördüm. Sadece gri kareler vardı, sanki kuvvetli bir ışık altında kalmış gibi sisliydi. Bu beni biraz duraklattı, ama durdurmadı. Fotoğrafçıdan bir dijital kamera ödünç aldım -bozduğum fotoğraf makinesi buydu- ve tekrar, büyük bir hızla Motton Yolu'na koyuldum. Budalaca bir şey duymak ister misiniz? Kendimi zehirli sarmaşığa dokunduğu için her yanını kaşıntı basan birinin bir losyon almak için telaşla eczaneye gidişine benzetiyordum. Çünkü bu iş tıpkı bir kaşıntı gibiydi. Saymak, dokunmak ve yerleştirmekle bunu kaşıyabiliyordum, ama kaşımak sadece geçici bir rahatlama hissi veriyordu. Kaşınmaya sebep her neyse, belki de daha çok yayılmasına yol açıyordu. Benim istediğim şey tedavi olmaktı. Ackerman Tarlası'na gitmek bunu sağlamayacaktı, ama o anda bunu bilemezdim değil mi? Dedikleri gibi, insan bir şeyi yaparak öğreniyor. Hatta sınama yanılmayla daha da çok şey öğreniyoruz.

Çok güzel bir gündü, gökte tek bir bulut bile yoktu. Yapraklar hâlâ yeşildi, ama havada sadece mevsimler değişirken görülen bir berraklık vardı. Eski karım böyle günlerin, üç ay boyunca, bir bira almak için bile kredi kartı kullandıkları için bizi kuyrukta bekleten yazlıkçılara tahammül etmemizin bir ödülü olduğunu söylerdi. Kendimi çok iyi hissettiğimi hatırlıyorum. Bu deli saçmalığından kurtulacağıma emindim. Müzik setimde

Queen grubunun bir seçkisini dinlerken Freddie Mercury'nin sesinin billur gibi olduğunu düşünüyordum. Şarkılara ben de katıldım. Harlow'da nehrin üstünden geçtim. Bale Road Köprüsü'nün iki yanında akan su insanın gözlerini yerinden çıkaracak kadar parlaktı, su üstüne sıçrayan bir balık gördüm. Bu beni kahkahalarla güldürdü. Ackerman Tarlası'ndaki o akşamdan beri hiç böyle gülmemiştim; bunu tekrar yapabilmek ne kadar güzeldi.

Sonra Boy Hill'e vardım -eminim bunun nerede olduğunu hatırlıyorsunuzdur- ve Serenity Ridge Mezarlığı'ndan geçtim. Takvimlerde hiç kullanmadım, ama burada çok güzel fotoğraflar çekmiştim. Beş dakika sonra da o toprak yan yola geldim. Tam yola dönerken hemen frene bastım. Tam zamanında durmuştum. Biraz geç kalsaydım otomobilimin önündeki ızgara ikiye ayrılacaktı. Yolu kapatan bir zincir vardı ve üstünde yeni bir uyarı levhası asılıydı: GİRMEK KESİNLİKLE YASAKTIR.

O anda kendime bunun bir tesadüf olduğunu, bu koruluğun sahibi olan kişinin -adının Ackerman olması gerekmez, ama belki de öyledir- o zinciri avcıları caydırmak için her sonbahar oraya koyduğunu söyleyebilirdim. Ama geyik avı mevsimi 1 Kasım'dan önce başlamaz. Kuş avlama mevsimi bile ekime kadar başlamaz. Belki de bu tarlayı birisi izliyordur, diye düşündüm. Belki dürbünle izliyordur. Birisi benim oraya geldiğimi, tekrar dönebileceğimi biliyordu.

"O halde, vazgeç!" dedim içimden. "Özel araziye izinsiz girmekten tutuklanmak istemiyorsan, Castle Rock gazetesinde fotoğrafının çıkmasını istemiyorsan vazgeç. İş hayatını etkiler, değil mi?"

Ama vazgeçmeye hiç niyetim yoktu; o tarlaya gidip bakmak, hiçbir şey görmemek ve bunun sonucu olarak kendimi çok daha iyi hissetmek ihtimali varken, kimse beni durduramazdı. Çünkü -burasını iyi anlayın- aynı anda kendime, birisi bu araziye girmemi istemiyorsa, o kişinin isteğine saygı duymalıyım diyordum; bunu derken bir yandan da levhadaki harfleri

sayıyordum ve çıkan sayı yirmi üçtü, korkunç bir sayı, on üçten bile kötü. Böyle düşünmenin delilik olduğunu biliyorum, ama böyle düşünüyordum işte ve bir yanımla da bunun hiç de delilik olmadığının farkındaydım.

Dört çeker Toyota'mı Serenity Ridge'in otoparkına bıraktıktan sonra, ödünç fotoğraf makinemi küçük fermuarlı çantasıyla omzuma asarak tekrar o toprak yola yürüdüm. Zincirin etrafından dolanıp, tarlaya çıkan yolu tırmandım. Zincir olmasaydı, yine yürümek zorunda kalacaktım, çünkü bu defa yolun üstüne devrilmiş altı tane ağaç vardı ve hiçbiri de dokununca dağılacak gibi çürümüş kayınlar değildi. Beş tanesi epey büyükçe çam, altıncısıysa yaşlı bir meşeydi. Ve bunlar tesadüfen devrilmiş değildiler, hepsi de elektrikli testereyle kesilmişti. Ama beni yavaşlatmadılar bile. Çamların üstünden geçtim, meşenin de etrafından dolaştım. O arada tarlaya çıkan tepeye varmıştım. Diğer levhaya -ACKERMAN TARLASI, AVLANMAK YASAKTIR, GİRMEYİN- yazılı olana şöyle bir bakıp yürüdüm. Tepenin doruğuna doğru ağaçların seyrelmeye başladığını görebiliyordum, en tepedekilerin dalları arasından tozlu güneş ışığı ve pırıl pırıl mavi bir gökyüzü görünüyordu. Neşe ve iyimserlik saçan bir manzara. Tam gün ortasıydı. Uzakta dev bir kızıl yılan uzanmıyordu, sadece çocukluğumun yanında geçtiği ve her zaman sevmiş olduğum Androscoggin nehri vardı, sıradan şeyleri en iyi hallerinde gördüğümüz zamanki gibi, maviydi ve çok güzeldi. Koşmaya başladım. Tepeye varana dek bu mantıksız iyimserliğim devam etti, ama yine orada kaplan dişi gibi fırlamış kayaları gördüğüm anda bütün iyimserliğim uçup gitti. Yerini korku ve dehşet aldı.

Orada yine yedi tane kaya vardı. Sadece yedi. Ve tam ortalarında -bunu anlayabileceğiniz bir şekilde nasıl anlatacağımı bilmiyorum- rengi *solmuş* bir yer vardı. Gölge gibi değildi, ama daha çok, en sevdiğiniz kot pantolon mavisi nasıl solar bilirsiniz, değil mi? Özellikle de dizlerde. Bunun gibiydi. Otlar yağlı bir kireç rengindeydi ve o kayalardan oluşan

dairenin üstündeki gökyüzü mavi yerine grimsi bir renk almıştı. Bunun içine yürürsem -ki bir yanımla böyle yapmayı istiyordum- bir yumruk atıp gerçeğin kumaşını yırtabileceğimi hissediyordum. Bunu yaptığım taktirde bir şeyin beni yakalayacağını da. Gerçeğin diğer tarafındaki bir şeyin. Bundan emindim.

Yine de içimden bunu yapmak geliyordu. Bunu yapmak, ısınma hareketlerine boş verip hemen maça başlamak istiyordum.

Sekizinci kayanın ait olduğu yeri görebiliyordum ya da öyle sandım, emin değilim. Ve o soluk renkli alanın o yere doğru kabardığını görebiliyordum... kayaların korunma alanının en ince olduğu yere doğru... Dehşet içinde kaldım! Çünkü oradan çıkmayı başarırsa, öbür tarafta olan ne kadar isim verilemeyecek yaratık varsa bizim dünyamıza geçecekti. Gökyüzü kararacak, yeni yıldızlarla ve yıldız takımlarıyla dolacaktı.

Fotoğraf makinesini omzumdan aldım ama fermuarını açarken yere düşürdüm. Ellerim sara nöbeti geçiriyormuşum gibi titriyordu. Fotoğraf makinesinin kabını yerden alıp fermuarını açtım, tekrar kayalara baktığımda içindeki boşluğun sadece soluk renkli olmadığını gördüm. Kararıyordu. Ve yine gözler görmeye başladım. Karanlığın içinden bakan gözler. Bu defa sarıydı ve siyah, dar gözbebekleri vardı. Kedi gözü gibi ya da yılan gözü gibi.

Fotoğraf makinesini kaldırmaya çalıştım, ama bir daha elimden düşürdüm. Uzanıp almak istediğimde otlar fotoğraf makinesinin üstüne kapandı, içinden zorlayarak çıkardım. Hayır, *sökerek* çıkardım. Dizlerimin üstüne çökmüş, iki elimle kayışından çekiyordum. O sırada sekizinci kayanın olması gereken boşluktan bir esinti gelmeye başladı. Saçlarım havalandı. Kokuyordu. Leş kokuyordu. Fotoğraf makinesini yüzüme kaldırdım, ama önce hiçbir şey göremedim. *Fotoğraf makinesini kör etti, bir şey yaptı ve fotoğraf makinesini kör etti,* diye düşündüm, ama sonra bunun dijital Nikon olduğunu hatırladım; bunu kurmak gerekir. Kurdum ve *bip* sesini duydum, ama hâlâ bir şey göremiyordum.

Esinti güçlenip rüzgâr kıvamına gelmişti. Uzun otları dalgalandırıyordu. Koku daha kötü olmuştu. Ve hava kararıyordu. Gökte tek bir bulut yoktu ve masmaviydi, ama yine de hava kararıyordu. Sanki görünmez dev bir gezegen güneş tutulması oluşturur gibiydi.

Bir şey söyledi. Ama İngilizce değildi. Şöyle bir şeyler diyordu: "Cthun, cthun, deeyanna, deyanna." Ama sonra, benim adımı söyledi. "Cthun, N., deeyana, N." Sanırım bir çığlık attım, ama emin değilim, çünkü o sırada rüzgâr bora halini almış kulaklarımda kükrüyordu. Çığlık atmam *gerekirdi*. Çığlık atmak hakkımdı. Çünkü o şey *adımı biliyordu*. O korkunç, tarifi imkânsız şey *adımı biliyordu*. Sonra fotoğraf makinesi... o fotoğraf makinesi... neyin farkına vardım, biliyor musunuz?

(Ona mercek kapağını üstünde bırakmış olabilir mi, diye sordum ve buna öyle tiz sesli bir kahkaha attı ki, aklıma kırık cam parçaları üstünde yuvarlanan fareler geldi.)

Ya! Evet! Mercek kapağı. O lanet mercek kapağı. Onu koparır gibi çıkarıp fotoğraf makinesini gözüme yaklaştırdım, ellerim o kadar titrerken nasıl düşürmediğime inanamıyorum; düşürseydim, bu defa otlar onu kesinlikle bırakmazdı, çünkü bu defa hazırlıklı olacaklardı. Ama düşürmedim, kadrajdan görebiliyordum ve sekiz kaya vardı. Sekiz. Sekiz her şeyi düzen içinde tutar. Ortadaki karanlık hâlâ orada dönüp duruyordu, ama geri çekilmeye başlamıştı. Beni saran rüzgâr da hafifliyordu.

Fotoğraf makinesini indirdim, kayalar yedi taneydi. Karanlığın içinden bir şey çıkıyordu, size tarif edemeyeceğim bir şey. Onu görebiliyorum -rüyalarımda görüyorum- ama öyle korkunç bir şeyi anlatacak kelime yok. Nabız gibi atan deri bir miğfer... işte en yakın benzetmem bu. Her iki yanında pilot gözlüğü gibi sarı gözlük. Ne var ki, o gözlük, galiba gözleriydi ve bana bakıyordu. Bana baktığını biliyordum.

Fotoğraf makinesini bir daha kaldırdım ve sekiz kaya gördüm. Hemen altı veya sekiz poz çektim; onları sonsuza dek orada sabitlerim, diye

umuyordum ama tabii, işe yaramadı; sadece fotoğraf makinesini bozmakla kaldım. O kayaları mercekler görebiliyor, doktor -eminim bir insan onu aynada görebilir, hatta düz bir camın ardından bile görebilir -ama onları kaydedemez. Onları kaydedebilecek, oldukları yerde tutabilecek tek şey insan aklı, insan hafızası. Kaldı ki, bu da daha sonra öğreneceğim gibi, güvenilir değil. Sayma, dokunma ve yerleştirme bir süreliğine işe yarıyor -delice dediğimiz davranışların aslında dünyayı kurtarıyor olması ne tuhaf- ama bunların sağladığı koruma er geç çürüyor. Ve o çok da zahmetli iş.

Çok fazla çalışma gerektiriyor.

Bugünlük bitirebilir miyiz, acaba? Süremiz dolmadı, biliyorum, ama çok yoruldum.

(İsterse ona bir yatıştırıcı için reçete yazacağımı söyledim... Ambien veya Lunesta'dan daha hafif fakat daha güvenilir bir şey. Aşırıya kaçmazsa işe yarardı. Minnettar bir ifadeyle bana gülümsedi.)

Bu iyi olur, çok iyi olur. Ama sizden bir iyilik isteyebilir miyim?

(Elbette, dedim.)

Reçeteye yirmi, kırk veya altmış olarak yazın. Bunların tümü de iyi sayılardır.

(Bir Sonraki Seans)

(Ona daha iyi göründüğünü söyledim, ama aslında hiç de öyle değil. Bir an önce rayına oturmazsa yakında bir akıl hastanesine kapatılacak biri gibi görünmeye başlayacaktı. Artık o tarlaya kesinlikle gitmemesi gerekiyordu. Aslında benim de öyle. N.'nin tarlası sürekli rüyalarıma giriyordu; eminim istesem orasını kolayca bulabilirdim. İstediğim falan yok -bunu yaparsam hastamın sanrısını paylaşmış gibi olacaktım- ama kolayca bulabileceğimden emindim. Bu hafta sonu bir gece (ben de uyumakta zorlanırken) o tarlanın yanından geçmiş olmalıyım, diye düşündüm; belki yüzlerce kere geçmişimdir. Çünkü Bale Road Köprüsü'nden yüzlerce,

Serenity Ridge Mezarlığı'ndan binlerce kez geçmiştim; Sheila'yla gittiğimiz James Lowell İlkokulu'nun otobüs yolu üstündeydi. Yani, tabii orasını bulabilirim. İstersem. Eğer öyle bir yer varsa.)

(Ona reçete işe yaradı mı, uyuyabiliyor mu, diye soruyorum. Gözlerinin altındaki siyah halkalar öyle olmadığını gösteriyordu, ama nasıl karşılık vereceğini merak ediyordum.)

Çok daha iyiyim. Teşekkür ederim. OKB durumum da biraz daha iyi.

(Bunu söylerken, gerçeği açıklamaya daha yatkın olan elleri çaktırmadan vazoyla mendil kutusunu sehpanın çapraz uçlarına yerleştiriyordu. Sandy bugün vazoya gül koymuştu. N. bunları vazoyla kutu arasında bağ olacak şekilde yerleştiriyordu. Ona, ödünç fotoğraf makinesiyle Ackerman Tarlası'na gittikten sonra neler olduğunu sordum. Omuz silkti.)

Hiçbir şey. Tabii, fotoğrafçıdaki adama Nikon'un parasını ödemem dışında. Yakında gerçekten de av mevsimi başlayacak, üstünüze tepeden tırnağa turuncu şeyler de giyseniz o orman çok tehlikeli olacak. Ama orada geyik bulunduğundan şüpheliyim; galiba o alandan uzak duruyorlar.

OKB saçmalıkları düzeldi, artık geceleri de uyuyabiliyorum.

Yani... bazı geceler. Tabii, rüyalar devam ediyor. Rüyalarımda hep o tarladaydım, kamerayı otların arasından çekmeye çalışıyorum, ama otlar bir türlü bırakmıyor beni. O siyahlık tıpkı yağ gibi dairenin dışına taşıyor, başımı kaldırınca gökyüzünün doğudan batıya doğru yarıldığını ve korkunç bir siyah ışığın dışarı boşaldığını görüyorum... canlı bir ışık. Ve aç. İşte o anda terden sırılsıklam uyanıyorum. Bazen çığlık atarak.

Sonra, aralık başında bir mektup aldım. Zarfın üstünde KİŞİSELDİR yazılıydı ve içinde küçük bir nesne vardı. Yırtıp açınca masamın üstüne etiket yapıştırılmış bir anahtar düştü. Etikette A. T. yazılıydı. Bunun ne olduğunu ve ne anlama geldiğini biliyordum. Eğer yanında bir mektup olsaydı şöyle derdi herhalde: "Gelmene engel olmaya çalıştım. Benim suçum değil, belki senin de değildir, ama her şekilde bu anahtar ve onun açığa çıkaracağı her şey artık senindir. Ona iyi bak."

O hafta sonu tekrar Motton'a gittim, ama otomobilimi Serenity Ridge otoparkına bırakmadım. Ne de olsa artık buna gerek yoktu. Portland'da ve yol boyunca geçtiğim küçük kasabalarda her yer Noel için süslenmişti. Hava çok soğuktu, ama henüz kar yoktu. Kar yağmadan önce hava nasıl soğur bilirsiniz. İşte öyle bir gündü. Ama hava kapalıydı ve o gece sıkı bir kar fırtınası oldu. Hem de nasıl. Hatırlıyor musunuz?

(Evet, dedim. Hatırlamamın da bir nedeni vardı, (ama bunu ona söyleyemedim). Shelia'yla birlikte bir iki onarım işi için evimize gitmiştik ve o kar fırtınasında evde mahsur kalmıştık. Sarhoş olup eski Beatles ve Rolling Stones şarkılarıyla dans ettik. Çok hoştu.)

Zincir hâlâ yolu kapatıyordu, ama A. T. anahtarı kilidi açtı. Yere devrilen ağaçlar da kenara çekilmişti. Zaten öyle olacağını tahmin ediyordum. O yolu kapatmanın bir yararı yoktu, çünkü o tarla artık benim tarlamdı, o kayalar artık benim kayalarımdı ve içinde neyi tutuyorlarsa artık benim sorumluluğumdaydı.

(Bundan korkmuş muydu, diye sordum, evet diyeceğinden emindim. Ama N. beni şaşırttı.)

Pek değil, hayır. Çünkü o yer artık farklıydı. Bunu daha toprak yolun 117'den ayrıldığı andan beri biliyordum. Hissedebiliyordum. Ve yeni anahtarımla zincir kilidini açarken kargaların sesini duyuyordum. Normal şartlarda bu epey çirkin bir sestir, ama o gün kulağıma çok hoş geldi. Tuhaf bulabilirsiniz, ama bana sanki kurtuluş sesi gibi gelmişti.

Ackerman Tarlası'nda sekiz kaya olacağını biliyordum ve yanılmamıştım. Diziliş şeklinin tam bir daireye benzemeyeceğini de biliyordum, bunda da yanılmamıştım. Bir tektonik kayma sonucu alttaki kaya tabakasından rasgele çıkıntı yapmış taşlara benziyorlardı. Ya da seksen bin yıl önce çekilen bir buzulun ardından kalan parçalar veya daha yakın zamanda gerçekleşen bir sel sonucu oluşmuş şeyler.

Başka şeyleri de anlıyordum. Bunlardan biri, o yeri *sadece bakmamla* etkinleştirmiş olmamdı. İnsan gözü sekizinci kayayı alıp götürdü. Bir

kamera merceği onu yerine koyuyor, ama yerine sabitleniyordu. Sembolik hareketlerle o korumayı yenilemek zorundaydım.

(N. durup bir süre düşündü; tekrar konuşmaya başladığında konuyu değiştirmiş gibiydi.)

Stonehenge'in bir saat ve takvim kombinasyonu olabileceğini biliyor muydunuz?

(Bunu bir yerde okuduğumu söyledim.)

Orasını ve onun gibi başka yerleri inşa edenler zamanı basit bir güneş saatiyle ifade edebileceklerini biliyor olmalıydılar; takvime gelince... Avrupa ve Asya'da yaşayan tarihöncesi insanların günleri mağara duvarlarına kazıdıkları işaretlerle ifade ettiklerini biliyoruz. Eğer gerçekten devasa bir saat, takvimden ibaretse, Stonehenge gerçekten nedir o zaman? Bence, devasa bir OKB davranışı abidesi, Salisbury tarlasında dikilen dev bir nevroz.

Tabii, saatler ve ayların çetelesini tutmak dışında başka bir şeyi de kontrol etmiyorsa... Bizimkinin hemen bitişiğinde yatan çılgın bir evreni kilit altında tutmuyorsa... Çoğu gün -özellikle de geçen sonbahar- kendimi eski halim gibi hissettiğim oluyordu, Ackerman Tarlası'nda gördüğümü sandığım şeyleri sadece kafamda yarattığıma, bütün bu OKB saçmalıklarının beynimin bir oyunu olduğuna inanıyorum.

Derken başka günlerde -bu ilkbaharda yine başladı- hepsinin gerçek olduğuna inanıyorum; bir şeyi etkinleştirdim. Bunu yapmakla da, asayı taşıyan son adam oldum; benden öncekiler, kim bilir, belki de tarihöncesi zamanlara kadar uzun bir sıra oluşturuyordur. Biliyorum, size deli saçması gibi geliyor -yoksa zaten neden bunu bir psikiyatra anlatayım- ve bazen günlerce bunun gerçekten delilik olduğunu düşünüyorum... nesneleri sayarken, gece evimin içinde dolaşıp, elektrik düğmelerine dokunup gazocaklarını kontrol ederken bile bunların sadece... ne bileyim... kafamdaki, doğru bir ilaçla düzelebilecek bozuk kimyasallar olduğuna inanıyorum.

Bunu özellikle geçen kış, her şey düzgün giderken düşünmüştüm. Yani, biraz daha iyiyken. Sonra, bu yılın nisan ayında durum kötüleşmeye başladı. Daha çok sayıyor, daha çok dokunuyor ve yere çivilerle mıhlanmamış ne varsa daire veya çapraz şeklinde yerleştiriyordum. Buraya yakın olan okula giden kızım endişelenip, bir kez daha kötü göründüğümü ve çok gergin olduğumu söyledi. Boşanma yüzünden mi böyle olduğumu sordu; hayır deyince bana inanmamış göründü. Bir doktora gitmemi önerince, ben de işte buraya geldim.

Yine kâbuslar görmeye başladım. Mayıs başlarında bir gece uyandığımda kendimi yerde buldum, çığlıklar atıyordum. Rüyamda kocaman, gri-siyah karışımı renkte kanatlı bir canavar gördüm, başı deriden bir miğfere benziyordu. Boyu en az bir metre vardı, Portlant harabelerinin üstünde duruyor, metal kaplı kollarının etrafında bulutlar görünüyordu. Pençelerinin içinde çığlıklar atan, çırpınan insanlar vardı. Ve ben bu yaratığın Ackerman Tarlası'ndaki kayaların arasından çıktığını ve bunun diğer dünyadan gelecek dehşetlerin sadece ilki ve en küçüğü olduğunu biliyordum. Ve bu benim suçumdu, çünkü sorumluluklarımı yerine getirememiştim.

Evin içinde sendeleyerek dolaştım, ne varsa hepsini daire şeklinde yerleştirip hepsinin çift sayıda olmasını sağladım. Çok geç kalmamıştım, o uyanmaya daha yeni başlamıştı.

("O" demekle neyi kastettiğini sordum.)

O, güç! Yıldızlar Savaşı'nı hatırlıyor musunuz? "Gücü kullansana, Luke?"

(Çılgınca kahkahalar attı.)

Ne var ki, bu bir "gücü kullanmama" durumu. Gücü *durdur*! Gücü *hapset*! Sanırım o incelmiş noktayı ve dünyadaki bütün incelmiş noktaları zorlayan o kaotik şeyi. Bazen o gücün ardında geçmişin sonsuzluğuna kadar uzanan harap olmuş evrenler silsilesi var sanıyorum...

(Anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyordu. Tekrar etmesini söyleyince, hayır anlamında başını iki yana salladı.)

Bana not defterinizi verin, doktor. Bunu yazayım. Eğer size anlattıklarım doğruysa ve sadece hoşaf olmuş kafamda değilse, bu adı yüksek sesle söylemek güvenli olmaz.

(Büyük harflerle CTHUN yazdı. Bana gösterdi, ben başımı sallayınca da sayfayı yırtıp küçük parçalara ayırdı, sanırım çift sayı olduğunu kontrol etmek için parçaları saydı, sonra da kanepenin yanındaki çöp kutusuna attı.)

Postayla gönderilen o anahtar evimdeki kasadaydı. Bunu alıp tekrar Motton'a gittim... köprüyü aştım, mezarlıktan geçtim ve o lanet toprak yoldan yukarı çıktım. Bunu yapmayı düşünmemiştim, çünkü böyle bir karara düşünerek varılmaz. Evindeki perdeler tutuştuğu zaman bunu söndürmeyi düşünmek gibi saçma bir şey olur. Doğruca kalkıp oraya gittim.

Ama kameramı yanıma almıştım. Almaz mıyım?

Kâbus beni uyandırdığında saat beşe geliyordu, yani, Ackerman Tarlası'na vardığımda hâlâ sabahın erken saatleriydi. Androscoggin Nehri çok güzel görünüyor, yılandan daha çok gümüş bir aynaya benziyordu; yüzeyinden yükselen sis, nehrin kıvrımlarını izlediği için uzaktan bakınca gökte kıvrılarak akan hayalet bir nehir gibi görünüyordu.

Tarladaki otlar yine uzamaya başlamıştı ve çoğu sumak çalılığı yeşeriyordu, ama beni korkutan bir şey gördüm. Diğer şeylerin ne kadarı benim kafamdaysa da (öyle olabileceğini seve seve kabul ederim), bu gördüğüm gerçekti. Kanıtlayacak resimlerim de var. Biraz sisli, ama birkaç tanesinde kayalara en yakın yerdeki sumak çalılıklarının farklılığı görünüyordu. Yaprakları yeşil değil, siyah ve dalları da bükülmüş... harf şekli almış ve harfler bir kelime oluşturuyor... ***onun*** adını.

(Çöp sepetine attığı kâğıt parçalarını gösterdi.)

Karanlık, o kayaların içine çökmüştü -tabii, sadece yedi tane kaya vardı, buraya beni çeken şey de buydu zaten- ama hiç göz görmedim. Tam zamanında gelmiştim. Sadece o dönüp duran ve o sessiz ilkbahar sabahının

güzelliğini lekeleyen, dünyamızın kırılganlığından sevinç duyan o karanlık vardı. Bunun arasından nehri görebiliyordum, ama o karanlık nehri gri bir çamur haline getirmişti.

Kameramı kaldırdım -kayışla boynuma asılı olduğu için elimden kaysa bile otlara yakalanmayacaktı- ve kadrajdan baktım. Sekiz kaya vardı. Kamerayı indirip bakınca yedi oldu. Bir daha kadrajdan bakınca sekiz tane gördüm. Kamerayı bir daha indirdiğimde sayı sekiz olarak kaldı. Ama bunun yeterli olmayacağını biliyordum. Ne yapmam gerektiğini de biliyordum.

O halka oluşturan kayaların yanına gitmek için kendimi zorlamak hayatımda yaptığım en güç iş oldu. Paçalarımı sıyıran otların hışırtısı insan sesi gibiydi... kısık ve sert, protesto eden bir ses. Yaklaşmamam için beni uyarıyordu. Hava hastalıklı bir tat aldı. Kanserle dolu, belki dünyamızda bulunmayan çok daha kötü mikroplarla dolu gibiydi. Tüylerim diken diken olmuştu; o anda aklıma gelen şey -aslında hâlâ öyle düşünüyorum- eğer o kayalardan iki tanesinin arasına girecek olursam, vücudum birden sıvı haline gelecek, sadece kemiklerim kalacaktı. Oradan çıkan rüzgârın esmeye başladığını duyabiliyordum. Ve *onun* geldiğini anlamıştım. Miğfer gibi kafası olan şeyin.

(Yine çöp kutusundaki kâğıt parçalarını işaret etti.)

O geliyordu ve eğer onu bu kadar yakından görürsem aklımı kaçıracaktım. O daire içinde, sadece gri bulutlar gösteren fotoğraflar çekerken hayatıma son vermiş olurdum. Ama bir şey beni o tarafa doğru çekti. Oraya vardığım zaman da...

(N. ayağa kalkıp kanepenin etrafında bir daire çizerek yürüdü. Adımları hem ciddi, hem de zıplar gibiydi, oyun oynayan bir çocuğun adımlarına benziyordu, ama görünüşü korkunçtu. Daire çizerken elini uzatıp benim görmediğim kayalara dokunuyordu. Bir... iki... üç... dört... beş... altı... yedi... sekiz. Çünkü sekiz her şeyi düzene sokuyordu. Sonra durup bana bakıyordu.

Bunalım geçiren pek çok hastam oldu, ama hiç bu kadar meşum bir bakış görmedim. Bu yüzde dehşet vardı, çılgınlık değil; aklı karışmış değildi, son derece berraktı. Tabii, bütün bunlar bir sanrı olmalıydı, ama bunu tamamen anlamış olduğuna da şüphe yoktu.)

(Oraya vardığınız zaman onlara dokundunuz, dedim.)

Evet, onlara dokundum, birbiri ardına. Her bir kayaya dokundukça dünyanın daha güvenli, daha sağlam ve daha yerinde olduğunu hissettiğimi söylersem doğru olmaz. İkişer ikişer dokunuyordum. Sadece çift sayılar. Her çiftten sonra o dönen karanlık azalmaya başladı, sekizinci kayaya geldiğimdeyse tamamen kayboldu. Kayaların arasındaki otlar sararıp kurumuştu, ama karanlık artık yoktu. Uzakta bir yerde bir kuşun şakıdığını duydum.

Bir adım geri çekildim. Güneş epey yükselmişti ve gerçek nehrin üstündeki hayalet nehir artık görünmüyordu. Kayalar yine normal kaya görünümündeydi. Bir tarla içinde sekiz tane granit çıkıntı, hayal gücünüzü katmazsanız daire şeklinde olduğu bile söylenemezdi. İçimde *bölündüğümü* hissediyordum. Aklımın bir yanı bütün bunların hayal gücümden kaynaklandığını ve hayal gücümün de bir hastalığı olduğunu biliyordu. Diğer yanıysa her şeyin doğru olduğunu bilmekteydi. O yanım bir süreliğine ortalığın neden düzeldiğini bile anlıyordu.

Bu bir gündönümü, anlıyor musunuz? Aynı şekilleri dünyanın her yanında görebilirsiniz... sadece Stonehenge'te değil, Güney Amerika'da ve Afrika'da, hatta kuzey kutbunda bile. Amerika'nın ortabatısında görebilirsiniz; bunu benim kızım bile gördü ki, bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyor. *Hasat çemberi*, demişti! Bu bir takvim... Stonehenge ve bütün diğerleri sadece günleri ve ayları belirlemiyorlar, çok büyük ve daha az tehlike zamanlarını işaretliyorlar.

Kafamdaki bölünme beni parçalıyordu. Hâlâ da parçalıyor. O günden beri oraya on iki kere gittim ve ayın yirmi birinde... sizinle olan randevumu iptal etmek zorunda kaldığım o günü hatırlıyor musunuz?

(Elbette hatırladığımı söyledim.)

Bütün günümü Ackerman Tarlası'nda seyrederek ve sayarak geçirdim. Çünkü ayın yirmi biri yaz gündönümüydü. Tehlikenin *en yüksek* olduğu gün. Tıpkı 21 Aralık gününde tehlikenin en düşük olması gibi. Bu geçen yıldı, bu yıl yine olacak, zamanın başladığı andan beri de her yıl olmuş. Ve önümüzdeki aylarda -en azından sonbahara kadar- benim görevim belli oldu. Yirmi birinde... size orasının ne kadar korkunç olduğunu tarif edemem. O sekiz kayanın bir an görünüp bir an yok oluşu... Dikkatimi odaklayıp onları tekrar dünyaya getirmek o kadar zordu ki. O karanlığın ikide bir büyüyüp, sonra geri çekilmesi. Bir ara uyuyakalmışım, sonra başımı kaldırdığım anda karşımda insan dışı bir varlığın gözü vardı -üç loblu korkunç bir göz- ve bana bakıyordu. Çığlık attım ama kaçmadım. Çünkü bütün dünya bana güveniyordu. Güveniyordu, ama bunun farkında bile değildi. Kaçmak yerine fotoğraf makinemi kaldırıp kadrajdan baktım. Sekiz kaya. Göz yok. Ama bundan sonra uyanık kaldım.

Sonunda daire düzene girdi, artık gidebileceğime karar verdim. Hiç değilse o gün için. O sırada gün batmaya başlamıştı; tıpkı o ilk akşam olduğu gibi ufuk çizgisindeki ateş topu Androscoggin Nehri'ni kızıl bir yılana dönüştürüyordu.

Ve doktor... ister sanrı ister gerçek olsun, yaptığım iş çok zor. Ve o sorumluluk! O kadar yoruldum ki. Hani bütün dünyanın yükünü insanın omuzlarında taşıması lafı var ya...

(Tekrar kanepeye döndü. İri yapılı bir adam, ama şimdi ufalmış gibi görünüyordu. Sonra gülümsedi.)

Hiç değilse kışın bir mola vereceğim. O kadar dayanabilirsem. Bir de ne var, biliyor musunuz? Sanırım sizinle işimiz bitti. Radyoda dedikleri gibi, "Böylece bu programın sonuna geldik." Ama... kim bilir? Beni yine görebilirsiniz ya da benden bir haber alabilirsiniz.

(Tam tersi, dedim ona, daha yapacak çok işimiz vardı. Büyük bir yük taşıdığını söyledim; sırtında görünmeyen dört yüz kiloluk bir goril vardı;

ikimiz birlikte o gorili aşağıya inmeye ikna edebiliriz. Yapabiliriz dedim, ama bu iş biraz zaman istiyordu. Ona bütün bunları anlattıktan sonra iki reçete yazdım, ama bir yanımla da N.'nin ciddi olduğunu ve benimle işinin bittiğini biliyordum. Reçeteyi aldı, ama işi bitmişti. Belki sadece benimle olan işi bitmişti; belki de hayatın kendisiyle.)

Teşekkür ederim, doktor. Her şey için. Beni dinlediğiniz için. Bunlara gelince?

(*Kanepenin yanındaki sehpanın üstünde özenle yaptığı düzenlemeyi gösterdi.)*

Yerinizde olsam bunların yerini değiştirmezdim.

(*Ona bir randevu kartı verdim, özenle cebine yerleştirdi, sonra da güvenli bir yerde mi, diye eliyle yokladı. Belki yanılıyorum ve onu 5 Temmuz günü yine görürüm, diye düşündüm. Daha önce de yanıldığım zamanlar oldu. N.'den hoşlanmaya başlamıştım ve onun o kayalı halka içinde ebediyen kaybolmasını istedim. Bu sadece onun kafasında olan bir şey, ama gerçek olmadığı anlamına gelmezdi.)*

(Son Seansın Sonu)

4. Doktor Bonsaint'in Notları (Eksik bölümleriyle)

5 Temmuz 2007

N.'nin ölüm ilanını görünce evden aradım. Maine'de okuyan kızı C. açtı. Sakinliği beni şaşırttı ve iyi olduğunu söyledi. Bana N.'nin Portlant'taki evine önce kendisinin geldiğini söyledi (yazları oraya yakın olan Camden'de çalışıyordu), ama evin içinden başka sesler de geliyordu. Böylesi daha iyi. Ailenin varlığı birçok nedenden dolayı önemlidir, ama en temel işlevi üyelerden birinin ölümü halinde bir araya gelmesidir; özellikle de o ölüm cinayet veya intihar gibi, beklenmedikse ve şiddet içeriyorsa.

C. benim kim olduğumu biliyordu. Çekinmeden konuştu. Evet, intihardı. Garajda, otomobilinde. Kapıların altına havlular tıkıştırılmış; eminim çift sayıdaydı. On ya da yirmi; N.'ye göre her ikisi de iyi sayı. Otuz o kadar iyi değil, ama insanların evinde otuz tane havlunun bulunması biraz şaşırtıcı, özellikle de yalnız yaşayan birinin evinde? Eminim bulunmaz. Benim evimde yoktur.

Soruşturma açılacakmış. Midesinde reçetesini benim yazdığım yatıştırıcılar bulunacağından emindim, ama öldürücü dozlarda değil. Zaten herhalde artık bir önemi yoktu; sebebi ne olursa olsun, N. ölmüştü.

C. cenazeye gelip gelemeyeceğimi sordu. Duygulandım. Gözlerimi yaşartacak kadar. Aile beni kabul ederse gelirim, dedim. C. buna şaşırdı ve tabii ki, kabul edeceklerini söyledi.

"Çünkü sonuçta ona yardım edemedim," dedim.

"Gayret ettiniz," dedi. "Önemli olan budur." Yine gözlerimin yandığımı hissettim. Onun bu kibarlığı karşısında.

Son olarak, babasının not bırakıp bırakmadığını sordum. Evet, dedi. Üç kelimelik bir not. *Ben çok yoruldum.*

Adını da eklemesi gerekirdi. O zaman dört kelime olurdu.

7 Temmuz 2007

Hem kilisede, hem de mezarlıkta N.'nin yakınları -özelikle C.- bana çok sıcak davrandı. Aile mucizesi, böyle kritik zamanlarda bile çemberi açıp, aralarına bir yabancıyı bile alabiliyorlardı. Törende çoğunu iş çevresinden gelenlerin oluşturduğu yaklaşık yüz kişi vardı. Mezarının başında ağladım. Bu beni ne utandırdı, ne de şaşırttı: psikanalistiyle hastası arasındaki özdeşleşme çok güçlü olabilir. C. Elimi tutup, bana sarıldı ve babasına yardım etmeye çalıştığım için bana teşekkür etti. Ona, bir şey değil, dedim ama kendimi sahtekâr gibi hissediyordum; başarısız olmuştum.

Güzel bir yaz günü. Ne çelişkiydi.

Bu gece seanslarımızdaki ses kayıtlarını dinliyorum. Galiba bunları yazıya dökeceğim. N.'nin hikâyesinden obsesif-kompulsif bozukluk edebiyatına hiç değilse bir makale eklenebilir, belki daha da büyük bir şey. Bir kitap. Ama tereddüdüm var. Beni tutan şey, o tarlaya bizzat gidip N.'nin fantezisini gerçekle karşılaştırmak zorunda oluşum. O tarlanın var olduğundan kuşkum yoktu. Peki ya o kayalar? Evet, büyük ihtimalle orada kayalar vardır. Ama N.'nin zorlantısının ona yüklediği şeyler dışında hiçbir anlamı yoktu.

Bu akşam çok güzel, kızıl bir günbatımı var.

17 Temmuz 2007

Bugün çalışmadım ve Motton'a gittim. Ne zamandır aklımdaydı ve sonunda oraya gitmemek için hiçbir neden göremedim. Annemizin dediği gibi, "mızmızlanıp duruyordum." N.'nin vakasını yazacaksam, mızmızlanmayı bırakmam gerekiyordu. Mazeret yok. Bale Road Köprüsü, Boy Hill ve özellikle Serenity Ridge Mezarlığı çocukluğumda çok sık yanından geçtiğim yerlerdi, N.'nin yolunu bulmakta zorlanacağımı sanmıyordum. Nitekim öyle de oldu. Yanılmam da mümkün değildi zaten, çünkü GİRİŞ YASAKTIR levhasının asılı olduğu bir zincirle engellenmiş tek toprak yol buydu.

Ben de daha önce N.'nin yaptığı gibi, otomobilimi mezarlıkta park ettim. Pırıl pırıl bir yaz günü olmasına rağmen çok fazla kuş sesi gelmiyordu, o da çok uzaktandı. 117 Numaralı Otoyol'dan hiç otomobil geçmedi; sadece aşırı yüklü bir kamyon yüz yirmi kilometre hızla geçerek saçlarımı havalandırdı ve üstüme sıcak havayla mazot kokusu püskürttü. Sonra orada sadece ben kaldım. Çocukken balık kamışımı tüfek gibi omzuma dayayıp Bale Road Köprüsü'ne yürüdüğüm günleri düşündüm. O zamanlar hiç korkmazdım, bugün de korkmuyorum, dedim içimden.

Korkacak ne vardı ki! O korkuyu mantıksız da buluyor değilim. Bir hastanın akıl hastalığının kaynaklandığı yere gidiş her zaman huzur bozucuydu.

Zincirin önünde durup, bunu gerçekten yapmak istiyor muyum, diye sordum kendime, sadece bana ait olmayan bir araziye izinsiz girmeyi değil, büyük ihtimalle sahibinin ölümüne yol açan obsesif-kompulsif bir fantezinin peşinden gitmeyi istiyor muydum? Bu seçim o sabah kot pantolonumu ve kırmızı yürüyüş botlarımı giyerken göründüğü kadar berrak değildi. Bu sabah seçim çok basitti: "Git ve gerçekleri N.'nin fantezisiyle karşılaştır, yoksa makale (ya da kitap) yazma fikrinden vazgeç." Ama gerçek nedir ki? Ben kim oluyorum da, Doktor B.'nin algılarının merhum muhasebeci N.'ninkilerden daha "gerçek" olduğuna karar vereyim?

Bunun cevabı yeterince açıktı: Doktor B. intihar etmemiş, saymayan, dokunmayan veya yerleştirmeyen bir adam, ister tek ister çift olsun, sayıların sadece sayı olduğunu düşünen bir insan. Doktor B. dünyayla barışık bir adam. Oysa, N.'nin öyle olmadığı belli. Bu nedenle, Doktor B.'nin gerçeği algılaması, Muhasebeci N.'ninkinden daha tutarlıdır.

Ama oraya vardığım ve o yerin sessiz gücünü hissettiğim anda (daha yolun başındayken, zinciri aşmadan önce) aslında seçimin çok daha basit olduğunu düşündüm: ya o ıssız toprak yolu çıkıp Ackerman Tarlası'na giderim ya da geri dönüp otomobilime yürürüm. Çekip giderim ve o olası kitabı da, olası makaleyi de unuturum. N.'yi de unutup hayatıma devam ederim.

Ne var ki... Ne var ki...

Otomobilime binip gitmek bilinçaltımın derinliklerinde bir düzlemde, bütün batıl inançların hâlâ yaşadığı (ve eski dürtülerle kol kola bulunduğu) yerde N'nin inandığı her şeyi kabul ettiğim anlamına gelebilirdi. Yani, Ackerman Tarlası'nda sihirli kayalardan oluşan bir halkanın koruduğu incelmiş bir yer var ve eğer oraya gidersem, N.'nin intihar ederek hiç

değilse geçici olarak durdurmayı umduğu korkunç bir süreci, korkunç bir mücadeleyi tekrar etkinleştirmiş olacaktım. Yani, bir sonraki muhafız olma fikrini kabul etmem (hepimizin, yuvalarına üşüşen karıncalardan farklı olmadığımız o bilinçaltı derinliklerinde) anlamına gelecekti. Ve eğer bu fikri kabullenecek olursam...

"Hayatım hiçbir zaman aynı olmayacak," dedim yüksek sesle. "Dünyaya hiçbir zaman eskisi gibi bakamayacağım.

Bir anda bütün iş çok ciddi görünmeye başladı. Bazen sürükleniyoruz, öyle değil mi? Seçimlerin artık basit olmadığı ve yapılacak yanlış seçim sonuçlarının çok vahimleştiği yerlere. Sonunda hayat veya akıl sağlığının tehdit altında olması gibi.

Ya da... ya bunlar aslında seçenek değilse? Ya bunlar sadece seçenek gibi görünüyorsa?

Bu düşünceyi kafamdan atıp zinciri tutan direklerden birinin arasından sıyrılıp geçtim. Bana hem hastalarım, hem de bazı arkadaşların büyücü-doktor adını vermişti (şakaydı herhalde) ama kendimi o şekilde düşünmek istemiyordum; tıraş olurken aynaya bakıp, *hayatının kritik bir anında kendi düşünce sürecinden değil, ölmüş bir hastasının sanrısından etkilenen bir adam bu,* diye düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Yolu kapatan ağaçlar yoktu, ama yokuşun bir kenarındaki hendekte yatan birkaç kayın ve çam ağacı gördüm. Bu yıl devrilmiş ve kenara çekilmiş olabilirlerdi, belki de geçen yıl veya daha önceki yıl. Benim anlayabileceğim bir şey değildi. Ormancı değilim.

Yokuşu çıkarken tepede her iki yandaki ağaçların bitip gökyüzünün alabildiğine açıldığını gördüm. Sanki N.'nin kafasının içine giriyormuş gibiydim. Yolun yarısında durdum; nefesim kesildiği için değil, kendime son defa istediğim şey bu mu, diye sormak içindi. Sonra devam ettim.

Keşke etmeseydim.

Tarla karşımdaydı ve batıya doğru uzanan manzara N.'nin tarif ettiği kadar muhteşem ve soluk kesiciydi. Güneş daha ufuk çizgisi üzerinde

oturan kırmızı bir top haline gelmeden, henüz yüksekte ve sarıyken bile çok güzeldi. Kayalar da oradaydı, yamacın kırk metre kadar aşağısında. Ve evet, ilk bakışta daire biçimindeymiş izlenimi veriyordu fakat Stonehenge'teki daire gibi değildi. Saydım. N.'nin söylediği gibi, sekiz taneydi.

(Yedi tane dediği zaman hariç.)

O kaya kümesi içindeki otlar, tarlanın geri kalanında bulunan bel hizasındaki yemyeşil otlarla kıyaslandığında daha cılız ve sarıydı, ama kesinlikle kurumuş değildi. Daha yakından bakınca dikkatimi çeken şey, küçük bir sumak çalılığı kümesiydi. Bunlar da bence kurumamıştı, ama yaprakları yeşilli-kırmızılı olacağına, siyahtı ve yaprak biçimi yoktu. Hastalıklı bir yapıları vardı ve onlara bakmak zor geliyordu. Beklentime uymadığı için rahatsız ediciydi. Başka türlü ifade edemiyorum.

Durduğum yerden on metre ötede o çalıların birine takılmış beyaz bir şey gözüme çarptı. Yanına gidince bunun bir zarf olduğunu gördüm ve N.'nin bana bıraktığını anladım. Eğer intihar ettiği gün değilse, yakın bir tarihte bırakmış olmalıydı. Midemin düğümlendiğini hissettim. Buraya gelmeye karar vermekle (sanki ben karar vermişim gibi) yanlış bir seçim yaptığımı anlıyordum. Kendimi içgüdülerim yerine mantığıma güvenmeye alıştırdığım için yanlış seçim yapmaya mahkûmdum.

Saçma. Bu şekilde düşünmemem gerektiğini biliyordum.

Tabii, N. de biliyordu, ama o da aynı şekilde düşünmeye devam etmişti. Ölümünü hazırlarken havluları saydığından emindim.

Çift sayı olması için.

Lanet olsun! İnsan aklı ne tuhaf oyunlar oynuyor ve gölgeler yüz şeklini alıyordu.

Islanmaması için zarfı saydam plastik bir torbaya koymuştum. Ön tarafındaki yazı düzgün ve okunaklıydı: **DOKTOR JOHN BONSAINT**.

Zarfı torbadan çıkardım ve yamacın altındaki kayalara bir kez daha baktım. Hâlâ sekizdi. Tabii, sekiz olacaktı. Tek bir kuş ötmüyor, tek bir

böcek sesi duyulmuyordu. Gün sanki nefesini tutmuş gibiydi. Her gölgenin içi oyulmuştu. N.'nin kendisini zamanda geriye fırlatılmış gibi hissettiğini söylerken ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyordum.

Zarfın içinde bir şey vardı; ileri geri kaymasından anlaşılıyordu. Zarfın ucunu açıp, içindekini avucuma düşürmeden önce bile parmaklarım bunun ne olduğunu anlamıştı. Bir anahtar.

Bir de not vardı. Sadece iki kelime. *Üzgünüm, doktor*. Ve tabii, adı. Sadece ön adı. Tamamı üç kelime ediyor. İyi bir sayı değil. En azından N.'ye göre.

Anahtarı cebime koyup, sumak çalısına benzemeyen bir sumak çalısının yanında durdum... siyah yaprakları, dalları yamulmuş ve tıpkı harflere benzeyen...

Olamaz!

...ve karar verdim, *gitme zamanı. Bu kadarı yeterdi. Eğer çevre koşulları falan, gibi bir şey toprağı zehirleyip çalıların yapısını değiştirmişse, ne yapabilirdik yani? Çalılar buradaki manzaranın önemli bir parçası değildi; önemli olan o kayalar. Sekiz taneydi. Dünyayı test ettin ve olmasını umduğun gibi, zaten hep olduğu gibi buldun. Eğer bu tarla biraz fazla sessiz -biraz ürkütücü- görünüyorsa kesinlikle N.'nin hikâyesinin aklında bıraktığı etkidir. Üstelik bir de intiharı var. Artık kendi hayatına dön. Sessizliğe veya o sessizliğin içinde -kafanda bir fırtına bulutu gibi- bir şeylerin gizlendiği duygusuna aldırma. Kendi hayatına dön artık, Doktor B.*

Hâlâ mümkünken dön.

Yolun sonuna döndüm. Yüksek otlar kot pantolonuma sürtünürken kısık, boğulur gibi bir ses çıkarıyordu. Güneş ensemi ve omuzlarımı pişirmişti.

Bir şey dönüp tekrar bakmam için beni dürttü. Kuvvetli bir histi. Buna direndim, ama yenildim.

Dönüp bakınca yedi tane kaya gördüm. Sekiz değil, yedi. Emin olmak için iki defa saydım. Ve gerçekten de kayaların içi, sanki güneşin üstünden

bir bulut geçmiş gibi, daha karanlıktı. Sadece o noktaya gölge düşürecek kadar küçük bir bulut. Ne var ki, bu bir gölgeye benzemiyordu. Belirli bir karanlık gibiydi, ezilmiş ve sararmış otların üstünde hareket eden, ben geldiğimde orada bulunduğuna emin olduğum (neredeyse emin olduğum; bu da işin en kötü yanı) sekizinci kayanın boşluğuna doğru dönerek yaklaşıyordu.

Kadrajından bakıp onu geri getirecek bir kameram yok, diye düşündüm.

Kendime hâlâ, hiçbir şey olmuyor, diyebiliyorken bu işe bir son vermeliyim, diye düşündüm. Doğru ya da yanlış. Dünyanın kaderinden çok kendi basiretimi kaybetmekten, dünya hakkındaki fikirlerimin bozulmasından korkuyordum. N.'nin sanrısına bir an için bile inanmamıştım, ama o karanlık...

O karanlığın tutunacak bir şey bulmasını istemiyordum, anlatabildim mi?

Anahtarı yırttığım zarfla birlikte arka cebime koymuştum, ama saydam torba hâlâ elimdeydi. Hiç düşünmeden torbayı göz hizama kaldırdım ve içinden kayalara baktım. Plastiği gerdiğim halde biraz bulanık görünüyordu, ama yeterince netti. Kayalar yine sekiz olmuş, doğru sayıya gelmişti ve o algıladığım karanlık...

Ve o baca...

Veya tünel...

...kaybolmuştu. (Tabii, zaten başından beri yoktu.) Torbayı indirdim -biraz çekinerek indirdiğimi itiraf ediyorum- ve çıplak gözle kayalara baktım. Sekiz. Taç Mahal'in temeli kadar sağlam. Sekiz.

Tekrar yola döndüm ve yürümeye başladım; bir daha bakma dürtüsüne karşı başarıyla direniyordum. Neden bakayım ki? Sekizse sekizdir. Bunu artık tartışmayalım (bu da benim esprim).

Makale yazma fikrinden de vazgeçmiştim. En iyisi bu N. işini bütünüyle geride bırakmaktı. Önemli olan oraya gerçekten gidip, hepimizin, dünyadaki bütün Doktor B.'lerin ve N.'lerin içinde var olan cinnetle -bu-

nun doğru olduğuna eminim- yüzleşmiş olmamdı. Birinci Dünya Savaşı'nda buna ne diyorlardı? "Fili görmeye gidiyorum." Fili görmeye gitmiştim, ama bu fil resmi çizmek zorunda olduğum anlamına gelmez. Ya da benim durumumda, fili tarif etmemi gerektirmez.

Ve eğer daha çok şey gördüğümü sanıyorsam? Sadece birkaç saniyeliğine bile olsa...

Evet, olabilir. Ama dur orada: Bu sadece N.'yi tutsak eden sanrının kuvvetini gösterir. İntiharını bütün veda notlarından daha iyi açıklar. Ama bazı şeylerin üstüne gitmemek gerek. Bu da herhalde öyle bir durum. O karanlık...

O baca-tünel, o algılanan...

Her şekilde N. ile işim bitti. Ne kitap, ne de makale yazılacak. "Sayfayı çevir." O anahtarın yolun sonundaki zinciri açacağına eminim, ama onu hiç kullanmayacağım. Anahtarı çöpe attım.

Radyodaki masalcı teyzenin dediği gibi, "Hadi artık yatağımıza."

Bu akşam kızıl bir güneş tarlayı aydınlatacak. Otlardan sis yükselecek mi? Belki. Yeşil otlardan. Sarılardan değil.

Androscoggin bu akşam kızıl akacak, bir doğum kanalı içinde kıvrıla kıvrıla giden kanlı bir yılan gibi. Bunu görmek isterdim. Her nedense. İtiraf ediyorum.

Bunları sadece yorgunluktan söylüyorum. Yarına hepsi geçer. Yarın sabah belki o makaleyi yazmayı bile tekrar düşünebilirim. Ya da kitabı. Ama bu gece değil.

Hadi artık yatağımıza.

18 Temmuz 2007

Bu sabah anahtarı çöplerin arasından çıkarıp çalışma masamın çekmecesine koydum. Bunu atmak, bir şeyin olabileceğini itiraf etmek anlamına geliyor. Yani.

Her neyse. Sonuçta sadece bir anahtar.

27 Temmuz 2007

Pekâlâ, itiraf ediyorum. Bir süredir bazı şeyleri sayıyor ve etrafımda çift sayıların bulunmasına özen gösteriyorum. Kâğıt ataşları. Kavanozdaki kurşunkalemler. Bunu yapmak tuhaf bir şekilde rahatlatıyor. Belli ki, N.'nin gribi bana da geçmiş. (Benim küçük esprim, ama şaka değil.)

Benim akıl hocam-psikiyatrım Augusta'daki Doktor J.'dir; şimdi Serenity Hill'de başhekim. Ona telefon edip bu kış Chicago'daki kongrede sunum yapmayı düşündüğüm bir bildiri için araştırma yapıyorum dedim. (Yalandı, tabii, ama bazen işe yarıyor). Konusu OKB belirtilerinin hastadan psikanaliste geçme özelliği, diye açıkladım. J. benim araştırmalarımı doğruladı. Bu fenomen çok yaygın değildi, fakat çok nadir görüldüğü de söylenemezdi.

"Senin bu konuda kişisel bir endişen yok, Johnny, değil mi?"

Ne kuvvetli sezgi. Hep böyleydi zaten. Ayrıca çok da bilgiliydi.

"Hayır," dedim. "Konu daha yeni ilgimi çekmeye başladı. Aslında bir çeşit zorlantı haline geldi."

Buna birlikte gülerek görüşmeyi bitirdik; sonra sehpaya gittim ve orada duran kitapları saydım. Altı. Bu iyi. Altı sağlam sayıdır. (N.'nin ifadesiyle.) Anahtar yerinde duruyor mu, diye masama baktım; tabii, oradaydı, başka nerede olacaktı ki? Bir tane anahtar. Bir sayısı iyi midir, kötü müdür? "Peynir de tek başına duruyor," dedim. Belki alakalı sayılmaz, ama yine de düşünülmesi gereken bir şey!

Tam odadan çıkacakken sehpanın üstünde kitaplarla birlikte dergilerin de bulunduğunu hatırladım; durup onları da saydım. Yedi taneydi! Kapağında Brad Pitt'in fotoğrafı olan *People* dergisini alıp çöpe attım.

Bakın, eğer bu beni rahatlatıyorsa kime ne zararı olabilir? Hem sadece Brad Pitt'ti!

Ve eğer bu durum daha kötüleşirse, J.'ye gidip her şeyi anlatacağım. Kendime söz verdim.

Bir Neurontin işe yarayabilir, diye düşünüyorum. Her ne kadar bu bir sara ilacıysa da, benimki gibi durumlarda yararlı olduğu biliniyor. Tabii...

3 Ağustos 2007

Kimi kandırıyorum? Buna benzer bir durum yok ki, Neurontin de hiçbir işe yaramıyor. Devede kulak!

Ama saymak iyi geliyor. Tuhaf bir şekilde rahatlatıyor. Bir şey daha var. Anahtar, içine koyduğum çekmecenin ters tarafında duruyordu! Bu bir sezgiydi, ama insan sezgilerine boş vermemelidir. Yerini değiştirdim. Daha iyi oldu. Sonra yanına başka bir anahtar (kiralık kasanın) koydum. Artık dengelenmiş oldu. Dün gece iyi uyudum.

Eh, pek öyle sayılmaz. Günbatımında Androscoggin. Kızıl bir yara gibi. Bir doğum kanalı. Ama ölü.

10 Ağustos 2007

Orada bir terslik var. Sekizinci kaya zayıflıyor. Kendime bunun öyle olmadığını söylememin bir yararı yok, çünkü vücudumdaki her bir sinir, derimdeki her bir hücre, doğru olduğunu ilan ediyor. Kitapları (ve ayakkabıları da) saymak iyi geliyor, ama **TEMEL SORUNU** halletmiyor. Nesneleri çapraz yerleştirmek de bir yere kadar işe yarıyor, ama kesinlikle...

Örneğin, mutfak tezgâhındaki ekmek kırıntıları. Bıçağın ucuyla onları hizaya sokuyorum. Masanın üstündeki şeker taneciklerini sıraya sokuyorum, HA! Ama kaç kırıntı olduğunu kim bilir? Kaç şeker taneciği var? Sayılamayacak kadar çok!

Buna bir son vermem gerek. Oraya gideceğim.

Fotoğraf makinesini de götüreceğim.

11 Ağustos 2007

O karanlık. Tanrım. Neredeyse her yeri sarmıştı. Bir şey daha. *Karanlığın gözü vardı.*

12 Ağustos

Bir şey gördüm mü? Gerçekten gördüm mü?

Bilmiyorum. Galiba gördüm, ama bilmiyorum.

Bugünkü girdide 23 kelime var.

26 daha iyi olur.

19 Ağustos

Bana olanları anlatmak amacıyla J.'ye telefon etmek için almacı kaldırdım, sonra yerine bıraktım. Ona ne anlatacaktım? Hem zaten numarası: 1-207-555-1863 = 11 kötü bir sayı.

Valium, Neurontin'den daha iyi geliyor. Sanırım. Yeter ki, *dozunu* artırmayım.

16 Eylül

Motown'dan döndüm. Ter içindeyim. Titriyorum. Ama yine sekiz oldu. Düzelttim. Ben! ONU düzelttim. Tanrı'ya şükür. Ama...

Ama!

Hayatımı bu şekilde sürdüremem.

Hayır, ama -TAM ZAMANINDA YETİŞTİM. DIŞARI ÇIKMAK ÜZEREYDİ. Koruma önlemleri bir yere kadar dayanabiliyor, sonra doktor vizitesi şart! (Küçük bir espri.)

N.'nin bahsettiği 3-loblu gözü gördüm. Bu dünyaya veya bu evrene ait bir şeyin gözü değil.

Önündeki engeli kemirerek dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Ne var ki, bunu kabul etmiyorum. N.'nin saplantısının bir parmağını mantığıma sokmasına izin verdim ve o parmak girdiği boşluğu büyüterek ikinci parmağı, üçüncü parmağı, sonunda bütün elini içeri soktu. Beni tamamen açtı. Benim...

Ama!

Kendi gözlerimle gördüm! Bu dünyanın ötesinde bir dünya var, canavarlarla...

Tanrılarla...

NEFRET SAÇAN TANRILARLA dolu!

Bir şey. Kendimi öldürürsem ne olur? Eğer gerçek değilse, işkence yine biter. Eğer gerçekse, sekizinci kaya yine katılaşır. Hiç değilse başka biri -bir sonraki "**KORUYUCU**"- korkusuzca o yoldan yukarı çıkıp görene kadar...

İntihar fikri güzel görünüyordu sanki!

9 Ekim 2007

Son zamanlarda daha iyiyim. Düşüncelerim daha bir bana ait gibi. Ve Ackerman Tarlası'na son gittiğimde (iki gün önce) endişelerim yersiz çıktı. Orada sekiz tane kaya vardı. Onlara baktım -sağlam binalar gibiydiler- ve havada bir karga gördüm. Kayaların üstündeki hava sahasında uçmaktan kaçınıyordu, ama oradaydı işte. Kameram boynumda asılı, yolun sonunda dururken (O kayaların fotoğrafı çekilmiyor, bu konuda N. haklıydı; radondan olabilir mi?) hangi akla hizmet orada yedi kaya olduğunu sanmışım, diye düşündüm. Tamam, otomobilime dönerken adımlarımı saydığımı ve kapısına vardığımda tek sayı çıkınca, birkaç adım daha attığımı itiraf ettim, ama böyle şeyler hemen bir anda geçmiyor. Bunlar insanın AKLINDAKİ KRAMPLAR! Ama belki de...

İyileşmeyi ümit edebilir miyim?

10 Ekim 2007

Tabii, itiraf etmek hoşuma gitmese de bir ihtimal daha var: gündönümleri konusunda N. haklıydı. Şimdi birinden ayrıldık diğerine doğru gidiyoruz. Yaz bitti, önümüzde kış var. Ki, bu da eğer doğruysa, sadece kısa bir süre için iyi haber. Gelecek ilkbaharda da yine böyle zihinsel kramplar yaşayacaksam... daha sonraki ilkbaharda da...

Yapamam, kesinlikle yapamam işte.

O göz aklımdan hiç çıkmıyor. O giderek koyulaşan karanlığın içinde yüzer gibi...

Onun ötesindeki şeyler.

CTHUN!

16 Kasım 2007

Sekiz. Hep sekizdi. Artık eminim. Bugün tarla sessizdi, otlar kuruydu, yamacın başındaki ağaçlar yapraksızdı, demir renkli gökyüzünün altında Androscoggin gri çelik gibi akıyordu. Dünya kar yağmasını bekliyordu.

Ve Tanrım, hepsinden iyisi: bir kuş o kayalardan birinin üstüne tünemişti!

Bir KUŞ!

Otomobilime yürürken adımlarımı saymadığımı ancak Lewiston'a dönerken fark ettim.

İşte gerçek. Olması gereken gerçek. Hastalarımdan birinden grip kaptım, ama artık iyileşiyorum. Öksürük geçti, burnum da giderek daha az akmaya başladı.

Başından beri şakanın konusu bendim.

25 Aralık 2007

Noel yemeğini ve geleneksel hediye alışverişini Sheila ve ailesiyle paylaştım. Kocası Don, oğulları Seth'i kilisedeki mum ayinine götürdükten sonra (Metodistler bu ayinin köklerinin putperestlere dayandığını bilseler çok şaşırırlar herhalde) Sheila elimi sıktı ve, "Nihayet döndün," dedi. "İyi oldu. Merak etmiştim."

Eh, insan kendi kanından olan birini kandıramıyor; Doktor J. bir terslik olduğundan kuşkulanmıştı, ama Sheila hemen anladı. Sevgili Sheila.

"Bu yaz ve sonbahar bir çeşit bunalım geçirdim," dedim. "Manevi bir bunalım, denebilir."

Aslında daha çok ruhsal bir bunalımdı. İnsan algılamalarının tek amacının diğer dünyalardaki dehşetleri maskelemek olduğunu düşünmeye başlarsa... buna ruhsal bunalım denir.

Her şeye pratik gözle bakan Sheila, "Yeter ki, kanser olma, Johnny," dedi. "Ben bundan korkuyordum."

Sevgili Sheila! Bir kahkaha atıp, ona sarıldım.

Daha sonra mutfağı birlikte toparlarken, ona Bale Road Köprüsü'ne neden Başaramaz Köprüsü dediğimizi hatırlıyor musun, diye sordum. Başını eğdi ve bir kahkaha attı.

"Bunu senin o eski arkadaşın uydurmuştu. Benim âşık olduğum o arkadaşın."

"Charlie Keen," dedim. "Onu uzun zamandır görmedim. Yani, televizyon dışında. Zavallı, iyice televizyon maskarası oldu."

Sheila koluma vurdu. "Kıskançlık sana hiç yakışmıyor, hayatım. Her neyse, bir gün elimizde o küçük kamışlarla köprüde balık tutuyorduk; Charlie kenardan sarkıp, "Birisi buradan düşecek olsa, kendini öldürmemeyi başaramaz," dedi. Bu hepimize komik gelmiş ve deli gibi gülmüştük. "Bunu hatırlamıyor musun?"

O anda hatırladım. Bale Road Köprüsü o günden beri Başaramaz Köprüsü olmuştu. Charlie'nin söylediği şey doğruydu. O noktada Bale Çayı çok sığdır. Tabii, bu çay sonunda çok daha derin olan Androscoggin Nehri'yle birleşir. Androscoggin de denize dökülür. Daima bir dünya başka bir dünyaya açılıyor, değil mi? Her biri bir öncekinden daha derin bir dünyaya. Bütün dünyanın tasarımı böyle.

Don ve Seth eve döndüler; Sheila'nın büyük erkeği ve minik erkeği kara bulanmışlardı. Birbirimize sarıldık, sonra ben otomobilimde Noel şarkıları dinleyerek evime döndüm. Uzun zamandan beri ilk defa gerçekten mutluydum.

Sanırım artık bu notlar, önlenmiş delirmenin güncesi (ama kıl payıyla önlenmiş, çünkü az kalsın kopuyordum) artık bitebilir.

Tanrı'ya şükür; Noel'im kutlu olsun.

1 Nisan 2008

Bugün 1 Nisan ve şaka konusu benim. Ackerman Tarlası'nı gördüğüm bir rüyadan uyandım.

Rüyada gökyüzü mavi, nehir kendi vadisinde akan daha koyu bir maviydi ve karlar eriyordu. Beyaz kar kümelerinin arasından ilk yeşil otlar başgöstermişti ve bir kez daha orada sadece yedi tane kaya vardı. Bir kez daha o dairenin içinde karanlık vardı. Şimdilik küçük bir leke gibiydi, ama ben düzeltmezsem büyüyecek.

Uyandıktan sonra bütün kitapları saydım (altmış dört çıktı; çok iyi bir sayı hem çift, hem de 1'e kadar bölünebiliyor) ve bu işe yaramayınca mutfak tezgâhına kahve döküp bununla çapraz işareti yaptım. Bu iyi geldi -şimdilik- ama oraya gidip bir "ev vizitesi" daha yapmak zorundayım. Mızmızlanmadan.

Çünkü yine başlıyor.

Kar neredeyse tamamen eridi, yaz gündönümü yaklaşıyor (hâlâ ufuk çizgisinin üstünde, ama yaklaşıyor) ve o yine başladı.

Hissediyorum...

Tanrı yardımcım olsun, kendimi tam iyileşmeye başlarken bir sabah uyandığında koltukaltında kocaman bir yumru bulan bir kanser hastası gibi hissediyorum.

Bunu yapamam.

Bunu yapmalıyım.

(Daha Sonra)

Yolda hâlâ kar vardı, ama "AT"na sorun yaşamadan gittim. Otomobilimi mezarlık otoparkında bırakıp yürüdüm. Gerçekten de, rüyamdaki gibi yedi kaya vardı. Fotoğraf makinesinin kadrajından baktım. Yine 8 oldu. 8 iyi sayı, dünyanın düzenini korur. İyi hesap.

Dünya için!

Doktor Bonsaint için iyi hesap değil.

Bu işin tekrar edeceğini düşünmek, bunu düşünürken bile kafamdan inleme sesleri çıkıyor.

Tanrım, lütfen bir daha olmasın.

6 Nisan 2008

Bugün 7'yi 8 yapmam daha uzun sürdü ve beni "uzun mesafeli" bir çalışmanın beklediğini biliyorum, yani, nesneleri saymak ve çapraz şekiller yapmakla... ama yerleştirme yok. N. o konuda yanılmış, yapılması gereken şey *denge* yaratmak. Bu sadece sembolik bir şey.

Ama çok yoruldum. Üstelik gündönümüne de o kadar çok var ki.

O şey hâlâ gücünü artırıyor ve gündönümü daha çok uzakta.

Keşke N. benim ofisime gelmeden önce ölseydi. Bencil adam.

2 Mayıs 2008

Bu defa beni öldüreceğini düşündüm. Ya da kafamı çatlatacağını. Kafam çatlamış mı? Tanrım, bunu nasıl anlayabilirim? Tanrı yok, o karanlığın içinde, o **GÖZ**'ün olduğu yerde bir Tanrı olamaz. Başka bir şeyin daha olduğu...

MİĞFER BAŞLI O ŞEY. O AKIL ÖTESİ KARANLIĞIN İÇİNDEN DOĞAN ŞEY.

Bir şarkı mırıldanıyordu. Halka şeklindeki kayaların derinliklerinden gelen, ama yine 7'yi 8 yapmayı başardım... fakat çok uzun zaman aldı. Kadraştan o kadar şok bakmal gerekti ki, ayrıca adımları sayarak daireler yaptım, daireyi genişleterek 64 adım attım ve çok şükür, bu işe yaradı. "Genişleyen girdap" Yates'in şiiri! Sonra başımı kaldırıp etrafıma bakındım. Ve *onun* adının her bir sumak çalısına ve o cehennem tarlasındaki her bir ağacın altına yazılı olduğunu gördüm. *Cthun, Cthun, Cthun, Cthun.* Biraz rahatlamak için göğe baktım, bulutlar da gökte aynı şeyi yazıyordu. *CTHUN.* Nehre baktım, onun kıvrımları da dev bir C şeklindeydi. Cthun'un C'si.

Dünyadan nasıl ben sorumlu olabilirim? Bu nasıl olabilir?

Bu haksızlık!!!!!!

4 Mayıs 2008

Eğer kendimi öldürerek o kapıyı kapatabilirsem...

Öldükten sonra bile olsa... Bulacağım o huzur...

Oraya bir defa daha gideceğim, ama bu kez yolun tamamını değil. Sadece Başaramaz Köprüsü'ne kadar. Orada su sığdır, dibi kayalıktır.

Köprünün yüksekliği on metre olmalı.

Çok iyi bir sayı değil ama

O köprüden aşağıya düşecek biri

Ölmemeyi başaramaz

O korkunç 3-loblu göz aklımdan çıkmıyor

Miğfer gibi başı olan şey

Kayalardaki çığlık atan yüzler

CTHUN!

(Doktor Bonsaint'in notları burada bitiyor.)

5. İkinci Mektup

8 Haziran 2008

Sevgili Charlie

Senden Johnny'nin notlarıyla ilgili bir cevap alamadım, ama bundan memnunum. Lütfen, son mektubumu dikkate alma ve o sayfalar hâlâ sendeyse, onları yak. Johnny zaten bunu istemişti ve aslında benim de onun bu isteğini yerine getirmem gerekirdi.

Kendime, sadece Başaramaz Köprüsü'ne kadar gideceğimi söyledim, çocukken hepimizin iyi zaman geçirdiği, o mutlu zamanlar bitince de Johnny'nin hayatına son verdiği yer. Kendime bunun bir kapanış (Johnny olsa bu kelimeyi kullanırdı.) getireceğini söyledim. Ama mantığımın içindeki mantık -ki, Johnny olsa bu konuda hepimizin aynı olduğunu iddia ederdi- bu kadarla yetinmeyeceğimi biliyordu. Yoksa, anahtarı neden aldım ki?

Çünkü orada, çalışma odasındaydı. Notları bulduğum çekmecede değil, en üsttekindeydi. Yanında dengelemesi için koyduğu başka bir anahtarla birlikte.

Notlarla aynı anda bulsaydım anahtarı sana yollar mıydım acaba? Bilmem. Bilmiyorum. Ama sonunda gelinen durumdan memnunum. Çünkü sen de oraya gitmeye kalkabilirdin. Belki sırf meraktan, belki de başka bir şeyden. Daha kuvvetli bir şeyden.

Ya da herhalde bu kadar saçmalık olduğu için. Belki de o anahtarı alıp Motton'a gittim ve o yolu buldum, çünkü ilk mektubumda da dediğim gibi, ben meraklı Pandora'nın kızıyım. Sana nasıl kesin bir neden söyleyebilirim ki? N. söyleyememiş. Ağabeyim de söyleyememiş, hatta sonunda her zaman dediği gibi, "Ben profesyonelim, siz bunu sakın evde denemeyin," bile diyememiş.

Her neyse, beni merak etme. İyiyim. Öyle olmasam bile, işin matematiği belli. Sheila LeClaire'in bir kocası ve bir çocuğu var. Charlie Keen'in -Wikipedia'da okuduğuma göre- bir karısı ve üç çocuğu var. Dolayısıyla senin kaybedeceğin şeyler daha çok. Hem zaten benim sana olan aşkım hiç sönmedi.

Ne olursa olsun, kesinlikle buraya dönme. Obezite ve reçeteli ilaç istismarı ve elli yaş altı erkeklerde kalp krizleri gibi konularda raporlar yazmaya devam et. Normal işlerinle uğraş.

Ve eğer o notları okumadıysan (umarım okumamışsındır, ama şüpheliyim; eminim Pandora'nın oğulları da vardı) onu da dikkate alma. Bu söylediklerimi de ağabeyinin beklenmedik ölümü karşısında çok sarsılan bir kadının hezeyanına ver.

Orada hiçbir şey yok.

Sadece birkaç kaya.

Kendi gözlerimle gördüm.

Yemin ederim, orada hiçbir şey yok, *bu nedenle sakın oraya gitme.*

6. Gazete Haberi

(Chester's Mill *Democrat*: 1 Haziran 2008)

AĞABEYİNİN İNTİHARINI TAKLİT EDEN KADIN KÖPRÜDEN ATLADI

Julia Shumway'in Haberi

MOTTON- Bir ay kadar önce ünlü Psikiyatr John Bonsaint'in Maine'de Bale Yolu Köprüsü'nden atlayarak intihar etmesinden sonra, dostları kız kardeşi Sheila LeClaire'in çok sarsıldığını ve bunalıma girdiğini söylediler. Kocası Donald LeClaire'in açıkladığına göre eşi "tek kelimeyle yıkılmıştı" ama kimse onun intiharı düşündüğünü sanmıyordu.

Ama hepsi yanılıyordu.

Yargıç Richard Chapman, "Her ne kadar bir not bırakmamışsa," dedikten sonra şöyle devam etti: "Her şey açıkça ortada. Otomobili köprünün Harlow tarafında düzgün bir şekilde ve yolu kapatmayacak biçimde park edilmiş. Kapıları kilitlenmiş, üstünde sürücü ehliyeti olan çantası sürücü koltuğuna bırakılmış." Yargıç, LeClaire'in ayakkabılarının özenli bir şekilde, yan yana köprü parmaklığının altına bırakılmış olduğunu ekledi. Ölümün boğulma sonucu mu yoksa düşmekten mi olduğu ancak otopsiyle belirlenebilecek.

Sheila LeClaire ölümüyle geride yaslı bir eş ve yedi yaşındaki oğlunu bıraktı. Cenaze töreni için tarih henüz belirlenmiş değil.

7. E-Posta

keen1981
15.44
5 Haziran 2008

Chrissy

Lütfen, gelecek haftaki bütün randevularımı iptal et. Bunun için epey geç kaldım ve sana nasıl tepkiler geleceğini biliyorum, ama başka çare yok. Doğduğum yer olan Maine'de ilgilenmem gereken bir konu var. İki eski arkadaşım, ağabey ve kız kardeşi, kuşkulu bir şekilde ve aynı yerde intihar ettiler. Ağabeyinin intiharını taklit (taklit olduğu belli) etmeden önce kız kardeşin bana gönderdiği olağanüstü tuhaf notlar soruşturmayı gerektiriyor. Ağabey, John Bonsaint, çocukluğum sırasında en iyi arkadaşımdı; okulda kim bilir kaç kere birbirimizi dayak yemekten kurtarmıştık!

Kan şekeri haberini Hayden üstlenebilir. Yapamayacağını sanıyor, ama yapabilir. Ama yapamasa bile benim gitmem şart. Johnny ve Sheila bana ailem kadar yakındılar.

Hem zaten, fırsatçılık etmek istemem, ama bu işten çok sıkı bir haber de çıkabilir. Obsesif-kompulsif bozukluk hakkında. Kanser kadar ses getirmeyebilir, ama bu sorunu yaşayanlar ne kadar korkunç bir rahatsızlık olduğunu bilirler.

Sağ ol, Chrissy.
Charlie

Cehennemden Gelen Kedi

Halston, tekerlekli iskemlede oturan adamın hasta, korku içinde ve ölmeye hazır göründüğünü düşündü. Bu tip şeyleri görmeye alışkındı. Ölüm Halston'ın işiydi; o bir kiralık katildi ve on sekiz erkekle altı kadın öldürmüştü. Ölümün nasıl göründüğünü bilirdi.

Ev -aslında malikâne demek daha doğruydu- soğuk ve sessizdi. Sadece büyük şöminede yanan odunların çıtırtısıyla, dışarıda esen kasım rüzgârının uğultusu duyuluyordu.

"Birini öldürmeni istiyorum," dedi yaşlı adam. Sesi titrek ve inceydi. "Anladığım kadarıyla bu işi yapıyorsun."

"Kiminle konuştunuz?" diye sordu Halston.

"Saul Loggia adında bir adamla. Onunla tanışıyormuşsunuz."

Halston "evet" anlamında başını salladı. Arabulucu eğer Loggia'ysa mesele yoktu. Ama eğer odada bir dinleme cihazı gizliyse, Drogan adlı yaşlı adamın söylediği her şey onun aleyhine olacaktı.

"Kimin öldürülmesini istiyorsunuz?"

Drogan tekerlekli iskemlesinin koluna yerleştirilmiş konsolun üstünde bir düğmeye basınca, iskemle vızıltıya benzer bir ses çıkararak öne hareket etti. Yaklaşınca, Halston'ın burnuna korkunun ve idrarın birbirine

karışmış kokusu geldi. Midesi bulandı, ama hiç renk vermedi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Kurbanın tam arkanda duruyor," dedi Drogan alçak sesle.

Halston hemen harekete geçti. Güçlü refleksleri onun hayatıydı. Bir anda kanepeden kendini yere atıp bir dizi üstüne düştü ve hızla döndü; özel olarak diktirdiği spor ceketinin içine elini uzatıp silahı avucuna düşüren yaylı kılıfındaki kısa namlulu .45'lik tabancasının kabzasını kavradı. Bir saniye sonra silahını... bir kediye doğrultmuştu!

Bir an Halston ve kedi birbirlerine bakakaldılar. Hiç hayal gücü ve batıl inancı olmayan Halston için tuhaf bir andı. Çünkü yerde diz çökmüş, tabancasını doğrultmuş halde kediye bakarken onu tanıdığını hissetti; oysa, böylesine sıra dışı görünüşü olan bir kediyi daha önce görseydi asla unutmazdı.

Yüzü sanki tam ortadan ikiye ayrılmıştı; yarısı siyah, yarısı beyazdı. Çizgi başının tepesinden burnuna, oradan da ağzına kadar dümdüz iniyordu. Kocaman gözleri vardı; loş ışıkta şöminenin ateşini yansıtan gözbebekleri yusyuvarlaktı.

Halston'ın düşündüğü şey kafasının içinde yankılandı. *Senle ben, birbirimizi tanıyoruz.*

Sonra o düşünce dalgası geçti. Tabancasını indirip ayağa kalktı. "Bu yüzden seni öldürmem gerekir, yaşlı adam. Ben şakadan hoşlanmam."

"Ben de hiç şaka yapmam," dedi Drogan. "Otur. Bunun içindekine bak." Bacaklarını örten battaniyenin içinden kalın bir zarf çıkardı.

Halston oturdu. Kanepenin arkasında duran kedi kucağına çıktı. Kocaman, siyah gözlerini Halston'a çevirip, etrafı altın renkli halkalarla çevrili gözbebekleriyle bir an ona baktıktan sonra kucağına iyice yerleşerek mırıldamaya başladı.

Halston soran gözlerle Drogan'a baktı.

"Çok cana yakındır," dedi Drogan. "Tabii başta. Bu cana yakın, cici kedi evdeki üç kişiyi öldürdü. Geriye ben kaldım. Ben yaşlıyım, hastayım... ama ecelimle ölmek istiyorum."

"Buna inanamıyorum," dedi Halston. "Bir kediyi öldürmem için mi beni tuttunuz?"

"Lütfen, o zarfın içine bak."

Halston söyleneni yaptı. Zarfın içinde eskimiş yüzlük ve ellilikler vardı. "Ne kadar var?"

"Altı bin dolar. Bana kedinin öldüğünü kanıtladığın zaman bir altı bin daha vereceğim. Bay Loggia ücretinin on iki bin dolar olduğunu söyledi."

Halston bunu başını sallayarak doğruladı ve farkında olmadan kediyi okşamaya başladı. Hayvan uyumuştu, ama hâlâ mırıldıyordu. Halston kedileri severdi. Aslında sevdiği tek hayvan kediydi. Kendilerine göre pekâlâ iyi geçinirlerdi. Eğer bir Tanrı varsa, kedileri kusursuz, duygusuz ölüm makineleri olarak yaratmıştı. Kediler hayvanlar âleminin tetikçileriydiler ve Halston da onlara saygı duyardı.

"Hiçbir şey açıklamak zorunda değilim, ama anlatacağım," dedi Drogan. "Önceden uyarılan önceden silahlanmış olur derler, senin de bu işi hafife almanı istemiyorum. Ayrıca, beni deli sanmaman için bunu açıklamak zorunda olduğumu hissediyorum."

Halston yine başını salladı. Bu tuhaf isteği yerine getirmeye karar verdi, üstünde daha fazla konuşmaya gerek yoktu. Ama eğer Drogan konuşmak istiyorsa, oturup dinleyecekti.

"Her şeyden önce, benim kim olduğumu biliyor musun? Paranın nereden geldiğini?"

"Drogan Pharmaceuticals."

"Evet. Dünyanın en büyük ilaç şirketlerinden biridir. Servetimizin kaynağı da burasıdır." Sabahlığının cebinden etiketsiz bir ilaç şişesi çıkarıp

Halston'a uzattı. "Tri-Dormal-phenobarbin, bir G bileşeni. Bütün ölümcül hastaların reçetelerine hemen yazılır. Bağımlılık yapan bir ilaç. Ağrı kesici ve yatıştırıcı özelliklerinin yanı sıra hafif halüsinasyonlara yol açar. Ölüm döşeğindeki hastaların durumlarına alışıp, uyum sağlamalarında yardımcı olur."

"Siz alıyor musunuz?" diye sordu Halston.

Drogan soruyu duymazlıktan geldi. "Dünyanın her tarafında yaygın olarak kullanılmaktadır. Sentetiktir, ellili yıllarda New Jersey'deki laboratuvarlarımızda geliştirildi. Deneylerin büyük çoğunluğu sadece kediler üzerinde yapıldı, çünkü kedi sinir sisteminin eşsiz özellikleri vardır."

"Kaç tane kedi öldürdünüz?"

Drogan gerildi. "Bu önyargılı bir soru ve bize haksızlık ediyorsunuz."

Halston omuz silkti.

"FDA'nın(*) Tri-Dormal-G'yi onaylaması için geçen dört yıl boyunca yaklaşık on beş bin kedi hayatını kaybetti."

Halston şaşkınlıktan ıslık çaldı. Bu, yılda yaklaşık dört bin kedi ederdi. "Şimdi de bu kedinin öç almaya geldiğini mi düşünüyorsunuz?"

"En küçük bir suçluluk bile hissetmiyorum," dedi Drogan, ama sesi yine titremeye başlamıştı. "On beş bin kedi öldü, ama yüz binlerce insan..."

"Bunları boş verin," dedi Halston. Gerekçe gösterilmesini sıkıcı bulurdu.

"Bu kedi buraya yedi ay önce geldi. Oldum olası kedilerden hoşlanmam. Sevimsiz, hastalık taşıyan hayvanlardır. Tarlalarda dolanırlar... ahırların içine girip çıkarlar... Tanrı bilir tüylerinin arasında ne cins mikroplar vardır... İnsana göstermek için eve dışarıdan bir şeyler getirirler... Bunu eve almayı ablam istemişti. Ama gerçeği öğrendi. Bedelini ödedi." Drogan, Halston'ın kucağında uyumakta olan kediye büyük bir nefretle baktı.

"Kedinin üç kişiyi öldürdüğünü söylediniz."

(*) Food and Drug Agency: Gıda ve İlaç Kontrol Dairesi.

Drogan anlatmaya başladı. Halston güçlü ve öldürmeye programlı parmaklarıyla kucağındaki kediyi okşarken, hayvan mırıltılı bir uykuya dalmıştı. Arada bir, şöminede yanan bir odunun çıkardığı ses, aniden kasılmasına neden oluyordu. Dışarıdaki kuvvetli rüzgâr Connecticut kırsalındaki bu büyük taş binayı döver gibi esiyordu. Yaşlı adam donuk bir sesle anlatmaya devam etti.

Yedi ay önce burada dört kişilerdi. Drogan; ondan iki yaş büyük, yetmiş dört yaşındaki ablası Amanda'nın en iyi arkadaşı ve ileri amfizem(*) hastası olan Carolyn Broadmoor ve yirmi yıldan beri Drogan ailesinin yanında çalışmakta olan yardımcıları Dick Gage. Altmış yaşın üstünde olan Gage, Lincoln Mark IV marka otomobilin şoförlüğünü yapar, yemekleri pişirir ve akşam içkilerini servis ederdi. Gündüzleri ise bir temizlikçi gelirdi. Bu dört kişi bu şekilde yaklaşık iki yıl yaşamışlardı. Yaşlı insanlardan oluşan sıkıcı bir grup ve onların uşakları... En büyük eğlenceleri *The Hollywood Squares* adlı programı seyredip, heyecanla kimin daha çok yaşayacağını beklemekti.

Derken eve kedi gelmişti.

"Onu önce Gage gördü; evin içinde miyavlayıp, sinsi sinsi dolanıyordu. Kovmaya çalıştı. Üstüne sopalar, taşlar attı, üstelik birkaç defa isabet ettirdi. Ama kedi bir türlü gitmiyordu. Tabii, yemek kokusu almıştı. O sıra küçük bir kemik torbasından farksızdı. Yaz sonunda birileri onu ölsün diye yol kenarına bırakmış olmalıydı. Ne kadar kötü ve acımasız bir şey."

"Denek olarak kullanmak mı iyi?" diye sordu Halston.

Drogan bunu kulak ardı edip devam etti. Kedilerden nefret ederdi. Oldum olası nefret etmişti. Kedi bir türlü gitmek bilmeyince Gage'e, önüne zehirli yiyecek koymasını söyledi. Kocaman tabakta, içine Tri-Dormal-G serpiştirilmiş en güzel kedi maması hazırlandı. Ne var ki, kedi mamaya

(*) Vücut organlarından bir bölümünün hava ile şişmesi.

hiç bakmadı bile. O sırada Amanda kediyi fark etmiş ve evde kalması için ısrar etmeye başlamıştı. Drogan şiddetle karşı çıkmış, ama sonunda, her zamanki gibi Amanda'nın dediği olmuştu.

"Ama gerçeği öğrendi," dedi Drogan. "Onu kucağına alıp evin içine getiren oydu. Şimdi olduğu gibi, yine mırıldıyordu. Ama benim yanıma hiç gelmez. Şu ana kadar hiç gelmedi. Ablam önüne bir tas süt koyup, şu zavallının haline bak, açlıktan ölüyor, demişti. O da, Carolyn de hayvanı severken kumru gibi sesler çıkarıyorlardı. İğrenç. Tabii, bana inat olsun diye böyle yapıyorlardı. Yirmi yıl önceki Tri-Dormal-G deney programından beri benim kediler hakkında ne hissettiğimi bilirlerdi. Beni kızdırmaktan zevk alıyorlardı." Ciddi bir ifadeyle Halston'a baktı. "Ama bedelini ödediler."

Mayıs ortasında bir gün Gage kahvaltı hazırlamak için kalktığında Amanda'yı merdivenlerin bitiminde, her yere saçılmış kedi mamalarının arasında yatarken bulmuş. Gözleri yerinden fırlamış gibi cansız bir halde tavana bakıyormuş. Ağzından ve burnundan oluk oluk kan akıyormuş. Beli ve bacakları kırılmış, boynu ise tam anlamıyla paramparça olmuş.

"Kedi, ablamın odasında uyurdu," dedi Drogan. "Ablam, ona bebek gibi bakardı... 'Yavrucum çok mu acıkmış? Dışarı gidip kakasını mı yapacakmış?' Onun gibi yaşlı bir savaş baltasının böyle şeyler söylemesi utanç verici. Sanırım o sabah miyavlayıp onu uyandırmış. Sam, maması sütle ıslatılmazsa yemezmiş, ablam öyle söylerdi. Bu nedenle alt kata inmeyi düşünmüş. Kedi de bacaklarına sürtünüp duruyormuş. Ablam yaşlıydı, yere sağlam basamazdı. Üstelik daha tam uyanık bile değilmiş. Merdivenlerin başına vardıklarında kedi, onun önüne geçmiş ve onu düşürmüş..."

Evet, aynen böyle olabilir, diye düşündü Halston. Gözünde yaşlı kadının birden öne doğru kapaklanışı canlandı; çığlık bile atamayacak kadar şaşırmıştı. Tepetaklak aşağıya yuvarlanırken de mama kutusu düşmüş her yana saçılmıştı. Nihayet merdivenlerin bitiminde durabildiğinde kadının

yaşlı kemikleri parçalanmış, ağızdan ve burnundan kan geliyordu ve cansız gözler tavana çevrilmişti. Ve kedi mırıldayarak merdivenlerden aşağıya inip hiçbir şey olmamış gibi mamasını yedi...

"Polis ne dedi?" diye sordu Drogan'a.

"Kaza sonucu ölüm, tabii. Ama ben nedenini biliyordum."

"O zaman neden kediyi atmadınız? Amanda öldükten sonra?"

Çünkü atarsa, Carolyn de onu evi terk etmekle tehdit etmişti. Bu konu Carolyn'de saplantı olmuştu ve bu yüzden mantıksız davranıyordu. O yaşlı ve hastalıklı bir kadındı, kafasını ispritizmaya takmıştı. Hartford'da bir medyum ona (sadece yirmi dolar karşılığında) Amanda'nın ruhunun Sam'in kedi vücuduna girdiğini söylemişti. Sam, aslında Amanda demişti Drogan'a. Eğer Sam giderse, o da gidecekti.

İnsanların yaşamlarındaki satır aralarını okumakta uzmanlaşan Halston, Drogan'la yaşlı Broadmoor'un çok eskiden sevgili olduklarını düşündü. Yaşlı Drogan bir kedi uğruna onu kaybetmeyi göze alamamıştı.

"Bu düpedüz intihar olurdu," dedi Drogan. "Kendini hâlâ çok zengin bir kadın sanıyordu, kediyi alıp New York'a, Londra'ya veya Monte Carlo'ya gidebileceğine inanıyordu. Aslında büyük bir ailenin son üyesiydi, ama altmışlı yıllarda yaptıkları bir dizi kötü yatırım sonucu servetleri tükendi ve Carolyn çok düşük bir gelirle yaşamaya başladı. Burada, ikinci katta özel olarak nemlendirilmiş bir odada kalıyordu. Bu kadın yetmiş yaşındaydı, Bay Halston. İki yıl öncesine kadar baca gibi sigara içerdi ve hastalığı oldukça ilerlemişti. Onun burada kalmasını istiyordum ve eğer kedinin de kalması gerekiyorsa..."

Halston başını salladıktan sonra imalı bir şekilde saatine baktı.

"Haziran sonunda, bir gece öldü. Gelen doktor bunu çok normal karşıladı ve sadece ölüm belgesini doldurmakla yetindi. Ama kedi o odadaydı. Bana Gage söyledi."

"Hepimiz bir gün öleceğiz," dedi Halston.

"Elbette. Doktor da böyle söyledi. Ama ben biliyordum. Hatırlıyordum. Kediler, bebekleri ve yaşlı insanları uyurlarken öldürmeyi severler. Nefes almalarını engellerler."

"Kocakarı hikâyesi."

"Ama çoğu kocakarı hikâyesi gibi gerçeğe dayanıyor," dedi Drogan. "Kediler, pençeleriyle yumuşak şeyleri yoğurmayı severler. Bir yastık, kalın, tüylü bir halı ya da battaniye. Beşik üstündeki veya yaşlı bir insanın üstündeki battaniye. Zaten çok güçsüz olan bir insanın üstündeki fazladan ağırlık..."

Drogan'ın sesi giderek cılızlaşırken Halston bu durumu gözünde canlandırmaya başladı. Carolyn Broadmoor odasında uyuyordu; hasta ciğerlerine hışırtılarla girip çıkan hava, odadaki nemlendiricinin ve klimanın fısıltılı gürültüsü arasında neredeyse duyulmayacak gibiydi. Tuhaf, siyah-beyaz damgalı kedi sessizce yatağa sıçrayıp bir süre o siyah-yeşil karışımı gözleriyle yaşlı kadının yüzüne baktı. Sonra da kadının cılız göğsünün üstüne çıkıp oraya çöreklendi ve mırıldamaya başladı. Kadının da solukları yavaşlıyordu... Kedi mırıldamaya devam ederken yaşlı kadın, onun göğsündeki ağırlığıyla nefessiz kalıp yavaş yavaş boğuldu.

Halston'ın hayal gücü pek geniş değildi, ama bunu düşünürken ürpermişti.

"Drogan," dedi bir yandan mırıldayan kediyi okşarken. "Neden bu kediyi uyutmuyorsunuz? Bir veterinere götürseniz, size sadece yirmi dolara mal olur."

"Cenaze töreni 1 Temmuz'daydı," dedi Drogan. "Carolyn'i aile mezarlığımıza, ablamın yanına gömdük. O da böyle isterdi. 3 Temmuz'da Gage'i bu odaya çağırıp eline piknik sepeti gibi bir şey verdim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Halston başını salladı.

"Kediyi bu sepetin içine koyup, uyutması için Milford'da bir veterinere götürmesini söyledim. 'Baş üstüne, efendim,' dedi ve gitti. Hep böyleydi zaten. Onu bir daha canlı olarak görmedim. Turnikelerde bir kaza olmuş. Kullandığı Lincoln, doksan kilometre hızla köprünün ayağına toslamış. Dick Gage hemen o anda ölmüş. Onu bulduklarında, yüzü tırmık izleriyle doluymuş."

Halston sustu ve yine olayı gözünde canlandırmaya çalıştı. Odada şömineden gelen çıtırtıların ve kucağındaki kedinin keyifli mırıltısı dışında ses yoktu. Şöminenin verdiği tatlı sıcaklık ve kucağındaki mutlu kediyle, tipik bir huzur tablosu oluşturuyordu.

Dick Gage hız limitini on kilometre aşmış halde Lincoln'ü Milford yolundaki turnikeye doğru sürüyordu. Piknik sepeti gibi olan şey de yanındaki koltukta duruyordu. Gage'in gözü trafikte, belki o anda yanından geçtiği devasa kamyonda olduğu için siyah-beyaz bir başın sepetten dışarı çıktığını fark etmedi. İşte tam o anda kedi birden yüzüne atlayıp pençelemeye başladı; tırnakları doğruca gözüne geldi. Bu sırada Lincoln'ün hızı saatte doksan kilometreye ulaşmıştı. Kedi diğer pençesini Gage'in burnuna kanca gibi takmış, kazıyor ve adamın canını fena halde acıtıyordu. O anda belki Lincoln sağa doğru savrulmaya başlamıştı ve kamyon havalı kornasıyla yaygarayı basıyordu, ama Gage bunu işitecek halde değildi, çünkü kulakları geriye yatmış, gözleri otomobil farı gibi parlayan kedi, korkunç sesler çıkararak yüzünü tüylü dev bir örümcek gibi kaplamıştı. Arka ayaklarıyla toprağı kazarcasına Gage'in boynunu tırmalıyordu. Otomobil sert bir şekilde diğer tarafa savruldu. Köprünün ayağına giderek yakınlaşırken kedi aşağıya atladı ve Lincoln siyah, parlak bir torpil gibi betona çarparak bomba gibi patladı.

Halston zorlukla yutkunurken boğazından kuru bir ses çıktı.

"Kedi geri döndü, öyle mi?"

"Evet," dedi Drogan. "Bir hafta sonra. Aslında, Dick Gage'in toprağa verildiği gün."

"Doksan kilometre hızla betona çarpan otomobilden sağ çıktı, öyle mi? İnanılır gibi değil."

"Kedilerin dokuz canlı olduğu söylenir. Bu da geri dönünce... işte o zaman düşünmeye başladım... acaba bu..."

"Cehennem kedisi diye mi?" diye sordu Halston fısıltıyla.

"Onun gibi bir şey. Bana gönderilen bir çeşit şeytan..."

"Sizi cezalandırmak için mi?"

"Bilmiyorum. Ama ondan korkuyorum. Onu besliyorum, daha doğrusu, gündelikçi kadın benim yerime besliyor. Kadın da onu hiç sevmiyor. Yüzünde Tanrı'nın laneti var, diyor. Tabii bu kadın buranın yerlisi." Dragon gülümsemeye çalıştı, ama başaramadı. "Onu öldürmeni istiyorum. Son dört ay onunla birlikte yaşadım. Gölgelerin altında gizleniyor. Gözü devamlı bende. Bekliyor. Her gece odamın kapısını kilitliyorum, ama yine de bir sabah uyandığımda acaba onu göğsümde çöreklenmiş, mırıldarken mi bulacağım, diye düşünmeden edemiyorum."

Dışarıda uğuldayan rüzgâr taş bacadan tuhaf sesler çıkarıyordu.

"Sonunda Saul Loggia'yı aradım. Bana, seni tavsiye etti. Galiba senin takma adın tek tabancaymış."

"Tek başıma çalıştığım için öyle diyorlar."

"Evet. Bugüne kadar hiç yakalanmadığını, hatta zanlı bile olmadığını söyledi. Dediğine göre her zaman dörtayak üstüne düşermişsin... kedi gibi."

Halston tekerlekli iskemlede oturan adama baktı. Birden uzun parmaklı ve kaslı elleri kedinin boynunda dolaşmaya başladı.

"İsterseniz hemen şimdi yapabilirim," dedi alçak sesle. "Boynunu çat diye kırabilirim. Ne olduğunu bile anlamadan..."

"Hayır!" diye bağırdı Drogan. Uzun ve titrek bir soluk aldı. Solgun yanaklarına renk gelmişti. "Hayır... burada olmaz. Onu götür."

Halston keyifsizce gülümsedi. Tekrar uyuyan kedinin omuzlarını ve sırtını hafifçe okşamaya başladı. "Pekâlâ," dedi. "Kontratı kabul ediyorum. Cesedi istiyor musunuz?"

"Hayır. Onu öldür ve göm." Bir an durduktan sonra yaşlı bir akbaba gibi oturduğu yerde öne eğildi. "Bana kuyruğunu getir," dedi. "Onu şömineye atıp yanışını seyredeceğim."

Halston ısmarlama Cyclone Spoiler motoru bulunan, 1973 model bir Plymouth kullanıyordu. Otomobilin motor kapağı yirmi derecelik bir açıyla yola doğru eğikti. Diferansiyeli ve arka tarafını kendisi özel olarak yaptırmıştı. Vitesi Pensy, mafsal mekanizması Hearst'tı. Hızı iki yüz kırk kilometreye kadar çıkıyordu.

Drogan malikânesinden saat 21.30'da ayrıldı. Kasım bulutlarının arasından hilal şeklindeki ay görünüyordu. Yaşlılığın ve korkunun o sarı renkli kokusu üstüne sinmiş gibi hissettiği için arabanın bütün pencereleri açtı; bu kokudan hiç hoşlanmıyordu. İçeriye dolan hava buz gibiydi, ama güzeldi. Kokuyu alıp götürüyordu.

Placer's Glen'de turnikeden çıkıp sessiz kasabanın içinden yasal hız olan yetmiş kilometreyle geçti. Kasabadan çıktıktan sonra Plymouth biraz açılsın, diye hızını arttırdı. Spoiler motoru tıpkı bu akşam kucağındaki kedi gibi mırıldıyordu. Halston bu benzetmeye güldü. Kırağı kaplı mısır tarlaları arasından geçerken hızı yüz kilometrenin biraz üzerindeydi.

Kedi, tepesi kalın bir iple bağlanmış çift katlı bir alışveriş torbasının içindeydi. Torba koltuğun üstünde duruyordu. Halston, kediyi torbaya sokarken hayvan mırıldayarak uyuyordu ve yol boyunca da hep mırıldamaya devam etmişti. Belki de Halston'ın ondan hoşlandığını ve hiç yadırgamadığını hissetmiş olmalıydı. Kedi de kendisi gibi tek tabancaydı.

Tuhaf bir anlaşma oldu, diye düşündü Halston, sonra da bunu ciddi bir anlaşma gibi gördüğü için şaşırdı. Bu işin belki de en tuhaf yanı, kediden gerçekten de hoşlanmış olması, onu bir yakını gibi görmesiydi. Ne de ol-

sa o üç yaşlı timsahı tepelemiş, özellikle de bir mikrodalga fırın büyüklüğündeki seramik kaplı bir gaz odasında onu göz kırpmadan öldürecek veterinere götüren Gage'i haklamıştı. Halston, kediye yakınlık duyuyordu, ama anlaşmayı iptal edecek de değildi. Kediyi çabuk ve temiz bir şekilde öldürerek saygısını gösterecekti. O çorak kasım tarlalarından birinin yanına park edecek ve hayvanı torbadan çıkarıp biraz okşadıktan sonra boynunu kıracaktı. Çakısıyla kuyruğunu kesip, sonra da onu gömecekti, leşçillere yem etmeyecekti. Ama kurtçuklara karşı yapabileceği bir şey yoktu.

O tüm bunları düşünürken otomobil gecenin içinde lacivert bir hayalet gibi yol alıyordu. Birden kediyi torpidonun üstünde gördü; kuyruğu meydan okur gibi dikilmiş, siyah-beyaz yüzü ona sırıtır gibi bakıyordu.

"Şşşş..." diye tısladı Halston. Sağ yanına bir göz atınca çift katlı alışveriş torbasının kenarında, kemirilerek veya pençelenerek açılmış bir delik gördü. Tekrar önüne baktığında kedi bir pençesini uzatıp ona şakacı bir tokat attı. Pençesi Halston'ın alnını sıyırdı. Başını hızla geri çekerken tekerleklerinden feryat sesi çıkan Plymouth asfaltın diğer yanına savruldu.

Halston kediye yumruk atmaya çalıştı. Hayvan görüşünü kapatıyordu. Kedi ona tısladı, sırtı yay gibi oldu, ama kımıldamadı. Halston bir yumruk daha savurdu, ama kedi korkup kaçacağı yerde üstüne atladı.

Gage, diye düşünü. *Tıpkı Gage gibi...*

Frene bastı. Kedi başına çıkmıştı, tüylü karnıyla görüşünü kapatıyor, bir yandan da pençe atıyordu. Halston direksiyonu sımsıkı tutarken, diğer eliyle kediye art arda üç kez vurdu. Sonra birden önündeki yol kayboluverdi ve Plymouth hendekten aşağıya doğru hoplaya zıplaya inmeye başladı. Sonra küçük bir çarpmanın etkisiyle kedi savruldu, duyduğu son ses, kedinin çıkardığı ve bir kadının ya acı çekerken ya da orgazm olurken çıkardığı feryatlara benziyordu.

Halston hayvana bir yumruk daha attı, ama hissettiği şey sadece gevşeyen kaslarıydı.

Sonra bir çarpma daha. Ve karanlık...

Ay batmıştı. Şafağın sökmesine bir saat vardı.

Plymouth derin bir hendeğin içindeydi ve bir sis bulutu arasında kaybolmuştu. Ön ızgarasına dikenli teller dolanmıştı, motor kapağı kalkmış, delinen radyatörden çıkan buhar havadaki sise karışmıştı.

Halston bacaklarını hissetmiyordu.

Gözlerini aşağıya çevirip bakınca motor bölmesinin içeri göçmüş olduğunu gördü. O büyük Cyclone Spoiler motor bloku bacaklarını ezip, sıkıştırmıştı.

Dışarıda avına doğru pike yapan bir baykuşun çığlıkları duyuluyordu.

İçerideyse kedinin mırıltısı vardı.

Sırıtır gibi bakıyordu.

Hayvan ayağa kalkıp, sırtını yay şekline sokup gerindi. Sonra ani bir hareketle omzuna sıçradı. Halston, onu itmek için ellerini kaldırmaya çalıştı.

Ama kolları hareket etmiyordu.

Felç oldum, diye düşündü. *Belki geçicidir. Büyük ihtimalle kalıcı.*

Kedi kulağının dibinde gökgürültüsü gibi mırıldıyordu.

"Çekil üstümden," dedi Halston. Boğazı kurumuştu, sesi hırıltılıydı. Kedi bir an gerindikten sonra tekrar üstüne geldi. Birden pençesi Halston'un yanağına indi, ama bu kez tırnakları dışarıdaydı. Halston yanağından boğazına kadar bir yanma ve kan aktığını hissetti.

Acı.

Hissetmek.

Başını sağa sola çevirmeye çalıştı ve bunu başardı. Bir an için yüzü kedinin tüylü vücudunun içine gömüldü. Halston kediye bağırdı. Hayvan ürkmüştü ve hoşnutsuz bir ses çıkarıp koltuğa atladı. Kulaklarını geriye yatırıp öfkeli gözlerle Halston'a baktı.

"Bunu yapmamam gerekiyordu, değil mi?" dedi Halston çatlamış sesiyle.

Kedi ağzını açıp ona tısladı. Halston hayvanın bu tuhaf ve şizofren yüzüne bakarken, Drogan'ın neden onu cehennem kedisi gibi düşündüğünü anladı.

İki elinde ve kolunda hafif bir karıncalanma hissetmeye başlayınca düşünceleri bölündü.

Hisler. Dönüyor. Şimdilik karıncalanma olarak...

Kedi pençeleri önde, salyalar saçarak yüzüne atladı.

Halston gözlerini kapatıp ağzını açtı. Kedinin karnını ısırdı, ama ağzına sadece tüyleri geldi. Kedinin pençeleri kulaklarına kenetlenmiş, kazıyordu. İnanılmaz bir acı duydu. Halston ellerini kaldırmaya çalıştı. Elleri biraz seğirdi, ama kucağından yukarı kalkmadı.

Başını öne eğip, gözüne sabun kaçmış biri gibi sağa sola silkeledi. Kedi tıslamaya devam ederek tutunduğu yerden düşmedi. Halston yanaklarına akan kanı hissediyordu. Nefes almakta zorlanıyordu, çünkü kedinin göğsü burnuna dayanıyordu. Az da olsa ağzından nefes alabiliyordu, ama o da onca tüyün arasından ne kadar hava gelirse. Kulaklarına çakmak benzini doldurulmuş, sonra da ateşlenmiş gibi hissediyordu kendini.

Başını geri atıp acı içinde haykırdı... Plymouth çarptığı zaman başıyla omurgası ters yönlere gitmiş olmalıydı. Kedi geriye doğru hareketi beklemediği için arkaya uçunca, Halston, onun arka koltuğa düştüğünü duydu.

Başından akan kan gözüne geliyordu. Kanı silmek için ellerini oynatmaya çalıştı.

Elleri kucağında biraz titredi, ama hâlâ hareket ettiremiyordu. Sol koltukaltındaki .45'lik tabancasını düşündü.

Silahıma erişebilirsem, dokuz canının hepsini birden çöpe atarım, kedicik.

Karıncalanma artıyordu. Motor bloku altında ezilmiş olması gereken ayaklarında hafif sızılar hissetti. Bacaklarındaki karıncalanma tıpkı uyuşmuş bir kolu veya bacağı yeniden oynatırken hissettiğin türdendi. O anda

Halston'ın ayaklarına aldırdığı yoktu. Omurgasının kırılmadığını, ömrünün geri kalanını konuşan bir kelleye bağlı ölü bir ağırlıkla geçirmeyeceğini bilmek ona yetiyordu.

Belki benim de geriye birkaç canım kalmıştır.

Kediyi kollamak. İlk iş buydu. *Sonra enkaz halindeki araçtan çıkar...* belki yoldan birisi geçer, ki bu da iki sorunu birden çözerdi. Böyle ıssız bir yolda, sabahın dört buçuğunda küçük bir ihtimaldi, ama imkânsız da değildi. Ve...

Kedi arkada ne yapıyordu?

Yüzünde olmasını istemiyordu, ama arkasında, göremediği bir yerde durması da hoşuna gitmiyordu. Dikiz aynasından bakmayı denedi, ama çarpma sırasında ayna yamulmuştu, şimdi sadece içine düştüğü hendeğin arka tarafını gösteriyordu.

Arkasından kumaş yırtılmasına benzer hafif bir ses geldi.

Mırıltı...

Bu ne biçim cehennem kedisiymiş! Herif arkada uyuyakaldı.

Uyuyakalmasaydı bile, kafasında onu öldürmeyi tasarlasaydı bile, ne yapabilirdi ki? Alt tarafı küçük, sıska bir şeydi, ıslak halde tartsan iki kiloyu zor bulurdu. Zaten birazdan... birazdan ellerini hareket ettirip taban casını alabilecekti. Bundan emindi.

Halston oturup bekledi. Giderek artan karıncalanmalarla vücuduna tekrar duyarlılık geldi. Ne tuhaftı, (ya da belki ölümün yanından kıl payı geçmenin etkisiyle) birkaç dakikalığına erkeklik organı uyanmıştı. *Bu koşullarda onu indirmek zor olurdu*, diye düşündü.

Doğu yönünde şafak çizgisi belirmişti. Bir yerlerde bir kuş öttü.

Halston bir kez daha ellerini oynatmaya çalıştı, ama ancak bir iki milim kımıldatabildi.

Henüz değil, ama yakında olacak.

Arkasındaki koltuktan bir ses geldi. Halston başını çevirip bakınca, kedinin siyah-beyaz yüzü ve gözbebekleri büyümüş, parlayan gözleriyle karşılaştı.

Halston, onunla konuştu.

"Bugüne kadar üstlendiğim bir işi yerine getirmediğim hiç olmadı, kedicik. Bu, ilk olabilir. Biraz sonra ellerimi kullanabileceğim. Beş, bilemedin on dakika sonra. Sana bir öğüt vereyim mi? Pencereden çık git. Camların hepsi açık. Çık git, kuyruğunu da yanında götür."

Kedi, ona baktı.

Halston bir kez daha ellerini denedi. Titreyerek önce bir santim kadar kaldırabildi. Sonra iki santim. Sonra kendini bırakınca elleri kucağına, sonra da Plymouth'un koltuğuna düştü. Elleri kocaman tropik örümcekler gibi soluk bir şekilde pırıldıyordu.

Kedi sanki ona gülüyormuş gibi bakıyordu.

Halston aklı karışmış bir halde, *bir yerde bir hata mı yaptım,* diye düşündü. Sezgileriyle yaşayan bir insandı ve bir hata yapmış olma ihtimali ona çok ağır geldi. Derken kedinin vücudu gerildi ve daha sıçradığı anda Halston, onun ne yapacağını anlayıp, çığlık atmak için ağzını açtı.

Kedi, Halston'ın apış arasına konup, pençeleriyle kazımaya başladı.

O anda Halston keşke felç olsaydım, diye geçirdi içinden. Dayanılmaz bir acı duyuyordu. Dünyada bu kadar büyük bir acı olabileceği aklından bile geçmezdi. Kedi öfkeli salyalar akıtarak adama pençe atıyordu.

Halston ağzını açıp çığlık attığı anda kedi yön değiştirip, doğruca yüzüne ve ağzına atladı. İşte o anda Halston, onun sadece bir kedi olmadığını anladı. Bu yaratık öldürmek için şartlanmış bir şeytandı.

Yatık kulaklarının altındaki o siyah-beyaz yüzü ve çılgın bir nefretle dolu kocaman gözlerini bir kez daha gördü. Üç yaşlı insanı telef etmiş, şimdi de John Halston'ın işini bitiriyordu.

Tüylü bir mermi gibi ağzının içine daldı. Halston öğürdü. Kedinin pençeleri dilini parçalamaya başladı. Midesi kalkan Halston kustu. Kusmuğu nefes borusuna kaçıp tıkayınca onu soluksuz bıraktı.

Bu olağanüstü durumda hayatta kalma dürtüsü felcin son etkilerine karşı üstün geldi. Kediyi yakalamak için yavaşça ellerini kaldırdı. *Of, Tanrım*, dedi içinden.

Kedi vücudunu yassılaştırıp, kıvrılarak ağzından içeri girmeye başladı. Halston bu zorlanma karşısında çenesinin giderek daha çok açıldığını hissediyordu.

Onu tutup, çekip atmak ve yok etmek için elini uzattı... ama sadece kuyruğunu tutabildi.

Hayvan nasıl yaptıysa bütün vücudunu Halston'ın ağzından içeri sokmuştu. O tuhaf siyah-beyaz yüzü boğazında sıkışmış olmalıydı.

Halston'ın gittikçe esnek bir bahçe hortumu gibi şişmekte olan gırtlağından boğulur gibi sesler çıkmaya başladı.

Vücudu seğirdi. Elleri yine kucağına düştü ve parmakları bacakları üstünde kımıldadı. Gözleri önce parladı sonra donuklaştı. Plymouth'un ön camından dışarıya, yaklaşan gün doğumuna cansız bir şekilde bakakaldı.

Açık ağzından dışarıya beş santim uzunluğunda fırça gibi bir kuyruk sarkmıştı... yarısı siyah, yarısı beyaz. Ağır ağır sallanıyordu.

Sonra gözden kayboldu.

Bir yerlerde yine bir kuş öttü. Connecticut'un kırağı kaplı tarlaları üstüne gün doğarken her yer büyük bir sessizlik içindeydi.

Çiftçinin adı Will Reuss'tu.

Çiftlik kamyonuna muayene pulu almak için Placer's Glen'e giderken yol kenarındaki hendekte güneşte ışıldayan bir şey gözüne çarpmıştı. Kenara çekip bakınca hendeğin içinde yan yatmış, ızgarasına dikenli tellerin dolandığı Plymouth'u gördü.

Hendeğin altına inince birden nefesini tutup, "Eyvah!" dedi. Direksiyon başında dimdik bir adam oturuyordu ve gözleri boş bakışlarla sonsuzluğa çevrilmişti. Yüzü kan içindeydi. Emniyet kemeri hâlâ bağlıydı.

Sürücü tarafındaki kapı sıkışmıştı, ama Reuss iki eliyle zorlayarak açmayı başardı. Bir kimlik bulmak için içeri uzanıp emniyet kemerini çözdü. Tam ceketine bakacakken, ölü adamın kemer tokasının üstünde bir dalgalanma fark etti. Adamın derisi bir dalgalanmayla birlikte kabarıyordu. Birden oradan parçalar halinde kan akmaya başladı.

"Tanrım, bu ne?" Adamın gömleğini tuttuğu gibi yukarı çekti.

Will Reuss baktı... ve çığlığı bastı.

Halston'ın göbek deliğinin üstünde bir delik açılmıştı. O delikten kocaman gözleriyle öfke kusan bir kedinin kana bulanmış siyah-beyaz başı uzandı.

Reuss haykırarak elleriyle yüzünü kapadı ve sendeleyerek geri çekildi. Aynı anda, yakında bir tarlada tünemiş olan bir karga sürüsü havalandı.

Kedi sıkıştığı yerden çıkıp arsızca gerindi.

Sonra da açık pencereden dışarı fırladı. Reuss bir süre onun otlar arasından koşuşunu izledi, sonra gözden kaybetti.

Sanki acelesi var gibiydi, diye anlattı daha sonra onunla görüşen yerel gazete muhabirine.

Sanki yarım kalmış bir işi var gibiydi.

The New York Times: Özel İndirimli Abonelik

Telefon çalmaya başladığında Anne duştan yeni çıkmıştı. Evin içi akrabalarla dolu olduğu halde telefonu açan olmadı -aşağıdan gelen seslerini duyuyor, hiç gitmeyecekler mi- diye düşünüyordu. James'in beş çalıştan sonra devreye girmesi için programladığı telesekreter de cevap vermiyordu.

Anne bir havluya sarınıp yatağın başucundaki komodinin üzerinde duran paralel telefona gitti; ıslak saçları boynunun arkasına ve omuzlarına yapışmıştı. Telefonu açıp, "Alo," dedi ve kendi adını söyledi. Arayan James'ti. Birlikte otuz yıl geçirmişlerdi ve onun söylediği tek kelime bile Anne için yeterliydi. Başka kimsenin söyleyemeyeceği şekilde ve her zaman dediği gibi *Annie,* diyordu.

Anne bir an için hiçbir şey diyemedi çünkü James, onu tam soluk verirken yakalamıştı, kadının ciğerleri havasız, bir kâğıt destesi gibi dümdüz olmuştu. Derken James bir kez daha onun ismini söyleyince -hiç olmadığı kadar güvensiz ve tereddütlü bir sesle- Anne'in bacaklarındaki bütün güç buhar olup uçtu. Yatağa çökerken üstündeki havlu yere düştü ve ıslak poposu altındaki çarşafı ıslattı. Eğer yatak orada olmasa yere düşecekti.

Dişleri kenetlenmiş bir halde tekrar nefes almaya başladı.

"James? *Neredesin? Ne oldu*?" Normal sesiyle olsa bu sorular kulağa epey huzursuz gelirdi -yemek sofrasına geç gelen on yaşındaki oğlunu azarlayan bir anneninki gibi- ama şimdi dehşet içinde kalmış birinin ulumasına benziyordu. Çünkü, aşağıda sesleri gelen akrabalar buraya, James'in cenazesine katılmak için gelmişlerdi.

James kıkırdıyor hayretler içindeki biri gibi konuşuyordu. "Doğrusunu istersen, tam olarak nerede olduğumu bilmiyorum."

Anne'in iyice karışmış aklından geçen ilk şey; her ne kadar kalkıştan kısa bir süre önce onu Heathtrow'dan aramışsa da, kocasının Londra'da uçağı kaçırmış olduğuydu. Sonra daha mantıklı bir fikir geldi aklına: Her ne kadar hem *Times*, hem de televizyon kanalları kazadan kimsenin kurtulmadığını duyurmuşlarsa da, demek ki hiç değilse bir kişi kurtulmuştu. Kocası yanan uçak enkazından sürünerek çıkmış (ve uçağın çarptığı apartman binasından da, bu unutulmasın; orada bulunan yirmi dört kişi de ölü sayısını yükseltiyor) ve o saatten beri şok içinde Brooklyn'de dolanıp duruyordu.

"Jimmy, iyi misin? Herhangi bir... yanık falan var mı?" Bu sorunun taşıdığı anlam soruyu sorduktan sonra aklına gelince, sanki çıplak bir ayağın üstüne düşen ağır bir kitap gibi canı yandı. "Hastanede misin?" diye sordu ağlayarak.

"Merak etme," dedi James her zamanki müşfikliğiyle. Bu yıllanmış kelimeler mobilyalarının değerli bir parçası gibiydi. Anne daha çok ağlamaya başladı. "Hayatım, merak etme."

"Ama *anlamıyorum*!"

"İyiyim," dedi James. "Çoğumuz gayet iyiyiz."

"Çoğunuz?... *Başkaları* da mı var?"

"Pilot hariç," dedi James. "Pilot o kadar iyi değil. Belki de yardımcı pilottur. Devamlı haykırıyor. 'Düşüyoruz, motorlar durdu, eyvah, Tanrım!' Bu benim hatam değil, kimse beni suçlamasın,' diyor."

Anne birden buz kesti. "Kimsiniz siz? Neden bu kadar acımasız konuşuyorsunuz? Daha kocamı yeni kaybettim, aşağılık herif!"

"Hayatım..."

"Bu lafı kullanma!" Anne'in burnundan sümük akıyordu. Elinin tersiyle burnunu silip elini silkeleyerek sümüğü fırlattı... Çocukluğundan beri yapmadığı bir şeydi. "Dinle, bayım... yıldız altmış dokuzu tuşlayıp telefonunu tespit ettireceğim ve polis gelip seni içeri tıkacak... Seni cahil. aşağılık herif..."

Ama daha fazla devam edemedi. Çünkü bu ses kocasına aitti. Yanılması mümkün değildi. Telefonu aşağıdan kimsenin açmaması, telesekreterin devreye girmemesi, aramanın sadece onunla görüşmek için yapıldığını gösteriyordu. Ve *hayatım, merak etme* sözleri...

James sessiz kalmıştı, sanki ona düşünmesi için zaman tanıyordu. Ama tam Anne bir şey daha söyleyecekken hattan bir bip sesi duyuldu.

"James? Jimmy? Hâlâ hatta mısın?"

"Evet, ama fazla konuşamayacağım. Uçak düşerken seni aramaya çalışıyordum, sanırım bu bağlantıyı kurabilmemin nedeni de bu. Diğerleri de uğraşıyorlar, ama cep telefonu konusunda hepimiz çok acemiyiz ve mümkün olmuyor." Yine bip sesi. "Ne var ki, şu anda benim telefonumun şarjı bitmek üzere."

"Jimmy, biliyor muydun?" Anne'e en zor gelen ve onu dehşet içinde bırakan şey bu düşünceydi; kocasının, sonsuz gibi gelen bir iki dakika boyunca bunu bilmesiydi. Başkaları yanık cesetler veya dişleri sırıtır gibi fırlamış kopuk kafaları gözlerinde canlandırabilirler, hatta olay yerine ilk gelen yağmacılar cesetlerdeki yüzükleri ve küpeleri aşırdıklarını düşünebilirlerdi, ama Annie Driscoll'un uykusunu kaçıran düşünce Jimmy'nin pencereden bakarken Brooklyn sokaklarının, otomobillerin ve apartmanların giderek yaklaştığını görmüş olmasıydı. Hiçbir işe yaramayan oksijen maskeleri küçük sarı cesetler gibi tavandan sarkıyor; koltukların üstündeki dolap kapakları açılıp içindekiler oturanların tepesine düşüyordu.

"Uçağın düşmekte olduğunu biliyor muydun?"

"Pek değil," dedi James. "Son ana kadar, son otuz saniyeye kadar her şey normal görünüyordu. Ama tabii, hep söylerim, bu tip durumlarda *zamanı hatırlamak çok zor olur.*"

Böyle durumlarda. Ve daha da belirleyici olan: *Hep* söylerim. Sanki bir tane değil de, beş altı tane uçak kazasında bulunmuş gibi...

"Her neyse," diye devam etti James. "Tam sana telefon açıp eve erken geleceğimi, ben gelmeden önce sütçüyü yataktan çıkarmanı söyleyecektim."

Anne'in sütçüyü çok yakışıklı bulması yıllarca aralarında espri konusu olmuştu. Anne yine ağlamaya başladı. James'in telefonundan, sanki onu azarlar gibi bir bip sesi daha geldi.

"Sanırım telefonun ilk çalışından bir iki saniye önce öldüm. Bu nedenle şimdi sana bağlanabildim. Ama bu telefon birazdan ruhunu teslim edecek gibi."

James bu sözleri komik bulup kıkırdadı. Anne de, herhalde komik olmalı, diye düşünüyordu. Belki kendisi de er geç buradaki mizahı görebilecekti. *Hele bir on sene geçsin de*, dedi içinden.

Sonra James, Anne'in çok iyi tanıdığı o kendi kendine konuşur gibi sesiyle, "Neden bu boku dün gece şarja takmadım ki?" dedi. "Unuttum. Unuttum işte."

"James... hayatım... uçak iki gün önce düştü."

Bir anlık sessizlik oldu. Neyse ki, arada bip sesi yoktu. Sonra, "Öyle mi?" dedi James. Bayan Corey burada zamanın biraz tuhaf olduğunu söyledi. Bazılarımız onunla aynı fikirde, bazılarımız değil. Ben de bu görüşte değildim, ama galiba kadın haklı."

"Maça kızı mı?" diye sordu Anne. Artık kendisini, orta yaşlı, ıslak ve hafif tombul vücudunun dışına çıkmış gibi hissediyordu, ama Jimmy'nin eski alışkanlıklarını unutmuş değildi. Böyle uzun uçak yolculuklarında kâğıt oynamayı severdi. Pişti veya kanasta olabilir, ama en sevdiği oyun maça kızıydı.

"Maça kızı," diye doğruladı James. Sanki bunu onaylar gibi bir bip sesi daha geldi.

"Jimmy..." Anne bir süre tereddüt ettikten sonra en çok öğrenmek istediği ve hâlâ cevabını alamadığı şeyi sordu. "Tam olarak neredesin?"

"Göründüğü kadarıyla Grand Central İstasyonu'ndayım," dedi. "Ama daha büyük. Ve daha boş. Sanki burası Grand Central İstasyonu değil de film çekmek için yapılmış bir benzeri. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım... galiba..."

"Kesinlikle tren falan yok... Uzaktan tren sesi de duyulmuyor, ama her bir yana açılan kapılar var. Ha, bir de yürüyen merdiven var, ama bozuk. Toz içinde, bazı basamakları da kırık." James bir an sustuktan sonra, sanki başkasının işitmesinden çekinir gibi alçak sesle konuştu. "İnsanlar buradan gidiyorlar. Bazıları ise yürüyen merdivenlerden çıkıyor. Onları çıkarlarken gördüm, ama çoğu kapıları kullanıyor. Sanırım benim de gitmem gerekecek. Her şey bir yana, burada yiyecek bir şey yok. Bir tane çikolata makinesi var, ama o da bozuk."

"Hayatım... acıktın mı?"

"Biraz. Ama en çok istediğim şey su. Bir şişe soğuk su için adam bile öldürebilirim."

Anne suçluluk duygusu içinde hâlâ üstünde su damlacıkları olan bacaklarına baktı. Kocasının bu damlacıkları yaladığını düşünerek içinde cinsel bir kıpırtı hissedip, dehşete kapıldı.

"Ama yine de iyiyim," diye ekledi James. "En azından şimdilik. Ama burada kalmamın bir anlamı yok. Sadece..."

"Ne? Sadece ne, Jimmy?"

"Hangi kapıyı kullanacağımı bilmiyorum."

Bir bip sesi daha.

"Sen..." Anne duştan çıkarken sarındığı havluya yüzünü sildi; banyodan çıkarken tertemiz olmuştu, ama şimdi gözyaşları içindeydi ve sümüğü devamlı akıyordu. "Korkuyor musun?"

"Korkuyor muyum?" dedi James dalgın bir sesle. "Hayır. Biraz endişeliyim, o kadar. Endişelenmemin nedeni de hangi kapıyı kullanacağımı bilmemem."

Bir yolunu bulup eve dön, diyecek gibi oldu Anne. *Doğru kapıyı öğren ve eve dönüş yolunu bul.* Ama James bunu yapabilecek olsaydı bile, Anne, onu görmek ister miydi? Bir hayalet olsa neyse, ama, kapıyı açıp da karşısında üstünde dumanlar tüten, bacaklarında erimiş kot pantolonuyla (kocası yolculuklarda hep kot pantolon giyerdi) kırmızı gözlü birini görürse ne yapardı? Ve bir de yanında, yanmış iskambil kâğıtlarıyla Bayan Corey olursa?

Bip...

"Artık sana sütçü konusunda dikkatli olmanı söylememe gerek yok," dedi James. "Eğer onu gerçekten istiyorsan, senin olsun."

Anne bu lafa bir kahkaha atıp kendisini bile şaşırttı.

"Ama seni seviyorum demeyi istedim..."

"Hayatım, ben de seni se..."

"...bir de, bu sonbaharda çatıyı McCormack'ın oğluna yaptırma; çalışkan bir çocuk, ama çok tehlikeli çalışıyor. Geçen yıl az kalsın düşüp boynunu kıracaktı. Bir de, artık pazar günleri fırına gitme. Orada kötü bir şey olacak, bunun bir pazar günü olacağını biliyorum, ama hangi pazar olacağını bilmiyorum. Burada zaman *gerçekten* çok tuhaf."

McCormack herhalde Vermont'taki evlerinin bakıcısının oğlu olmalı... Ne var ki, o evi on yıl önce sattılar, o çocuk da şimdi yirmili yaşlarının ortasında olmalı. Ya o fırın? Herhalde Zoltan'ı kastediyor, diye düşündü Anne, ama ne alakası...

Bip...

"Buradaki insanların bir kısmı apartmanın içindeydi herhalde. Bu çok kötü, çünkü nasıl buraya geldikleri konusunda hiçbir fikirleri yok. Pilot da devamlı haykırıyor. Belki de yardımcı pilottur. Galiba epey bir süre buradan çıkamayacak. Etrafta dolanıp duruyor. Kafası çok karışık."

Bip sesleri artık daha kısa aralıklarla geliyordu.

"Gitmem gerek, Annie. Burada kalamam, zaten bu telefon her an tükenecek gibi." Bir kez daha kendi kendini azarlar gibi bir sesle (Anne'in bu sesi bir daha hiç işitemeyeceğine inanması imkânsızdı; ama *inanmaması* da imkânsızdı.) mırıldandı. "Ne kadar kolay olabilirdi, sadece... Her neyse, boş ver. Seni seviyorum, sevgilim."

"Bekle! Gitme!"

"Git..."

"Ben de seni seviyorum! Gitme!"

Ama James gitmişti bile. Anne'in kulağında sadece siyah bir sessizlik vardı.

Anne birkaç dakika daha ahizeyi kulağından ayırmadan orada oturduktan sonra telefonu kapattı. Tekrar ahizeyi kaldırdığında, normal "çevir sesi" geldi; yine de arayan numarayı öğrenmek için yıldız altmış dokuz tuşlarına basmadan edemedi. Ona cevap veren robot sesi, son defa o sabah saat dokuzda arandığını bildirdi. Anne bunun kim olduğunu biliyordu; kız kardeşi Nell, New Mexico'dan aramıştı. Uçaklarının rötar yaptığını ve gece yarısından önce gelemeyeceklerini bildirmişti. Anne'e metin olmasını söylüyordu.

Uzakta yaşayan bütün akrabaları -hem James'in, hem de Anne'in- uçakla gelmişlerdi. James'in, aileden bir kurban verme hakkını kullandığını ve en azından şimdilik aralarından başka kimsenin uçak kazası geçirmeyeceğine inanıyor olmalıydılar.

Dul kalışının üçüncü öğleden sonrasında, saat 15.10'da -başucundaki saat 15.17'yi gösteriyordu- kaydedilen hiçbir arama yoktu.

Birisi kapıyı tıklattı, sonra ağabeyi, "Annie?" dedi. "Annie?"

"Giyiniyorum," diye karşılık verdi. Sesi sanki ağlıyormuş gibiydi, ama ne yazık ki, evde bulunan hiç kimse bunu tuhaf bulmayacaktı. "Girme, lütfen."

"İyi misin?" dedi ağabeyi kapının ardından. "Birisiyle konuştuğunu sandık. Ellie de birine seslendiğini duymuş."

"İyiyim," dedi Anne ve bir kez daha havluyla yüzünü sildi. "Birkaç dakikaya kadar aşağıda olurum."

"Tamam, acele etme." Biraz durduktan sonra ağabeyi, "Buraya senin için geldik," diyerek gitti.

"Bip," diye fısıldıyan Anne kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Bu kederini, çok daha karmaşık şekilde kahkahayla dışavurumuydu. "Bip, bip. Bip, bip, bip." Sırtüstü uzanıp, ellerini ağzına bastırmış halde kahkahalar atıyor; gözleri büyümüş, yaşlar yanaklarından kulaklarına doğru süzülüyordu. "Biptiri bip... def ol bip."

Bir süre daha kahkaha attıktan sonra giyinip, oraya onun üzüntüsünü paylaşmak amacıyla gelmiş akrabalarına katılmak için aşağıya indi. Ne var ki, Anne onları kendine yakın hissetmiyordu, çünkü James onlardan birini aramamıştı. Onu aramıştı. İyi gününde kötü gününde, onu aramıştı.

O senenin sonbaharında, uçağın düştüğü apartmanın kömürleşmiş enkazı hâlâ polisin sarı kordonuyla çevriliyken (her ne kadar birileri içeri girip püskürtme boyayla yazılar yazmışsa da) Annie internet meraklısı dostlarından e-posta bombardımanına uğruyordu. Bunlardan biri de Vermont, Tilton'daki kütüphane görevlisi Gert Fischer'dı. Annie ile James oraya yazlığa gittiklerinde Annie kütüphanede gönüllü olarak çalışırdı. Her ne kadar iki kadın yalan olmasalar da, Gert o zamandan beri onu üç ayda bir haber raporu gönderdiği kişiler listesine almıştı. Anne bu haberleri genellikle ilginç bulmazdı, ama evlenme ve ölüm ile ilgili haberlerin ortasına geldiğinde okuduğu bir şey soluğunu kesmeye yetmişti. Yaşlı Hugh McCormack'ın oğlu Jason McCormack, İşçi Bayramı gününde bir kaza sonucu ölmüştü. Bir yazlığın çatı oluklarını temizlediği sırada düşüp boynunu kırmıştı.

"Adam babasına yardım etmeye çalışıyordu; hatırlarsan, babası iki yıl önce felç olmuştu," diyordu Gert. Sonra başka konuya geçip, kütüphanenin

yaz sonunda yaptığı bahçe satışı sırasında şiddetli bir yağmur yağınca nasıl herkesin hayal kırıklığına uğradığını anlatmıştı.

Gert bu üç sayfalık haber bombardımanı içinde sözünü etmemişti, ama Anne, Jason'ın eskiden onlara ait olan evin çatısından düştüğüne emindi.

Kocasının (ve hemen ardından Jason McCormack'ın) ölümünden beş yıl sonra Anne tekrar evlendi. Her ne kadar Boca Raton'a taşınsalar da, sık sık eski semtine uğruyordu. Yeni kocası Craig, işi gereği üç, dört ayda bir New York'a gidiyordu. Çoğu zaman Anne de onunla gidiyordu, çünkü ailesi hâlâ Brooklyn'de ve Long Island'da yaşıyordu. Onlara, sadece ellili, altmışlı yaşlardaki insanlara özgü bir sevgiyle bağlıydı. James'in uçağı çakıldıktan sonra nasıl bir araya gelip ona destek verdiklerini hiç unutmuyordu. Onun da çakılmasını önlemek için...

Craig'le New York'a giderken hep uçağa biniyorlardı. Bundan hiç korkmuyordu, ama mahallesine geldiği zaman, pazar günleri asla Zoltan Fırını'na gitmiyordu; ürünlerine bayılsa da. Onun yerine Froger's Fırını'na gidiyordu. Patlama sesini duyduğunda da orada, şekerli çörek almakla meşguldü. Zoltan Fırını oradan on bir blok uzakta olduğu halde patlamayı net bir şekilde duymuştu. Tüp patlaması... Aralarında, eskiden Anne'e çöreklerini verirken kesekâğıdını kapalı tutmasını, yoksa tazeliğini kaybedeceğini söyleyen kadın da olmak üzere, dört kişi ölmüştü.

İnsanlar yollara dökülmüş, patlama sesinin ve yükselen dumanların geldiği doğu tarafına doğru bakıyorlardı. Anne hiç bakmadan yanlarından geçip gitti. Patlama sesini izleyen duman bulutlarını görmek istemiyordu; zaten bu aralar James'i yeterince sık düşünüyordu, özellikle de uyuyamadığı gecelerde. Eve vardığında içeride çalmakta olan telefonun sesini duydu. Ya evdeki herkes sokağın başındaki okulun düzenlediği resim sergisine gitmiş ya da çalan telefonu kimse duymuyordu. Yani, ondan başka hiç kimse... Anahtarıyla kapıyı açıp içeri girdiğinde telefonun çalması durdu.

Oysa, Anne'in hiç evlenmemiş olan kız kardeşi Sarah evdeydi, ama ona neden telefona bakmadın, diye sormaya gerek yoktu; çünkü bir zamanların disko kraliçesi olan Sarah Bernicke, bir elinde servis kaşığı, radyoda Village People'ın bangır bangır çalan şarkısıyla dans ediyordu. Bu haliyle televizyon reklamlarındaki genç kızlara benziyordu. Evleri Zoltan'a, Froger fırınından daha yakın olduğu halde patlama sesini de duymamıştı.

Anne telesekretere baktı, ama BEKLEYEN MESAJLAR ekranında kocaman, kırmızı bir sıfır vardı. Aslında bu fazla bir şey ifade etmiyordu, çünkü birçok insan mesaj bırakmadan telefonu kapatabilirdi, ama...

Yıldız altmış dokuz tuşuna basınca, gelen son aramanın önceki gece sekiz kırkta kaydedildiğini gördü. Anne yine de bu numarayı tuşladı; içinde küçük de olsa bir ümit vardı. Belki James, Grand Central İstasyonu'nun film seti taklidine benzeyen o büyük yerde telefonunu şarj edebilmişti. James'e son konuşmalarını daha dün yapmışlar gibi gelebilirdi. Belki sadece birkaç dakika önce... *Zaman burada çok tuhaf*, demişti. Anne o konuşmayı rüyasında o kadar çok görmüştü ki, artık ona gerçekten rüyaymış gibi geliyordu; ama kimseye bahsetmemişti. Ne Craig'e ne de, artık doksan yaşında olmasına rağmen hâlâ aklı başında ve ölüm sonrası hayata çok inanan annesine.

Mutfaktan duyulan şarkıda Village People grubu, üzülmeye gerek olmadığını söylüyordu. Gerek yoktu, Anne'in de üzüldüğü yoktu. Ama yine de, yıldız altmış dokuzdan öğrendiği numara çalarken, ahizeyi sımsıkı tuttu. Diğer elini de, sanki gümbürdeyen kalbini yatıştıracakmış gibi göğsüne bastırdı. Derken çalma sesi kesildi ve karşıdan gelen kayıtlı ses ona *The New York Times'a* çok özel indirimli fiyatla abone olabileceğini söyledi.

Sağır Dilsiz

– 1 –

Üç tane itiraf kabini vardı ve ortadakinin kapısındaki ışık açıktı. Bekleyen kimse yoktu. Kilise boştu. Pencerelerden gelen renkli ışıklar koltuklar arasındaki koridora kareler halinde yansıyordu. Monette bir an çekip gitmeyi düşündüyse de, sonra vazgeçti. Bunun yerine servise açık olan kabine yürüyüp içeri girdi. Kapıyı kapatıp oturduktan sonra sağ tarafındaki küçük sürgülü pencere açıldı. Tam karşısında, raptiyeyle tutturulmuş bir kart vardı. Üstünde, İŞLEDİĞİM BÜTÜN GÜNAHLAR VE TANRI YOLUNDAN SAPMALARIM İÇİN yazılıydı. Monette çok uzun zamandan beri günah çıkarmamıştı, ama bu yazının standart bir uygulama olmadığını düşünüyordu.

Kabinin tel örgülü bölmesinin öbür tarafında oturan peder konuşmaya başladı. "N'aber, evladım?"

Monette bu ifadenin de standart olmadığını düşündü. Ama önemli değildi. Ne var ki, ilk başta hiçbir karşılık veremedi. Tek kelime bile. Neler anlatacağı düşünülecek olursa, bu da epey tuhaftı doğrusu.

"Evlat? Dilini kedi mi yuttu?"

Hâlâ tık yok. Kelimeler dilinin ucundaydı, ama bloke olmuştu. Saçma olabilir, ama Monette'in aklına o anda tıkanmış bir hela gelmişti.

Tel bölmenin öbür yanındaki siluet kımıldadı. "Epey oldu mu?"

"Evet," dedi Monette. Neyse, en azından bir şey söyleyebilmişti.

"İpucu vermemi ister misin?"

"Hayır, hatırlıyorum. Beni kutsa peder, çünkü günah işledim."

"Pekâlâ, son günah çıkarmandan bu yana ne kadar zaman geçti?"

"Hatırlamıyorum. Uzun bir zaman. Çocukluğumdan beri günah çıkarmadım."

"Pekâlâ, telaşlanma... bu da tıpkı bisiklete binmek gibidir."

Fakat Monette bir süre daha bir şey söyleyemedi. Karşısındaki daktiloyla yazılmış, raptiyeyle tutturulmuş yazıya baktı, boğazı titredi. Bacaklarının arasına sıkıştırdığı ellerini sımsıkı kenetlemiş, kocaman tek bir yumruk haline getirmişti.

"Evlat? Zaman hızla geçiyor, üstelik öğlen yemeğine misafirim gelecek. Aslında öğlen yemeğimi de onlar getire..."

"Peder, korkunç bir günah işlemiş olabilirim."

Şimdi bir süre susma sırası rahipteydi. *Dilsiz*, diye düşündü Monette. İşte sana bembeyaz bir kelime. Bunu bir kart üstüne yaz, hemen kaybolur.

Telin öbür tarafındaki rahip tekrar konuştuğunda sesi hâlâ cana yakındı ama daha ciddileşmişti. "Günahın nedir, evladım?"

"Bilmiyorum," dedi Monette. "Bana sizin söylemeniz gerekiyor."

– 2 –

Monette paralı otoyolun kuzey girişindeki rampaya yaklaştığı sırada yağmur başlamak üzereydi. Valizi bagajda, avukatların mahkemeye delilleri getirdikleri büyük kolilere benzeyen numune kutularıysa arka koltuktaydı. Biri kahverengi, diğeri siyahtı. Her ikisinin de üstünde Wolfe& Sons logosunun kabartması vardı: ağzında kitap tutan bir kurt. Monette

satış temsilcisi olarak bütün kuzey New England bölgesinden sorumluydu. Çok kötü bir hafta sonu geçirmişti. Karısı evi terk edip, bir otele yerleşmişti ve büyük ihtimalle yalnız değildi. Karısı çok yakında hapse girebilirdi. Bir skandal çıkması kesindi ve karısının sadakatsizliği bu skandalın en önemsiz ayrıntısı olacaktı.

Ceketinin yakasındaki klapada BENDEN BUGÜNE KADAR ÇIKAN EN İYİ SONBAHAR LİSTESİNİ İSTEYİN yazılıydı.

Rampanın başında bir adam duruyordu. Yağmur şiddetini arttırmıştı; Monette yaklaşınca üstünde eski bir kıyafet olan adamın bir tabela tuttuğunu gördü. Kirli spor ayakkabılarının arasında kahverengi, eski bir sırt çantası vardı. Otostopçunun, değil şemsiyesi başında bir kepi bile yoktu.

İlk başta Monette'in tabelada görebildiği tek şey, kabaca çizilmiş kırmızı dudakların üstünden geçen siyah çarpı işaretiydi. Biraz daha yaklaşınca ağız resminin üstündeki yazıyı gördü: DİLSİZİM. Ağzın altındaysa, BENİ DE GÖTÜRÜR MÜSÜNÜZ?? yazıyordu.

Monette rampaya dönmek için sinyal verdi. Otostopçu tabelayı ters çevirdi. Öbür tarafında ise üstünden kesme işareti geçen kabaca çizilmiş bir kulak resmi vardı. Kulağın üstünde SAĞIRIM! LÜTFEN BENİ DE GÖTÜRÜR MÜSÜNÜZ?? yazıyordu.

Monette on altı yaşından bu yana milyonlarca kilometre yol kat etmişti ve bunun çoğu da son on iki yıl Wolfe&Sons firmasının temsilcisi olarak, birbiri ardına en iyi sonbahar listelerini satarken gerçekleşmişti ve bugüne kadar bir tane bile otostopçuyu otomobiline almamıştı. Bugün ise rampanın kenarına yanaştı ve hiç duraksamadan otomobilini durdurdu. Kapıyı açmak için düğmeye bastığı sırada dikiz aynasında asılı St. Christopher madalyonu hâlâ sallanmaktaydı. Monette bugün kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını hissediyordu.

Otostopçu içeri girip oturdu ve ıslak çantasını, kirli spor ayakkabılarının arasına, yere koydu. Monette onu görünce kötü kokacağını tahmin etmiş ve yanılmamıştı. "Nereye kadar gideceksin?" diye sordu.

Otostopçu omuz silkip rampanın yukarısını işaret etti. Sonra eğilip tabelasını özenle çantasının üstüne koydu. Saçları inceydi ve tel tel olmuştu; grileştiği yerler vardı.

"Hangi yöne gideceğini biliyorum, ama..." Monette, adamın onu işitmediğini fark etti. Rahatça yerleşmesi için biraz bekledi. O sırada, yolu pek kapamadığı halde kornasıyla yaygara koparan bir otomobil geçti. Monette, ona orta parmağını kaldırdı. Bunu daha önce de yapmıştı, ama ilk defa bu kadar önemsiz bir şey için yapıyordu.

Otostopçu emniyet kemerini bağladıktan sonra, ne bekliyoruz dercesine Monette'e baktı.

Yüzünde kırışıklar vardı ve tıraşsızdı. Monette, onun yaşını tahmin edemeyeceğine karar verdi. Yaşlıyla, o kadar yaşlı değil arası bir yerdeydi.

"Nereye kadar gideceksin?" diye sordu, bu kez her kelimeyi iyice vurgulayarak. Orta boylu, sıska adam hâlâ ona boş bakınca, "Dudak okuyabiliyor musun?" diye sordu kendi dudağına dokunarak.

Otostopçu "hayır" anlamında başını iki yana sallayıp bazı el işaretleri yaptı.

Torpido gözünde Monette'in bir not defteri vardı. Buna, "*Nereye kadar?*" yazdığı sırada yanlarından başka bir otomobil sular sıçratarak hızla geçti. Monette iki yüz elli kilometre uzaktaki Derry'ye kadar gidecekti ve yoğun kar yağışı hariç, en sevmediği yol koşulları buydu. Ama bugün önemli değil, diye düşündü. Bugün hava koşulları ve önündeki araçların püskürttüğü çamurlar onu oyalayacaktı.

Tabii, bu adam da öyle. Yeni yolcusu. Adam nota bir göz attıktan sonra tekrar Monette'e baktı. Monette daha sonra, adamın okuma bilmeyebileceğini düşündü -sağır dilsiz birinin okuma öğrenmesi oldukça zor olmalıydı- ama soru işaretini anlamıştı. Ön camdan rampanın yukarısını işaret etti. Sonra ellerini sekiz kere açıp kapadı. Belki de on kere... Seksen kilometre ya da yüz. Eğer doğru anladıysa.

"Waterville'e mi?" diye tahminde bulundu Monette.

Otostopçu, ona boş gözlerle baktı.

"Pekâlâ," dedi Monette. "Her neyse. Gideceğin yere vardığımız zaman omzuma dokunman yeter."

Otostopçu yine ona boş gözlerle baktı.

"Herhalde öyle yaparsın," dedi Monette. "Tabii, gerçekten gideceğin yer belliyse." Dikiz aynasından kontrol ettikten sonra yola çıktı. "Bağlantıların bayağı kesik, değil mi?"

Adam hâlâ ona bakıyordu. Omuz silkip elleriyle kulaklarını kapadı.

"Biliyorum," dedi Monette. "Bağlantıların kesilmiş. Telefon hatların kesik. Ama bugün, neredeyse keşke senin yerinde olsaydım, diyecek haldeyim." Bir an sustu. "Neredeyse... Biraz müzik seni rahatsız eder mi?"

Otostopçu tam başını yana çevirip pencereden dışarı baktığı sırada Monette kendi kendine güldü. İster Debussy çalsın isterse AC/DC veya başka heavy-metal grubu, bu adam için fark etmezdi ki.

Kızına yeni bir Josh Ritter CD'si almıştı -haftaya doğum günüydüne var ki, bunu göndermeyi unutmuştu. Son günlerde çok fazla şey oluyordu. Portland'dan çıktıktan sonra otomatik hız kontrolünü devreye sokmuş, paketin ambalajını tırnağıyla yırtıp açtıktan sonra CD'yi çalmaya başlamıştı. Artık bu resmen kullanılmış bir CD'ydi, çok sevdiği tek çocuğuna hediye diye verilecek bir hali yoktu. Neyse, ona yeni bir tane almalıydı. Tabii, yeni CD alacak parası olursa...

Josh Ritter çok iyiydi doğrusu. Bob Dylan'ın ilk başlarda yaptığı müziği andırıyordu, hatta daha bile iyiydi. Monette müziği dinlerken bir yandan da para durumunu düşünmekteydi. Kelsie'ye yeni bir CD almak için para bulması, onu bekleyen sorunlar içinde çok hafif kalırdı. Kızının asıl istediği -ve ihtiyacı olduğu- şeyin yeni bir dizüstü bilgisayar olması da önemlilik listesinde gerilerde kalırdı. Eğer Barbara anlattığı şeyi yaptıysa

ki SAD (Okul Yönetim Bölgesi)(*) da bunu doğrulamıştı, o zaman Monette, kızının Case Western okulundaki son yılına nasıl para yetiştireceğini bile bilmiyordu. Hâlâ işten atılmadığını varsaysa bile. İşte asıl sorun buydu.

Kafasındaki sorunu unutmak için müziğin sesini sonuna kadar açtı, bunu bir yere kadar da başarıyordu, ama Gardiner'a vardıklarında CD bitti. Otostopçunun yüzü ve bedeni yolcu tarafındaki pencereye dönüktü. Monette sadece onun lekeli ve rengi solmuş kabanının sırtıyla, yakasına sarkan saçlarını görebiliyordu. Bir zamanlar kabanın arkasında bir şey yazılıydı herhalde, ama şimdi okunamayacak kadar silinmişti.

Bu zavallının hayat hikâyesi de böyle işte, diye düşündü Monette.

İlk başta otostopçunun uyuyor mu, yoksa manzaraya mı bakıyor olduğunu kestiremedi. Sonra başının hafifçe eğilmiş, soluğunun camı buğuladığını fark edince uyumakta olduğuna karar verdi. Neden uyumayacaktı ki? Augusta'nın güneyindeki Maine Paralı Otoyolu'ndan daha sıkıcı tek bir şey varsa, o da soğuk bir ilkbahar yağmurunda Augusta'nın güneyindeki Maine Paralı Otoyolu'ydu.

Konsolun orta gözünde Monette'in başka CD'leri de vardı, ama aralarından yeni bir şey seçmektense, müzik setini kapadı. Otomatik geçiş sisteminde olduğu için Gardiner çıkış gişesinde hiç durmayıp, sadece yavaşladı; sonra da konuşmaya başladı.

– 3 –

Monette konuşmayı kesip saatine baktı. On ikiye çeyrek vardı; rahip öğlen yemeğine misafirinin geleceğini söylemişti. Hatta, öğlen yemeğini misafiri getirecekti.

"Peder, bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Daha hızlı anlatmak isterdim, ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum."

(*) School Administrative District.

"Zararı yok, evladım. Artık hikâyeni ben de ilginç bulmaya başladım."

"Ya misafirleriniz..."

"Ben Tanrı'nın verdiği görevi yaparken onlar bekleyebilir. Bu adam seni soydu mu, evladım?"

"Hayır," dedi Monette. "Akıl sağlığımı çalmasını saymazsak. Bu sayılır mı?"

"Kesinlikle. *Ne yaptı*?"

"Hiçbir şey. Sadece pencereden dışarı baktı. Uyuduğunu sanmıştım, ama daha sonra bu konuda yanıldığımı gösteren nedenler ortaya çıktı."

"*Sen* ne yaptın?"

"Karım hakkında konuştum," dedi Monette. Sonra bir an susup düşündü. "Karım hakkında içimi döktüm. Karım hakkında atıp tuttum. İçimdeki zehri kustum. Sonuçta..." Gözleri bacakları arasına sıkıştırdığı ellerinde, dudaklarını sımsıkı büzmüş, konuşmakta zorlanıyordu. "Adam sağırdı, anlıyor musunuz? Ona ne istersem söyleyebilirdim, ama bana vereceği fikri, öğütleri, yapacağı tahlilleri dinlemek zorunda kalmayacaktım. Adam sağırdı, üstelik dilsizdi, hem zaten onun uyuduğunu sandığım için aklımdan ne bok geçerse söyleyebilirim, diye düşünüyordum!"

Monette karşısında raptiyeyle tutturulmuş karta bakıp irkildi.

"Özür dilerim, peder."

"Ona karınla ilgili neler anlattın?" diye sordu rahip.

"Ona karımın elli dört yaşında olduğunu söyledim," dedi Monette. "Böyle başladım. Çünkü bu kısmı... benim bir türlü içime sindiremediğim kısmıydı."

– 4 –

Gardiner gişelerinden sonra Maine Otoyolu tekrar serbest yol olur; beş yüz kilometre boyunca iki tarafı ormanlar ve tarlalarla çevrilidir ve arada bir tepesinde uydu çanağı olan karavanlar görülür. Yaz ayları dışında

trafik seyrektir. Her bir otomobil kendi küçük dünyasını oluşturur. Nitekim o anda Monette kendini tekerlekli bir itiraf kabininde hissediyordu. (Belki de dikiz aynasından sallanan ve Barb'ın daha iyi, daha aklı başında olduğu günlerde hediye ettiği St. Christopher madalyonunun etkisiydi.) Buna rağmen, çoğu itirafçı gibi konuya temkinli bir şekilde girdi.

"Evliyim," dedi. "Ben elli beş yaşındayım, karım elli dört."

Cam silecekleri düzenli hareketlerle inip kalkarken bunu biraz düşündü.

"Elli dört, Barbara elli dört yaşında. Yirmi altı yıldır evliyiz. Tek çocuk. Bir kızımız var. Çok güzel bir kız. Kelsie Ann. Cleveland'da bir okula gidiyor, ama onun orada kalmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum, çünkü iki hafta önce karım, hiçbir uyarıda bulunmadan, ansızın evi terk etti. Meğerse bir sevgilisi varmış. Neredeyse iki yıldan beri bir sevgilisi varmış. Adam bir okulda öğretmen... tabii, başka ne olacaktı ki? Ama karım ona Kovboy Bob, diyor. Aslında onca gece ben, onu kooperatif çalışmalarında veya Kitap Kulübü'nde zannederken, karım o puşt Kovboy Bob'la tekilaları devirip, folk dansı yapıyormuş."

Ne tuhaf. Bu işteki tuhaflığı kim olsa görebilirdi. Bundan iyi televizyon dizisi olmazdı herhalde. Ne var ki, Monette'in gözleri -her ne kadar yaş yoksa da- yanıyordu. Sağına baktı, ama otostopçunun vücudu hâlâ yana dönük, alnı pencere camına dayalıydı. Mutlaka uyuyor olmalıydı.

Neredeyse mutlaka.

Monette, karısının ihanetini kimseye söylememişti. Kelsie hâlâ bilmiyordu, ama yakında kulağına gidecekti. Haber rüzgâra kapılan saman çöpleri gibi uçuşmaktaydı -daha şimdiden Monette, onu arayan üç gazetecinin suratına telefon kapatmıştı- ama henüz gazetede veya televizyonda yayınlanacak bir şey yoktu. Bu durum yakında değişecekti tabii, ama Monette elinden geldiği kadar uzun bir süre *yorum yok* demeyi sürdürecekti... hiç değilse mahcup olmamak için. Ama bu arada kendisi epeyce yorum

yapıyor, bunu yaparken de öfkesini boşaltıp rahatlıyordu. Duş altında şarkı söylemek gibiydi ya da kusmak gibi.

"Karım elli dört yaşında," dedi. "Bir türlü sindiremediğim şey bu. Yani, asıl adı Robert Yandowsky olan bu adamla -ne biçim kovboy ismiyse- ilişkiye başladığında elli iki yaşındaymış. İnsanın bu yaşta biraz daha aklı başında olması gerekmez mi, dostum? İnsan bu yaşta çılgınlıklarını biraz olsun törpülemez mi? Yahu, kadın çift odaklı gözlük takıyor. Safra kesesi alınmış ve bu haliyle adamla düzüşüyor! Birlikte ev kurdukları Grove Otel'de! Ona Buxton'da, iki otomobillik garajı olan bir ev verdim, altına bir Audi otomobil çektim, ama o bütün bunları elinin tersiyle itip, perşembe geceleri Range Riders'e gidip kafa çekiyor ve şafak sökene kadar -ya da ne kadar sürdürebilirlerse- bu herifle düzüşüyor. Bu arada, o puşt Kovboy Bob da *altmış yaşında*."

Monette fazla ileri gittiğini fark edip, artık susması gerektiğini düşündü, ama otostopçuda hiçbir hareket yoktu; bunu görünce susmak zorunda olmadığına karar verdi. Bir otomobilin içindeydi. I-95 Otoyolu'nda, Augusta'nın batısında bir yerdeydi. Yolcusu sağır dilsiz bir adamdı. Yani, istediği kadar atıp tutmasında sakınca yoktu.

Devam etti.

"Barb her şeyi anlattı. Küstah değildi, ama utanmış bir hali de yoktu. Gayet sakin görünüyordu. Belki şok içindeydi ya da hâlâ hayal dünyasında yaşıyordu."

Ve karısı, ona bunun kısmen kendi hatası olduğunu söylemişti.

"Çoğu zaman seyahatteyim, burası doğru. Geçen yıl üç yüz günden uzun bir süre evde yoktum. Barb tek başınaydı, bir tane çocuğumuz var, malum ve o da liseyi bitirince yuvadan uçtu. Böylece her şey benim suçum oldu. Kovboy Bob ve diğer her şey benim suçum."

Monette'in şakakları zonkluyordu, burnu da neredeyse tamamen tıkanmıştı. Gözlerinin önünde siyah noktalar belirene kadar burnundan

kuvvetle hava çekti, ama rahatlamadı. En azından burnunda bir rahatlama olmadı. Ama nihayet kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Bu otostopçuyu aldığı için memnundu. Tabii, bu söylediklerini otomobilde tek başınayken de söyleyebilirdi, ama..."

– 5 –

"Ama aynı şey olmazdı," dedi itiraf kabini duvarının diğer tarafındaki rahibe. Yüzü, duvara tutturulmuş, İŞLEDİĞİM BÜTÜN GÜNAHLAR VE TANRI YOLUNDAN SAPMALARIM İÇİN yazısına dönüktü. "Bunu anlıyor musunuz, peder?"

"Elbette anlıyorum," dedi rahip, hatta biraz gülerek. "Her ne kadar, o St. Christopher madalyonu gibi andaçların dışında, Ana Kilise'den uzak kalmışsan da bunu sorman bile gereksiz. İtiraf insanın ruhuna iyi gelir. Bunu iki bin yıldan beri biliyoruz."

Monette bir zamanlar dikiz aynasında asılı olan St. Christopher madalyonunu artık boynuna takmaya başlamıştı. Belki batıl inançtı, ama o madalyon orada asılıyken milyonlarca kilometre otomobil kullanmış ve bugüne kadar tamponunda bir çizik bile olmamıştı.

"Karın başka ne yaptı, evladım? Kovboy Bob'la günah işlemek dışında?"

Monette bir kahkaha atınca kendisi de şaşırdı. Duvarın diğer tarafındaki rahip de kahkahayla güldü. İki kahkaha arasında nitelik farkı vardı. Rahip işin komik yanını görüyordu. Monette'se hâlâ aklını kaçırmamaya çalışıyordu.

"İç çamaşırı durumu var," dedi.

– 6 –

"Bir sürü iç çamaşırı satın almış," diye anlattı hâlâ alnı pencereye dayalı, soluğuyla camı buharlayan otostopçuya. Ayaklarının dibindeki çantasının üstünde DİLSİZİM yazılı tabelası duruyordu. "Bana gösterdi. Misafir yatak odası dolabındaydı. Neredeyse bütün dolabı dolduracak kadar çoktu. Büstiyerler, kaşkorseler, hâlâ paketleri içinde sutyenler ve ipek çoraplar... düzinelerce. Belki bin tane çorap lastiği. Ama en çok olan şey külottu. Külot, külot, külot... Bana Kovboy Bob'un külot düşkünü olduğunu söyledi. Devamını getirip, külotla ne yaptığını da anlatacaktı, ama ben anlamıştım. İstediğimden daha fazlasını bile anlamıştım. "Tabii, külot düşkünüdür," dedim. "Gençliğinde hayatı *Playboy* dergisine bakıp tek atarak geçti, herif *altmış yaşında be*!"

Fairfield tabelasını geçiyorlardı. Çamura bulanmış yeşil tabelanın üstüne ıslak bir karga tünemişti.

"Hepsi de iyi kalite şeylerdi," dedi Monette. "Çoğu Victoria Secret'tan, ama Sweets adındaki pahalı iç çamaşırı mağazasından da birçok şey alınmıştı. Bu butik Boston'dadır. İç çamaşırı satan mağazaların varlığını bile bilmezdim, ama o günden beri neler öğrendim. O dolabın içinde binlerce dolarlık şey yığılıydı. Bir de ayakkabılar vardı. Çoğu yüksek topuklu. O stiletto topukları bilirsin. Seksi kadın imajı. Sanırım onunla birlikteyken gözlüğünü çıkarıp o seksi sutyenini ve külotunu giyiyordu. Ama..."

O sırada karşıdan bir kamyon geliyordu. Monette kamyon yanından geçerken uzun farlarını kapattı. Kamyon sürücüsü de stop lambalarını yakıp söndürerek ona teşekkür sinyali verdi. Yolların işaret diliydi.

"Ama o çamaşırların çoğu hiç kullanılmamıştı. Bu ilginçti. Paketleri içinde duruyorlardı. Ona neden bu kadar çok sayıda aldığını sordum; ya bilmiyordu ya da açıklayamadı. "Bir çeşit alışkanlık oldu, işte," dedi.

"Sanırım, ön sevişme gibi bir şeydi." Utandığı yoktu. Küstahlık da yoktu. Sanki, *bu bir rüya ve yakında uyanacağım*, diye düşünür gibiydi. İkimiz, içi tıka basa külotlarla, sutyenlerle ve kim bilir arka taraflarda kalan ne varsa, dolu dolabın önünde duruyorduk. Sonra ona bu kadar parayı nereden bulduğunu sordum, ne de olsa her ayın sonunda kredi kartı ekstresine bakarım ve hiç Boston'daki Sweets adına rastlamamıştım. İşte o zaman gerçek sorun ortaya çıktı. Zimmet suçu."

– 7 –

"Zimmet suçu," dedi rahip. Acaba bu ifade daha önce herhangi bir itiraf sırasında kullanıldı mı, diye merak etti Monette. Herhalde kullanılmış olmalıydı. *Hırsızlık* anlamında.

"Karım MSAD 19'da çalışıyordu," dedi Monette. "MSAD'ın anlamı, Maine Okul Yönetimi Bölgesi. Portland'ın güneyinde, o büyük bölge müdürlüklerinden biridir. Aslında merkezleri de hem o folk dansı salonu Range Riders'in, hem de birkaç adım ötesindeki Grove Otel'in bulunduğu Dowrie'dedir. Çok uygun bir yer. İçkiyi fazla kaçırmışsan otomobille bile gitmeye gerek yok. Zaten çoğu gece de dut gibi sarhoş oluyorlarmış. Karım tekila, herif viski. Tabii, Jack Daniels içer. Barb söyledi. Bana her şeyi anlattı."

"Karın öğretmen miydi?"

"Yok, hayır, öğretmenler o kadar yüksek miktarda parayı görmezler bile; karım öğretmen olsaydı, yüz yirmi bin dolardan fazla parayı zimmetine geçiremezdi. Bölge müdürü eşiyle birlikte birkaç kez evimize yemeğe gelmişti, tabii onu bütün okul sonu piknıklerinde ve Dowrie Şehir Kulübü'nde de görürdüm. Victor McCrea. Maine Üniversitesi'nden mezun. Futbol oynamış. Lisans dalı fizik. Kısa saçlı. Büyük ihtimalle torpilli notlar alarak mezun olmuştur, ama iyi bir adamdır; en az elli tane 'adamın biri

bir bara girmiş' türü fıkra bilen tiplerden. Beş ilkokul ve Muskie Lisesi dahil tam on iki tane okulun sorumlusu. Çok yüksek bir yıllık bütçeleri var. Barb on iki yıl boyunca bu adamın sekreterliğini yaptı."

Monette bir an durdu.

"Çek defteri Barb'daydı.

– 8 –

Yağmur hızını arttırıyordu. Neredeyse sağanak denecek şiddetteydi. Monette hiç düşünmeden hızını seksene düşürdü. Sol şeritte diğer araçlar onu geçerken arkalarından su bulutları püskürtüyorlardı. Zararı yok, püskürtsünler, diye düşündü. En iyi sonbahar listesi (Tabii, en iyi ilkbahar listesi ve çoğu yemek kitabı, diyet kitabı ve Harry Potter'lardan oluşan birkaç tane yaz sürprizleri listesi de var.) satarak uzun bir süre çalışmış ve tek bir kaza bile yapmamıştı. Bunun böyle devam etmesini istiyordu.

Sağ tarafında otostopçu biraz kımıldar gibi oldu.

"Uyandın mı, ahbap?" diye sordu Monette. Gereksiz, fakat doğal bir şekilde.

Otostopçu, belli ki sessiz olmayan alt tarafından bir yorum çıkardı: *Fuuit*. Küçük, kibar ve -en önemlisi- kokusuzdu.

"Bunu, evet olarak kabul ediyorum," dedi Monette dikkatini yeniden yola çevirerek. "Nerede kalmıştım?"

İç çamaşırları... işte orada kalmıştı. Hâlâ görür gibi oluyordu. Bir ergenin hayallerini süslercesine, dolabın içinde yığılıydı. Sonra da zimmet suçunun itirafı: küçük dilini yutturan miktar. Monette kısa bir an için karısının çılgınca bir nedenle yalan söylüyor olabileceğini (zaten başından sonuna çılgıncaydı, tabii) düşündükten sonra geriye ne kadar para kaldığını sormuş, karısı da aynı sakin ve sersemlemiş yüz ifadesiyle hiç kalmadığını söylemişti. Ama herhalde biraz daha para çekebilirdi. Hiç değilse bir süre için.

"'Ama çok yakında öğrenecekler,' dedi Barb. 'İş sadece zavallı, hiçbir şeyden habersiz Victor'a kalsaydı, sonsuza kadar devam edebilirdim, ama geçen hafta eyalet müfettişleri geldi. Gereğinden fazla soru sordular ve bütün belgelerin kopyalarını aldılar. Anlamaları çok sürmez.'

"Bunun üzerine ona yüz bin doların çok üstünde bir parayı nasıl sutyenlere ve külotlara harcayabildin, diye sordum," dedi Monette sessiz yol arkadaşına. "Öfkelenmedim, en azından o an için; herhalde şaşkınlıktandı; ama gerçekten merak ediyordum. Bana aynı uykuda gezer gibi sesle, hiç küstahlaşmadan ama hiç de utanmadan, 'Piyangoyla ilgilenmeye başladık,' Parayı o yolla geri kazanabileceğimizi düşündük,' dedi."

Monette bir an için sustu. Cam sileceklerini seyretti. Kısa bir an için aklından direksiyonu sağa kırıp, önündeki üst geçidin ayaklarından birine çarpmayı geçirdi. Sonra bu fikri beğenmedi. Daha sonra bunu rahibe anlatırken vazgeçme nedeni olarak küçük yaşlarından beri intiharın günah olduğu öğretisiyle büyüdüğünü söyleyecekti, ama asıl nedeni ölmeden önce Josh Ritter albümünü bir kez daha dinlemek istemesiydi.

Üstelik, artık tek başına değildi.

İntihar etmek (ve yanındaki yolcusunu da birlikte götürmek) yerine üst geçidin altından emniyetli bir hız olan seksen kilometreyle geçti (iki saniyeliğine silecekler çalışmadı, sonra yine mesaiye döndüler) ve hikâyesine devam etti.

"Herhalde bugüne dek bir çekilişte onlar kadar bilet alan yoktur." Monette bir an bunu düşünüp başını iki yana salladı. "Büyük ihtimalle yoktur. Ama en azından on bin bilet aldıkları kesin. Barb geçen kasımda -ben bütün ay boyunca New Hampshire ve Massachusetts'teydim, sonra da Delaware'deki satış konferansına gitmiştim- iki binden fazla bilet aldıklarını söyledi. Powerball, Megabucks, Paycheck, Pick 3, Pick 4, Triple Play... aklına gelebilecek bütün şans oyunlarını oynamışlar. Önceleri sayı seçiyorlarmış, ama Barb bunun çok uzun sürdüğü için EZ Pick ile bahis oynamaya

geçtiklerini söyledi. 'Bu yolu tercih ettik, çünkü özellikle, ikramiyenin yüz milyon dolara çıktığı zamanlarda kuyruklar oluşuyordu ve biz sayı seçerken arkada bekleyen insanlar homurdanıyorlardı."

"Bob ilk oynadığında Pick 3'ten beş yüz dolar kazanmış. 'Çok romantikti,' dedi Barb. Ama sonra romantizm devam ettiği halde hiç kazanamamışlar. Aynen böyle dedi. Bir defasında bin dolar kazanmışlar, ama o sırada artık otuz bin dolar içerideymişler. İçerideydik, ifadesi Barb'ın.

"Bir keresinde -ocak ayında oluyor, ben, ona Noel hediyesi olarak aldığım kaşmir paltonun parasını çıkarmak için ter dökerken- Derry'ye gittiklerini anlattı. Orada da folk dansı var mı, bilmiyorum, araştırmadım, ama orada Hollywood Slots, diye bir yer varmış. Geceyi bir suitte geçirmişler ve video-poker oynayarak yedi bin beş yüz dolar kaybetmişler. Ama bu oyun onlara pek zevk vermemiş. Eyalet müfettişleri gelip de dünyayı başlarına yıkmadan açığı kapatmak için giderek artan miktarlarda SAD'ın parasını hortumlayıp piyango ve çeşitli bahis oyunlarına yönelmişler. Tabii, Barb arada bir yeni iç çamaşırları almayı da ihmal etmemiş. Bir 7-Eleven dükkânına girip Powerball piyangosu alacak olan bir kadın iyi giyimli olmak ister.

"İyi misin, ahbap?"

Yolcusundan karşılık gelmedi -tabii ki, gelmeyecekti- bunun üzerine Monette uzanıp onu omzundan sarstı. Otostopçu pencereye dayadığı başını kaldırıp -alnı camda ıslak bir leke bırakmıştı- sanki uykudan uyanmış gibi gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındı. Monette, onun uyuduğuna inanmıyordu. Herhangi bir nedeni yoktu, sadece ona öyle gelmişti.

Otostopçuya baş ve işaret parmaklarıyla halka yaparak, kaşlarını kaldırdı.

Adam bir an boş gözlerle bakarken Monette, onun sağır dilsiz olmasının yanı sıra bir de kütük gibi aptal olduğunu düşündü. Adam neden sonra gülümsedi, başını sallayıp aynı halka işaretini yaptı.

"Tamam," dedi Monette. "Kontrol edeyim, dedim."

Adam tekrar başını cama dayadı. Bu arada otostopçunun ineceği varsayılan Waterville geride kalmıştı. Monette farkında değildi. Hâlâ geçmişte yaşıyordu.

"İş sadece iç çamaşırı almak ve loto falan gibi oyunlar oynamakla kalsaydı zarar sınırlı olabilirdi," dedi. "Çünkü o tür oyunları oynamak zaman ister. Eğer biraz aklın varsa, sana kendini toplaman için fırsat verir. Kuyruğa geçeceksin, kuponları alıp cüzdanına koyacaksın. Sonra sonuçları öğrenmek için televizyona veya gazetelere bakacaksın.Yani, iş rayından çıkmazdı... Tabii, karının hıyar bir tarih öğretmeniyle düzüşüp, okul yönetiminin otuz, kırk bin dolarını sokağa atmalarını raydan çıkmak olarak kabul etmezsen. Ama açık otuz bin dolardan ibaret olsaydı, bunu ben de kapatabilirdim. Eve ikinci bir ipotek koydururdum. Barb için değil, Kelsie Ann için yapardım. Hayata yeni atılan bir çocuğun boynunda kokmuş bir balık taşıması hiç hoş değil. İki odalı bir evde yaşamak pahasına da olsa bu zararı tazmin ederdim. Anlıyor musun?"

Otostopçu tabii ki anlamıyordu, hayata yeni atılan kız evlatları, ikinci ipotekler ve tazmin etme konusunda ne bilebilirdi ki? Sessiz dünyası içinde emniyetteydi, ki bu da çok daha iyi bir durum sayılırdı.

Monette yine de anlatmaya devam eti.

"Yani, paranı savurmanın daha çabuk ve... iç çamaşırı satın almak kadar yasal başka yolları da var."

– 9 –

"Sonra kazı-kazan biletlerine geçtiler, değil mi?" diye sordu rahip. "Piyango komisyonunun 'hemen kazandırır' diye tanıttığı şey."

"Bu işte şansını denemiş biri gibi konuşuyorsunuz," dedi Monette.

"Ara sıra oynamışımdır," dedi rahip hiç duraksamadan. "Hep kendi kendime, eğer şanslı bileti çekersem bütün parayı kiliseye harcarım, demi-

şimdir. Ama haftada beş dolardan fazlasını gözden çıkarmam." Bu kez bir tereddüt belirtisi oldu. "Bazen on doları bulur." Bir sessizlik daha. "Bir kereliğine, bu kazı-kazanlar ilk çıktığında, yirmi dolarlık oynamıştım. Ama o bir anlık çılgınlıktı. Bir daha hiç yapmadım."

"En azından şimdiye kadar," dedi Monette.

Rahip kıkırdayarak güldü. "Parmaklarını fena halde yakmış birinin sözleri, evladım." İç geçirdi. "Hikâyen çok ilginç, ama acaba biraz daha hızlı ilerleyebilir miyiz? Ben Tanrı'nın verdiği görevi yerine getirirken misafirlerim bekleyebilir, ama sonsuza kadar bekleyecek değiller. Ve sanırım, yemekte bol mayonezli tavuk salatası olacak. En sevdiğim yemektir."

"Pek bir şey kalmadı," dedi Monette. "Eğer kazı-kazan oynadıysanız nasıl olduğunu bilirsiniz. Bunları Powerball ve Megabuck biletlerini satan yerlerden alabileceğiniz gibi, otoyol dinlenme tesisleri dahil, başka birçok yerden de alabilirsiniz. Satıcıyla karşılaşmanız bile gerekmez; makinelerde de satılıyor. Bu makineler hep yeşildir, paranın renginde. Barb bütün parayı tüketene kadar..."

"İtiraf ettiği ana kadar," dedi rahip kurnazca bir müdahalede bulunarak.

"Evet, itiraf ettiği ana kadar aşağı yukarı yirmi dolarlık kazı-kazan biletlerinde karar kılmışlar. Barb tek başınayken hiç bilet almadığını söyledi, ama Bob'la birlikteyken epey alıyorlarmış. Akıllarınca büyük para vuracaklarmış. Bir defasında bir gecede tam yüz bilet almışlar. İki bin dolarlık. Seksen dolar kazanmışlar. Her birinin kendine ait plastik bilet kazıyıcısı varmış. Bunlar cüceler için yapılmış kar küreklerini andırıyor. Üstünde de MAINE EYALET PİYANGOSU yazılı. Tıpkı bu biletleri satan makineler gibi onlar da yeşil renkte. Barb, bana kendisininkini gösterdi, misafir yatağının altındaydı. Yazının sadece son üç harfi okunuyordu. Avucundaki ter diğer harfleri silmişti."

"Evlat, karına vurdun mu? Buraya bunun için mi geldin?"

"Hayır," dedi Monette. "Yaptıkları için onu *öldürmek* istedim, para yüzünden; aldatma kısmı gözümün önündeki onca iç çamaşırına rağmen bana hâlâ gerçekdışı gibi geliyordu. Ama ona, bir fiske bile vurmadım. Sanırım çok yorgun olduğum için. Anlattığı onca şey beni çok yormuştu. İstediğim tek şey yatıp biraz kestirmekti. Uzunca bir süre... Belki birkaç gün boyunca. Bu tuhaf mı, sizce?"

"Hayır," dedi rahip.

"Böyle bir şeyi bana nasıl yapabildin, diye sordum. Hiç mi umurunda değildim? Bana ne sordu dersiniz?"

– 10 –

"Bana, nasıl olur da anlamamış olursun, diye sordu." Otostopçuya anlatmaya devam etti Monette. "Ve ben daha ağzımı açamadan cevabı kendisi verdi, yani bir çeşit cevabı belli bir soruydu. Bana, 'Bilmiyordun, çünkü umurunda değildi,' dedi. 'Hemen her zaman yollardaydın, yolculukta olmadığın zamanlarda bile, yolculuğa çıkmaya hevesliydin. On yıldan beri nasıl bir iç çamaşırı giydiğimin farkında bile değilsin, zaten bunu giyen kadına bile aldırmadığın düşünülürse, iç çamaşırına neden bakacaksın ki? Ama şimdi bakıyorsun, değil mi? Şimdi bakıyorsun.'

"Ona öylece bakakaldım. Onu öldüremeyecek, hatta tokat bile atamayacak kadar yorgundum, ama fena halde tepem atmıştı. Yaşadığım o şoka rağmen çok kızmıştım. Olanları benim suçummuş gibi göstermeye çalışıyordu. Her şeyi benim işimin üstüne atıyordu, sanki bunun yarısı kadar para kazanabileceğim başka bir iş bulabilirmişim gibi. Şunu anlamıyor, benim yaşımdaki biri başka ne iş yapabilir ki? En fazla bir ilkokulun önünde gönüllü trafik görevlisi olabilirim."

Monette sustu. İleride yağmur perdesinin ardında mavi bir yol levhası görünüyordu.

Bir an düşündükten sonra devam etti. "Ama asıl mesele bu değildi. Mesele neydi, biliyor musun? Onun için asıl mesele? İşimi *sevdiğim* için suçluluk duymam gerekiyormuş. Çok ağır bir işte *bir köle gibi çalışmadığım* için!"

Otostopçu şöyle bir irkildi; herhalde küçük bir kasis üstünden geçmiş olmalıydılar, ama bunu görünce Monette bağırmakta olduğunu fark etti. Hem belki adam tamamen sağır değildi. Tamamen sağır olsa bile belli bir desibele çıktıktan sonra ses dalgalarını yüzündeki kemiklerde hissetmiş olabilirdi. Kim bilir?

"Onunla kapışmadım," dedi Monette daha alçak bir sesle. "Onunla kapışmak istemedim. Çünkü, eğer ciddi bir tartışmaya girecek olsaydım, her türlü şey olabilirdi. Hâlâ şok içindeyken oradan uzaklaşmak istedim... çünkü bu şok onu koruyordu, anlatabildim mi?"

Otostopçu hiçbir şey söylemedi, ama Monette ikisi yerine de anlıyordu.

"Ona, 'Peki şimdi ne olacak?' diye sordum. Bana, 'Sanırım hapse gireceğim,' dedi. Ve ne var, biliyor musun? Eğer o anda ağlamaya başlasaydı, ona sarılabilirdim. Çünkü yirmi altı yıllık evlilikten sonra böyle şeyler refleks haline geliyor. Artık pek duygu kalmasa da. Ama ağlamadı, ben de çıkıp gittim. Arkamı dönüp evden çıktım. Eve döndüğümde, *taşındığını* yazan bir not buldum. Bu olay neredeyse iki hafta önce oldu, o günden beri de onu görmedim. Sadece birkaç kez telefonda konuştum, hepsi o. Bu arada bir avukatla da görüştüm. Yasal çarklar dönmeye başladığında bir işe yaramayacak, ama yine de bütün hesaplarımızı dondurdum. Yakında bu da olacak. Sanırım o zaman onu görürüm. Mahkemede. Onu ve puşt Kovboy Bob'u."

Artık mavi yol levhasını okuyabiliyordu: PITTSFIELD DİNLENME TESİSİ 3 KM.

"Kahretsin!" diye bağırdı. "Waterville yirmi kilometre geride kaldı, ortak." Sağır dilsiz yolcusunda bir kıpırtı olmayınca (elbette olmayacaktı)

Monette, adamın belki de Waterville'de inmeyi düşünmediğini anladı. Belli değildi. Her durumda biraz toparlanma zamanı gelmişti. Dinlenme tesisi bu iş için elverişliydi, ama daha birkaç dakika bu tekerlekli itiraf kabininde baş başa kalacaklardı ve Monette'in hâlâ söylemek istediği bir iki şey kalmıştı.

"Uzun bir zamandan beri ona karşı pek bir şey hissetmediğim doğru," dedi. "Ama bazen sevgi tükenebiliyor. Ayrıca ona sadık kalmadığım da doğru, arada bir seyahatlerimi renklendirdiğim olmuştur. Ama bu yapılanları haklı çıkarır mı? Bir kadının bütün bir hayatı çöpe atmasını haklı çıkarır mı?"

Monette dinlenme tesisi alanına girdi. Otoparkta dört tane otomobil vardı, hepsi de önünde satış makineleri bulunan kahverengi binanın yakınında, birbirlerine sokulmuş vaziyette park edilmişti. Monette'e soğuk yağmur altında titreşen çocukları hatırlattı. Otomobili park etti. Otostopçu soran gözlerle ona baktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Monette, cevap alamayacağını bile bile.

Sağır dilsiz adam bir an düşündü. Etrafına bakınıp nerede olduklarını gördü. *Burası değil*, der gibi tekrar Monette'e baktı.

Monette güney yönünü işaret ederek kaşlarını kaldırdı. Sağır dilsiz başını iki yana salladıktan sonra kuzey yönünü işaret etti. Parmaklarını göstererek yumruklarını altı kere... sekiz kere... on kere açıp kapadı. Hareketleri ilk defa yaptığı gibiydi. Ama bu kez Monette anladı. Birisi bu adama yatık şekildeki sekizin sonsuzluk simgesi olduğunu öğretseydi, hayat onun için çok daha kolay olabilirdi, diye düşündü.

"Aslında sen öylesine geziyorsun, değil mi?" diye sordu Monette.

Sağır dilsiz ona sadece bakmakla yetindi.

"Evet, öyle yapıyorsun," dedi Monette. "Bak sana ne diyeceğim. Benim hikâyemi dinlediğin için -her ne kadar dinlediğini bilmiyorsan da- seni

Derry'ye kadar götüreceğim." Derken aklına bir fikir geldi. "Hatta, seni Derry Sığınmaevi'ne bırakacağım. Bir geceliğine bile olsa, orada sana sı cak bir yemek ve yatak verirler. Benim su dökmem lazım. Sen de su dö kecek misin?"

Sağır dilsiz ona sabırlı bir sessizlikle baktı.

"Su dökmek," dedi Monette. "İşemek." Tam apış arasını gösterecek ken, bu berduşun yanlış anlayıp, ona saksafon çaldırmak istediğini sanmasından çekindi. Bunun yerine yan duvarında, birinde kadın birinde erkek resimleri olan binayı işaret etti. Resimdeki adamın bacakları iki yana açılmış, kadınınkiler bitişik duruyordu. İşaret diliyle iki ayrı cinsin hikâyesini anlatır gibiydi.

Yolcusu bu defa anladı. Önce hayır anlamında başını iki yana salladıktan sonra garantiye almak için parmaklarıyla halka işareti yaptı. Böyle olunca da Monette hassas bir sorunla karşı karşıya kaldı: O çişini yaparken Bay Sessiz Berduş'u otomobilde mi bırakacaktı, yoksa onu dışarıda yağmurun altında mı bekletecekti... ki, o zaman adam neden otomobilden çıkarıldığını kesinlikle anlardı.

Sonunda bunun sorun olmadığına karar verdi. Otomobilde para yoktu, kişisel eşyası da bagajda kilitliydi. Arka koltukta numune kolileri vardı, ama adam iki tane otuz beş kiloluk koliyi çalıp yine otostop yapmak için otoyola fırlayacak değildi. Her şey bir yana, sonra DİLSİZİM tabelasını nasıl kaldırabilecekti ki?

"Hemen dönerim," dedi Monette. Otostopçu yine kızarmış gözleriyle boş boş bakınca, bu defa önce kendisini, sonra da tuvalet resimlerini işaret etti. Bu kez otostopçu anladığını belirtmek için başını sallayıp, parmaklarıyla halka yaptı.

Monette tuvalete gitti ve ona yirmi dakika gibi gelen bir süre boyunca işedi. Müthiş bir rahatlama hissetti. Barb'ın bombayı patlattığı andan beri ilk defa kendini bu kadar iyi hissediyordu. İlk kez o an bu işin altından

kalkabileceğini düşündü ve Kelsie'nin de yara almadan kurtulmasını sağlayacaktı. Eski bir Alman deyişi (belki de Rus olabilirdi; kesinlikle Rusların hayata bakışını yansıtıyordu) aklına geldi: *Beni öldürmeyen şey, beni güçlü kılar.*

Islık çalarak otomobiline doğru yürüdü. Hatta, metal parayla çalışan piyango bileti makinesine dostça bir tokat bile attı. Yolcusunu görmeyince, önce belki uzanmıştır diye düşündü... o durumda direksiyona oturabilmesi için adamı kenara itmesi gerekecekti. Ama otostopçu uzanmamıştı. Otostopçu gitmişti. Çantasını ve tabelasını alıp yok olmuştu.

Monette arka koltuğa baktı; Wolfe&Sons kolilerine dokunulmamıştı. Torpido gözünü açıp kontrol etti; bütün belgeleri ve sigorta kartı yerindeydi. Berduştan geriye sadece, çok da itici olmayan kokusu kalmıştı: hafif bir ter ve çam kokusu.

Monette, adamı rampanın başında, yardımsever bir vatandaş onun sakatlığını görsün diye sabırla tabelasını tutarken bulacağını tahmin etti. Bulursa onu bir kez daha otomobiline alacaktı. Nedense, görevi henüz bitmemiş gibi geliyordu. Onu Derry Sığınmaevi'ne bırakırsa, görev tamamlanmış olurdu. İşte o zaman noktayı koyabilirdi. Bir dolu kusuru olabilirdi, ama başladığı işi mutlaka bitirme huyu vardı.

Ama adam rampanın başında yoktu; adam hepten buhar olmuştu. Monette, DERRY 15 KM. levhasını geçerken dikiz aynasına bakınca, ona milyonlarca kilometre boyunca yoldaşlık eden St. Christopher madalyonunun yerinde olmadığını gördü. Sağır dilsiz onu çalmıştı. Ama bu bile Monette'in yeni iyimserliğini bozamamıştı. Belki de sağır dilsizin o madalyona daha çok ihtiyacı vardı. Adama uğurlu gelmesini diledi.

İki gün sonra Presque Isle'de sonbahar listesini satarken Maine Eyalet Polisi'nden bir telefon geldi. Karısı ve Bob Yandowsky, Grove Otel'de dövülerek öldürülmüşlerdi. Katil otel havlusuna sardığı bir boruyu kullanmıştı.

"Tanrım... olur şey değil!" dedi rahip dehşet içinde.

"Evet," diyerek ona hak verdi Monette. "Ben de öyle düşündüm."

"Ya kızın?"

"Çok üzüldü, tabii. Şimdi evde, benim yanımda. Birlikte bunu atlatacağız, peder. Kızım sandığımdan daha dayanıklıymış. Tabii, öbür işi bilmiyor. Zimmet suçunu. Şansımız varsa hiçbir zaman da öğrenmeyecek. Çifte tazminat dedikleri cinsten, büyük miktarda bir sigorta ödemesi olacak. Daha önce olanlar düşünülürse, eğer başka bir yerde olduğumu kanıtlayacağım tanıklar olmasaydı, polisle ciddi bir sorun yaşayabilirdim. Ve... bazı gelişmeler olmasaydı. Yine de polis tarafından birkaç kez sorguya çekildim."

"Evlat, tanıklık yapması için kimseye para vermedin..."

"Bana bunu da sordular. Cevabım, hayır. Bakmak isteyen herkese banka cüzdanlarımı gösterdim. Oradaki her kuruşun açıklaması vardır, hem benim evlilik ortak hesabımda, hem de Barb'ınkinde. Karım para konusunda sorumluluk sahibiydi. En azından hayatının aklı başında olduğu döneminde.

"Peder, kendi pencerenizi biraz açabilir misiniz? Size bir şey göstermek istiyorum."

Rahip cevap vermek yerine kapısını açtı. Monette boynundaki St. Christopher madalyonunu çıkarıp ona uzattı. Çelik zincirli madalyon el değiştirirken ikisinin parmakları bir an temas etti.

Rahip bir süre düşündükten sonra, "Bu sana ne zaman iade edildi?" diye sordu. "O otelde mi..."

"Hayır," dedi Monette. "Otelde değil. Buxton'daki evde. Eski yatak odamızdaki şifoniyerin üstündeydi. Hatta, düğün resmimizin yanı başındaydı."

"Olur şey değil," dedi rahip.

"Adresi ben tuvaletteyken otomobil ruhsatıma bakıp öğrenmiş olabilir."

"Tabii, otelin adını... ve hangi şehirde olduğunu da sen anlatmıştın."

"Dowrie'de olduğunu söylemiştim," diye doğruladı Monette.

Rahip bir kere daha şaşkınlığını belirtmek için Tanrı'nın adını andı. "Demek ki, bu adam gerçekten bir sağır dilsiz değilmiş, öyle mi?"

"Dilsiz olduğundan emin gibiyim," dedi Monette. "Ama belli ki, sağır değildi. Madalyonun yanında, not defterinden kopardığı sayfaya bir şeyler yazmıştı. Bütün bunlar, kızımla birlikte cenazeevinde tabut seçerken gerçekleşmiş olmalı. Arka kapı açıktı ama zorlanmamıştı. Kilidi kırması da mümkündü, ama sanırım ben çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutmuştum."

"Notta ne yazıyordu?"

"Beni otomobiline aldığın için teşekkür ederim."

"İnanılır gibi değil." Bir süre düşüncelerle dolu bir sessizlik hâkim oldu. Sonra kabinin duvarı hafifçe tıklatıldı. O sırada Monette'in gözleri yine İŞLEDİĞİM BÜTÜN GÜNAHLAR VE TANRI YOLUNDAN SAPMALARIM İÇİN yazısına takıldı ve madalyonunu geri aldı.

"Polise anlattın mı?"

"Tabii, olup biten her şeyi anlattım. Adamın kim olduğunu tahmin ediyorlar. O tabela onlara hiç yabancı gelmedi. Adı Stanley Doucette'ymiş. Yıllardan beri New England'da o tabelayla dolanıp duruyormuş. Düşünüyorum da, aslında o da benim gibiymiş."

"Sicilinde daha önce işlediği şiddet içeren bir suç var mı?"

"Birkaç tane," dedi Monette. "Daha çok kavga olayları. Bir defasında barın birinde bir adamı fena hırpalamış, Augusta'daki Serenity Hill dahil, akıl hastanelerine birkaç kez girip çıkmış."

"Her şeyi bilmek istiyor musun?"

Monette bir an düşündükten sonra, "Hayır," dedi.

"Bu adamı henüz yakalamadılar."

"Polis bunun an meselesi olduğunu söylüyor. Adam pek akıllı değilmiş. Ama beni aldatacak kadar aklı varmış işte."

"Seni gerçekten aldattı mı, evladım? Yoksa sen, seni dinleyen birine hitap ettiğini biliyor muydun? Bence anahtar soru budur."

Monette bir süre sessiz kaldı. Daha önce dürüst bir şekilde yüreğinin içini araştırmış mıydı, bilmiyordu, ama o anda bunu yapmakta olduğunu hissetti. Rastladığı her şey hoşuna gitmese de, gerçekten araştırdı. Gördüğü şeyleri göz ardı etmedi. Hiç değilse bilerek göz ardı etmedi.

"Bilmiyordum," dedi.

"Karın ve sevgilisi öldüğü için memnun musun?"

Yüreğinin sesi bu soruya hemen *evet*, dedi. Ama sesli olarak, "Rahatladım," dedi. "Bunu söylemek beni üzüyor, peder, ama karımın neler yaptığı -ve sonunda mahkemeye falan çıkmadan, sigorta parası sayesinde tazminatın sessizce ödenmesiyle işin nasıl bağlandığı düşünülecek olursa- rahatladım. Bu günah mı?"

"Evet, evladım. Üzgünüm, ama günah."

"Günahımın bağışlanmasını sağlayabilir misiniz?"

"On tane Yüce Tanrım ve on tane Aziz Meryem duası edeceksin," dedi rahip bir çırpıda. "Yüce Tanrım duaları, yetersiz hayırseverlik nedeniyle... ciddi bir günahtır, ama ölümcül değildir."

"Ya Aziz Meryem duaları?"

"İtiraf sırasında ağzını bozduğun için. Bir noktada zina suçunun -senin değil, karının- ele alınması lazım, ama şimdi..."

"Yemeğe misafirleriniz var. Anlıyorum."

"Doğrusunu istersen artık iştahım kaçtı, ama misafirlerimi ağırlamam gerekiyor. Asıl önemli olan, şu anda fena halde, senin su dökme, dediğin işi yapmam lazım."

"Anlıyorum."

"Güzel. Bir de şu var, evladım."

"Nedir, peder?"

"Konuyu çok uzatmak istemem, ama bu adama izin vermediğine *emin* misin? Ya da onu herhangi bir şekilde özendirmediğine? Çünkü o zaman ölümcül bir günah işlemiş olursun. Buna kesin karar verebilmek için ruhani danışmanıma sormam gerekir, ama..."

"Hayır, peder. Ama sizce o adamı otomobilime Tanrı bindirmiş olabilir mi?"

Rahip içinden buna hemen *evet,* dedi. Ama yüksek sesle, "Bu Tanrı'ya hakarettir," dedi. "On tane daha Yüce Tanrım okuyacaksın. Ne kadar süre kiliseden uzak kaldığını bilmiyorum, ama senin bile bunu bilmen gerekir. Şimdi bana birkaç Aziz Meryem duası daha okumanı gerektirecek başka bir şey söyleyecek misin, yoksa buradaki işimiz bitti mi?"

"Bitti, peder."

"O halde, bizim işimizdeki söylenişiyle, günahların çıkarıldı. Artık hayatına dön ve başka günah işleme. Ve kızına iyi bak, evladım. Ne kadar yanlış davranmış olsalar da, çocukların bir tane annesi vardır."

"Evet, peder."

Kabin perdesinin ardındaki siluet kımıldadı. "Sana bir şey daha sorabilir miyim?"

Monette isteksizce tekrar arkasına dayandı. Artık gitmek istiyordu. "Evet."

"Polis bu adamı yakalayacağını düşünüyor, demiştin."

"An meselesi dediler."

"Sana sormak istediğim soru şu: Polisin bu adamı yakalamasını istiyor musun?"

Bir an önce oradan gitmek ve itiraflarını daha mahrem bir itiraf kabini olan otomobilinde yapmak istediği için, Monette, "Elbette, istiyorum," dedi.

Evine dönerken, dualarına iki tane Yüce Tanrının ve iki tane Aziz Meryem daha ekledi.

Ayana

Bir gün bu hikâyeyi anlatacağım hiç aklıma gelmezdi. Karım Ruth kimseye anlatmamı istemiyordu; kimse inanmaz, mahcup olduğunla kalırsın, demişti. Tabii, aslında kendisi mahcup olmaktan korkuyordu. "Ya Ralph'la Trudy?" diye sormuştum. "Onlar da oradaydı. Onlar da gördüler."

"Trudy ağabeyine ağzını açmamasını tembih eder," dedi Ruth. "Hem zaten bu konuda onu ikna etmesi zor olmaz."

Bu doğruydu herhalde. Ağabeyim Ralph o sıralarda New Hampshire Okul Yönetimi 43 numaralı ünite başkanlığını yapmaktaydı; küçük bir eyalette çalışan bir Eğitim Bakanlığı bürokratının hayatta en son isteyeceği şey, kablolu yayın kanallarından birinde, gece yarısından sonra sıra bulan ve Phoenix'te UFO'lar görüldü veya ona kadar saymasını bilen sırtlanlar gibi haberlere ayrılan bir programda televizyona çıkmaktı. Hem zaten ortada keramet sahibi yokken mucizelerle ilgili bir haberin değeri pek olmazdı. Ayana artık yoktu.

Ama artık karım öldü, ilk torunumuzun doğumunda bulunmak için Colorado'ya giderken uçakta bir kalp krizi geçirdi ve hemen öldü. (Ya da havayolu şirketindekiler öyle söyledi; ne var ki, son zamanlarda onlara bagajımızı bile bırakmaya güvenemiyoruz.) Ağabeyim Ralph da öldü -golf turnuvasında oynarken bir inme geldi- karısı Trudy ise bunamış durumda.

Babam çok daha önce ölmüştü. Yaşasaydı şimdi yüz yaşının üstünde olacaktı. Bir tek ben hayatta olduğum için hikâyeyi anlatacağım. İnanılmaz olduğu konusunda Ruth haklıydı; hem zaten hiçbir anlamı da yok, mucizelerin, bunları her yerde gören kaçıklar dışında kimse için anlamı yoktur. Ama hikâye ilginç. Ve *gerçek*. Hepimiz gördük.

Babam pankreas kanseriydi ve ölmek üzereydi. Sanırım bir insanın böyle bir durum hakkında konuşma tarzı onun hakkında epey bilgi verir. (Benim de kanserden "böyle bir durum" diye söz etmem, size bu hikâyeyi anlatan ve hayatını sivilce ve spor sakatlıkları dışında hiçbir sağlık sorunu yaşamamış lise öğrencilerine İngilizce öğreterek geçiren kişi hakkında biraz bilgi veriyordur.)

Ralph, "Yolculuğunu bitirmek üzere," demişti.

Baldızım Trudy, "Artık iyice solgunlaştı," dedi. Önce "Artık iyice olgunlaştı," dediğini sandım ve bu ifadeyi epey şiirsel buldum. Onun ağzından böyle bir şey çıkmasını beklemezdim, ama öyle demiş olmasını isterdim doğrusu.

Ruth, "Bir daha kalkamaz," dedi.

Ben, "Kalkmasa daha iyi," demedim, ama aklımdan öyle geçti. Çünkü babam acı çekiyordu. Bu dediğim yirmi beş yıl önceydi -1982'de- ve o zamanlar kanserin son safhalarında acı çekmek kabul edilir bir gerçekti. Bundan on iki yıl sonra okuduğum bir yazıda, çoğu kanser hastasının son anlarını sessiz geçirdiği, çünkü inleyemeyecek kadar mecalsiz kaldıkları belirtiliyordu. Bu yazı bana babamın hasta odasını o kadar canlı bir şekilde hatırlatmıştı ki, helaya gidip klozetin önünde eğilip kusacak gibi olmuştum.

Ama babam bundan dört yıl sonra, 1986'da öldü. O sıralarda yanında bir yardımcıyla hayatını sürdürüyordu, ama sonunda onu öldüren şey pankreas kanseri değildi. Çiğnediği et parçası boğazına tıkandığı için boğulmuştu.

Don "Doc" Gentry ve karısı, Bernadette -yani, annemle babam- emekli olduktan sonra Pittsburgh yakınlarındaki Ford City'de bir banliyö evine yerleşmişlerdi. Doc, karısı öldükten sonra Florida'ya taşınmayı düşündüyse de, parası yetmeyince Pennsylvania'da kalmıştı. Kanser teşhisi konduğu zaman kısa bir süre yattığı hastanede etrafındaki herkese takma adı olan Doc'un, yıllarca veterinerlik yapmasından kaynaklandığını anlatmıştı. Bunu söyledikten sonra onu taburcu edip, ölmesi için evine göndermişlerdi. Ve ailesi olarak kim kalmışsa -Ralph, Trudy, Ruth ve ben- onu uğurlamak için Ford City'ye gelmiştik.

Arka taraftaki yatak odasını çok iyi hatırlıyorum. Duvarda İsa'nın büyük bir resmi asılıydı. Yerde, annemin yaptığı bir halı vardı: kusmuk yeşili, çirkin bir şeydi. Yatağın yanında, üstünde Pittsburgh Pirates beysbol takımının çıkartması yapıştırılmış bir serum şişesinin bağlı olduğu direk duruyordu. O odaya geldiğim her gün içimde giderek büyüyen bir sıkıntı olurdu ve orada geçirdiğim saatler bitmek bilmezdi. Doc'u, biz küçükken yaşadığımız Derby, Connecticut'taki evimizin verandasında, sallanan koltuğundaki haliyle hatırlıyordum. Kollarını iyice yukarı sıvadığı beyaz gömleğinden yuvarlak kol kasları ve sol dirseğinin hemen üstündeki gül dövmesi görünürdü. Onun kuşağındaki adamlar hâlâ rengi soldurulmamış, koyu lacivert blucin giymekten rahatsız olmazlardı. Saçlarını Elvis gibi tarardı ve sahil izninde içkiyi fazla kaçırıp olay çıkarmaya aday denizciler gibi, tehlike vaat eden bir görünümü vardı. Kedi gibi yürüyen, uzun boylu bir adamdı. Bir yaz gecesi Derby'de yapılan bir dans gösterisini hatırlıyorum; annemle babam gösteriyi durdurup, Ike Turner ve Kings of Rhythm grubunun "Rocket 88" parçasıyla deli gibi dans etmişlerdi. O sırada Ralph on altı, ben on bir yaşındaydım. Ağzımız bir karış açık vaziyette annemizle babamızı seyrederken ilk defa o an onların geceleri bütün elbiselerini çıkarıp yatakta o işi yaptıklarını anlamıştım.

Tehlikeli bir zarafete sahip olan babam seksen yaşında hastaneden taburcu edildiğinde, pijama (Pirates logolu) giymiş bir iskelet halindeydi.

Fırça gibi gür kaşlarının altındaki gözleri donuktu. İki tane vantilatöre rağmen devamlı terliyordu, nemli cildinden çıkan kokuysa bana terk edilmiş bir evdeki duvar kâğıtlarını hatırlatıyordu. Soluğu, vücudundaki çürümeyi ilan eder gibi siyahtı.

Ralph da, ben de zengin değildik, ama ikimizin ayırabildiği paraya Doc'un birikiminden kalanı da ekleyince yarım günlük özel bir hemşire ve haftada beş gün çalışan bir temizlikçi tutabildik. Bu ikili babamın altını değiştirip temiz kalmasını sağladılar, ama baldızımın, Doc artık iyice olgunlaştı dediği gün (hâlâ onun öyle söylemiş olmasını istiyorum) artık Kokular Savaşı neredeyse bitmek üzereydi. Yeni çıkan Johnson's bebe tozu, babamın dışkı kokusunu gideremiyordu; çok kalmaz hakem maçı bitirir, diye düşünmeye başlamıştım. Doc artık yatağından kalkıp helaya gidemiyordu, bu nedenle ona bez bağlanıyor, idrar geçirmez külot giydiriliyordu. Bilinci olan biteni anlayacak ve utanacak kadar yerindeydi. Bazı anlarda gözlerinin kenarından yaşlar süzülür, bir zamanlar "Selam Yakışıklı" diyen ağzından çaresizlik içinde sızlanma sesleri çıkardı.

Sancılar iyice yayılmıştı; önce bedeninin ortasında başlayıp, sonunda gözkapaklarının ve parmak uçlarının bile ağrıdığını söyletecek kadar vücudunun her tarafını sarmıştı. Ağrı kesiciler artık işe yaramıyordu. Hemşire ona daha yüksek dozlarda verebilirdi, ama bunu yaparsa onu öldürme ihtimali olduğu için vermiyordu. Ölümüne neden olsa bile babama daha çok ağrı kesici verilmesini istiyordum Ruth destekleseydi verecektim de, ama karım böyle bir şeye yanaşmıyordu.

"Hemşire anlar," dedi Ruth. "O zaman da başın belaya girer."

"O benim babam!"

"Hemşire buna aldırmaz." Ruth oldum olası bardağın yarısını boş gören insanlardandı. Bu, onun yetiştirilme tarzından değildi; doğuştan öyleydi. "Seni ihbar eder. Hapse girebilirsin."

Böylece babamı öldürmedim. Hiçbirimiz öldürmedik. Yaptığımız tek şey zamanın kaydını tutmaktı. Ne kadar anladığını bilemesek de, ona

kitap ve gazete okuduk. Altını değiştirip, ilaç tablosunu güncel tuttuk. Havalar korkunç sıcak olduğu için devamlı iki vantilatörün yerini değiştirip cereyan olmasına çalıştık. Çimlerin rengini mor gösteren eski bir renkli televizyonda Pirates maçlarını seyrettik ve babama bu sene takımın çok iyi olduğunu bildirdik. Birbirimize yüz hatlarının ne kadar sertleştiğini söyledik. Acı çekmesini seyredip ölmesini bekledik. Bir gün babam horlayarak uyurken ve ben *Yirminci Yüzyılın En İyi Amerikan Şairleri* kitabını okurken başımı kaldırdığımda, uzun boylu, sağlam yapılı bir zenci kadının ve güneş gözlüklü küçük bir zenci kızın yatak odası kapısında durduklarını fark etmiştim.

O kızı sanki bu sabah görmüşüm gibi iyi hatırlıyorum. Yedi yaşlarında olmalıydı, ama o yaşa göre çok küçük kalmıştı. Bayağı kavruktu. Düğüm gibi dizkapaklarının üstüne kadar inen pembe bir elbisesi vardı. Kaval kemiği üstünde bir yara bandı görünüyordu. Yüzüne bir hayli büyük gelen güneş gözlüğü kızın minik burnuna kadar inmiş, kalın gözkapaklı ve mavi-beyaz renkli bir perdeyle örtülü, sabit bakan gözlerini açıkta bırakmıştı. Saçları mısır püskülü gibiydi. Bir koluna asılı kenarı yırtık plastik bir çocuk çantası vardı. Kirli spor ayakkabılar giyiyordu. Teni de siyahtan çok açık gri gibiydi. Ayakta duruyordu ama neredeyse babam kadar hasta bir görünümü vardı.

Kadını daha az hatırlıyordum, çünkü bütün dikkatim çocuğa çevrilmişti. Kadın kırk veya altmış yaşında olabilirdi. Kısa kesimli saçları ve sakin bir görünümü vardı. Bundan başka bir özelliğini hatırlamıyorum... Elbisesinin rengi bile aklımda kalmamış, ama tabii, elbise giydiyse. Herhalde elbisesi vardı, ama belki de pantolonluydu.

"Kimsiniz?" diye sordum. Saçma bir soruydu, sanki okumaya dalmış değil de, uykudan uyanmış gibiydim. Aslında ikisi arasında benzerlik vardır.

Arkalarında Trudy belirdi ve o da aynı soruyu sordu. Onun sesi daha uyanık çıktı. Arkasından da Ruth geldi ve şu-işe-bak sesiyle, "Kapı

kendiliğinden açılmış olmalı," dedi. "Kilidin dili kayıyor. Kapıyı açık görüp içeri girdiler herhalde."

Trudy'nin yanında durmakta olan Ralph dönüp kapıya baktı. "Şu anda kapalı. Demek içeri girdikten sonra kapadılar." Sanki bu onların lehine bir puanmış gibi.

"Buraya giremezsiniz," dedi Ruth kadına. "İşimiz var. Burada hasta bir insan var. Ne istediğinizi bilmiyorum, ama hemen gitmeniz gerekiyor."

"Kapı açık diye kimsenin evine giremezsiniz," diye ekledi Ralph. "Polis çağırmamızı istemiyorsanız, gitmeniz lazım. Böyle yapmamızı mı istiyorsunuz?"

Kadın hiç aldırmadı. Küçük kızı öne doğru itti ve, "Dümdüz yürü," dedi. "Dört adım. Orada direk gibi bir şey var, sakın ona takılma. Saydığını ben de duyayım."

Küçük kız saymaya başladı. Bir... iki... üç... dört." Serum direğinin metal ayağına takılmadan geçti. Başını aşağıya doğru çevirmemişti bile... O kocaman gözlüğün kirli camlarından başka bir şeye bakmıyordu. Zaten o süt rengi perdeli gözlerle bir şey göremezdi. Elbisesinin eteği koluma sürtünecek kadar yakınımdan geçti. Kızın kirli ve terli bir kokusu vardı... Bu koku Doc'unki gibi hastalıklıydı. Kollarında iltihaplı yara izleri görünüyordu.

"Durdur onu!" diye bağırdı ağabeyim, ama kıza engel olmadım. Bütün bunlar çok çabuk oldu. Kız eğilip, babamın tıraşsız ve içine göçmüş yanağını öptü. Hem de ıslak ve güçlü bir şekilde.

Bunu yaparken koluna asılı plastik çantası başının yanına çarpınca babam gözlerini açtı. Daha sonra hem Ruth hem Trudy babamı uyandıran şeyin o çantanın çarpması olduğunu söylediler, ama ben onlara inanmadım. O çarpmadan en küçük bir ses bile çıkmamıştı. Çantanın içinde bir şey yoktu... Olsa olsa kâğıt mendil vardı.

"Kimsin sen, çocuk?" diye sordu babam hırıltılı ve ölüme hazır sesiyle.

"Ayana," dedi çocuk.

"Ben de Doc." Artık ikamet ettiği o karanlık mağaradan başını kal dırıp, Ford City'ye geldiğimiz iki hafta öncesinden beri görmediğim ka dar anlamlı bir ifadeyle baktı. Oysa, Pirate takımının galibiyet haberi bile o donuk gözleri canlandıramıyordu.

Trudy kadını itip geçti ve aniden Doc'un üstüne çullanan çocuğu yaka lamak için beni de itip geçecekken bileğini tutup onu durdurdum. "Bekle."

"Ne demek, bekle? Bunlar içeriye izinsiz girdiler!"

"Ben hastayım, gitmem lazım," dedi küçük kız. Sonra babamı bir kez daha öptükten sonra geri çekildi. Bu defa serum direğinin ayağına ta kıldı ve az kalsın ikisi birlikte devriliyordu. Trudy direği, ben de kızı tut tum. Kız, üstü deriyle kaplı bir kemik yığını gibiydi. Gözlüğü kucağıma düşünce bir an o sütlü gözler benim gözlerime baktı.

"Sen iyi ol," dedi Ayana ve minik avucuyla ağzıma dokundu. Ağzı ma kor ateş değmiş gibi yandı, ama çekilmedim. "Sen iyi ol."

"Ayana, gel artık," dedi kadın. "Buradan gitmemiz gerekiyor. İki adım. Saydığını duyayım."

"Bir... iki," dedi Ayana; gözlüğünü takıp burnunun üstüne itti, ama orada uzun süre kalmayacağı belliydi. Kadın onun elini tuttu.

"Sizlere hayırlı bir gün dilerim," dedi ve bana baktı. "Sizin için üzü lüyorum," dedi. "Ama bu çocuğun rüyaları sona erdi."

Kadın kızın elini tuttu ve birlikte oturma odasına yürüdüler. Ralph da çoban köpeği gibi peşlerindeydi; herhalde bir şey çalarlar diye endişe edi yordu. Ruth ve Trudy gözleri hâlâ açık olan babamın üstüne eğilmişlerdi.

"Kimdi o çocuk?" diye sordu babam.

"Bilmiyorum, baba," dedi Trudy. "Ama endişe etmene gerek yok."

"Onun geri gelmesini istiyorum," dedi babam. "Beni bir daha öpme sini istiyorum."

Ruth bana döndü; dudaklarını iyice büzmüştü. Son yıllarda geliştirmiş olduğu çok sevimsiz bir ifadeydi. "Kız serum iğnesini yerinden sökmüş. Babanın kolu kanıyor... sen de orada öylece oturup seyrettin."

"Ben yerine takarım," dedim ve sanki başka biri konuşuyormuş gibi oldu. İçimde başka bir adam kenara çekilmiş, şaşkınlıktan sesini çıkaramıyordu. Ağzımda hâlâ kızın avucunun sıcaklığı vardı.

"Aman zahmet etme, ben taktım bile."

Ralph geri geldi. "Gittiler," dedi. "Otobüs durağına doğru yürüyorlar." Karıma döndü. "Polisi çağırmamı gerçekten istiyor musun, Ruth?"

"Hayır. Bütün günümüz sorularını cevaplayıp form doldurmakla geçecek." Bir an durdu. "Belki mahkemede tanıklık etmemiz bile gerekebilir."

"Neye tanıklık edeceğiz ki?" diye sordu Ralph.

"Bilmiyorum, nereden bileyim? Biriniz bir flaster getirsin de şu iğnenin kımıldamadan durmasını sağlayalım. Sanırım, mutfak tezgâhının üstünde olacak."

"Ben bir öpücük daha istiyorum," dedi babam.

"Ben giderim," dedim, ama önce Ralph'ın hem kapatıp hem de kilitlediği ön kapıya gittim ve dışarı baktım. Otobüs durağı hemen bir blok ötedeydi, ama durakta bekleyen kimse yoktu. Kaldırım da bomboştu. Ayana ve kadın -belki annesi belki de bakıcısı- gitmişlerdi. Geriye sadece çocuğun dokunduğu ağzımdaki sıcaklık kalmıştı... o da giderek azalıyordu.

Sıra mucize kısmına geldi. Bunu özetleyecek değilim -eğer bu hikâyeyi anlatacaksam, eksiksiz anlatmalıyım- ama çok fazla üstünde duracak da değilim. Mucize hikâyeleri insanları tatmin eder, ama çoğu pek ilginç değildir, çünkü hepsi aynıdır.

Ford City'nin anacaddesinde adı Ramada Inn olan, duvarları çok ince bir otelde kalıyorduk. Duvarlar o kadar inceydi ki, bitişik odada Ralph

ve Trudy'nin otel masrafını daha ne kadar kaldırabilecekleri konusunda tartışmalarını duyabiliyorduk. "O benim babam," dedi Ralph. Trudy de, "Faturanın ödeme tarihi geldiğinde bunu elektrik idaresine söylersin," diye karşılık verdi. "Ya da hastalık iznin bittiği gün bölge müdürüne anlatırsın."

Sıcak bir ağustos akşamı, saat yediyi biraz geçiyordu. Birazdan Ralph, babamın yanına gidecekti. Yarım gün çalışan hemşirenin mesaisi saat sekizde bitiyordu. Televizyonda Pirates'in maçını buldum ve bitişik odadan gelen iç karartıcı tartışmayı duymamak için sesini iyice açtım. Ruth giysileri katlıyor, bir yandan da bana bir daha ucuz iç çamaşırı aldığım taktirde beni boşayacağını söylüyordu ya da yabancı biriyle kaçıp beni bırakacaktı. Telefon çaldı. Arayan Hemşire Chloe'ydi. (Babama çorba içirirken, "Hadi bir kaşık da Chloe Hemşire için," derdi.)

Kadın hal hatır sormadan, "Sanırım hemen gelseniz iyi olur," dedi. "Gece vardiyası için sadece Ralph değil. Hepiniz gelin."

"Ölüyor mu?" diye sordum. Ruth giysi katlamayı bırakıp yanıma geldi ve elini omzuma koydu. Bu anı bekliyorduk -aslında ümit ediyorduk- ama o an birden gelince saçma bir şekilde üzüldüm. Ben o gün gelen küçük kör kızın yaşındayken Doc bana topaç çevirmesini öğretmişti. Bir gün bahçede sigara içerken yakaladığında, öfkesiz ve sevecen bir sesle bunun budalaca bir alışkanlık olduğunu, beni esir almasına izin vermezsem iyi edeceğimi söylemişti. Yarının gazetesi çıktığında babamın hayatta olmayacağını düşünmek... çok tuhaftı.

"Sanmıyorum," dedi Hemşire Chloe. "Çok daha iyi görünüyor." Bir an durdu. "Hayatımda böyle şey görmedim."

Babam daha iyiydi. On beş dakika sonra oraya vardığımızda oturma odasında kanepesine oturmuş, büyük televizyonda (matah bir şey değildi, ama hiç değilse doğru renk ayırımı vardı) Pirates maçını seyrediyor, bir pipetle bardağındaki protein karışımını yudumluyordu. Yüzüne biraz renk gelmiş, belki de tıraş olduğu için yanakları daha dolgunlaşmıştı. Kendini

toparlamıştı. O andaki düşüncem buydu; zamanla bu izlenimim daha da kuvvetlenecekti. Ve her şeye kuşkuyla bakan karım dahil hepimizin hemfikir olduğu tek şey, babamı evinde ölsün diye hastaneden çıkardıkları günden beri üstüne sinmiş olan o sarı, hastalıklı koku kaybolmuştu.

Hepimizi ismiyle selamladıktan sonra Willie Stargel'in müthiş bir sayı yaptığını söyledi. Rüyada mıyız, diye Ralph'la birbirimize baktık. Trudy, Doc'un yanındaki koltuğa çöker gibi oturdu. Ruth mutfağa gidip kendine bir bira aldı. Bu da kendi çapında bir mucizeydi.

"Ondan bir tane de ben alayım, Ruthie," dedi babam; sonra benim şaşkınlıkla değişen yüz ifademi onaylamama gibi anlayıp, açıklamaya çalıştı. "Daha iyi hissediyorum. Midemde hiç ağrı kalmadı."

"Bence size bira olmaz," dedi Hemşire Chloe. Odanın öbür ucundaki bir koltukta oturuyordu ve her zaman mesaisinin bitimine yirmi dakika kala başladığı toparlanma işi için henüz harekete geçmemişti. Sinir bozucu, anaç-otoriter tavrı da azalmış gibiydi.

"Ne zaman başladı bu?" diye sordum, ama *bu* sözcüğüyle neyi kastettiğime emin değildim, çünkü her bakımdan bir iyileşme vardı. Ama benim için çok kesin olan bir şey varsa, o da kokunun kaybolmuş olduğuydu.

"Bu öğleden sonra biz ayrılırken biraz daha iyi olmaya başlamıştı," dedi Trudy. "İnanasım gelmemişti."

"Hadi, canım," dedi Ruth.

Trudy aldırmadı. "O küçük kız yaptı."

"Hadi, be sen de!" dedi Ruth yüksek sesle.

"Hangi küçük kız?" diye sordu babam. Maçta takımlar mola aldığı için televizyonda koca dişli kel bir adam Juker'deki halıların bedava sayılacak fiyatlarla satıldığını duyuruyordu. Yapıştırma işi de ücretsiz olacaktı. Ruth'a kimse karşılık veremeden babam Hemşire Chloe'ye, "Yarım bardak bira içebilir miyim," diye sordu. Kadın bunu hemen reddetti. Ama Hemşire Chloe'nin o küçük evdeki hükümranlık günleri neredeyse bitmek

üzereydi ve bu olayı izleyen dört sene boyunca, et parçası boğazına takılıp da canını aldığı güne kadar babam istediği kadar çok bira içti. Umarım her bir şişenin de keyfini çıkarmıştır. Bira da başlı başına bir mucizedir zaten.

İşte o gece, Rammit Inn Oteli'nde klimanın tıkırtısını dinleyerek uyumaya çalışırken Ruth bana kör kız konusunu kimseye anlatmamamı söylemişti. Kızdan Ayana diye değil, ona hiç yakışmayan alaycı bir şekilde "sihirli zenci çocuk" diye söz ediyordu.

"Hem zaten," dedi, "bu iyiliği fazla sürmez. Bazen bir ampul de tamamen tükenmeden önce çok parlak ışık verir. Eminim aynı şey insanlara da oluyordur."

Belki öyleydi, ama Doc Gentry'nin mucizesi kalıcı oldu. O haftanın sonuna gelindiğinde, Ralph'ın desteğiyle arka bahçesinde yürümeye başlamıştı. Bundan sonra hepimiz evlerimize döndük. Eve gelişimizin ilk gecesinde Hemşire Chloe telefon etti.

"Ne kadar ağırlaşmış olsa da bir daha oraya gitmiyoruz," dedi Ruth çileden çıkmış bir halde. "Aynen böyle söyle."

Ama Hemşire Chloe bambaşka bir şey söylüyordu. Babamı Ford City Veteriner Kliniği'nde, topallayan bir atın tedavisi için klinik şefine yardım ederken görmüştü. Elinde bastonu vardı, ama kullanmıyordu. Hemşire Chloe "onun yaşında" hiçbir adamı bu kadar sağlıklı görmediğini söyledi. "Gözleri pırıl pırıldı. Hâlâ inanamıyorum." Bir ay sonra bastonsuz olarak sokağın etrafında yürüyüşlere başlamış, o kış her gün kapalı havuzda yüzmeye gitmişti. Altmış beş yaşında gösteriyordu. Herkes bunda hemfikirdi.

Babamın iyileşmesinden sonra onun sağlık ekibindeki herkesle konuştum. Bunu yapmamın nedeni, babamın başından geçenleri ortaçağ Avrupa tiyatrolarında mucize oyunlar diye adlandırılan piyeslerin konusuna

benzetmem olmuştu. Babamın adını değiştirip (sadece Bay G. diyerek) bir dergiye makale yazabilirim, diye düşünmüştüm. Ama o makaleyi bir türlü yazamadım.

Kırmızı bayrağı ilk kaldıran, Doc'un pratisyen doktoru Stan Sloan oldu. Doc'u Pittsburgh Üniversitesi Kanser Enstitüsü'ne sevk eden oydu, dolayısıyla yanlış teşhiste bulundukları için babamın oradaki onkologları olan Doktor Retif ve Zamachowski'yi suçlamaya hakkı vardı. Onlar da bozuk görüntü çıkardığı için radyologları suçladılar. Retif radyoloji şefi için, pankreasla karaciğeri birbirinden ayırt edemeyen beceriksizin tekidir, dedi. Bunun aramızda kalmasını istedi, ama aradan yirmi beş sene geçtiği için, artık önemi kalmamıştır diye düşünüyorum.

Doktor Zamachowski bunun basit bir kusurlu-oluşmuş organ vakası olduğunu söyledi. "Zaten en başından beri o teşhis beni tatmin etmemişti," diye itiraf etti. Doktor Retif'le telefonda, Zamachowski'yle yüz yüze görüştüm. Beyaz önlüğü içinde, üstünde ŞİMDİ GOLF OYNAMAYI YEĞLERDİM yazan kırmızı bir tişört giymişti. "Bence babanızın Von Hippel-Lindau hastalığı vardı."

"Bu hastalık da onu öldürmez miydi?" diye sordum.

Zamachowski, doktorların hiçbir şey bilmeyen sıhhi tesisatçılara, ev kadınlarına ve İngilizce öğretmenlerine ayırdığı o gizemli gülücüklerden birini sergiledi. Sonra da randevusuna geç kaldığını söyleyip gitti.

Radyoloji şefiyle konuştuğum zaman adam ellerini iki yana açıp, "Biz çıkan fotoğraftan sorumluyuz, bunun nasıl değerlendirildiğinden değil," dedi. "On yıl sonra bu çeşit yanlış yorumlara yer bırakmayacak donanımlar kullanıyor olacağız. Bu arada, neden babanızın hayatta olduğuna sevinmekle yetinmiyorsunuz? Bunun tadını çıkarın."

Ben de bunu elimden geldiği kadar yaptım. Bu kısa süreli soruşturmamın (ben buna araştırma diyordum) sonunda ilginç bir şey öğrendim: *mucizenin* tıbbi tanımı *yanlış teşhismiş.*

Bin dokuz yüz seksen üç benim ücretli izin yılımdı. Eğitim kitapları basan bir yayıneviyle *Öğretilemeyen Şeyi Öğretmek: Yaratıcı Yazma Stratejileri* adında bir kitap yazmak üzere sözleşme imzalamıştım, ama tıpkı mucize oyunlar konulu makalem gibi bu da hiçbir zaman yazılamadı. Temmuz ayında Ruth'la birlikte çadırda kalacağımız bir gezi planlarken idrarını aniden pembe akmaya başladı. Sonra da sancı geldi; önce sol baldırımda, ardından artan bir şiddetle kasığıma yerleşti. Bu arada resmen kan içmeye başlamıştım. Galiba ilk sancının başlamasından dört gün sonraydı ve ben hâlâ Belki Kendiliğinden Geçer oyununu oynamaktaydım. Sancı artık şiddetli olmaktan çıkmış, dayanılmaz bir hale gelmişti.

"Eminim kanser değildir," dedi Ruth; onun böyle demesi, öyle olduğuna emin olduğu anlamına gelirdi. Gözlerindeki ifade daha da telaşlıydı. Karım bunu ölüm döşeğinde bile inkâr ederdi, ama eminim, o sırada babamın yakasını bırakan kanserin bana musallat olduğunu düşünüyordu.

Kanser değildi. Böbrektaşıydı. Benim mucizeme şok dalgalarıyla taş kırma, deniyordu... İdrar söktürücü ilaçların da desteğiyle taşlarım eridi. Doktoruma hayatımda bu kadar canımın yanmadığını söyledim.

"Bir daha bu kadar acı duyacağını sanmam, hatta kalp krizi geçirsen bile," dedi doktor. "Böbrektaşı düşüren kadınlar bu sancıyı doğum sancısıyla kıyaslarlar. Sorunlu doğumlarda duyulan sancı."

Hâlâ çok fazla sancım vardı, ama doktorun muayenehanesinde tedavinin devamı için randevu saatimi beklerken açıp bir dergi okuyabildiğim için şükrediyordum. O sırada birisi yanıma oturup, "Hadi bakalım, zamanı geldi," dedi.

Başımı kaldırıp baktım. Babamın hasta odasına gelen kadın değildi; son derece sıradan, kahverengi bir takım elbise giymiş bir adamdı. Ne var ki, neden burada olduğunu biliyordum. En küçük bir tereddüdüm yoktu. Eğer onunla birlikte gitmezsem, dünyanın bütün şokla taş kırma cihazlarının benim taşlarıma iyi gelmeyeceğine de emindim.

Birlikte çıktık. Resepsiyon görevlisi yerinde olmadığı için aniden gidişimi açıklamam gerekmedi. Zaten ne derdim, bilemiyorum. Aniden kasığımdaki yangın söndü mü, diyecektim? Bu hem saçma olurdu hem de doğru değildi.

Takım elbiseli adam otuz beş yaşında gösteriyordu ve dinçti; kısa saçlarına bakılırsa hâlâ alışkanlığını sürdüren eski bir deniz piyadesi olabileceğini düşünmüştüm. Konuşmuyordu. Doktorumun bulunduğu sağlık merkezinin etrafından dolanıp yolun aşağısındaki Groves of Healing Hastanesi'ne doğru yürümeye başladık; hâlâ kendini hissettiren sancım yüzünden ben yavaş yürüyordum.

Merdivenleri çıkıp duvarlarında Walt Disney karakterlerinin resimleri olan bir koridordan geçtik. Tepedeki hoparlörlerden çocuk şarkıları duyuluyordu. Eski deniz piyadesi dimdik duruşu ve çabuk adımlarıyla sanki buraya aitmiş gibiydi. Ben öyle değildim ve bunun farkındaydım. Kendimi hiçbir zaman bulunduğum ortama bu kadar yabancı hissetmemiştim. Oyuncak bir balon gibi süzülüp tavana yükselseydim şaşırmazdım.

Ortadaki hemşire merkezine gelince eski piyade kolumu sıkıp beni durdurdu; biri erkek biri kadın iki hemşire bir şeylerle meşgul oluncaya kadar bekledikten sonra oradan geçip başka bir koridora girdik. Burada saçları dökülmüş küçük bir kız tekerlekli iskemlede oturuyor, acıklı gözlerle bize bakıyordu. Bir elini uzattı.

"Hayır," dedi eski piyade ve beni sürükleyerek çekti. Ama kızın o parlak, ölmeye yakın gözlerine bir daha bakabildim.

Beni soktuğu odada üç yaşlarında bir erkek çocuğu saydam plastik bir çadır içinde renkli küplerle oynamaktaydı. Bize heyecanlı bir ilgiyle baktı. Tekerlekli iskemledeki o kızdan daha sağlıklı görünüyordu. Gür, kıvırcık kızıl saçları vardı ama cildi kurşun rengindeydi; eski piyade beni ona doğru itip kendisi arkada, "rahat ol" pozisyonunda durmaya başlayınca

çocuğun gerçekten çok hasta olduğunu sezdim. Duvardaki BURASI STERİL BİR ORTAMDIR yazısına aldırmadan çadırın fermuarını açtım; çocuğun ömrü haftalarla değil, günlerle ifade edilebilirdi.

Ona doğru uzanırken burnuma babamın hastalıklı kokusu geldi. Bir raz daha hafif gibiydi, ama aynı kokuydu. Çocuk hiç çekinmeden kollarını bana uzattı. Onu ağzının kenarından öptüğüm zaman o da beni öperek karşılık verdi; uzun zamandır kimse tarafından dokunulmayışının hasretiyle... En azından canı yanmadan dokunulmayışının...

Ruth'un babamın hasta odasında yaptığı gibi, kimse gelip bize burada ne işiniz var demedi veya polis çağırmakla tehdit etmedi. Kapı eşiğinde dönüp baktım; çocuk saydam plastik çadırı içinde, elinde küpüyle oturuyordu. Başını yana eğip, parmakları açık eliyle bana el salladı. Ben de aynı biçimde karşılık verdim. Şimdiden iyileşmeye başlamış gibi görünüyordu.

Hemşire merkezine gelince eski piyade bir kere daha kolumu sıktı, ama bu defa erkek hemşireye yakalandık. Adam bize, İngilizce bölüm başkanımın sanat haline getirdiği o onaylamayan gülümsemesiyle baktı. Orada ne işimiz olduğunu sordu.

"Kusura bakma, ahbap, yanlış kata gelmişiz," dedi piyade.

Birkaç dakika sonra hastane merdivenlerinden inerken bana, "Çıkış yolunu bulabilirsin, değil mi?" diye sordu.

"Tabii," dedim. "Ama sanırım doktorumdan bir randevu daha almam gerekecek."

"Evet, galiba öyle olacak."

"Seni bir daha görecek miyim?"

"Evet," dedikten sonra hastane otoparkına doğru yürüdü. Dönüp bakmadı bile.

Bir daha 1987'de geldi; Ruth markete gitmiş, ben de bahçedeki çimleri kesiyor, bir yandan da başımın arkasında pusuda bekleyen ağrının bir

migren başlangıcı olmamasını umuyordum; ama öyle olacağının da farkındaydım. Bu baş ağrıları Groves of Healing Hastanesi'ndeki o çocuğu görmemden sonra başlamıştı. Ama gözlerimi ıslak bir bezle örtüp sırtüstü yattığım anlarda o oğlanı değil, küçük kızı düşünüyordum.

Bu defa St. Jude's Hastanesi'nde bir kadını görmeye gittik. Kadını öptüğüm zaman elimi alıp sol göğsünün üstüne koydu. Tek göğsü vardı; doktorlar diğerini almışlardı.

Kadın, "Sizi seviyorum, bayım," dedi ağlayarak. Ne diyeceğimi bilemedim. Eski piyade eşikte duruyordu; bacakları açık, elleri belinin arkasında.

Bir dahaki gelişi yıllar sonra oldu: 1997 Aralık ortasında. Bu sonuncuydu. O sırada benim sorunum arteritti(*), ki hâlâ da öyledir. Piyadenin kirpi dikeni gibi kısa saçları epey grileşmiş, dudaklarının kenarlarına kadar inen derin çizgiler de onu bir kuklaya dönüştürmüştü. Beni I-95 Otoyolu'nun çıkış rampasına götürdü; burada bir trafik kazası olmuş, bir kamyonla bir Ford Escort çarpışmıştı. Escort hurda halindeydi. Sağlık görevlileri orta yaşlı bir adamı emniyet kayışlarıyla bir sedyeye bağlamışlardı. Polisler olayın şoku dışında bir yara almamış olan kamyon sürücüsüyle konuşuyorlardı.

Sağlık görevlileri ambulansın kapısını kapadıktan sonra piyade bana döndü ve, "Hadi, kıçını salla bakalım," dedi.

Ben de artık yaşlı sayılacak kıçımı sallayıp ambulansın arkasına gittim. O sırada piyade ortaya fırladı ve eliyle işaret ederek bağırmaya başladı. "Orada! Orada! O şey adamın sağlık kartı mı?"

Sağlık görevlileri dönüp ona baktılar; aralarından biri ve kamyon sürücüsüyle konuşmakta olan polislerden biri piyadenin işaret ettiği yere gittiler. Ambulansın arka kapısını açıp içeri girdim ve Ford'un sürücüsünün başına kadar gittim. Aynı anda babamın bana düğün hediyesi olarak verdiği

(*) Atardamar bozukluğu.

ve o günden beri yanımdan ayırmadığım cep saatimi avuçlamıştım. İnce bir altın zincirle kemerime takılıydı. Onu doğru şekilde çıkaracak zaman olmadığı için zinciri kopardım.

Sedyedeki adam çaresizlik içinde gözlerini kaldırıp bana baktı; kırılmış boynu ensesinin üstünde parlak deriyle kaplı bir kapı tokmağı gibi çıkıntı yapmıştı. "Ayak parmaklarımı oynatamıyorum," dedi.

Onu ağzının köşesinden öptüm (burası benim özel noktamdı), sonra gerileyerek dışarı çıkarken sağlık görevlilerinden biri koluma yapıştı. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordu.

Sedyenin yanına bırakmış olduğum saati işaret ettim. "Bunu otların arasında buldum. Herhalde yanında olmasını ister diye düşündüm." Yaralı sürücü bu saatin kendisine ait olmadığını, üstünde kazılı harflerin ona hiçbir şey ifade etmediğini söyleyene kadar biz çoktan gitmiş olurduk. "Adamın sağlık kartını aldınız mı?"

Görevli yüzünü buruşturdu. "Boktan bir krom parçasıymış," dedi. "Hadi git şimdi buradan." Sonra biraz daha kibarlaştı. "Sağ ol. Bu saati kendine de saklayabilirdin."

Doğruydu. O saate bayılırdım. Ama... O anın gerektirdiği bir şeydi işte. Bırakabileceğim tek şey oydu.

"Elinin üstünde kan var," dedi piyade beni evime bırakırken. Sıradan bir Chevrolet sedan olan otomobilindeydik. Arka koltukta bir köpek tasması, dikiz aynasına gümüş bir zincirle asılı bir St. Christopher madalyonu vardı. "Eve gidince o kanı yıkasan iyi olur."

Öyle yapacağımı söyledim.

"Beni bir daha görmeyeceksin," dedi.

O anda zenci kadının Ayana'yla ilgili söyledikleri aklıma geldi. Yıllardan beri bunu düşünmemiştim. "Benim rüyalarım sona erdi mi?" diye sordum.

Adam önce şaşırmış göründü, sonra omuz silkti. "Görevin sona erdi," dedi "Rüyalarınla ilgili bir şey bilmiyorum."

Beni kapımın önünde son defa bırakıp hayatımdan tamamen çıkmadan önce ona üç soru sordum. Cevap vereceğini tahmin etmiyordum, ama verdi.

"Bu öptüğüm insanlar... onlar da başkalarına gidiyorlar mı? Yaralarını öperek iyileştiriyorlar mı?"

"Bazıları bunu yapıyor," dedi. "Bu iş böyle yürür. Diğerleri yapamıyor." Omuz silkti. "Ya da yapmıyorlar." Yine omuz silkti. "İkisi de aynı kapıya çıkıyor."

"Ayana adında küçük bir kız tanıyor musun? Ama sanırım artık koca kız olmuştur."

"Öldü."

O anda çöktüm, ama tamamen değil. Sanırım tahmin ediyordum. Tekerlekli iskemledeki küçük kız bir kez daha aklıma geldi.

"Ayana babamı öpmüştü," dedim. "Bana ise sadece dokundu. O halde, neden ben oldum?"

"Çünkü öyleydin," dedi ve garaj yolumun önünde durdu. "İşte geldik."

Aklıma bir fikir geldi; her nedense, çok da iyi bir fikir gibi göründü. "Noel'de bize gelsene," dedim. "Noel akşamı yemeğe gel. Dünya kadar yemeğimiz var. Ruth'a New Mexico'daki kuzenim olduğunu söylerim." Çünkü karıma eski piyadeden hiç bahsetmemiştim. Babama olanları bilmesi ona yetiyordu. Aslında fazla bile geliyordu.

Eski deniz piyadesi gülümsedi. Belki ilk defa olmuyordu, ama benim hatırladığım tek gülümseyişiydi. "Sanırım, bunu pas geçeceğim, ahbap. Ama teşekkür ederim. Ben Noel kutlamam. Ateistim."

Sanırım hepsi bu kadar... Trudy'yi öpmem dışında. Size onun bunadığını söylemiştim, hatırlıyor musunuz? Alzheimer'i vardı. Ralph zamanında iyi yatırımlar yapmış olduğu için ona yeterince para bırakmıştı; çocukları artık evde kalması mümkün olmayan bir aşamaya gelince onu iyi bir yere yerleştirdiler. Ruth, Denver Havaalanı'na yaklaşırken bir kalp krizi geçirip ölene kadar birlikte Trudy'yi ziyarete giderdik. Karımın ölümünden sonra da tek başıma onu görmeye gittim, çünkü yalnız ve kederliydim; eski günlerle bir bağım olsun istiyordum. Ama Trudy'yi o halde görmek, bana bakacağı yerde pencereden dışarı bakması ve alt dudağını kemirirken ağzının kenarlarından akan salyalı hali beni daha çok üzdü. Tıpkı çocukluğunun geçtiği eve döndüğün zaman orada boş bir arsa görmek gibiydi.

Oradan ayrılmadan önce ağzının kenarını öptüm, ama tabii, hiçbir şey olmadı. Keramet sahibi olmadan mucize işe yaramıyordu ve benim mucize günlerim artık geride kalmıştı. Ama uyuyamadığım gecelerde, geç saatlerde farklı. O zaman aşağıya inip televizyonu açıyorum ve hangi filmi istersem onu seyrediyorum. Porno filmleri bile. Uydu çanağım ve Küresel Sinemalar diye bir şeyim var. Fazladan bir televizyon paketi alırsam, Pirates'in eski maçlarını bile seyredebilirim. Geçim sıkıntım yok, ama son zamanlarda sabit bir gelirle yaşıyorum. Gereksiz masraflarımı kısmam lazım. Pirates'in maçlarını internetten de takip edebilirim. Bütün o sinema filmleri ise benim için yeterince mucize.

Çok Zor Bir Durum

Curtis Johnson, her sabah sekiz kilometre bisiklet biniyordu. Betsy öldükten sonra bir süre ara vermişti, ama sabah egzersizini yapmazsa üzüntüsünün daha da arttığını fark etti. Böylece tekrar başladı. Aradaki tek fark artık kask giymiyordu. Gulf Bulvarı'na kadar olan dört kilometrelik yolu gidip, geri dönüyordu. Bisiklet yolunun dışına hiç çıkmazdı. Ölmek ya da yaşamak umurunda değildi, ama kurallara hep saygı gösterirdi.

Gulf Bulvarı, Turtle Adası'ndaki tek yoldu. Milyonerlerin yaşadığı evlerin önünden geçiyordu. Curtis bu evleri fark etmezdi bile. Her şeyden önce, kendisi de milyonerdi. Servetini eski usullerle kazanmıştı, yani borsada. Başka bir nedense, önünden geçtiği evlerde yaşayan insanlarla bir sorunu olmayışıydı. Sorunu olduğu tek kişi, Tim Grunwald, diğer adıyla O Orospu Çocuğu, yani OOÇ ters yönde oturuyordu. Daylight Kanalı'ndan önceki son parsel değil, sondan ikinci olanındaydı. Aralarındaki sorun (sorunlardan biri) o son parseldi. O arazi en büyük ve en güzel Körfez manzarasına sahip olduğu gibi, üstünde bina olmayan tek yerdi. Sadece otlar, deniz yulafları, palmiyeler ve birkaç Avustralya çamı vardı.

Sabah gezilerinin en güzel tarafı telefon olmayışıydı. Hiçbir bağlantısı yoktu. Eve döndüğünde, özellikle de borsa seansı başlayınca telefon

elinden düşmezdi. Curtis atletik yapılıydı; elinde telsiz telefonuyla evin içinde dolaşır, arada bir bilgisayarının bulunduğu çalışma odasına giderdi. Bazen yürüyüş yapmak için dışarı çıktığındaysa yanında cep telefonu olurdu. Çoğu zaman Gulf Bulvarı'nın sağ tarafına doğru giderdi. OOÇ'nin evine doğru. Ama Grunwald'ın onu görebileceği kadar uzağa değil; Curtis, ona bu zevki tattırmak istemiyordu. Onun Vinton parselini bir oldubittiye getirmediğini kontrol edeceği bir mesafeye kadar yürüyordu. Tabii, gece bile olsa, OOÇ'nin ağır iş makinelerini onun evinin önünden geçirmesi imkânsızdı. Betsy de artık yanında yatmadığı için, Curtis'in uykusu çok hafifti. Ama yine de kontrol etmeyi bırakmamıştı. İki düzinelik palmiye şeridinin son ağacı altında durup bakardı. Sırf emin olmak için. Çünkü boş arsaları bozmak, onları tonlarca betonun altına gömmek Grunwald'ın lanet olası *işiydi*.

Üstelik OOÇ çok da kurnazdı.

Ama şu ana kadar her şey yolundaydı. Eğer Grunwald gerçekten bir oldubittiye getirmek isterse, Curtis de çukurları boşaltmaya hazırdı (yasal ifadeyle). Bu arada Grunwald'ın Betsy konusunda hesap vermesi gerekiyordu ve bu hesabı mutlaka verecekti. Curtis artık bu savaştan pek hoşlanmıyorsa da (bunu kendi kendine inkâr ediyordu, ama doğru olduğunun da farkındaydı), Betsy'nin hesabını soracaktı. OOÇ, Curtis Johnson'ın çenesinin kromdan, krom ve çelikten olduğunu, bir şeyi tuttuğu zaman asla ucunu bırakmadığını öğrenecekti.

O salı sabahı evine döndüğünde, Wall Street'te seansı başlatan çanın çalmasına on dakika varken, Curtis her zaman yaptığı gibi mesaj var mı, diye telefonuna baktı. Bugün iki mesajı vardı. Biri, Circuit City mağazasındandı; büyük ihtimalle bir satış görevlisi geçen ay satın aldığı düz ekran televizyondan memnun mu, diye sormak bahanesiyle yeni bir şeyler satmaya çalışacaktı.

Diğer mesaja geçince ekranda bunu gördü: *383-0910 – OOÇ*

O Orospu Çocuğu. Nokia telefonu bile Grunwald'ın kim olduğunu biliyordu, çünkü bunu hatırlamasını Curtis öğretmişti. Merak ettiği şey, OOÇ'nin haziran ayının bir salı sabahında onunla ne işi olabileceğiydi.

Belki de Curtis'in koşullarını kabul ederek anlaşmak istiyordu.

Curtis bu düşüncesine bir kahkaha attıktan sonra mesajı dinlemeye başladı. Grunwald'ın az önce aklından geçen şeyi istemesini veya *ister gibi* yapmasını duyunca şok oldu. Önce aklına bunun bir sahtekârlık olabileceği geldi, ama böyle bir şeyle Grunwald'ın ne kazanabileceğini anlayamadı. Sonra bir de adamın ses tonu vardı: ağır, neredeyse gönülsüz bir sesle konuşuyordu. Belki tam üzüntülü denemezdi, ama buna çok yakındı. Oyuna tekrar katılmaya çalışırken Curtis'in kendisi de son zamanlarda telefon konuşmalarını böyle bir ses tonuyla yapıyordu.

"Johnson... Curtis," dedi Grunwald o gönülsüz ses tonuyla. Bir süre durduktan sonra aynı cansız tonla devam etti. "İki cephede birden savaşamıyorum. Bu işe bir son verelim. Benim hevesim kalmadı. Zaten başından beri hevesim var mıydı, bilmiyorum. Çok zor bir durumdayım, komşu."

İç geçirdi.

"Arsadan vazgeçmeye hazırım, hiçbir şekilde para talep etmeden. Ayrıca, Betsy için de tazminat ödeyeceğim. Eğer ilgileniyorsan, beni Durkin Grove Village'de bulabilirsin. Günün büyük bir kısmında orada olacağım." Uzun bir sessizlik. "Artık sık sık oraya gidiyorum. Mali durumun kötüye gitmesine hâlâ inanamıyorum, ama bir bakıma da hiç şaşırmamış gibiyim." Yine bir sessizlik. "Belki neden bahsettiğimi anlıyorsundur."

Curtis anladığını sanıyordu. Kendisi de borsa konusundaki altıncı hissini kaybetmişti. Daha doğrusu, artık umurunda değildi. Birden içinden OOÇ'ye acımak gibi kuşkulu bir his geçti.

"Eskiden dosttuk," diye devam etti Grunwald. "Bunu hatırlıyor musun? Tekrar dost olabileceğimizi sanmıyorum -sanırım bunun için aramız çok açıldı- ama belki tekrar komşu olabiliriz. Komşu." Yine bir sessizlik.

"Eğer seni Grunwald's Folly'de göremezsem, avukatıma uzlaşma için talimat vereceğim. Senin koşullarında. Ama..."

OOÇ'nin nefes alışverişleri dışında başka ses yoktu. Curtis bekledi. Artık mutfak masasında oturuyordu. Ne hissettiğini bilemiyordu. Birazdan anlayacaktı, ama o anda bilmiyordu.

"Ama elini sıkıp, o lanet köpeğin için çok üzüldüğümü söylemek istiyorum." Nefes tıkanması gibi bir ses -inanılmaz bir şey, ama ağlama sesi- ardından telefonun klik diye kapanışı. Daha sonra başka mesajı olmadığını bildiren robot.

Curtis bir süre daha oturduğu yerde kımıldamadan bekledi; içeriye parlak Florida güneşi doluyor, havaya klimanın bile serinletemediği bir sıcaklık veriyordu. Sonra kalkıp çalışma odasına gitti. Borsa seansı açılmıştı; bilgisayar ekranına ardı arkası kesilmeyen sayılar gelmeye başladı. Curtis bunların kendisine hiçbir şey ifade etmediğini fark etti. Bilgisayarı açık bıraktı, ama evden çıkmadan önce Bayan Wilson'a kısa bir not yazdı: *Çıkmam gerekti.*

Garajda, BMW'sinin yanında bir de küçük Vespa motosikleti vardı; aniden motosikletle gitmeye karar verdi. Köprünün diğer tarafındaki otoyolu kat etmesi gerekiyordu, ama ilk kez olmayacaktı.

Motosikletin asılı duran anahtarını alırken asılı duran diğer şeyler de şıngırdayınca içinde kederli bir acı hissetti. Herhalde bu da zamanla geçecekti, ama şimdi bunu sevinçle karşılıyordu. Bir dostu karşılar gibiydi.

Curtis ve Tim Grunwald arasındaki sorunlar bir zamanlar yaşlı ve zengin olan, ama sonra sadece yaşlı bir bunak haline gelen Ricky Vinton'la başlamıştı. Adam ölmeden önce Turtle Adası'nın sonundaki boş olan arazisini Curtis Johnson'a bir buçuk milyon dolara satmış, kaparo olarak Curtis'ten yüz elli bin dolarlık çek almıştı, karşılığında da Curtis'e, bir reklam antlaşmasının arkasına yazdığı satış senedini vermişti.

Curtis biraz da olsa, kendisini bu yaşlı adamı kandıran bir çakal gibi hissetmişti, ama sonunda Vinton da -Vinton Wire and Cable Şirketi'nin sahibi- açlıktan ölecek durumda değildi. Ve her ne kadar bir buçuk milyon Körfez kıyısındaki bir gayrimenkul için komik bir bedelse de, piyasa koşulları göz önüne alındığında o kadar da komik sayılmazdı.

Gerçeği söylemek gerekirse düşük bir bedeldi, ama Curtis ve yaşlı adam birbirlerini severlerdi; Curtis de aşkta ve savaşta her şeyin mubah olduğuna inanan insanlardandı; onun gözünde ticaretle savaş aynı sınıfa giriyordu. Adamın, hizmetçisi Bayan Wilson -Curtis'in hizmetçisiydi- anlaşmayı imzalarken tanıklık etmişti. Şimdi düşününce, Curtis o zaman daha temkinli olması gerektiğini anlıyordu, ama çok heyecanlanmıştı.

Vinton bu boş araziyi Curtis Johnson'a sattıktan bir ay sonra aynı araziyi Tim Grunwald'a, diğer adıyla O Orospu Çocuğu'na sattı. Bu defa fiyatı daha yüksekti ve 5.6 milyon dolardı ve bu defa Vinton -belki de aptal falan değil, belki de ölüme o kadar yakın olduğu halde dolandırıcının tekiydi- kaparo olarak yarım milyon almıştı.

Bu kez tanık olarak OOÇ'nin çalışanı vardı (aynı zamanda Vinton'ın da işçisiydi). Bu da hatalı bir işlemdi, ama Curtis, Grunwald'ın da kendisi gibi heyecanlandığını düşünüyordu. Ne var ki, Curtis'in duyduğu heyecan Turtle Adası'nı temiz, sakin ve bozulmamış haliyle muhafaza edeceği düşüncesinden kaynaklanıyordu.

Oysa Grunwald bu araziyi hemen geliştirilecek bir alan olarak görmüştü: bir veya iki tane devre mülk apartman dikecekti (eğer iki olursa Curtis'in aklına bunlara O Orospu Çocuğu'nun İkiz Kuleleri demek gelmişti). Florida'da bunun gibi yapılaşma görmüştü; özensizce bakılmış bahçeler üzerine birbiri ardına dikilmiş binalar. Grunwald'ın kimleri buraya davet edeceğini de biliyordu: emekli ikramiyelerini cennetin anahtarı sanan budalaları. Dört yıl sürecek inşaatın ardından burada bisiklet üstünde, bacaklarına idrar torbaları bağlı yaşlı adamlar olacaktı. Parliament

sigarası içen, kuaförden çıkmış köpeklerinin kumsalda bıraktığı bokları toplamayan, güneş siperliği takmış yaşlı kadınlar. Ve tabii, Lindsay ve Jayson gibi adları olan, ellerinde dondurma külahlarıyla dolaşan şımarık torunlar. Buna engel olamazsa Curtis ölene kadar o veletlerin mızmızlanan seslerini duyacağını biliyordu. "*Hani bugün Disney World'a gidecektik!*"

Ama engel olacaktı. Ve düşündüğünden de kolay oldu. Mücadele hoş değildi ve arsa onun olmadı, belki hiçbir zaman da olmayacaktı, ama en azından Grunwald'ın da olmadı. Hamamböcekleri gibi bir anda üşüşen ve her iki senette bulunan tanık imzalarına itiraz eden akrabaların da olmadı. Avukatların ve mahkemelerin oldu.

Başka bir deyişle, kimseye ait olmadı.

Curtis'in buna itirazı yoktu.

Bu savaş başlayalı iki yıl olmuştu, Curtis'in bugüne kadar ödediği avukat masrafları çeyrek milyon doları bulmuştu. Bu parayı çevreci bir örgüte yaptığı bağış gibi görmeye çalıştı -Greenpeace yerine Johnsonpeace- ama tabii, bu katkılarını gelir vergisinden düşmesi mümkün değildi. Ve Grunwald, onu deli ediyordu ve bu işi kişisel bir mesele haline getirmişti; bunun bir nedeni kaybetmekten nefret etmesiyse (o günlerde Curtis de nefret ederdi, ama artık o kadar aldırmıyordu) diğeri, kişisel sorunlarıydı.

Grunwald'ın karısı onu boşamıştı; bu onun Bir Numaralı Kişisel Sorunu'ydu. Kadın artık Bayan OOÇ değildi. Sonra İki Numaralı Kişisel Sorunu: Grunwald'ın ameliyat olması gerekiyordu. Curtis bunun kanser olup olmadığından emin değildi, ama OOÇ'nin Sarasota Memorial Hastanesi'nden on, on beş kilo hafiflemiş ve tekerlekli iskemlede çıktığını biliyordu. Adam zamanla tekerlekli iskemleyi bir yana atmıştı, ama verdiği kiloları geri alamıyordu. Önceden sert olan boynundaki gerdanı artık sarkmıştı.

Ayrıca bir zamanlar başarılı olan şirketinde de bazı sorunlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Curtis bunu OOÇ'nin son kampanyası olan inşaat sitesinde kendi gözleriyle görmüştü. Anakarada, Turtle Adası'nın otuz kilo-

metre doğusunda Durkin Grove Village adını verdiği yerleşim merkezi inşaatı yarım kalmış bir hayalet kasaba gibiydi. Curtis siteyi yüksekten gören bir tepeye çıkıp, düşman kampının kalıntılarını inceleyen bir komutan edasıyla uzun uzun bakmıştı.

Betsy her şeyi değiştirmişti. Bir Fransız aslan-köpeğiydi, yaşlı olmasına rağmen oldukça dinçti. Curtis, onu kumsalda yürüyüşe çıkardığı zamanlar, küçük kırmızı lastik kemiği ağzından hiç eksik olmazdı. Televizyonun uzaktan kumandasını istediği anda Curtis'in, "Bana o ahmak değneğini getir, Betsy," demesi yeterdi. Köpek hemen sehpanın üstündeki cihazı ağzıyla alıp ona getirirdi. Bu işi yaptığı için gurur duyardı. Tabii, Curtis de onunla. Betsy on yedi yıl boyunca onun en iyi dostu olmuştu. Bu cins köpekler genellikle on beş yıldan fazla yaşamazlardı.

Derken, Grunwald kendi arazisiyle Curtis'inki arasına elektrikli çit çekti.

O Orospu Çocuğu.

Özellikle yüksek voltajlı değildi, dedi Grunwald ve bunu kanıtlayabileceğini söyledi; Curtis, ona inanıyordu, ama o düşük voltaj bile kalbinden rahatsız, fazla kilolu ve yaşlı bir köpeği öldürmeye yeterdi. Hem zaten elektrikli çit de ne demek oluyordu ki? OOÇ potansiyel ev hırsızlarına karşı caydırıcı önlemler alma konusunda saçmalayıp durmuştu. Ona göre bu hırsızlar Curtis'in arazisinden sürünerek geçeceklerdi, ama Curtis buna inanmıyordu. Soygun yapmayı kafasına koyan hırsızlar tekneyle Körfez tarafından gelirlerdi. Curtis'e göre Vinton arazisi konusunda hüsrana uğrayan Grunwald sırf Curtis Joshnson'ı sinirlendirmek için bu çiti germişti. Ve belki, sevgili köpeğinin canını yakmak için. Sevgili köpeğini *öldürmeyi* gerçekten düşünmüş müydü? Curtis bu sonucun Grunwald için beklenmedik bir ikramiye olduğuna inanıyordu.

Ağlama huyu yoktu, ama cesedi yakılmadan önce Betsy'nin tasmasındaki künyeleri çıkarırken ağlamıştı.

Curtis, OOÇ'ye köpeğin bedeli olan bin iki yüz dolarlık tazminat davası açtı. On milyon dolarlık dava açabilseydi -sehpasındaki uzaktan kumandanın üstünde köpek salyası görmeyince duyduğu acının bedeli aşağı yukarı bu kadar ederdi- hiç tereddüt etmezdi, ama avukatı ona acı ve üzüntünün bir hukuk davasında hiçbir hükmünün olmadığını söyledi. Bu duygular sadece boşanma davalarında göz önüne alınırdı, köpeğini kaybedenler için değil. Bin iki yüz doları kabul etmek zorunda kalmıştı, ama bunu son kuruşuna kadar almaya kararlıydı.

OOÇ'nin avukatları elektrikli çitin Grunwald'ın arazisinin on metre içerisinde olduğunu öne sürünce savaş başlamıştı -ikinci savaş- ve hâlâ da sürüyordu. Curtis'e göre, OOÇ'nin avukatları tarafından yürütülen geciktirme taktikleri, Curtis'in kozlarını yeterli bulduklarını gösteriyordu. Bir uzlaşma teklif etmemeleri veya Grunwald'ın bin iki yüz doları toslamaması ise bu işin, tıpkı kendisi gibi, Grunwald için de kişisel bir mesele haline geldiğinin belirtisiydi. Bu avukatlar ikisine de pahalıya mal oluyordu, ama tabii, konu artık para değildi.

Curtis bir zamanlar çiftlik arazisi olan, ama şimdi bodur çalılıklarla kaplı (Grunwald burada inşaat yapmak için deli oluyordu) araziden geçen 17 Numaralı Otoyol'da ilerlediği sırada olayların böyle gelişmesinden memnun olması gerektiğini düşündü. Zafer kazanınca insanın yüreği hoplamaz mıydı? Ama öyle olmamıştı. Tek istediği, Grunwald'ın yapacağı teklifi dinlemek ve eğer bu teklif çok saçma değilse, bütün bu olanları artık geride bırakmaktı. Tabii, böyle olduğu taktirde, hamamböceği akrabalar yeniden ortaya çıkıp Vinton arazisini ellerine geçirecekler, belki de onlar kendi apartmanlarını dikeceklerdi. Ama artık hiçbir önemi yoktu galiba.

Curtis'in de uğraşması gereken kendi sorunları vardı; bunlar evlilikle (Tanrı korusun), parayla veya sağlıkla ilgili sorunlar değildi. Betsy'yi yan bahçede kaskatı yatar halde bulduktan kısa bir süre sonra başlamıştı. Kimileri bu sorunlara nevroz diyebilirdi, ama Curtis'in gözünde sadece kuruntuydu.

On altı yaşında keşfettiği günden beri müthiş bir ilgi duyduğu borsadan son günlerde soğumuş olması bu sorunun en belirgin örneğiydi, ama kesinlikle bundan ibaret değildi. İkide bir nabzına bakar olmuş, dişlerini fırçalarken kaç kere aynı tarafı fırçaladığını saymaya başlamıştı. Artık koyu renk gömlek giyemiyordu, çünkü liseden beri ilk kez kepek sorunuyla karşı karşıyaydı. Bembeyaz plakalar halinde kafasında birikiyor, buradan omuzlarına düşüyordu. Bir tarağın sivri dişleriyle kafasını tarayacak olsa, kar fırtınası gibi kepek dökülüyordu. Curtis bundan nefret etse de, bazen bilgisayarın başındayken veya telefonda konuşurken elinde tarak, kafasını kazımaktan kendini alamıyordu. Bir seferinde o kadar ileri gitmiştiki kanatmıştı.

Kazıyıp duruyordu. O ölü beyaz dokuyu kazıyordu. Bazen sehpanın üstündeki ahmak değneğine bakıp Betsy'nin bunu getirdiği zaman ne kadar mutlu göründüğünü düşünüyordu. İnsan gözlerinde böyle bir mutluluk görmek mümkün değildi, özellikle de söz konusu insan zahmetli bir şey yapmışsa...

Orta yaş krizi diyordu Sammy. (Sammy, ona haftada bir gelen masördü). Senin biriyle yatman gerekiyor, dedi Sammy.

Yine de bu tavsiyenin doğru olduğunu düşünmeye başlamıştı; yirmi birinci yüzyılda öne sürülen bir yalan haber kadar doğruydu herhalde. Bu krizi ya Vinton arazisiyle ilgili çatışmalar tetiklemişti ya da kriz Vinton sorununu başlatmıştı, Curtis hangisi olduğunu bilmiyordu. Bildiği bir şey varsa, artık ne zaman kalbinde kısa süreli bir sancı duysa aklına *hazımsızlık* değil, *kalp krizi* geliyordu; dişlerinin dökülecği fikri onda saplantı haline gelmişti (oysa o güne kadar dişlerinden en küçük bir sorun yaşamamıştı). Nisanda nezle olduğu zaman kendine bir teşhis koymuş, bütün bağışıklık sisteminin çökmek üzere olduğu endişesine kapılmıştı.

Bir de bu küçük sorun vardı. Doktoruna bahsetmediği bu baskı. Sammy'ye bile bahsetmemişti, ki Sammy'ye her şeyi anlatırdı.

Deniz kıyısından yirmi kilometre içeride, 375 Numaralı Yol uzantısı açıldığından beri neredeyse terk edilmiş hale gelen 17 Numaralı Karayolu'nda motosikletiyle yol alırken bu baskı şimdi yine başlamıştı. Her iki tarafı yemyeşil çalılıklarla kaplı (adam buraya inşaat yapmak için deli oluyordu), on yıldan beri hiçbir ineğin otlamadığı arazinin ortasındaydı ve şapkasız olduğu için güneşten kafası yanıyordu.

Baskıyı düşünmenin bile onu başlatmak anlamına geldiğinin farkındaydı, ama bunu bilmesi bir işe yaramıyordu. Hem de hiç.

DURKIN GROVE VILLAGE YOLU tabelasıyla ayrılan bir yan yola girip, Vespa'nın motorunu rölantiye aldı. Otlar büyümüş, tabelanın ortasındaki (başarısızlığa giden yolu gösteren) ok işaretini kısmen örtmüştü. Curtis motosikletten inmeden, sağ elinin iki parmağını çatal yapıp boğazından içeri soktu. Son birkaç ay içinde öğürme refleksleri körelmişti; istenen sonucu almak için elini bileğine kadar sokması gerekti.

Yana eğilip sabah kahvaltısını olduğu gibi çıkardı. Onu ilgilendiren, yemiş olduğu şeyleri boşaltmak değildi; birçok şey olabilirdi, ama bulimia hastası değildi. İstifra etmekten de hiç hoşlanmıyordu. Hoşuna giden şey öğürmekti: midesi şiddetle kasılırken, ağzının ve boğazının da buna eşlik etmesiydi. Bütün vücudu tam bir koordinasyon halinde, büyük bir kararlılıkla midedeki yabancı maddeyi dışarıya atıyordu.

Kokuları -çalıların ve yabani hanımelinin kokularını- birden daha güçlü algılamaya başladı. Işık daha parlak hale geldi. Ensesine vuran güneş artık derisini yakıyordu. Buradaki hücreler o anda belki düzenlerini bozup, cilt kanserinin başlangıcı olabilirdi.

Curtis'in umurunda değildi. Canlanmıştı. Parmaklarını bir daha ağzına soktu, yan taraflarını kazıdı. Kahvaltıdan ne kaldıysa, hepsi çıktı. Üçüncü seferinde sadece uzun şeritler halinde ve hafif pembeleşmiş salya çıktı. Artık tatmin olmuştu. Artık Durkin Grove Village'e, Charlotte kasabasının böcek vızıltılarıyla dolu ıssızlığında OOÇ'nin yarısı bitmiş hayalet kentine gidebilirdi.

Yolun sağ tarafında küçük Vespa'sıyla ilerlerken, son günlerde zor durumda kalanın sadece Grunwald olmayabileceğini düşünüyordu.

Durkin Grove Village harabe halindeydi.

Henüz asfalt kaplanmamış caddelerdeki oluklar ve yarısı bitmiş binaların (bazılarının çatısı bile yoktu) bodrumlarında su birikintileri vardı. Yarısı bitmiş dükkânlar, sağda solda bırakılan hurda haline gelmiş inşaat malzemeleri, sarkmaya yüz tutmuş sarı renkli uyarı kordonu... bunların hepsi çok ciddi bir mali sorun olduğunun belirtisiydi. OOÇ'nin bu çöküşünün nedeni, Vinton arazisiyle mi ilgiliydi -ya da karısının evi terk etmesi ve Curtis'in köpeğiyle ilgili süren mahkeme mi- bilmiyordu, ama gördüğü manzaranın bir çöküş olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Aşağıdaki giriş kapısına kadar yürüyüp, orada asılı duran ilanı görmeden önce bile anlamıştı.

BU SİTE CHARLOTTE İMAR MÜDÜRLÜĞÜ
CHARLOTTE VERGİ DAİRESİ
FLORIDA EYALETİ VERGİ DAİRESİ
BİRLEŞİK DEVLETLER GELİR VERGİSİ DAİRESİ
TARAFINDAN KAPATILMIŞTIR
AYRINTILI BİLGİ İÇİN 941-555-1800 NUMARAYI ARAYINIZ

Bunun altına da salağın biri püskürtme boyayla *DAHİLİ 69 NUMARAYI ARAYIP ZAMPARA GENERALİ İSTEYİN* diye yazmıştı.

Bitmiş gibi görünen üç binadan sonra asfalt sona erince yoldaki çukurlar başladı. Bitmiş binalar caddenin bir yanındaki iki dükkânla, karşı taraftaki örnek evdi. Curtis motosikletini asfaltsız yolda süremediği için, orada sanki yüz yıldan beri duruyor gibi görünen ve biraz yukarıda kalmış kepçesinin altında otlar yükselen bir buldozerin yanına çekip motoru kapadı.

Vespa'nın gürültüsü kesilince ortalığı bir sessizlik kapladı. Ardından bir karganın sesi duyuldu. Başka bir tanesi de ona karşılık verdi. Curtis başını kaldırıp bakınca, kısmen bitmiş bir binanın iskelesine tünemiş üç karga gördü. Belki de projede bu binayı banka olarak düşünmüşlerdi. *Şimdi Grunwald'ın mezar taşı olmuş,* diye geçirdi içinden, ama bu düşünce ona pek keyif vermedi. Bir kere daha kusma isteği duydu ve neredeyse bunu yapacakken, toprakla kaplı caddenin sonunda beyaz bir otomobilin yanında duran bir adam gördü. Otomobilde bir palmiye resmi vardı; resmin üstündeyse GRUNWALD İNŞAAT VE MÜTEAHHİTLİK yazılıydı. Adam ona el sallıyordu. Grunwald nedense bugün kendi Porsche'si yerine şirket arabasını tercih etmişti. Curtis, onun Porsche'yi satmış olabileceğini düşündü. Vergi dairesi el koymuş da olabilirdi; Vergi Dairesi Grunwald'ın Turtle Adası'ndaki arazisini de haczedebilirdi. O zaman Vinton'un arazisini dert edecek hali kalmazdı.

Umarım köpeğimin tazminatını ödeyecek kadar parasını bırakırlar, diye düşündü Curtis. O da Grunwald'a el salladı. Kontak anahtarını aldıktan sonra hemen altındaki kırmızı alarm düğmesine bastı (Vespa'nın böyle bir yerde çalınma ihtimali yoktu, ama malına sahip çıkmasını Curtis'e daha küçükken öğretmişlerdi), anahtarı ve cep telefonunu cebine koyduktan sonra toprak yolda yürümeye başladı. Burası bir türlü gerçekleşmemiş, gerçekleşmeyeceği de kesin olan anacaddeydi. Önceki gece yağan yağmurun oluşturduğu su birikintilerine basmamaya özen göstererek, aralarındaki ihtilafa kesin olarak bir son vermek üzere komşusuyla konuşmaya gidiyordu.

Grunwald, "Selam, komşu!" dedi Curtis yaklaşınca. Haki pantolon ve üstünde şirketin palmiye ağaçlı logosu olan bir gömlek vardı. Gömlek üstünde bir beden büyük duruyordu. İki yanağında leke gibi duran kırmızılık ve gözlerinin altındaki neredeyse siyah denecek halkalar sayılmazsa yüzü çok soluktu. Neşeli görünmeye çalışsa da her zamankinden daha

hasta olduğu belliydi. *İçinden çıkarmak istedikleri şey her neyse, başaramamışlar*, diye düşündü Curtis. Grunwald'ın bir eli arkasındaydı. Curtis elinin arka cebinde olduğunu sandı, ama daha sonra öyle olmadığı ortaya çıkacaktı.

Delik deşik ve su birikintileriyle dolu yolun biraz aşağısında bir römork vardı. Şantiye ofisi olmalı, diye düşündü Curtis. Plastik koruyucu içinde asılı bir yazı görülüyordu. Curtis sadece GİRİLMEZ yazısını okuyabildi.

Evet, OOÇ gerçekten zor durumdaydı.

"Grunwald?" Başlangıç olarak bu kadarı yeterdi; Betsy'ye olanlar düşünülürse, OOÇ daha iyisini hak etmiyordu. Aralarındaki mesafe üç metre kadardı, su birikintisine basmamak için bacaklarını açık tutuyordu. Grunwald'ın bacakları da açıktı. Bu poz Curtis'e iki silahşorun bir hayalet kasabada düello öncesi sahnesini hatırlattı.

"Selam, komşu!" diye tekrarladı Grunwald ve bu kez gerçekten bir kahkaha attı. Bu gülüşte tanıdık bir şeyler vardı. Neden olmayacaktı ki? Curtis, OOÇ'yi daha önce de kahkaha atarken duymuş olmalıydı. Ne zaman olduğunu hatırlamıyordu, ama mutlaka duymuştu.

Grunwald'ın arkasında, römorkun ve şirket arabasının tam karşısında yan yana dört tane mavi renkli portatif hela duruyordu. Tabanlarının kenarlarından otlar yükselmişti. Haziran sağanakları önlerindeki toprağı oymuş ve bir hendek oluşturmuştu. Oldukça derin bir hendekti ve içi su doluydu. Bu dört hela yamuk mezar taşları gibi öne doğru eğik duruyordu. Bir zamanlar burada epey kalabalık bir ekip olmalıydı, çünkü beşinci bir hela daha vardı. Bu hela devrilmişti ve kapısı açık hendeğin içinde yatar haldeydi. Bu manzara başından beri çılgınca olan bu projenin akıbetini iyice vurguluyordu.

Bitmemiş banka binasının iskelesine tüneyen kargalardan biri havalandı, puslu göğe doğru kanat çırparken altında birbirleriyle yüzleşen iki

adama gakladı. Yüksek otların arasındaki böcekler hiçbir şeyi umursamadan vızıldıyorlardı. Curtis portatif helaların kokusunu hissetti; içleri uzun zamandır boşaltılmamış olmalıydı.

"Grunwald?" dedi bir kere daha. Sonra da, bir şey daha söylemesi gerektiğine karar verip, "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. "Konuşacak bir şeyimiz var mı?"

"Bak komşu, mesele *benim sana* nasıl yardımcı olabileceğim. İş bu aşamaya geldi." Yeni bir kahkahaya başlayacakken soluğu tıkandı. Birden Curtis bu sesin neden ona tanıdık geldiğini anladı. Cep telefonunda, OOÇ'nin mesajının sonunda duymuştu. Demek ki, bir ağlama nedeniyle olan tıkanma değildi. Ve adam hasta da görünmüyordu ya da sadece hasta değildi. Adam çıldırmıştı.

Tabii, çıldırdı. Her şeyini kaybetti. Seni çağırdı, diye sen de kalkıp tek başına buraya geldin. Hiç akıllıca bir iş değil bu, ahbap. Düşünmeden hareket ettin.

Hayır. Betsy'nin ölümünden beri birçok şeyi doğru dürüst düşünemiyordu. Düşünmeye değmez diyordu. Ama bu kez zaman ayırmalıydı.

Grunwald gülümsüyordu. Ya da en azından dişlerini gösteriyordu. "Bakıyorum kaskını giymemişsin, komşu." Başını iki yana sallayarak gülümsemeye devam etti. Saçları kulaklarına çarpıyordu. Uzun zamandan beri yıkanmamış gibiydi. "Bir karın olsaydı böyle dikkatsizlik yapmana izin vermezdi, ama senin gibilerinin karıları olmaz, değil mi? *Köpekleri* olur."

"Tıraşı bırak," dedi Curtis. Kalbi deli gibi atıyordu, ama bunu sesine yansıtmadı. Yansıtmadığını umdu. O anda ne kadar korktuğunu Grunwald'ın bilmemesi çok önemliydi. Geldiği yoldan geri gitmek için dönmeye başladı.

"Vinton arazisini duyunca belki buraya gelirsin diye düşündüm," dedi Grunwald. "Ama o çirkin suratlı köpeğini de düşünecek olursak geleceğinden

emindim. Onu inlerken duydum, biliyor musun? O çite çarptığı zaman. O şıllık köpek arazime girmek isterken."

Curtis tekrar ona döndü; duyduklarına inanamıyordu.

OOÇ soluk yüzündeki gülümsemeyle başını salladı. "Evet," dedi. "Gidip çitin diğer tarafında yere serilişini gördüm. Gözleri olan bir paçavra torbası. Ölüşünü seyrettim."

"Burada olmadığını söylemiştin," dedi Curtis. Sesi kendi kulağına bile çok cılız geldi, küçük bir çocuğun sesi gibiydi.

"Ee, komşu, sana o konuda yalan söyledim. Doktordan erken dönmüştüm; kemoterapi görmem için ısrarını geri çevirdiğim için üzgündüm. Senin o paçavra torbasını kendi kusmuğu içinde soluk soluğa yatmış, üstüne sinekler üşüşürken gördüm ve birden neşem yerine geldi. 'Vay canına, demek adalet diye bir şey varmış,' dedim. Çok düşük bir voltaj vardı -sığırları caydırmaya yetecek kadar- o konuda kesinlikle yalan söylemiyorum, ama sonunda işe yaradı, değil mi?"

Curtis Johnson kısa bir an sersemledikten sonra söylenenleri tam olarak anlayabildi. Ellerini yumruk haline getirip öne doğru bir hamle yaptı. İlkokul üçüncü sınıftaki küçük bir atışmadan bu yana hiç kimseye vurmamıştı, ama şimdi birisine vurmaya kararlıydı. OOÇ'ye. Otlar arasındaki böcekler hâlâ dünyadan haberiz vızıldıyorlar, güneş hâlâ ensesini pişiriyordu -dünyada kendisinden başka önemli bir değişiklik olmamıştı. Umursamaz ve kaygısız hali kaybolmuştu. Hiç değilse umursadığı tek bir şey vardı: Grunwald'ı dövüp, kanlar içinde yerde süründürmek. Ve bunu yapabileceğini sanıyordu. Grunwald, ondan yirmi yaş daha büyüktü ve hastaydı. OOÇ yere devrildiğinde -yeni kırılmış burnuyla, tercihen o su birikintisinin içinde- Curtis başına dikilip, *bu benim paçavra torbam içindi, komşu*, diyecekti.

Grunwald bir adım geriledi ve arkasında duran elini önüne getirdi. Elinde kocaman bir tabanca vardı. "Dur orada, komşu, yoksa kafanda fazladan bir delik daha açarım."

Curtis neredeyse durmayacaktı. Tabanca gerçek değilmiş gibi görünüyordu. O siyah göz deliğinden ölüm mü çıkacaktı? Mümkün değildi, canım. Ama..."

"Bu bir .45'lik AMT Hardballer," dedi Grunwald. "İçinde yumuşak uçlu kurşun var. Las Vegas'a son gittiğimde almıştım. Bir tabanca fuarından. Tam olarak, Ginny'nin beni terk edişinden hemen sonra. Belki onu vururum demiştim, ama sonra Ginny'ye olan bütün ilgim gitti. O da Suncoast'taki onca anoreksik, silikon memeli kancıklardan biriydi. Ama sen farklısın. Sen habissin, Johnson. Sen aşağılık bir cadı ibnesin."

Curtis olduğu yerde kaldı. Artık tabancanın gerçek olduğuna inanıyordu.

"Ama şimdi benim avucumun içindesin." OOÇ bir kahkaha attı, ama yine soluğu tıkanarak ağlar gibi bir ses çıkardı. "Seni tek seferde öldürmem bile gerekmez. Bu çok güçlü bir tabanca ya da bana öyle söylediler. Elinden bile vursam seni öldürür, çünkü elini koparır. Ya karnından vursam? Bağırsakların on metre öteye fırlar. Ne dersin, denemek istiyor musun? Kendini şanslı hissediyor musun, serseri?"

Curtis denemek istemiyordu. Kendini şanslı hissettiği de yoktu. Gerçek geç de olsa apaçık ortadaydı: zırdeli bir herife kanıp, buraya kendi ayaklarıyla gelmişti.

"Ne istiyorsun? Ne istiyorsan vereyim." Curtis yutkundu. Boğazına bir böcek kaçmış gibiydi. "Betsy'le ilgili davayı geri çekmemi ister misin?"

"Ona Betsy deme," dedi OOÇ. Tabancayı Curtis'in yüzüne doğrultu; şimdi o delik gerçekten daha büyük görünüyordu. Curtis büyük ihtimalle, daha silah sesini duymadan öleceğini anladı, ama belki namludan çıkan alevi görebilirdi. Anladığı başka bir şey de, her an altına kaçıracak oluşuydu. "O köpeğe, 'benim göt suratlı, paçavra torbası şıllığım' diyeceksin."

"Benim göt suratlı paçavra torbası şıllığım," diye tekrarladı Curtis ve Betsy'nin anısına ihanet ettiği için en küçük bir vicdan azabı duymadı.

"Şimdi de, 'Onun kokulu kutusunu yalamayı çok severdim,' diyeceksin," diye emretti OOÇ.

Curtis sessiz kaldı. Hâlâ bazı sınırların kaldığını anlaması onu biraz rahatlatmıştı. Üstelik bunu da söyleseydi, OOÇ bu defa başka bir şey söymesini isterdi.

Grunwald buna kızmadı. Tabancayı şöyle bir sallayıp, "Bunu şaka olsun diye söylemiştim, zaten," dedi.

Curtis bir şey demedi. Beyninin bir yanı panik ve karmaşa içindeydi, fakat diğer yanıysa Betsy'nin ölümünden beri hiç bu kadar berrak olmamıştı. Belki yıllardan beri ilk defa bu kadar net oluyordu. O tarafı, burada gerçekten ölebileceği olgusu üzerinde düşünmeye başlamıştı.

Ya bir daha hiçbir zaman bir dilim ekmek yiyemezsem, diye düşündüğü sırada bir an için beyninin iki tarafı, karmaşık ve berrak tarafları, müthiş bir yaşama isteğiyle birleşti.

"Ne istiyorsun, Grunwald?"

"O portatif helalardan birinin içine girmeni. En sondakine." Tabancayı bu kez sol tarafa doğru salladı.

Curtis içinde küçük bir ümit kıvılcımıyla o yana bakmak üzere döndü. Eğer Grunwald, onu bir yere kilitlemeyi düşünüyorsa, ki bu iyi olurdu. Belki artık Curtis'i iyice korkuttuğuna ve içindeki öfkeyi de biraz boşalttığına göre, Grunwald, onu bir yere kilitledikten sonra çekip giderdi. *Belki de evine gidip kendini vurur*, diye düşündü Curtis. .45'lik Hardballer kanser ilacını kullanır. Tanınmış bir halk ilacıdır.

"Peki," dedi. "Bunu yapabilirim."

"Ama önce ceplerini boşaltmanı istiyorum. Ne varsa yere dök."

Curtis önce cüzdanını, sonra isteksizce cep telefonunu çıkardı. Bir miktar kâğıt para. Kepek dolu tarağı.

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Ceplerini tersyüz et, bakalım. Kendim görmek istiyorum."

Curtis önce sol, sonra sağ ön cebini tersyüz etti. Birkaç madeni parayla motosikletin anahtarı yere düştü.

"Güzel," dedi Grunwald. "Şimdi arka ceplerini boşalt."

Curtis arka ceplerini de tersyüz etti. Bir kâğıt parçası üstüne yazılı eski bir alışveriş listesinden başka bir şey yoktu.

"Cep telefonuna bir tekme atıp buraya doğru gönder," dedi Grunwald.

Curtis tekme atmayı denedi, ama ıskaladı.

"Seni salak," dedi Grunwald gülerek. Gülmesi yine o boğulur gibi, ağlama sesine benzer bir sesle son buldu. Belki de hayatında ilk defa Curtis cinayet olgusunu tamamen anlıyordu. Beyninin berrak yanı bunu muhteşem bir şey olarak kabul ediyordu, çünkü cinayet -daha önce asla kabul etmeyeceği bir şeyken- sonuçta kesirleri sadeleştirmek gibi basit bir işlemdi.

"Çabuk olsana," dedi Grunwald. "Bir an önce eve gidip sıcak küvete girmek istiyorum. Ağrı kesicilerin hepsi palavra, bana iyi gelen tek şey sıcak su dolu küvet. Mümkün olsa onun içinde yaşardım." Ama Grunwald gitmek için pek hevesli görünmüyordu. Gözleri pırıl pırıldı.

Curtis telefona bir tekme daha attı; bu kez başarılı oldu ve telefon Grunwald'ın ayaklarının dibine kadar gitti.

"Şutunu çekti ve golü attı!" diye bağırdı OOÇ. Bir dizi üstüne eğilip Nokia'yı yerden aldı (tabancayı Curtis'ten hiç ayırmadan) uflaya puflaya doğruldu. Curtis'in telefonunu pantolonunun sağ cebine soktu. Tabancanın namlusuyla yerdekileri gösterdi. "Şimdi kalan ıvır zıvırını topla. Bütün bozuk paralarını al. Kim bilir, belki orada bir sandviç makinesi bulursun."

Curtis sessizce söyleneni yaptı; Vespa'nın anahtar halkasına iliştirilmiş şeyi görünce yine içi sızladı. En kötü durumlarda bile bazı şeyler değişmiyordu galiba.

"Alışveriş listeni unuttun, salak herif. Bunu unutmak istemezsin. Her şeyi tekrar ceplerine sok. Telefonuna gelince, bunu senin minik yuvandaki şarj aletine koyacağım. Tabii, sana bıraktığım mesajı sildikten sonra."

Curtis alışveriş listesi olan kâğıt parçasını da alıp ceplerinden birine soktu. "Bunu yapamazsın."

OOÇ fırça gibi kaşlarını kaldırdı. "Nedenmiş?"

"Evin alarmı kurulu." Aslında Curtis alarmı kurup kurmadığını hatırlamıyordu. "Üstelik, sen Turtle'a dönene kadar Bayan Wilson da eve gelmiş olur."

Grunwald, ona acır gibi baktı. Bu bakış Curtis'i öfkelendireceği yerde, korkuttu. "Bugün perşembe, komşu. Bakıcın perşembe ve cuma günleri sadece öğleden sonraları gelir. Seni gözetlemediğimi mi sanıyordun? Senin beni gözetlediğin gibi ben de seni gözetlemeyecek miydim yani?"

"Ben, seni hiç..."

"Hah, seni o çok sevdiğin palmiye ağacının arkasından gözetlerken hep görürüm, görmediğimi mi sanıyordun? Ama sen, beni hiç görmedin, değil mi? Çünkü tembelsin. Tembel insanlar da kör olurlar. Tembel insanlar layık oldukları şeyi alırlar." Sesi sır verir gibi alçaldı. "Bütün eşcinseller tembeldir; bu bilimsel olarak kanıtlanmış bir şey. Eşcinsel lobisi bunu örtbas etmek istiyor, ama yapılan incelemeleri internette bulabilirsin."

Giderek artan korkusu yüzünden Curtis son söylenenleri pek fark etmedi. *Bayan Wilson'ın mesai saatlerini bile takip ediyorsa... eyvah, bu herif ne zamandan beri bunu planlıyor?*

En azından Curtis, ona Betsy için tazminat davası açtığından beri. Belki daha da öncesinden.

"Alarm şifrene gelince..." OOÇ, o ağlamaklı kahkahasından bir tane daha attı. "Sana küçük bir sır vereceğim; senin alarm sistemini kuran Hearn

Güvenlik Şirketi'yle neredeyse otuz yıldan beri iş yapıyorum. İstesem adada onların kurduğu bütün güvenlik sistemlerinin şifresini alabilirim. Ne var ki, sadece bir tanesininkini istiyordum, o da seninkiydi." Grunwald burnunu çekip yere tükürdü, ardından göğsünün derinliklerinden çıkan bir öksürük krizi başladı. Canı yanıyor gibiydi (Curtis öyle olmasını umdu), ama tabanca tutan eli hiç titremedi. "Hem zaten alarmını kurduğunu da hiç zannetmiyorum. Aklın saksafon çalmak gibi şeylerde."

"Grunwald bu işi konuşarak..."

"Hayır. Halledemeyiz. Sen bunu hak ediyorsun. Hak ettiğin şeyi alacaksın. Git, o bok kulübesine gir şimdi."

Curtis portatif helalara doğru yürüdü, ama en soldaki yerine en sağdakine yöneldi.

"Hayır, hayır," dedi Grunwald. Sonra küçük bir çocuğa sabır gösterir gibi, "*Öbür* uçtakine," dedi.

"Oradaki çok eğilmiş," dedi Curtis. "İçine girersem devrilebilir."

"Hayır," dedi Grunwald. "O gördüğün şey senin sevgili borsan gibi sağlamdır. Çünkü özel yapılmış kenarları var. Ama eminim koku çok hoşuna gidecektir. Senin gibiler boklar içinde çok zaman geçirirler, o kokuyu mutlaka seviyorsundur. Bayılıyorsundur." Birden tabancayla Curtis'in poposunu dürttü. Curtis korku dolu bir çığlık atınca Grunwald kahkahayla güldü. Adi orospu çocuğu. "Şimdi gir şuraya bakalım, yoksa seni delik deşik ederim."

Portatif hela suyun içinde yatık halde olduğu için Curtis içi durgun, bulanık suyla dolu hendeğin karşısına doğru eğilmek zorunda kaldı. Aniden açılan kapısı az kalsın yüzüne çarpacaktı. Bunu gören Grunwald bir kahkaha daha patlattı ve bu ses Curtis'in aklına yine cinayetle ilgili düşünceleri getirdi. Birden hayata bu kadar bağlanması şaşkınlık verici bir şeydi. Birden oradaki bitki örtüsünün yeşil kokusuna, Florida göğünün puslu mavisine âşık olmuştu. Bir dilim ekmek yemek için can atıyordu, o tam

tahıllı ekmeklerden bile bir dilim ona dünyanın en lezzetli yemeği gibi gelecekti; kucağına peçetesini açacak, şarap dolabından da buna uygun bir şarap çıkaracaktı. Hayata bambaşka bir bakış açısıyla bakıyordu. Bunun tadını çıkaracak kadar yaşayabilmeyi çok istiyordu. Ve eğer OOÇ'nin niyeti sadece onu helaya kilitlemekse, belki bu mümkün olurdu.

Birden aklına (tıpkı ekmek yemeği düşünmek gibi, hiçbir neden yokken) bir şey geldi: *Eğer buradan sağ çıkarsam, Çocuk Esirgeme Kurumu'na bağışta bulunacağım.*

"Gir oraya, Johnson."

"Sana söylüyorum, girersem devrilir."

"Burada hangimiz inşaatçı? Eğer dikkatli olursan devrilmez. Gir hadi."

"Bunu neden yaptığını anlamıyorum."

Grunwald bu soruya şaşkınlık içeren bir kahkaha daha attıktan sonra, "Kaldır kıçını, gir şuraya, yoksa kafanı uçururum."

Curtis hendeğin diğer tarafına ayağını uzatıp, portatif helanın içine girdi. Girdiği anda ağırlığı kabini tehlikeli bir şekilde salladı. Curtis çığlık çığlığa, kapalı olan klozetin üstünden uzanıp, ellerini arka duvara dayadı. Tıpkı, polisin üstünü arayacağı sanıkları duvara dayadıkları pozisyonda kalmışken, arkasından kapı kapandı. Gün ışığı kayboldu. Birden sıcak ve koyu gölgeler içinde kalmıştı. Başını geri çevirip bakınca hela bir kez daha sallandı; güçlükle dengede duruyordu.

Kapı tıklatıldı. Curtis OOÇ'yi gözünün önüne getirebiliyordu; hendeğin üstünden eğilmiş, bir eliyle helanın mavi kenarına dayanıyor, diğer eliyle de kapıyı yumrukluyordu. "Rahat mısın orada? Olman gereken yeri buldun mu?"

Curtis karşılık vermedi. Hiç değilse, Grunwald helanın kapısına dayandığı için kabin dengede kalmıştı.

"Eminim rahatsındır ve bir bokböceği gibi havanı bulmuşsundur."

Bir darbe sesi daha geldi, sonra hela bir kez daha öne doğru sallandı. Grunwald ağırlığını kapıdan çekmişti. Curtis yine aynı pozisyonu alıp, pis kokulu kabini dik tutabilmek için önündeki duvara uzandı. Başından aşağıya boşalan ter, tıraş olurken çenesinde kestiği yeri fena halde yakıyordu. Bu ona, o güne kadar hiç farkına bile varmadığı kendi banyosunun konforunu hatırlattı ve içini özlemle doldurdu. Şimdi orada, yüzünün sol tarafındaki tıraş köpüğü içinden hafifçe kan sızarken ve yatak odasındaki radyodan salak bir pop şarkısının nameleri kulağına gelirken banyo aynasının karşısında olmak için emekli fonundaki her bir doları seve seve verirdi.

Bu defa devrilecek, kesinlikle devrilecek, demek ki, başından beri bunu planlamış...

Fakat portatif hela devrilmedi ve tekrar dengesini sağladı. Ama yine de, her an devrilecek gibiydi. Curtis ayak parmaklarının ucunda gerilmiş, klozetin üstünden eğilerek ellerini duvara dayıyordu; klozet kapağı kapalı olmasına rağmen küçük kabinin içinde dayanılmaz bir koku vardı. O mavi sıvı dezenfektan olmalıydı; insan dışkısıyla karışmış kokusu korkunçtu.

Grunwald tekrar konuşmaya başladığı zaman sesi kabinin arka duvarından geldi. Demek ki, hendeğin üstünden aşıp portatif helanın diğer tarafına geçmişti. Curtis o kadar şaşırmıştı ki, neredeyse geri kaçacaktı, ama son anda kendine hâkim oldu. Ama yine de hafifçe yerinde sıçrayınca elleri bir anlığına duvardan ayrıldı. Portatif hela hemen sallandı. Curtis yine ellerini duvara dayayıp, mümkün olduğu kadar öne uzanınca kabin yeniden dengesini sağladı.

"Nasıl gidiyor, komşu?"

"Korkudan ölüyorum," dedi Curtis. Saçı alnının üstüne düşmüş oradaki terli yüzeye yapışmıştı, ama elini uzatıp, saçını itmeye korkuyordu. Küçük bir hareket bile kabini hendeğin içine yuvarlayabilirdi. "Çıkar beni buradan. Yeterince eğlendin."

"Eğer benim eğlendiğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun," dedi OOÇ bilgiç bir sesle. "Bunu uzun zamandır düşünüyorum komşu ve sonunda yapmam gerektiğine karar verdim, tek yol buydu. Ve şimdi olmak zorunda, çünkü biraz daha bekleyecek olursam, gerekenleri yapması için vücuduma güvenemez hale gelecektim."

"Grunwald bunu adam gibi konuşup halledebiliriz. Yemin ediyorum, halledebiliriz."

"İstediğin kadar yemin et, senin gibi birinin sözüne asla güvenemem," dedi Grunwald. "İbnelerin sözüne güvenen herkes başına gelecekleri hak eder." Sonra da sesi kısılana kadar bağırarak, "*KENDİNİZİ ÇOK MU UYANIK SANIYORSUNUZ?*" dedi. "*ŞİMDİ KENDİNİ ÇOK UYANIK BULUYOR MUSUN BAKALIM?*"

Curtis cevap vermedi. Tam OOÇ'nin çılgınlığına biraz gem vurabildiğini sanırken, önünde yepyeni dehlizler açılıyordu.

Bir süre sonra Grunwald biraz daha yatışmış bir sesle devam etti.

"Bir açıklama istiyorsun. Buna *hakkın* olduğunu sanıyorsun. Belki de vardır."

Bir yerlerde bir karga gakladı. Fırın gibi kabinin içindeki Curtis'e bu ses kahkaha gibi geldi.

"Sana cadı ibne derken alay ettiğimi mi sanıyordun? Alay etmiyordum. Bu, senin beni sınamak için gönderilmiş habis bir doğaüstü güç olduğunu bildiğin anlamına mı geliyor? Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Karım bütün mücevherlerini alıp evi terk ettiğinden beri uykusuz gecelerimde bu soruyu -başka soruların da yanı sıra- kendime sorup duruyorum, ama cevabını bilmiyorum. Büyük ihtimalle sen de bilmiyorsundur."

"Grunwald, yemin ederim ben..."

"Kes sesini. Burada ben konuşuyorum. Hem tabii ki, öyle söyleyeceksin, değil mi? Bilsen de bilmesen de söyleyeceğin şey bu. Salem'deki cadıların mahkeme ifadelerine bak. Mutlaka bak. Bende var. İnternette

bulabilirsin. Hepsi de cadı olmadığına yemin etmiş, sonra ölümden kurtulmak için de cadı olduklarına yemin etmişler, ama bunlardan pek azı gerçekten öyle olduklarını biliyordu. İnsan aydınlanmış... şeyiyle... aklıyla falan buna bakınca apaçık görünüyor. Hey komşu, böyle yaptığım zaman nasıl hissediyorsun?"

Birden -hasta, ama belli ki hâlâ çok kuvvetli- OOÇ helayı sallamaya başladı. Curtis az kalsın kapıya doğru savrulacaktı; bu da tam bir felaket olurdu.

"Yapma!" diye haykırdı Curtis. "*Yapma şunu!*"

Grunwald kahkahalar atıyordu. Portatif helanın sallanması durdu. Ama Curtis kabin zemininin eski halinden daha dik bir açıyla yatık olduğunu fark etti. "Bebek gibisin. Bu kabin en az borsa kadar sağlamdır. Sana söylüyorum!"

Bir sessizlik.

"Tabii... bir de şu var: bütün ibneler yalancıdır, ama yalancıların hepsi ibne değildir. Yani, bir denklem söz konusu değil, anlayacağın. Ben hep ok gibi dümdüz oldum, Bakire Meryem'i düzüp sonra da samanlık dansına giderim, ama sana telefonda yalan söyledim, bunu itiraf ediyorum; sana şimdi de yalan söylüyor olabilirim."

Yine bir öksürük krizi... yoğun, balgamlı ve mutlaka can yakan cinsten.

"Çıkar beni, Grunwald sana yalvarıyorum."

OOÇ sanki bunu düşünüyormuş gibi uzun bir sessizlik. Sonra da önceki konuşmasına döndü.

"Sonuçta -iş cadılara gelince- itiraflara güvenemeyiz," dedi Grunwald. "Mahkemedeki ifadelere de güvenemeyiz, çünkü bunlar da çarpıtılmış olabilir. Cadılar söz konusu olduğunda hedef... hedef öyle olur ki... bilirsin. Sadece delillere güvenebiliriz. Bu nedenle ben de kendi durumumdaki delilleri gözden geçirdim. Doğruca gerçeklere bakalım. Önce, Vinto arazisi işinde bana kazık attın. Önce bu oldu."

"Grunwald, ben sana hiçbir..."

"Kes sesini, komşu. Yani, o küçük bok yuvanı devirmemi istemiyorsan. Eğer istediğin buysa, canının çektiği kadar konuşabilirsin. İstediğin bu mu?"

"Hayır!"

"Doğru karar. Beni neden kazıkladığını tam olarak bilmiyorum, ama sanırım bunu benim Turtle Adası'na devre mülk dikeceğimden korktuğun için yaptın. Her şekilde, delil -yani senin o gülünç satış sözleşmen- bu işlemin açıkça bir kazıklama olduğunu gösteriyor. Ricky Vinton'ın o araziyi sana bir buçuk milyon dolara satmaya karar verdiğini iddia ediyorsun. Şimdi komşu, sana soruyorum hangi yargıç, hangi jüri buna inanır?"

Curtis karşılık vermedi. Artık genzini temizlemeye bile korkuyordu; sadece OOÇ'yi kızdırabileceğinden değil, hassas bir dengede duran kabini devirme ihtimalini de düşünmek zorundaydı. Duvara dayadığı küçük parmağını bile kaldırsa, kabin devrilecek diye korkuyordu. Belki bu kadarı biraz saçmaydı, ama belki de değildi.

"Derken akrabalar üşüştü, zaten karmaşık haldeki işi daha da karıştırdılar -hep senin aptalça müdahalen yüzünden. Onları çağıran da sendin. Ya sen ya da avukatın. Bu çok açık... cevabı çok belli. Çünkü sen her şeyin olduğu gibi kalmasından yanasındır."

Curtis buna da itiraz etmeyip, sessiz kaldı.

"İşte o zaman nefretini püskürttün. Öyle olmalı. Deliller bunu gösteriyor. 'Plüton'un varlığını bilmek için Plüton'u görmek gerekmez.' Bunu bir bilim adamı söylemiş. Adam başka bir gezegenin yörüngesindeki düzensizliği gözlemlerken Plüton'un var olduğu sonucuna varmış. Cadılığın var olduğu sonucuna da böyle varılır, Johnson. Delilleri gözden geçirip senin her neyinse, onun yörüngesindeki düzensizliklere bakmak gerekir. Senin hayatına. Bunların yanı sıra senin ruhun kararıyor. Resmen *kararıyor*. Bunun oluşunu hissettim. Tıpkı güneş tutulması gibi. Ve..."

Biraz daha öksürdü. Curtis hâlâ, bir zamanlar Grunwald'ın marangozlarının sabah kahvelerini içtikten sonra içlerindeki şeyi boşaltmak için oturdukları klozetin üstünden eğilmiş, elleri duvara dayalı halde duruyordu.

"Sonra Ginny beni terk etti," dedi OOÇ. "Halen Cape Cod'da yaşıyor. Tek başına olduğunu söylüyor, ama tabii öyle söyleyecek, çünkü nafaka parasını istiyor -hepsi de ister- ama ben ne olduğunu biliyorum. Eğer o azgın karı günde iki defa biriyle düzüşmezse, bütün gün televizyonun karşısına geçip *American Idol* programını seyreder ve patlayana kadar çikolatalı cips yer.

"Ardından vergi dairesi. Sonra o pezevenkler dizüstü bilgisayarları ve sorularıyla başıma üşüştüler. 'Şunu yaptın mı, bunu yaptın mı, diğerinin belgeleri nerede?' Bu cadı büyüsü müydü, Johnson? Ya da benim hiç bilmediğim bir kazıklama yöntemi mi? Yani, telefonu açıp, 'Şu herifi denetleyip iyice silkeleyin, beyan ettiğinden çok daha fazla şeyi var,' diyorsun."

"Grunwald, ben asla böyle..."

Portatif hela sarsıldı. Curtis geriye doğru sallanırken artık bu defa mutlaka..."

Ama bir kez daha kabin dengede kaldı. Curtis'in başı dönmeye başlamıştı. Başı dönüyor, kusacak gibi oluyordu. Sorun sadece koku değildi; sıcaklık da vardı. Belki de ikisi birlikteydi. Gömleği göğsüne yapışmıştı.

"Delilleri ortaya getiriyorum," dedi Grunwald. "Ben delilleri sunarken susacaksın kurallar böyle."

Burası neden bu kadar sıcaktı? Curtis başını kaldırıp bakınca tavanda hiç havalandırma penceresi göremedi. Belki de vardı, ama üstleri kapatılmıştı. Göründüğü kadarıyla metal bir sacla. Işığın sızması için birkaç delik açılmıştı, ama kesinlikle hava girişi yoktu. Delikler çeyrek dolar büyüklüğündeydi. Biraz daha dikkatli bakınca bir dizi delik daha gördü. Ama kapıdaki havalandırma pencereleri tamamen kapatılmıştı.

"Bütün aktiflerimi dondurdular," dedi Grunwald. "Önce bir denetleme yaptılar, sıradan bir şey dediler, ama ne yaptıklarını biliyorum; başıma gelecekleri de biliyordum."

Elbette biliyordun, çünkü boğazına kadar suçluydun.

"Ama daha denetleme olmadan bu öksürük başlamıştı. Tabii, bu da senin işindi. Doktora gittim. Akciğer kanseriymişim, komşu ve karaciğerime, mideme daha neresi varsa, her yerime sıçramış. Bütün yumuşak kısımlara. Tam bir cadının hedef alacağı yerler. Taşaklarımın ve kıçımın sağlam olmasına şaşırıyorum, ama zaten çok geçmeden oralara da ulaşır. Eğer izin verirsem. Ama vermeyeceğim. İşte bu yüzden, her ne kadar buradaki işimi hallettiğimi sanıyorsam da, ileride kıçıma alt bezi bağlamak gibi şeylerin hiçbir önemi kalmadı. Çok yakında kafama bir kurşun sıkacağım. Hem de bu tabancayla, komşu. Sıcak suyla dolu küvetimin içindeyken."

Acıklı bir sesle iç çekti.

"Artık mutlu olduğum tek yer orası. Sıcak su dolu küvetim."

Curtis bir şeyin farkına vardı. Belki OOÇ'nin *buradaki işimi hallettiğimi sanıyorum* demesiydi, belki de bunu daha öncesinden de biliyor oluşuydu. OOÇ'nin niyeti portatif helayı hendeğin içine yuvarlamaktı. Curtis laf geveleyip itiraz ederse bunu yapacaktı; Curtis ağzını bile açmasa, yine yapacaktı. Fark etmezdi. Ama o sırada Curtis her şekilde çenesini tuttu. Çünkü mümkün olduğu kadar uzun süre dik durumda kalmak istiyordu -elbette isteyecekti- ama bir yandan da büyülenmiş gibiydi. Grunwald'ın benzetme falan yaptığı yoktu. Curtis'in gerçekten cadı falan olduğuna inanıyordu. Beyni de vücudunun geri kalanı gibi çürüyor olmalıydı.

"*AKCİĞER KANSERİ!*" diye bağırdı Grunwald ve yeni bir öksürük krizine tutuldu. Kargalar gaklayarak bunu protesto ettiler. "*Sigarayı otuz yıl önce bıraktım, şimdi akciğer kanseri nasıl olurum?*"

"Sen çıldırmışsın," dedi Curtis.

"Tabii, herkes öyle diyecek. Planladığın şey buydu öyle değil mi? Senin *PLANIN* buydu işte. Ve bütün bunlar yetmezmiş gibi, o lanet, göt suratlı köpeğin için beni mahkemeye verdin. Neden böyle yaptın? Arazimi, karımı, işimi ve hayatımı aldıktan sonra başka ne amacın olabilirdi ki? Aşağılamak, tabii. Hem yarala, hem hakaret et. Cadılık! İncil ne der, bilir misin? *Cadıların yaşamasına izin vermeyeceksin.* Başıma gelen her şey senin suçundu ve *senin gibi bir cadının da... YAŞAMASINA* izin verilmez!"

Grunwald portatif hela kabinini itti. Bu defa bütün gücüyle itmiş olmalıydı, çünkü kabin hiç sallanmadan devrildi. Bir an hiçbir ağırlığı yokmuş gibi hisseden Curtis arkasına doğru düştü. Ağırlığıyla sürgünün kırıldığını düşündü, ama kırılmadığını fark etti. OOÇ bunun içinde bir şey yapmıştı mutlaka.

Sonra portatif hela, kapısı öne gelecek şekilde yere çarpınca, Curtis sırtüstü düştü. Dişleri dilinin üstüne çarparak kapandı. Kafasının arkası kapıya vurunca birden yıldızları gördü. Klozetin kapağı tıpkı bir ağız gibi açıldı ve içinden kahverengi-siyah karışımı, ağdalı bir sıvı boşaldı. Çözülmeye yüz tutmuş bir dışkı parçası tam apış arasına düştü. Curtis iğrenerek bir çığlık atıp, dışkıyı eliyle kenara attı; elini gömleğine silince kahverengi bir leke kaldı. Kapağı açık klozetten dışarı iğrenç bir sıvı boşalıyordu, oturma kısmının kenarlarından akarak Curtis'in ayakkabılarının etrafında birikiyordu. Bir çikolata paketinin ambalajı geldi. Helanın ağzından yığınla tuvalet kâğıdı çıkıyordu. Cehennemde bir Noel partisi gibiydi. Bu yaşadığı şey gerçek olamazdı. Çocukluğundan kalma bir kâbus olmalıydı.

"Şimdi oradaki koku nasıl, komşu?" diye seslendi OOÇ. Bir yandan kahkaha atıyor, bir yandan da deli gibi öksürüyordu. "Kendini yuvanda hissediyorsun, değil mi? Bunu yirmi birinci yüzyılın nonoş-hanesi olarak düşün istersen. O nonoş senatör de kucak dolusu Victoria's Secret iç çamaşırlarıyla gelse, ne güzel bir parti yapardınız!"

Curtis'in sırtı da ıslanmıştı. Portatif hela ya içi su dolu hendeğin içine düşmüştü ya da hemen kenarında köprü gibi duruyor olmalıydı. Kapıdaki deliklerden içeri su sızıyordu.

"Bu portatif helalar çoğu zaman kalıplaşmış ince plastikten yapılır... kamyon duraklarında veya otoyol dinlenme alanlarında görmüşsündür ve istersen bunların duvarına veya tavanına sıkı bir yumruk atıp delebilirsin. Ama şantiye alanlarında biz bunların yanlarını metal saclarla kaplarız. Kılıf gibi. Yoksa, gelip geçenler bunları deler. Vandallar veya senin gibi nonoşlar, bunu zevk için yapıyorlar. Adına da 'zafer deliği' diyorlar. Bilirim bu işleri. Her türlü istihbaratım vardır, komşu. Ya da çocuklar gelip, sırf çıkan sesi duymak için tepsine kaya parçaları atarlar. Kesekâğıdının patlaması gibi bir ses çıktı. Dolayısıyla tepelerini de kaplıyoruz. Tabii, bu yüzden içerisi çok sıcak oluyor, ama bu da iş verimliliğini artırıyor. Kimse Fin hamamı gibi bir helada on beş dakika oturup dergi okumaz."

Curtis diğer tarafına döndü. Pis kokulu bir su birikintisinin içinde yatıyordu. Bileğine dolanmış bir tuvalet kâğıdı parçasını sıyırıp çıkardı. Kâğıdın üstünde -bir inşaat işçisinin kim bilir ne zaman çıkardığı bokunkahverengi lekesini görünce ağlamaya başladı. Bokların ve kullanılmış tuvalet kâğıtlarının içinde yatıyor ve kapıdan içeriye köpürerek su doluyordu ve bu bir rüya değildi. Çok uzak olmayan bir yerde Macintosh'una Wall Street'ten borsa sayıları art arda gelirken, o burada sidikli pis su içinde yatıyordu, ayaklarının dibinde kıvrılmış duran bir bok parçasına ve kapağı açık klozete bakıyordu. Uyanıp, kendini serin ve temiz yatağında bulmak için bütün ruhunu vermeye hazırdı.

"*Çıkar beni! GRUNWALD, LÜTFEN*!"

"Çıkaramam. Her şey ayarlandı," dedi OOÇ resmi bir ses tonuyla. "Buraya biraz gezmek için geldin, sitenin haline bakıp keyfin yerine gelecek. O sırada tuvaletin geldi, yakınında duran portatif helaları fark ettin. Ve en sondakine girdin, sonra kabin devrildi. Hepsi bu işte. Seni bulduk-

larında -bir süre sonra bulunduğunda- polisler öğleden sonra yağan şiddetli yağmur toprağı oyduğu için bütün kabinlerin eğri durduğunu görecekler. İçinde bulunduğun kabinin diğerlerinden daha yatık olduğunu bilmelerine imkân yok. Ya da cep telefonunu benim aldığıma. Evde bıraktığını düşünecekler, seni sersem nonoş. Durum onlar için gayet açık görünecek. Ne de olsa delil var, biliyorsun, her zaman sonunda delillere bakılır."

Bir kahkaha daha. Bu kez öksürük olmadan, bütün gedikleri kapamış olan bir adamın iç rahatlığıyla çıkardığı sıcak bir kahkaha. Derinliği artık beş santimi bulmuş olan iğrenç suyun içinde yatarken Curtis OOÇ'nin ani bir kalp kriziyle ölmesini diledi. Kanseri def et; hemen oracıkta geberip, iflas etmiş sitesinin asfaltsız caddesi üstüne devrilsin. Tercihen sırtüstü düşsün ki, kuşlar gözünü oyabilsin.

Öyle olursa, ben burada ölürüm.

Doğru, ama zaten en başından beri Grunwald'ın planı bu değil miydi? O halde ne fark eder?

"Bir hırsızlık olmadığını da görecekler; paran hâlâ cebinde. Motosikletinin anahtarı da. Bu arada, o motosikletler çok tehlikeli. Hele bir de kask takmazsan! Sana yakıştıramadım, komşu. Ama alarmını kurduğunu fark ettim; bu da senin için iyi bir şey. Hatta, senaryoyu tamamlıyor. Kabin duvarına yazmak için kalemin bile yok. Olsaydı alırdım zaten, ama yoktu. Trajik bir kaza gibi görünecek."

Grunwald sustu. Curtis çok net bir şekilde onu gözünde canlandırdı. Ona büyük gelen kıyafetlerinin içinde, elleri cebinde, kirli saçları kulaklarına sarkmış halde duruyordu. Curtis'le olduğu kadar kendi kendisiyle de konuşur gibiydi; bu planı yapmak için haftalarca uykusuz geceler geçirmişti, ama hâlâ bir eksik tarafı var mı, diye kafa yoruyordu.

"Tabii, insan her şeyi planlayamaz. Daima beklenmedik bir şey çıkabilir. Birinin buraya gelip, seni bulma ihtimali nedir? Yani, hâlâ sen hayat-

tayken, demek istiyorum. Bence çok az. Çok çok az. Hem zaten benim kaybedecek neyim var?" Halinden çok memnun bir kahkaha daha attı. "Bok içinde yatıyor musun, Johnson? Umarım öyledir."

Curtis pantolonundan attığı bok parçasına baktı, ama bir şey söylemedi. Hafif bir vızıltı sesi duydu. Karasinekler. Sadece birkaç taneydiler, ama Curtis'e göre birkaç tanesi bile çok fazlaydı. Atık haznesi yerinden oynayınca orada hapsolmuş sinekler kapağı açılan klozetten kaçıyorlardı.

"Artık ben gidiyorum komşu, ama şunu düşün: gerçek bir cadı akıbetine uğradın. Çığlıklarını da kimse duyamaz."

Grunwald yürümeye başladı. Curtis, onun uzaklaştığını öksürüklü kahkahalarının giderek zayıflayan sesinden anlıyordu.

"Grunwald! Grunwald, geri dön!"

Grunwald, ona seslendi. "Şimdi sen zor bir durumdasın. Gerçekten zor bir durumdasın."

Sonra da tahmin etmesi gerektiği gibi -aslında tahmin ettiği gibi, fakat hâlâ inanılmaz bulduğu şekilde- kenarında palmiye resmi olan şirket arabasının motor sesini duydu.

"*Dön buraya, adi Orospu Çocuğu.*"

Ama artık giderek zayıflayan ses Grunwald'ın arabasının sesiydi. Curtis, onun toprak yoldan su birikintilerini şapırdatarak ilerlediğini, sonra yokuşu çıkıp, Curtis Johnson'ın Vespa'sını park ettiği yerin önünden geçişini duydu. OOÇ son bir kez, acımasız ve neşeli bir şekilde korna çaldıktan sonra motorun sesi de kaybolup, yerini ortamdaki diğer seslere, yani otların arasındaki böceklerin vızıltısına ve klozetin içinden dışarı fırlayan sineklerin uğultusuna bıraktı. Bir de, çok uzaktan geçen bir uçağın hafif mırıltısı duyuluyordu.

Curtis'in koluna bir sinek kondu. Hemen eliyle silkeledi. Sinek gidip oradaki dışkının üstüne kondu ve öğlen yemeğine devam etti. Yerinden oynamış olan atık haznesinin kokusu bir anda sanki canlıymış gibi

Curtis'in boğazına sarılan kahverengi-siyah bir el gibi görünmeye başladı. Ne var ki, çürümüş dışkıların kokusundan daha kötüsü vardı; dezenfektan kokusu ondan bile kötüydü. O mavi maddeydi. Curtis o mavi madde olduğunu biliyordu.

Mekik yapar gibi doğruldu -ancak bunu yapabileceği kadar yer vardı- ve açık bacaklarının arasındaki birikmiş ve içinde tuvalet kâğıdı parçalarının yüzdüğü suyun içine kustu. Daha önce kendini zorlayarak kustuğu için, safradan başka bir şey çıkmıyordu. Öne eğilmiş, elleri arkasında, artık üstünde oturmakta olduğu kapıya dayalıydı; çenesinde tıraş olurken kestiği yer fena halde yanıyordu. Curtis bir kez daha öğürdü, ama bu defa ağzından sadece tuhaf sesli bir geğirme çıktı.

Tuhaftı, ama kendisini daha iyi hissetti. Bir şekilde *dürüst* hissetti. Bu, gerçek bir kusmaydı. Gırtlağına parmak sokması gerekmemişti. Saçlarındaki kepeklere gelince... Belki dünyaya yeni bir tedavi yöntemi armağan edebilirdi: Yıllanmış Sidik Solüsyonu. Buradan çıktığı zaman bir iyileşme var mı, diye kafatasını kontrol edecekti. *Eğer* buradan çıkarsa.

Neyse ki, dik pozisyonda oturabiliyordu. İçerisi korkunç sıcaktı ve koku dayanılacak gibi değildi (Curtis açılan atık haznesinin içinde neler olduğunu düşünmek bile istemiyordu, ama bir yandan da bu düşünceleri kafasından kovamıyordu), ama hiç değilse bir tavan boşluğu vardı ve başını dik tutabiliyordu.

"İyi şeyler de var," diye mırıldandı. "İyi şeyleri dikkatle belirlemem gerekiyor."

Evet ve bir de durum değerlendirmesi yapması gerekiyordu. Bu da iyi olurdu. İçinde oturduğu suyun seviyesi yükselmiyordu, ki bu da herhalde çok iyi bir şeydi. Suyun içinde boğulmayacaktı. Tabii, öğleden sonra yağmurları şiddetli sağanağa dönüşmezse. Curtis bunun nasıl olduğunu görmüştü. Kendi kendine, öğleden sonrasına kadar buradan çıkacağını söylemesinin yararı yoktu, ama tabii ki, çıkacaktı, çünkü karamsarlığa

kapılması OOÇ'nin umduğu şeydi. Burada neyse ki başımı dik tutabiliyorum diye şükredip, kurtarılmayı bekleyerek zaman geçirmemeliydi.

Belki Charlotte İmar Müdürlüğü'den birisi gelir. Ya da gelir vergisi dairesinden bir heyet gelir.

Hayal etmesi güzeldi, ama Curtis böyle olmayacağını biliyordu. OOÇ bu ihtimalleri de göz önüne almış olmalıydı. Tabii, bir bürokrat veya birkaç tanesi ani bir kararla buraya gelebilirlerdi, ama bunun olacağına güvenmek, Grunwald'ın fikir değiştirmesini beklemek kadar budalaca olurdu. Bayan Wilson da onun, çoğu zaman olduğu gibi, Sarasota'da bir sinemaya gittiğini sanacaktı.

Curtis duvarlara vurmaya başladı, önce soldakine, sonra da sağdakine. Her iki tarafta da, plastik üstüne kaplanmış sert metali hissetti. Kılıf. Dizlerinin üstünde doğruldu; bu kez başını çarptı, ama farkına bile varmadı. Gördüğü şey cesaret kırıcıydı. Kabini bir arada tutan vidaların düz uçları dışarıda kalıyordu. Burası bir hela değildi; gerçek bir tabuttu.

Bu düşünceyle birlikte sakinliğini kaybetti. Yerini panik aldı. Hela kabininin duvarlarına vurup, beni buradan çıkarın, diye haykırmaya başladı. Şımarık bir çocuğun debelenmesi gibi kendini bir o yana, bir bu yana attı, portatif helayı kapısı serbest kalacağı şekilde devirmeye çalışıyordu, ama lanet şey yerinden hiç oynamadı. Lanet şey çok ağırdı. Kılıf dedikleri sac kaplama onu çok ağırlaştırmıştı.

Tabut gibi ağır, diye haykırdı kafasının içindeki ses. O panik içinde başka hiçbir şey düşünecek halde değildi. *Tabut gibi ağır! Tabut gibi! Tabut!*

Bu şekilde ne kadar devam ettiğini bilmiyordu, ama bir an geldi, sanki Süpermen gibi duvarı kırıp dışarı fırlayacakmış gibi, ayağa kalkmaya çalıştı. Bu defa daha sert bir şekilde başını yine duvara çarptı. Karnının üstüne düştü. Eline yumuşak bir şey değdi, bulaşan bir şeydi, bunu hemen pantolonunun arkasına sildi. Hiç bakmadan. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı.

Kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Gözkapaklarının arkasındaki karanlıkta yıldızlar üstüne doğru gelip birbiri ardına patlıyordu. Kanayan bir tarafı yoktu -bu da iyi bir şey olmalıydı- ama başını çarpması neredeyse onu bayıltacaktı.

"Sakin ol," dedi. Tekrar dizlerinin üstünde doğruldu. Başı öne eğik, saçları yüzüne sarkmış, gözleri kapalıydı. Dua eden biri gibi görünüyordu; ki herhalde öyleyim, diye düşündü. Ensesine bir sinek konup, hemen uçtu. "Kafayı yemek hiçbir işe yaramaz, OOÇ, senin ağlayıp bağırdığını duysa ölür; ona bu zevki tattırma ve sakin ol. Sakin ol ve ne yapabileceğini düşün."

Düşünecek ne vardı ki? Fare gibi kapana kıstırılmıştı.

Curtis sırtını kapıya dayayıp oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Zaman geçerken dünya hali devam etti.

Dünya kendi işini yapıyordu.

17 Numaralı Otoyol'dan arada bir araç geçiyordu, çoğu Sarasota'daki pazarlara ürün götüren çiftlik kamyonları, ara sıra bir traktör, tepesinde sarı ışığı yanan posta kamyoneti. Bunların hiçbiri Durkin Grove Village yoluna sapmadı.

Bayan Wilson, Curtis'in evine geldi, anahtarıyla içeri girdi, onun bıraktığı notu okuduktan sonra temizliğe başladı. Daha sonra televizyon seyrederek ütü yaptı. Güveçte makarna hazırlayarak buzdolabına koydu, sonra da nasıl pişirileceğini kısaca yazdı -350 derecelik fırında 45 dakika- ve bunu Curtis'in notunun yanına bıraktı. Meksika Körfezi üstünde gök gürlemeye başlayınca da erkenden çıktı. Yağmur yağdığında hep böyle yapardı. Buralarda hiç kimse yağmurda nasıl araba kullanılacağını bilmezdi.

Miami'de Grunwald dosyasına bakan vergi dairesi memuru kocaman bir Küba sandviçini yemekle meşguldü. Üstünde takım elbise yerine

papağan resimleriyle süslü, tropik bir gömlek vardı. Bir kaldırım lokantasında oturuyordu. Tatildeydi. Grunwald dosyası o dönene kadar bekleyecekti; devletin çarkları yavaş yavaş öğütürdü, ama sonunda her şeyi un ufak ederdi.

Grunwald verandasındaki sıcak su küvetinde gevşemiş bir halde uyukluyordu. Fırtına sesiyle uyanarak eve girdi. Oturma odasıyla veranda arasındaki sürgülü cam kapıyı kapattığı sırada yağmur da yağmaya başladı. Grunwald güldü. "Bu seni serinletir, komşu," dedi.

Kargalar yine yarısı bitmiş banka binasının iskelesine tünemişlerdi, ama tam tepelerinde gök gürleyip yağmur başlayınca havalanıp sığınacak bir yer bulmak için ormana doğru uçtular; rahatsız edilmekten duydukları hoşnutsuzluğu da gaklayarak ifade ettiler.

Portatif helanın içinde, kendisini sanki üç yıldan beri burada hapsolmuş gibi hisseden Curtis, kabinin çatısına düşen yağmur sesini dinliyordu. OOÇ devirene kadar kabinin arka kısmı olan çatı. Yağmur önce tek tük damlalar halinde geldi, sonra hızlanmaya başladı, ardından da kükreme sesi çıktı. Fırtınanın en şiddetli olduğu anda, kendisini stereo hoparlörlerle donatılmış bir telefon kulübesindeymiş gibi hissetti. Tepesinde şimşekler birbiri ardına patlıyordu. Curtis bir an kabine yıldırım düştüğünde mikrodalganın içindeki tavuk gibi pişireceğini düşündü. Bu düşünce onu korkutmadı. Hiç değilse ölümü çabuk olurdu; oysa şimdi olanlar çok yavaş gelişiyordu.

Su tekrar yükselmeye başladı, ama hızlı değildi. Curtis buna sevindi; artık helaya düşmüş bir sıçan gibi boğulma tehlikesi yoktu. En azından suydu bu ve çok susamıştı. Çelik kılıftaki deliklerden birine doğru başını eğdi. Taşan hendekteki su kabarcıklar çıkararak bu delikten içeri geliyordu. Curtis bu suyu tıpkı bir at gibi, emerek içti. Kumluydu, ama midesi iyice dolana kadar içti. Bu arada kendi kendine bunun temiz su olduğunu hatırlatıp duruyordu.

"Eminim az miktarda içinde idrar olabilir," dedi ve kahkahalarla gülmeye başladı. Bu gülüşü az sonra hıçkırarak ağlamaya dönüştü. Sonra yine kahkaha attı.

Yılın bu zamanında hep olduğu gibi, akşam altı sularında yağmur kesildi. Hava açıldı ve nefis bir Florida günbatımı çıktı ortaya. Turtle Adası'nın az sayıdaki yazlıkçıları, her zaman olduğu gibi günbatımını seyretmek için kumsalda toplandılar. Kimse Curtis Johnson'ın orada olmayışı üstünde durmadı. Oraya bazen gelir, bazen gelmezdi. Tim Grunwald oradaydı; birkaç ada sakini onun bu akşam her zamankinden neşeli göründüğünü fark etti. Kumsalda el ele yürüyerek evlerine dönerken Bayan Peebles kocasına Bay Grunwald'ın nihayet karısını kaybetme şokunu atlatmış gibi göründüğünü söyledi. Bay Peebles, karısına çok romantik olduğunu söyledi. "Evet, sevgilim," dedi Bayan Peebles başını kocasının omzuna koyarak. "Zaten bu yüzden seninle evlendim."

Curtis çelik kılıftaki birkaç delikten sızan ışığın önce şeftali rengine, sonra griye dönüştüğünü görünce, geceyi gerçekten de zemini beş santim suyla dolmuş, ayaklarının dibinde yarı açık bir tuvalet deliği olan bu pis kokulu tabutta geçireceğini anladı. Büyük ihtimalle burada ölecekti, ama bu sonuç soyut kalıyordu. Oysa, geceyi burada geçirmek, üst üste yığılmış, geçmek bilmeyen saatler boyunca burada olması somuttu ve kaçınılmazdı.

Tekrar panik başladı. Bir kez daha çığlıklar atarak, bu defa dizleri üstünde dönüp önce sol omzu sonra sağ omzuyla duvarlara vurmaya başladı. *Kilisenin çan kulesine sıkışmış bir kuş gibi*, diye düşündü, ama bir türlü duramıyordu. Bir ayağı dışkı parçasına bulaşmıştı. Pantolonu yırtıldı. Yumruk kemiklerinin derisi sıyrıldı. Neden sonra durabildi; ağlıyor, elindeki yaraları emiyordu.

Buna bir son vermeliyim, gücümü korumam gerekiyor.

Sonra da, *ne için,* diye düşündü.

Saat sekiz olduğunda hava serinlemeye başladı. Saat on olduğunda, Curtis'in içinde bulunduğu su birikintisi de serinledi -hatta soğudu- ve Curtis titremeye başladı. Kollarını vücuduna dolayıp dizlerini göğsüne çekti.

Dişlerim takırdamadığı sürece idare ederim, diye düşündü. *Dişlerimin takırdamasını duyarsam, dayanamam.*

Saat on birde Grunwald yatmaya gitti. Tavandaki vantilatörün altında, pijamasıyla yatağında uzanırken karanlığa bakarak güldü. Aylardan beri ilk defa bu kadar iyi hissediyordu kendini. Halinden çok memnundu, ama bunda şaşıracak bir şey yoktu. "İyi geceler, komşu," dedikten sonra gözlerini kapadı. Altı aydan beri ilk defa hiç uyanmadan bütün gece uyudu.

Gece yarısı, Curtis'in hücresine yakın bir yerde bir hayvan uludu; herhalde vahşi bir köpekti, ama Curtis'e sırtlanmış gibi geldi. Curtis'in dişleri takırdamaya başladı. Bunun sesi, korktuğu kadar dehşet vericiydi.

Kim bilir, ne kadar zaman sonra uykuya daldı.

Uyandığında tepeden tırnağa titriyordu. Ayakları bile seğirmekteydi... tıpkı bir eroin bağımlısının eroin alamadığı anlardaki çırpınması gibiydi. *Hastalanıyorum, doktora gitmem gerekecek, her yanım sızlıyor,* diye düşündü. Sonra gözlerini açıp da nerede olduğunu görünce, nerede olduğunu hatırlayınca yüksek sesle, ümitsiz bir şekilde inledi: *Ahhh... olamaz. OLAMAZ!*"

Ama oluyordu işte. Hiç değilse artık portatif hela tamamen karanlık değildi. Deliklerden ışık sızıyordu: gün doğumunun soluk gül renkli ışığı. Gün ağardıkça ışık artacak ve ısıtacaktı. Çok geçmeden burası yine fırın gibi olurdu.

Grunwald dönecek. Bütün bir gece düşündükten sonra yaptığının ne kadar çılgınca olduğunu anlayıp, buraya geri gelecek. Beni çıkaracak.

Curtis buna inanmıyordu. İnanmak istiyordu, ama inanmıyordu.

Çok sıkışmıştı, ama her ne kadar köşede boklar ve kullanılmış tuvalet kâğıtları duruyor olsa da, oraya asla işemeyecekti. Eğer bunu -böyle iğrenç bir şeyi- yaparsa, artık hiçbir ümidinin kalmadığını kabul etmiş olurdu.

Ümidi kestim.

Ama kesmemişti. Tamamen değil. Ne kadar bitkin, sızılar içinde, korkmuş ve moralsiz de olsa, bir yanı hâlâ ümidini kesmemişti. İşin bir de iyi tarafı vardı: kendini kusturma zorlantısı olmadığı gibi, o geçmek bilmeyen gece boyunca bir kere olsun tarağıyla kafasını kazımamıştı.

Hem zaten köşeye işemesi de gerekmiyordu. Klozet kapağını tek eliyle kaldırır, diğer eliyle de nişan alıp çişini yapardı. Tabii, portatif helanın yeni pozisyonu onun aşağıya doğru yerine, yatay olarak işemesini gerektirecekti. Ama mesanesindeki baskıya bakılırsa, bunun sorun olmayacağı kesindi. Eh, son birkaç damla belki yere damlayabilirdi, ama..."

"O kadar da olacak artık," dedi ve ardından kendini de şaşırtan bir sesle güldü. "Klozet kapağına gelince, onu kaldırmayı boş ver. Daha iyisini yapabilirim."

Herkül falan değildi, ama yarı açık duran klozeti sıraya tutturan aks flanjları plastiktendi. Bütün bu lanet kutu zaten plastik, prefabrik bir üründü. Bunu anlamak için inşaat müteahhidi olması gerekmiyordu ve oturma kısmıyla onun bağlantı yerlerinde kılıflama yoktu. Curtis bunu kolayca sökebileceğini düşündü. Elinden geliyorsa sökecekti de, hiç değilse öfkesini ve içindeki dehşeti boşaltırdı.

Oturma kısmını tutup kaldırdı; niyeti hemen altındaki halkayı yakalayıp yana doğru çekmekti. Ama bunu yapmayıp durdu ve daire biçimindeki delikten içindeki hazneye bakarak gördüğü şeye bir anlam vermeye çalıştı.

Sanki ince bir şerit halinde gün ışığı görülüyordu.

Buna, yavaş yavaş ümitlenmeye dönüşen bir şaşkınlıkla baktı. Önce bunun kenara taşmış bir florasan boya olduğunu düşündü, veya bir göz yanılsaması olabilirdi. Işık giderek solarken ikinci ihtimal daha da kuvvetlendi. Işık azaldı... azaldı... neredeyse kayboldu.

Ama sonra, tam kaybolmadan hemen önce tekrar parlamaya başladı; o kadar parlaktı ki, gözlerini kapadığında gözkapaklarının arkasından bile görebiliyordu.

Bu güneş ışığı. Tuvaletin altı -Grunwald devirmeden önce altı olan kısmı- güneşin az önce doğduğu yön olan doğuya bakıyordu.

Peki ışık solduğu zaman?

"Güneş bir bulutun arkasında kaldı," dedi Curtis ve klozet kapağını tutmadığı eliyle alnına düşen saçını itti.

Bu düşünceyi, aşırı iyimserlikle kirlenmiş mi, diye gözden geçirdi, ama öyle bir kirlenme bulamadı. Kanıtı gözlerinin önündeydi, işte: portatif helanın atık haznesindeki ince bir çatlaktan güneş ışığı geliyordu. Belki de yarılmıştı. Eğer oraya ulaşıp o yarığı, o parlak ışığın geldiği açıklığı genişletebilirse...

Bu konuda fazla ümitlenme.

Buna ulaşmak için de yapması gereken şey...

İmkânsız, diye düşündü. *O klozetin içinden sıkışarak geçip atık haznesine girmeyi düşünüyorsan... otur bir daha düşün. Eskisi gibi sıska bir çocuk olsaydın, belki, ama o çocuk otuz beş yıl öncesinde kaldı.*

Bu doğruydu. Ama hâlâ inceydi -herhalde her gün bisiklete binmesinin bunda rolü vardı- ve kıvrılarak o delikten geçebileceğini düşündü. O kadar zor olmayabilirdi.

Peki, oradan nasıl çıkacak?

Eğer o yarık konusunda bir şey yapabilirse, belki de girdiği yoldan çıkmak zorunda kalmazdı.

"İçine girebildiğimi varsayarsak," dedi. Boş midesinde kıpırtılar başlamıştı; Durkin Grove Village'e geldiği andan beri ilk defa kendini

kusturmak için bir dürtü hissetti. Parmaklarını boğazına sokup kusabilse çok daha iyi düşünebilir...

"Hayır," dedi kararlı bir sesle ve klozeti sol eliyle sertçe çekti. Flanjlar çatırdadı, ama sökülmedi. Curtis'in diğer eli de yardıma geldi. Saçı alnına düşünce başını çevirip, saçı yana savurdu. Bir daha asıldı. Klozet bir an daha direndikten sonra yerinden çıktı. İki plastik dübel atık haznesinin içine düştü. Diğeri ortasından çatlayıp, Curtis'in dizleri üstünde durduğu kapıya kadar fırladı.

Klozeti ve halkasını kenara atıp, ellerini sıraya dayayarak haznenin içine baktı. Aşağıdaki zehirli havayı soluduğu an iki büklüm öğürdü. Artık pis kokuya alışmış olduğunu sanıyordu, ama kaynağına bu kadar yakınlaşınca durum hiç de düşündüğü gibi değildi. Bir kez daha bu hazne ne zamandan beri boşaltılmamış, diye düşünmeden edemedi.

İşin iyi tarafına da bak; en son kullanıldığından beri de çok zaman geçmiştir.

Belki de öyleydi, böyle bir ihtimal vardı, ama öyle olması işini kolaylaştıracağa benzemiyordu. Aşağıda daha pek çok şey vardı, o dezenfekte edilmiş sıvı içinde yüzen epey *bok* vardı. Işık ne kadar yetersiz olsa da, içerisi bunu görmeye yetecek kadar aydınlıktı. Bir de, tekrar nasıl çıkacağı sorunu vardı. Herhalde yapabilirdi -eğer tek yönde öne gidebilirse, aynı şekilde geriye de dönebilirdi- ama sonra nasıl görüneceğini kolayca gözünün önüne getirebiliyordu; çamurun içinde doğmuş, iğrenç kokan bir çamur adam değil de, bok adam olacaktı.

Ama başka seçeneği var mıydı?

Aslında vardı. Orada oturup bekleyebilirdi en sonunda yardıma gelen biri olur diye ümit edebilirdi. Eski bir kovboy filminin sonunda süvarilerin gelişi gibi. Ne var ki, daha kuvvetli olan ihtimal, Curtis hâlâ küçük bok evinde rahat mı, diye OOÇ'nin kontrol etmeye gelmesiydi.

Bunu düşündüğü anda kararını verdi. Sıranın ortasındaki deliğe baktı; içinden kötü kokular yayılan karanlık deliğe, içinde ümit saçan bir ışık

çizgisinin olduğu karanlık deliğe... Ümidi de o ışık kadar inceydi. Curtis hesabını yaptı. Önce sağ kolu, sonra başı. Beline kadar içeri girişi sırasında sol kolu gövdesine yapışık olması gerekiyordu. Sonra sol kolu serbest kalınca...

Peki ya sol kolu serbest kalmazsa? Bir an kendini kapana kısılmış haliyle görür gibi oldu: sağ kolu haznenin içinde, sol kolu gövdesine yapışmış, gövdesi deliği tıkadığı için havanın girmesine engel oluyordu ve o pis su içinde debelenerek havasızlıktan ölürken son gördüğü şey, bu işe kalkışmasına neden olan o parlak ışıktı.

Birinin onu bulduğunda göreceği manzarayı kafasında canlandırmaya çalıştı: Vücudunun yarısı hela deliğine sıkışmış, kıçı havada, bacakları iki yana açık, son nefesinde debelenirken hela kabinine spor ayakkabılarının izini bırakmış... Onu bulan kişinin -OOÇ'nin yuvasını yapan vergi dairesi memuru olabilir- ne diyeceğini de duyar gibi oldu: "Vay canına be, herif o deliğe çok kıymetli bir şeyini düşürmüş olmalı."

Komikti, ama Curtis'in içinden gülmek gelmiyordu.

Dizlerinin üstünde, hazneye bakarak ne kadar zaman geçirmişti? Farkında değildi -kol saati çalışma odasında, mause'un yanında duruyordu- fakat kalçasındaki ağrı uzun bir süredir aynı pozisyonda olduğunu hatırlatıyordu. Ve ışığın parlaklığı artmıştı. Güneş iyice yükselmiş olmalıydı, birazdan hücresi yine buhar odasına dönecekti.

"Hadi, bakalım," dedi ve yanaklarındaki teri elleriyle sildi. "Başka çaren yok." Fakat sonra yine durdu, çünkü aklına bir şey gelmişti.

Ya içeride yılan varsa?

Ya OOÇ, cadı sandığı düşmanının her şeyi deneyeceğini düşünerek oraya bir yılan yerleştirmişse? Şu anda serin insan dışkısıyla kaplı zeminin altında uyuyan bir copperhead(*) varsa? Bu yılan kolunu bir kere ısırdığı

(*) Amerika'da bulunan bir çeşit zehirli yılan.

zaman, artan sıcaklıkla beraber kolu da şişmeye başlardı, sonra da yavaş ve ıstıraplı bir şekilde ölürdü. Bir mercan yılanı ısırdığı taktirdeyse ölümü daha hızlı, fakat daha ıstıraplı olurdu; nabzı hızlanır, durur, sonra yine hızlanır, bir süre sonra da kalbi tamamen durdu.

Orada yılan falan yoktur. Belki böcek vardır, ama yılan olamaz. OOÇ'yi gördün, söylediklerini duydun. O kadar ilerisini düşünecek halde değildi. Hastaydı, aklını kaçırmıştı.

Belki öyle, belki öyle değildi. İnsan kaçıkların aklından ne geçtiğini nasıl bilebilirdi ki?

Şu an emin olduğu tek şey o delikten girmeyi denemediği taktirde, burada kesinlikle öleceğiydi. Hem zaten bir yılan tarafından sokulmak daha çabuk ve insaflı bir ölüm olurdu.

"Hadi, bakalım," dedi bir kere daha yanaklarını silerek. "*Hadi, bakalım.*"

Yeter ki, yarısı içeride yarısı dışarıda sıkışıp kalmasın. İşte o çok kötü bir ölüm olurdu.

"Sıkışıp kalmayacağım," dedi. "Bak, o delik ne kadar büyük. Bu helayı çöreklerle beslenen uzun yol kamyon şoförlerinin koca popolarına uyacak biçimde yapmışlar."

Bu lafına çok güldü. Çıkan gülme sesinde eğlenmekten çok, isteri belirtisi vardı. Hela deliği ona hiç de büyük görünmüyordu, tersine küçük görünüyordu. Ufak bile denebilirdi. Aslında bunun korkuyla dolu bir algılama -ölümden korkma algılaması- olduğunun farkındaydı, ama bunu bilmek pek işine yaramıyordu.

"Ama yapmam gerekiyor," dedi. "Başka hiçbir çare yok."

Ve belki de sonunda bütün uğraşları boşa çıkacaktı... ama kimsenin atık haznesine çelikten dış kaplama yapmakla zaman geçirmiş olacağını sanmıyordu. Böylece kararını verdi.

"Tanrı yardımcım olsun," dedi. Kırk yıldan beri ağzından çıkan ilk duaydı. "Tanrım bana yardım et, sıkışıp kalmayayım."

Önce sağ kolunu, sonra da -son bir defa nispeten daha temiz olan havadan derin bir nefes alarak- başını delikten içeri soktu. Sol kolunu yan tarafına bastırıp deliğin içine kayarak girdi. Sol omzu takıldı, ama paniğe kapılıp geri çekilmeden (artık dönüşü olmayan noktada olduğunun farkındaydı) hafifçe oynatarak omzunu kurtardı. Artık ikiye katlanmış halde, beline kadar pis kokulu haznenin içindeydi. Kalçaları (inceydi, ama yok da değildi) deliği tıkadığı için içerisi artık zifiri karanlık olmuştu. O ince ışık çizgisi alay eder gibi karşısından ona bakıyordu. Serap gibiydi.

Tanrım, lütfen, serap olmasın.

Haznenin derinliği yaklaşık bir metreden biraz fazlaydı. Bir otomobilin bagajından biraz büyükçeydi, ama bir kamyonetin arka yatağı kadar büyük değildi. Kesin bir değerlendirme yapamıyordu, ama saçı sanki dezenfektan sıvıya değiyormuş gibi geldi; başının tepesiyse tabanı kaplayan çamura beş, on santim mesafede olmalıydı. Sol kolu hâlâ vücuduna mıhlanmıştı. Bileğini çekemiyordu. Sağa, sola oynatmaya çalıştı. Kolu olduğu yerde kaldı. En büyük kâbusu: sıkışmıştı. Sonunda sıkışıp kalmıştı işte. Baş aşağıya durumda, o iğrenç kokulu karanlığın içinde sıkışmıştı.

Paniğe kapılıp, neden yaptığını bilmeden serbest olan eliyle uzandı. Bir an parmakları haznenin dibindeki ışık çizgisini kapadı. Işık hemen önündeydi. Tutmaya çalıştı. Uzanan ilk üç parmağı daracık yarığa giremeyecek kadar büyüktü, ama küçük parmağını arasına takmayı başardı. Pürüzlü kenarını hissediyordu, ama plastik mi, metal mi olduğunu anlayamadı. Parmağının derisi yırtılmıştı, ama Curtis'in buna aldıracak hali yoktu. Bütün gücüyle asıldı.

Aniden kalçaları deliğin kenarından içeri geçti ve sol bileği serbest kaldı. Ama düşmesini yavaşlatmak için sol kolunu kaldıracak zaman kalmamıştı. Suratının üstüne bokların içine düştü.

Curtis çırpınarak başını kaldırdı; burnu ıslak pislikle tıkanmıştı. Öksürüp, tükürürken, gerçekten de çok zor bir durumda olduğunun farkındaydı.

Hela kabininin dar olduğunu mu düşünmüştü? Saçmaydı. Hela kabini Amerika'nın batısı gibi, Avustralya'nın uçsuz bucaksız ortası gibi büyüktü. Oysa Curtis o ferah alanı bırakıp, yarısı çürümüş bokla kaplı bu karanlık dölyatağına dalmıştı.

Yüzünü sildikten sonra kollarını iki yana açtı. Parmak uçlarından şeritler halinde siyah maddeler süzüldü. Gözleri yanıyordu, görüşü bulanıklaşmıştı. Önce bir koluyla, sonra diğeriyle gözlerini sildi. Burnu tıkalıydı. Küçük parmaklarını burun deliklerine soktu -sağ tarafındakinden kan aktığını hissedebiliyordu- ve elinden geldiğince tıkanıklığı giderdi. Artık tekrar nefes alabilecek kadar açılmıştı, ama burnundan nefes alınca haznenin kokusu boğazından içeri girip midesine pençe gibi yapışıverdi. Hırıltılı bir sesle öğürdü.

Kendini topla. Kendini topla yoksa her şey boşa gider.

Sırtını haznenin kenarına dayayıp, ağzından derin nefesler aldı, ama bu da aynı derecede kötüydü. Tam tepesinde oval biçimli bir ışık huzmesi vardı. Çılgınlık anında kıvrılarak içinden geçtiği hela deliği. Bir kez daha öğürdü. Çıkardığı sesi, sıcak bir havada tasması çok dar gelen huysuz bir köpeğin havlamasına benzetti.

Ya durduramazsam? Ya öğürmeyi durduramazsam? Kasılıp kalırım.

Curtis düşünemeyecek kadar korkmuş ve perişan bir haldeydi, bu nedenle düşünme işini onun yerine vücudu yaptı. Dizleri üstünde döndü; altındaki zemin kaygan olduğu için bu hiç kolay olmadı, ama başardı. Ağzını haznedeki yarığa dayayıp, bunun arasından nefes almaya başladı. Bunu yaparken orta okulda okuduğu bir hikâye geldi aklına: Düşmanlarından saklanan kızılderililer sığ bir göletin dibinde yatıp, kamışlarla nefes alıyorlardı. Bu mümkündü. Sakin olabilirse, bunu yapabilirdi.

Gözlerini kapadı. Çatlaktan temiz hava geliyordu. Yavaş yavaş fırlamış olan nabzı normal temposuna gelmeye başladı.

Tekrar yukarı çıkabilirsin. Eğer bir yönde gidebilmişsen, diğer yönden de gidebilirsin. Üstelik çıkışın daha kolay olur, çünkü artık...

"Vücudum yağlandı," dedi ve titrek bir kahkaha attı... o daracık ortamda çıkardığı ses onu yine korkuttu.

Biraz kendini toparlanmış hissettiği zaman gözlerini açtı. Artık haznenin karanlığına alışmıştı. Boka bulanmış kollarını ve sağ elinden sarkan keçeleşmiş tuvalet kâğıdı rulosunu görebiliyordu. Elini silkeleyip bunu savuşturdu. Galiba artık böyle şeylere alışıyordu. Demek ki, insanlar mecbur kalınca her şeye alışabiliyorlardı. Bunu düşünmek Curtis'i pek rahatlatmadı.

Yarığa baktı. Gördüğü şeye bir anlam vermeye çalışarak uzun bir süre baktı. Acemice dikilmiş bir elbisenin dikiş yerindeki yırtığa benziyordu. Çünkü orada dikiş yeri gibi bir çizgi vardı. Ne de olsa hazne plastiktendi, ama tek parça değildi; iki parçadan oluşuyordu. Loş ışıkta parıldayan bir dizi vidayla bir arada tutturulmuştu. Beyaz oldukları için parıldıyorlardı. Curtis daha önce hiç beyaz vida görmüş müydüm, diye düşündü. Hatırlayamadı. Haznenin en alt kısmında bulunan birkaç tanesi kırılmış olduğu için o yarık oluşmuştu. Atıklar ve atık suları uzun bir süredir buradan dışarı çıkıyor olmalıydı.

Çevre Koruma Dairesi bilse, bunun için de ensene yapışırlardı, Orospu Çocuğu, diye içinden geçirdi. Hâlâ yerinde duran vidalardan birine, yarığın bittiği yerdekine dokundu. Emin değildi, ama metalden daha çok sert plastik gibiydi. Tuvalet aks flanjlarını yaptıkları plastikten olabilirdi.

O halde. İki parçalı bir yapıydı. Portatif hela imal eden fabrikaların birinde birbirine eklenmiş bir hazne. Sert plastik vidalarla tutturulmuş, ekleme yeri de yukarıdan aşağıya, gülümseyen bir ağız gibi uzanıyordu. Vidalar uzun namlulu ve büyük ihtimalle havalı bir tornavidayla sıkıştırılmıştı, tıpkı otomobil tamirhanelerinde lastikleri tutan cıvataları sökerken kullandıkları şey gibi. Peki, neden vida başları içerideydi? Cevabı basit. Hıyarın teki eğlenmek için kendi tornavidasıyla dolu hazneyi dışarıdan açamasın diye.

Vidalar ek yeri boyunca beşer santim aralıklarla dizilmişti, yarık ise on beş santim uzunluğundaydı; Curtis üç vidanın yerinden çıkmış olduğu sonucuna vardı. Kötü malzeme miydi, yoksa kötü tasarım mı? Her ne boksa.

"Ortama uygun bir laf," dedi ve yine güldü.

Yarığın solunda ve sağındaki vidalar biraz yerinden oynamıştı, ama Curtis bunları eliyle çevirerek açamayacağı gibi, klozeti söktüğü gibi zorlayarak kırması da mümkün değildi. Tutacak yer yoktu. Sağ taraftaki biraz gevşemişti; biraz uğraşarak tamamen yerinden çıkarabilirdi. Saatler sürer, iş bittiğinde parmakları kan içinde kalırdı, ama mümkündü. Peki, eline ne geçecekti? Ek yerinden beş santimlik daha nefes alma boşluğu.

Diğer vidalar sağlam ve iyice sıkıştırılmıştı.

Curtis artık dizlerinin üstünde duramıyordu; kalça kasları yanmaya başlamıştı. Haznenin kıvrık kısmı karşısında oturarak kollarını dizlerinin üstüne koyup, kirli ellerini sarkıttı. Başını kaldırıp oval şeklindeki, parlayan hela deliğine baktı. Dış dünya orasıydı işte, ama ne var ki onun dış dünyası küçülmüştü. Ama daha iyi kokuyordu; bacaklarına biraz daha güç topladıktan sonra tekrar o delikten girip yukarıya çıkacaktı. Hiçbir işe yaramayacaksa, burada bok içinde kalmanın bir anlamı yoktu. Gördüğü kadarıyla, hiçbir işe yaramıyordu.

Kocaman bir karafatma Curtis'in hareketsiz kalmasından cesaret alarak bacağına çıktı. Curtis elini savurup onu attı. "Git bakalım," dedi. "Kaç, delikten geçip dışarı çıksana. Herhalde kolayca sığarsın." Kolundaki kiri bulaştıracağını bildiği halde, umursamayıp gözlerine düşen saçlarını geri itti. "Ama, hayır, sen burasını seversin. Herhalde ölüp, karafatma cennetine geldiğini sanıyorsundur."

Bir süre daha dinlenip zonklayan bacaklarını rahatlattıktan sonra bu Harikalar Diyarı'ndan çıkıp, telefon kulübesi büyüklüğündeki dış dünyasına geçecekti. Biraz dinlendikten sonra; kesinlikle burada gerektiğinden fazla zaman geçirmeye niyeti yoktu.

Curtis gözlerini kapatıp dinlenmeye çalıştı.

Bir bilgisayar ekranında tepeden aşağıya kayar gibi beliren sayılar gördü. New York borsası henüz açılmadığı için bu sayılar denizaşırı ülkelerden geliyor olmalıydı. Herhalde Nikkei'den. Sayıların çoğu yeşildi. Bu iyiydi işte.

"Metaller ve sanayiler," dedi. "Ve Takeda Pharmaceutical... işte bu hisseleri almak gerekiyor. Bunu kim olsa görür..."

Duvara dayanmış, cenin pozisyonunda, yüzü kahverengi savaş boyası sürülmüş gibi, poposu çamurun içinde, pislik içindeki elleri dizlerinden sarkarken Curtis uyuyakaldı. Ve rüya görmeye başladı.

Betsy sağdı ve Curtis oturma odasındaydı. Köpeği sehpayla televizyon arasında bulunan her zamanki yerinde, yarısı çiğnenmiş tenis topunun yanında uyukluyordu.

"Betsy!" dedi Curtis. "Uyan ve bana ahmak değneğini getir."

Betsy zorlanarak ayakları üstünde doğruldu -zorlanması normaldi çünkü artık iyice yaşlanmıştı- ve bunu yaparken tasmasındaki künyeler şıngırdadı.

Künyeler şıngırdadı.

Künyeler.

Curtis soluk soluğa uyandı; sola doğru eğilmiş, bir eli haznenin vıcık vıcık zeminine dayanırken, diğer eli ya televizyon uzaktan kumandasını almak için ya da ölmüş köpeğine dokunmak için uzanmıştı.

Elini yine dizinin üstüne çekti. Ağlıyor oluşu onu şaşırtmadı. Belki de ağlamaya rüya çözülmeden önce başlamıştı. Betsy ölmüştü, kendisiyse bokların içinde oturuyordu. Ağlamak için daha fazla nedene ihtiyacı var mıydı?

Bir kere biraz üstündeki oval ışığa baktı ve çok daha parlak olduğunu gördü. O kadar uzun süre uyuyabildiğine inanamıyordu, ama uyumuştu işte. En azından bir saat. Ne kadar zehir soluduğunu Tanrı bilirdi, ama...

"Merak etme, zehirli havayla başa çıkabilirim," dedi. "Ne de olsa ben bir cadıyım."

Soluduğu hava kötü de olsa, gördüğü rüya çok güzeldi. Çok *canlıydı*. O künyelerin şıkırdaması...

"Def ol," diye fısıldadı ve eli hemen cebine gitti. Düştüğü sırada Vespa'nın anahtarını kaybettiğine ve o küçücük ışıkta elini boklu sıvının içinde dolaştırıp onu aramak zorunda kalacağından kesinlikle emindi, ama anahtar hâlâ cebindeydi. Parası da cebindeydi, parasını tutan klips de yerinde duruyordu; ama burada parası da, klipsi de işine yaramazdı. Klips altındandı, çok değerliydi ve bir kaçış aracı olamayacak kadar kalındı. Ama anahtar halkasında başka bir şey daha vardı. Ona her baktığında ya da şıngırdamasını her işittiğinde kendini hem iyi, hem kötü hissettiren bir şey. Betsy'nin kimlik künyesi.

Betsy'nin iki tane künyesi vardı, ama Curtis, ona son defa sarılıp veterinere teslim etmeden önce sadece bunu almıştı. Diğeri, köpeğin aşılarının eksiksiz yapıldığını gösteriyordu. Ama bu daha kişiseldi. Tıpkı bir asker künyesi gibi dikdörtgendi. Üstünde şunlar yazılıydı:

BETSY
KAYBOLURSA 941-555-1954
NUMARADAN CURTIS JOHNSON'I ARAYIN
19 GULF BULVARI
TURTLE ADASI, FLA. 34274

Tornavida gibi değildi tabii, ama inceydi, paslanmaz çelikten yapılmıştı ve Curtis bundan yararlanabileceğini düşünüyordu. Bir dua daha okuduktan sonra, Betsy'nin kimlik künyesinin ucunu yarığın sonundaki vidanın yuvasına yerleştirdi. Bu zaten biraz gevşemiş olan vidaydı.

Zorlanacağını düşünmüştü, ama künyenin ucu yuvaya yerleştiği anda vida hemen döndü. Curtis o şaşkınlık içinde anahtar halkasını düşürüp, suyun içinde el yordamıyla aramak zorunda kaldı. Bir kez daha künyenin ucunu yuvaya yerleştirdi ve iki kez çevirdi. Kalan kısmını da eliyle gevşetti. Bir yandan da hayretler içinde sırıtıyordu.

Artık beş santim daha genişlemiş olan yarığın sol yanındaki vidayı denemeden önce metal künyeyi gömleğine silip temizlemeye çalıştı (aslında gömleği de leş gibiydi ve derisine yapışmıştı) ve sonra bir öpücük kondurdu.

"Bunu başarırsan, seni çerçeveleteceğim." Biraz duraksadıktan sonra, "*Lütfen*, başar, olmaz mı?" diye ekledi.

Künyenin ucunu vidanın yuvasına sokup çevirdi. Bu vida öncekinden daha sıkıydı, ama o kadar da sıkı değildi. Bir kez dönmeye başladıktan sonra kolayca yerinden çıktı.

"Tanrım," diye fısıldadı Curtis. Yine ağlamaya başladı; artık su kaçıran bir musluğa dönmüştü. "Buradan çıkabilecek miyim, Betsy? Gerçekten?"

Sağ tarafa geçip oradaki vidayı söktü. Bu şekilde, sağ-sol, sağ-sol, sağ-sol çalıştı, eli yorulunca dinlendi, tekrar gevşeyene kadar elini salladı, gerdi. Burada yirmi dört saat geçirmişti; şimdi acele etmek istemiyordu. Özellikle de anahtar halkasını tekrar düşürmemeye özen gösterirken. Bulmasına yine bulurdu, alan küçüktü, ama bu riske girmek istemiyordu.

Sağ-sol, sağ-sol, sağ-sol.

Ve yavaş yavaş sabah ilerlerken haznenin içi iyice ısındı, koku ağırlaştı ama haznenin dibindeki yarık da genişledi. Başarıyordu, dışarı çıkışa giderek yaklaşıyordu, ama acele etmemekte kararlıydı. Acele etmemesi, ürkmüş bir at gibi fırlamaması önemliydi. Çünkü, evet, çuvallama ihtimali vardı, ama gururu ve özsaygınlığı da epey dayak yemiş durumdaydı.

Özsaygınlık sorunları bir yana, temkinli ve yavaş çalışarak bu işi başaracaktı.

Sağ-sol, sağ-sol, sağ-sol.

Öğlen olmadan önce portatif helanın pislikle kaplı tabanı kabarıp açıldı, sonra kapandı, kabarıp açıldı, sonra yine kapandı. Bir an hareket olmadı. Sonra bir metrelik uzunluğu boyunca yarılarak açıldı ve Curtis Johnson'ın başının tepesi göründü. O baş geri çekildi, tekrar işe koyulup diğer vidaları da sökmeye devam edince yine takırtılar, kazıma sesleri duyuldu: sağdan üç tane, soldan üç tane.

Ekleme yerindeki yarık daha da açılınca, kahverengine bulanmış olan başı daha da öne çıktı. Yavaşça aradan geçmeye çalışırken yanakları ve dudakları müthiş bir yerçekimine kapılmış gibi gerilmişti; kulağındaki bir sıyrıktan kan akıyordu. Curtis bir çığlık atarak ayaklarıyla vücudunu itti; şimdi de vücudunun yarısı haznenin içinde sıkışıp kalacağı korkusu vardı. Ama bu korkuya rağmen temiz havanın tadını alıyordu; sıcak ve nemli, bugüne kadar soluduğu en güzel havaydı.

Omuzlarına kadar dışarıya çıkınca, durup biraz dinlendi, kanayan ter içindeki başının hemen yanında duran boş bira kutusuna baktı. Mucize gibi görünüyordu. Sonra biraz daha kendini itti, ağzı büzülmüştü, boynundaki damarlar fırlamıştı. Haznedeki yarık gömleğini yırttı. Tam önünde yeni dikilmiş, bir metre yüksekliğinde bir bodur çam vardı. Uzanıp önce bir eliyle, sonra diğeriyle bunun ince gövdesine tutundu. İki kürek kemiği de sıyrılmış, kanıyordu; biraz daha dinlendikten sonra son bir kez ağaca asılıp ayaklarıyla kendini itti.

Ağacı kökünden koparacağından korkuyordu, ama öyle olmadı. Arasından sıyrılmaya çalıştığı yarığın kenarı pantolonunu yırtıp ayakkabılarına kadar indirmişti. Tamamen çıkabilmesi için ayakkabıları ayağından çıkana dek çekmek ve bükülmek zorundaydı. Bir süre sonra sol ayağını da çıkarınca, artık kurtulduğuna inanamıyordu.

Sırtüstü yuvarlandı; ayağındaki tek bir çorap ve kan içindeki kalçalarını gizleyemeyen yırtık külodu dışında çıplak sayılırdı. Gözleri faltaşı

gibi açık halde haykırmaya başladı. Sesi kısılana kadar haykırdıktan sonra ağzından çıkan sesin aslında bir kelime olduğunu fark etti: *Yaşıyorum! Yaşıyorum! Yaşıyorum!*

Yirmi dakika sonra ayağa kalktı ve topallayarak, artık şantiye ofisi olarak kullanılmayan römorka gitti. Kapı kilitliydi, fakat römorkun tahta merdivenlerinin dibinde beton bloklar vardı. Bir tanesi kırılıp ikiye ayrılmıştı. Curtis küçük olan parçayı aldı ve kilide vura vura kırıp, kapıyı açtı. Açılan kapıdan dışarıya sıcak ve ekşimik bir hava yayıldı.

İçeri girmeden önce dönüp, çukurların suyla dolmuş olduğu yolun karşısındaki portatif helalara baktı. Beş portatif heladan üçü dik duruyor, iki tanesiyse yüzüstü hendeğin içinde yatıyordu. Sol başta olanının içinde az kalsın ölecekti. O anda, üstünde yırtık bir külot ve tek bir çorapla, her yanı boka bulanmış ve kan içindeki haliyle bile bu düşünce şimdiden gerçekdışı görünmeye başlamıştı. Kötü bir rüyaydı.

Ofis kısmen boştu... ya da proje kesin olarak bitirilmeden birkaç gün önce kısmen yağmalanmıştı. Hiç ara bölmesi yoktu; uzun bir oda içinde bir çalışma masası, iki iskemle ve ön tarafta ucuzluktan alınmış bir kanepe vardı. Arka tarafında içi kâğıtlarla dolu karton kutular, yerde duran tozla kaplı bir hesap makinesi, fişi çekilmiş küçük bir buzdolabı, bir radyo ve üstünde bir not iliştirilmiş bir döner koltuk görülüyordu. Notta JIMMY'YE AYIRIN yazılıydı.

Kapısı aralık duran bir de gardırop vardı, ama Curtis bunun içine bakmadan önce küçük buzdolabını açtı. İçinde dört şişe Zephyr madensuyu vardı, bir tanesi açılmış ve yarıdan fazlası içilmişti. Curtis dolu şişelerden birini alıp bir dikişte tamamını içti. Ilıktı, ama ona cennet çayırlarında akan su gibi lezzetli geldi. Şişe bittikten sonra midesi kasıldı. Hemen kapıya koşup başını uzattı ve içtiği suyu merdivenlerin üstüne kustu.

Kirli yanaklarından gözyaşları süzülürken, "Gördün mü, anne, hiç parmak sokmama gerek kalmadı!" diye bağırdı. Aslında pekâlâ römorkun

içine de kusabilirdi, ama kendi kusmuğuyla aynı odada kalmayı istememişti. Yaşadıklarından sonra bu olmazdı.

Hatta, bundan sonra asla kusmak için özel bir çaba harcamayacağım, diye düşündü. *Bundan böyle içimi doğru yoldan boşaltacağım.*

İkinci şişeyi daha yavaş içince bu defa çıkarmadı. Suyu yudumlarken bir yandan da dolabın içine baktı. Köşede, üstü üste konmuş iki tane kirli pantolon ve en az o kadar kirli iki gömlek gördü. Curtis, herhalde eskiden burada kurutmalı bir çamaşır makinesi vardı, diye düşündü. Ya da belki, daha önce buradan götürülmüş başka bir römork vardı. Onun ilgisini çeken şey, biri dolapta bir askıda bulunan, diğeriyse duvardaki kancaya takılı ucuz işçi tulumlarıydı. Kancaya takılı olanı ona çok büyük gelecekti, ama askıdaki üstüne uyacak gibiydi. Nitekim, yeterince uydu da. Kollarını iki kez kıvırmak zorunda kaldı; artık başarılı bir borsa simsarından çok tipik bir çiftçi gibi görünüyordu.

Polise telefon edebilirdi, ama çektiği onca sıkıntıdan sonra daha tatmin edici bir şeyi hak etmişti doğrusu. Hem de çok daha fazlasını.

"Hem cadılar polis çağırmazlar," dedi. "Özellikle de bizim gibi eşcinsel olanlar."

Motosikleti hâlâ yerinde duruyordu, ama Curtis'in hemen gitmeye niyeti yoktu. Her şeyden önce bir sürü insan kırmızı Vespa üstünde bir çamuradam görmüş olurdu. Kimsenin polise haber vereceğini sanmıyordu, ama çok gülerlerdi. Curtis fark edilmek istemiyordu, kimsenin ona gülmesini de istemiyordu. Arkasından bile olsa.

Üstelik yorgundu. Hayatında hiç olmadığı kadar yorgundu.

Ucuz kanepenin üstüne uzanıp yastıklardan birini başının altına yerleştirdi. Römorkun kapısını açık bıraktığı için tatlı bir rüzgâr esiyor ve pislikle kaplı tenini tatlı tatlı okşuyordu. Üstünde artık sadece tulum vardı. Bunu giymeden önce yırtık külodunu ve tek çorabını çıkarmıştı.

Artık kokum bana gelmiyor, diye düşündü. *Ne tuhaf, değil mi?*

Sonra derin bir uykuya daldı. Rüyasında Betsy'yi gördü; künyeleri şıngırdayarak ona ahmak değneğini getiriyordu. Curtis uzaktan kumandayı alıp televizyona çevirdi ve ekranda ona bakan OOÇ'yi gördü.

Curtis dört saat sonra uyandığında ter içindeydi, her yanı tutulmuştu ve sızlıyordu. Dışarıda, her zamanki saatinde öğleden sonrası yağmuru yaklaşırken gök gürlemeye başladı. Römorkun merdivenlerinden arteritli bir ihtiyar gibi, yan dönerek indi. Kendisini arteritli bir ihtiyar gibi hissediyordu. Sonra alt basamağa oturup kararan gökyüzüne ve içinden kaçmayı başardığı portatif helaya baktı.

Yağmur başlayınca, ıslanmasın diye hemen üstündeki tulumu çıkarıp römorkun içine attı, sonra da çırılçıplak yağmurun altında durdu; yüzünü göğe çevirmiş, gülüyordu. Durkin Grove Village'in en uç köşesine, havayı ozon kokusuyla dolduracak kadar yakınına bir yıldırım düştüğü halde gülmeye devam etti. Kendini tamamen emniyette hissediyordu.

Soğuk yağmur onu nispeten temizlemişti; damlalar seyrelmeye başlayınca Curtis tekrar merdivenleri çıkıp römorka girdi. Kuruduktan sonra tulumu tekrar giydi. Akşamüzeri güneşi bulutların arasından çıkarken ağır adımlarla yokuşu çıkıp Vespa'sını park ettiği yere yürüdü. Anahtarı sağ elinde sımsıkı tutuyordu: Betsy'nin artık epey yamulmuş olan künyesini iki parmağının arasına sıkıştırmıştı.

Vespa yağmur altında kalmaya alışkın değildi, ama iyi bir motosikletti ve iki denemeden sonra motor çalıştı ve hemen o iyi huylu mırıltısını çıkarmaya başladı. Curtis çıplak ayakla, kasksız olarak motosikletine binerken neşe içindeydi. O ruh haliyle Turtle Adası'na giderken karşısından gelen rüzgâr kirli saçlarını savuruyor, tulumunun paçalarını yelken gibi şişiriyordu. Hiçbir sorunla karşılaşmadan kat ettiği anayol boyunca yanından tek tük otomobil geçti.

Grunwald'ı görmeye gitmeden önce birkaç aspirin alsa iyi olacaktı, ama kendini hiç bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu.

Saat yedi olduğunda öğleden sonrası sağanağı sadece bir anı olarak kalmıştı. Turtle Adası günbatımcıları bir saat kadar sonra yine kumsalda toplanıp gün sonunu karşılayacaklardı. Grunwald da onların arasına katılmayı düşünüyordu. Ama şu anda, verandasındaki sıcak su küvetindeydi; gözleri kapalı, bir elinde cin tonik kadehi vardı. Küvete girmeden önce, kumsala kadar olan kısa mesafeyi yürürken faydası olur, diye bir ağrı kesici almıştı, ama içindeki rüya gibi tatmin duygusu hâlâ devam ediyordu. Aslında ağrı kesiciye ihtiyacı da yoktu. Bu durum değişebilirdi tabii, ama şu anda yıllardan beri olmadığı kadar kendini iyi hissediyordu. Evet, maddi açıdan kötü durumda olabilirdi, kalan hayatını rahat geçirebilecek kadar kenara bir miktar nakit para ayırmıştı. Daha da önemlisi, bütün sorunlarının kaynağı olan o sapığın işini bitirmişti. Pis cadının hakkından...

"Selam, Grunwald. Selam Orospu Çocuğu."

Grunwald'ın gözleri birden büyüdü. Onunla güneş arasında kara bir siluet duruyordu; siyah kartondan kesilmiş bir insan şekli. Johnson'a benziyordu, ama tabii, o olamazdı; Johnson tersyüz edilmiş helanın içinde kilitliydi; Johnson ölü veya ölmekte olan bir kenef sıçanıydı. Ayrıca onun gibi bir züppe bu kılıkta ortaya çıkmaktansa ölmeyi yeğlerdi. Bu bir rüya olmalıydı. Ama...

"Uyandın mı? Güzel. Bunun için uyanık olmanı istiyorum."

"Johnson?" diyen bir fısıltı çıktı ağzından. Grunwald ancak bunu diyebilmişti. "Bu gerçekten sen olamazsın, değil mi?" Ama şimdi siluet biraz dönünce -gün sonu güneşi çiziklerle dolu yüzünü biraz daha aydınlatınca- Grunwald bunun gerçekten o olduğunu anladı. Peki elinde tuttuğu o şey neydi?

Curtis, onun neye baktığını görünce, biraz çevirdi ve güneş altında kalmasını sağladı. Grunwald bunun bir saç kurutma makinesi olduğunu gördü. Bir saç kurutma makinesiydi, kendisi de küvette, göğsüne kadar suyun içindeydi.

Kendini yukarı çekmek için küvetin kenarına tutundu, ama Johnson eline bastı. Grunwald acıyla haykırıp elini çekti. Johnson'un ayağı çıplaktı, ama topuğuyla sert bir şekilde basmıştı.

"Olduğun yerde kalmanı istiyorum," dedi Curtis gülerek. "Eminim, sen de benim için aynı şeyi istemiştin, ama ben dışarı çıkabildim, değil mi? Hatta sana bir hediye bile getirdim. Bunu almak için evime uğradım. Bu yüzden onu geri çevirmeye kalkma; sadece birkaç kere kullanıldı. Üstüne sinen bütün eşcinsel tozları da yolda gelirken uçtu gitti. İçeriye arka bahçenden girdim. Köpeğimi öldürmek için kullandığın o salakça elektrikli çitte elektrik olmaması işime yaradı." Bunu dedikten sonra Curtis saç kurutma makinesini küvetin içine attı.

Grunwald haykırarak makineyi yakalamaya çalıştı, ama ıskaladı. Alet suya düştü, elektrik çarpacağı korkusuyla çırpınan Grunwald'ın bacaklarına çarptıktan sonra dibe battı.

"Sakin ol," dedi Johnson. Hâlâ gülüyordu. Tulumun önce bir askısını, sonra diğerini çözdü. Tulum ayak bileklerine düştü. Tamamen çıplaktı; kollarının içinde ve kalçalarında hâlâ atık haznesinden kalan pislikler duruyordu. Göbek deliğine de iğrenç, kahverengi bir şey yapışmıştı. "Makine fişte değildi. Bu eski saç kurutma makinesinin çalışıp çalışmadığını bile bilmiyorum. Ama itiraf edeyim, bir uzatma kablom olsaydı bir deney yapmaktan çekinmezdim."

"Uzak dur benden," diye hırladı Grunwald.

"Hah," dedi Johnson. "Hiç sanmıyorum." Gülüyordu, hep gülüyordu. Grunwald acaba bu herif delirdi mi, diye düşündü. Onu bıraktığı koşullarda kendisi kalsaydı, mutlaka delirirdi. Nasıl çıkmıştı peki? Tanrı aşkına, oradan nasıl çıkabilmişti?

"Öğleden sonra yağan yağmur üstümdeki bokun çoğunu yıkadı, ama hâlâ çok pisim. Görüyorsun." Göbeğindeki iğrenç şey gözüne çarpınca bunu parmağıyla alıp küvete doğru fırlattı.

Pislik Grunwald'ın yanağına isabet etti. Kahverengiydi ve iğrenç bir kokusu vardı. Yanağından akmaya başlıyordu. Tanrım, diye düşündü Grunwald, bu şey boktu. Bu kez tiksinti dolu bir çığlık attı.

"Şutunu çekti ve golü attı," dedi Johnson gülerek. "Hiç hoş değil, değil mi? Her ne kadar ben artık onun kokusunu almıyor olsam da, ona bakmaktan sıkıldım. O halde, iyi bir komşu ol ve küvetini benimle paylaş."

"Hayır! Hayır, bunu yapamazsın..."

Johnson ağzı kulaklarında, "Teşekkür ederim!" dedi ve küvetin içine atlayarak etrafı iyice ıslattı. Grunwald, onun kokusunu alıyordu. İğrençti. Sıska kolları suyun içinde çırpınırken, aynı sıskalıktaki esmerleşmiş bacakları naylon çorap gibi görünüyordu. Bir kolunu küvetin kenarına doladığı anda Johnson yara içindeki, fakat kuvvetli koluyla onu boğazından yakalayıp, tekrar suyun içine çekti.

"Hayır, hayır!" dedi Johnson gülerek. Grunwald'ı kendine doğru çekti. Köpüren suyun üstünde küçük, kahverengi tanecikler yüzüyordu. "Biz ibneler yalnız yıkanmayı sevmeyiz. Eminim internet araştırmalarında bu bilgiyi edinmişsindir. Hele cadı ibneler? Asla yalnız yıkanmazlar!"

"Bırak beni!"

"Belki." Ama Johnson, onu iyice vücuduna bastırdı, aşırı bir yakınlaşma olmuştu ve üstünde hâlâ portatif helanın kokusu vardı. "Ama önce ibnelerin suya daldırılarak günahlarını temizleme törenini yaşamanı istiyorum. Bir nevi vaftiz gibidir. Günahlarını yıkayıp temizler." Johnson'ın gülümsemesi tehlikeli bir sırıtmaya dönüştü. Grunwald öleceğini anladı. Yatağında, ilaçların etkisi altında değil, burada ölecekti. Johnson, onu kendi küveti içinde boğacak, son gördüğü şeyse, az önce tertemiz olan suyun içindeki bok parçaları olacaktı.

Curtis, onun çıplak ve sıska omuzlarından tutup suyun içine batırdı. Grunwald debelendi, sıska bacaklarıyla tepindi, gaga gibi uzun burnundan hava kabarcıkları çıktı. Curtis, onun başını suyun altında tutmak için büyük

bir istek duyuyordu... ve bunu yapabilirdi, çünkü yeterince kuvvetliydi. Eskiden, yaş farkına rağmen Grunwald bir eli arkasında bağlı olsa bile onun hakkından kolayca gelebilirdi, ama o günler çok geride kalmıştı. Artık bu herif çok hasta bir OÇ'ydi. İşte bu yüzden de Curtis, onu bıraktı.

Grunwald öksüre tıksıra başını su üstüne çıkardı.

"Haklıymışsın!" dedi Curtis. "Bu banyo ağrılara sızılara çok iyi geliyormuş. Neyse, beni boş ver; sen ne durumdasın? Tekrar batmak ister misin? Suyun içine batmak ruh için iyidir; bütün iyi dinlerde bu söylenir."

Grunwald şiddetle başını iki yana salladı. İncelmiş saçlarından ve gür kaşlarından sular sıçradı.

"O halde, öylece otur," dedi Curtis. "Otur ve dinle. Hem bunu yapmamız da gerekmez, değil mi?" Elini Grunwald'ın bacağının altına sokarak -Grunwald çığlık atarak bacağını çekti- saç kurutma makinesini aldı. Curtis aleti omzunun üstünden geriye fırlattı. Verandaya, Grunwald'ın koltuğunun altına düştü.

"Birazdan gideceğim," dedi Curtis. "Kendi evime döneceğim. Hâlâ istiyorsan, sen de kumsala gidip günbatımını seyredebilirsin. Hâlâ gitmek istiyor musun?"

Grunwald başını "hayır" anlamında iki yana salladı.

"Hayır mı? Ben de öyle tahmin etmiştim. Sanırım, son güzel günbatımını şimdi gördün, komşu. Aslında son güzel gününü yaşadın, işte bu nedenle de seni hayatta bırakıyorum. İşin ilginç yanı nedir, biliyor musun? Eğer bana bulaşmasaydın, zaten her şey senin istediğin gibi olacaktı. Çünkü ben zaten boklu bir helada kapatılmıştım, ama farkında bile değilmişim. Ne tuhaf değil mi?"

Grunwald bir şey söylemeden ona korku dolu gözlerle baktı. Hasta ve korku içindeki gözleriyle. Curtis portatif helada geçirdiği anları hâlâ o kadar canlı hatırlamasa, neredeyse ona acıyacaktı. Ama o klozet kapağının ağız gibi açılışı, o bok parçasının ölü bir balık gibi kucağına düşmesi...

"Cevap ver, yoksa bir daha başını batırırım."

"Evet, tuhaf," dedi Grunwald hışırtılı sesiyle. Sonra da öksürmeye başladı.

Curtis, onun öksürüğü kesilene kadar bekledi. Artık gülmüyordu.

"Evet, öyle," dedi. "Çok tuhaf. Bütün olanlar çok tuhaf ve eğer doğru bakış açısından görürsen, aynı zamanda komik. Sanırım ben öyle görüyorum."

Bir çırpıda küvetten çıktı; OOÇ'nin bir daha hiçbir zaman sahip olamayacağı bir çeviklikle hareket ettiğinin farkındaydı. Verandada bir dolap vardı, içinde de havlular. Curtis bir tanesini alıp kurulandı.

"Durum şu: İstersen polis çağırıp seni küvetinde boğmaya çalıştığımı söyleyebilirsin, ama bunu yaparsan diğer şeyler de ortaya çıkar. Hayatının geri kalanını başka sorunlarının yanı sıra, bir de mahkemeyle uğraşarak geçirirsin. Olayın üstüne gitmezsek iyi olur. Sayacı sıfırladık. Ha, bir şey daha var, seni çürürken seyredeceğim. Gün gelecek sen de beni içine kilitlediğin o boklu hela gibi kokacaksın. Kokun herkese öyle gelecek... kendine bile."

"Önce kendimi öldürürüm," dedi Grunwald.

Curtis tulumunu giydi. Artık bu kıyafet hoşuna gitmeye başlamıştı. Küçük çalışma odasında bilgisayarına borsa verileri yağarken giyeceği harika bir kıyafet olurdu. Belki de Target mağazasına gidip bunlardan altı tane alabilirdi. Yeni Curtis Johnson imajı... zorlantısız ve tulumlu bir adam.

İkinci omuz askısını düğmelerken durdu. "Evet bunu yapabilirsin. Silahın var... ne diyordun o tabancaya? Hardballer mi?" Curtis omuz askısını düğmeledikten sonra hâlâ küvetin içinden ona korkuyla bakan Grunwald'a doğru eğildi. "Bu da bana uyar. Belki bunu yapacak cesaretin de vardır, ama iş tetiği çekmeye gelince, yapamayabilirsin Her şekilde, o silah sesini büyük bir hevesle bekleyeceğim."

Grunwald'ı orada, öylece bıraktı, ama geldiği yoldan dönmedi. Yolun olduğu tarafa yöneldi. Sola dönse, hemen oradan evine çıkabilirdi, ama sağa döndü ve kumsala doğru yürüdü. Betsy öldüğünden beri ilk defa içinden günbatımını seyretmek gelmişti.

İki gün sonra Curtis bilgisayarının başında otururken (General Electric hisselerinin durumunu özel bir ilgiyle takip ederken) bitişik evden bir tabanca sesi geldi. Müzik açık değildi, bu yüzden patlama gürültüsü bütün şiddetiyle duyuldu. Curtis başını yana eğip öylece oturdu ve kulak kesildi. Aslında ikinci bir patlama beklediği yoktu.

Biz cadılar böyle şeyleri biliriz, diye düşündü.

Bayan Wilson elinde bir bulaşık beziyle telaş içinde odaya geldi. "Bu bana silah sesi gibi geldi!"

"Herhalde birisi egzoz patlatmıştır," dedi Curtis gülerek. Durkin Grove Village'deki macerasından bu yana çok sık güler olmuştu. Betsy'nin sağ olduğu günlerdeki gibi bir gülüş değildi, ama hiç yoktan iyiydi. Herhalde öyle olmalıydı, değil mi?

Bayan Wilson, ona kuşkuyla baktı. "Hmm, herhalde öyledir." Odadan çıkmak üzere döndü.

"Bayan Wilson?"

Kadın tekrar döndü.

"Eve başka bir köpek getirsem, beni bırakır mısın? Bir köpek yavrusu?"

"Ben mi? Bir köpek yavrusu getirdiğiniz için mi sizi bırakacağım? Beni dışarı atmanız için bir köpek yavrusundan daha fazlası gerekir."

"Bu hayvanlar çiğnemeyi severler, biliyorsun. Üstelik her zaman da..." Aklına karanlık ve iğrenç kokulu atık haznesi gelince gerisini getirmedi.

Bu sırada Bayan Wilson meraklı gözlerle ona bakıyordu.

"Tuvaleti kullanmazlar," diye bitirdi Curtis.

"Onlara bir kere öğrettiniz mi, genellikle oraya giderler," dedi kadın. "Özellikle de burası gibi sıcak iklimlerde. Hem size bir arkadaş gerek, Bay Johnson. Aslında... doğrusunu isterseniz son zamanlarda sizin için endişeleniyordum."

Curtis başını salladı. "Evet, son günlerde biraz boka batmış gibiydim." Bir kahkaha attı, sonra kadının ona fincan gibi olmuş gözlerle baktığını görünce sustu. "Özür dilerim."

Bayan Wilson özrü kabul ettiğini göstermek için bulaşık bezini hafifçe salladı.

"Bu defa bir safkan almayalım. Venice Hayvan Sığınağı'na bakmayı düşünüyordum. Birisinin sokağa attığı bir yavru olsun."

"Çok iyi olur," dedi kadın. "Minik ayakların pıtırtısını duymaya can atıyorum."

"Güzel."

"Sizce o ses gerçekten egzoz patlaması mıydı?"

Curtis sırtını koltuğuna dayadı ve bunu düşünür gibi yaptı. "Herhalde... ama biliyorsun, bitişiğimizdeki Bay Grunwald epeydir çok hasta." Sesini merhamet dolu bir fısıltıya indirdi. "Kanser."

"Ah, zavallı," dedi Bayan Wilson.

Curtis başını salladı.

"Sizce öyle bir şey..."

Bilgisayar ekranındaki sayılar birden kayboldu ve yerini ekran koruyucu aldı: Turtle Adası'nı havadan gösteren fotoğraflar. Curtis ayağa kalkıp Bayan Wilson'a doğru yürüdü ve elindeki bulaşık bezini aldı. "Hayır, sanmam, ama gidip bakabiliriz. Ne de olsa, komşuluk böyle günler içindir."

Günbatımı Notları

Bir düşünce akımına göre bu tür notlar, en iyi haliyle gereksiz, en kötü haliyle de sakıncalı bulunur. Bu görüşü savunmak için de, açıklama gerektiren hikâyelerin zaten pek iyi olamayacağı öne sürülür. Bu görüşe biraz hak vermiyor değilim; işte bu nedenle de kitabın sonuna bu eklemeyi yaptım. (Önceden bilgi verip hikâyenin tadını kaçırmamak için de eklemeyi buraya koydum.) Bunu eklememin başka bir nedeni de, çoğu okuyucunun bu notları sevmesidir. Bu okurlar hikâyenin yazılmasına neden olan şeyi veya yazıldığı sırada yazarın neler düşündüğünü bilmek isterler. Yazarınız aslında bu iki şeyin de cevabını bilmiyor, ama o sırada aklından geçenleri sizinle paylaşacak. Belki ilginizi çeker, belki çekmez.

Willa: Bu, kitaptaki en iyi hikâye olmayabilir, ama ben onu çok seviyorum, çünkü bana yeni bir yaratıcılık döneminin kapısını araladı; en azından, kısa hikâye tarzı için. Kitaptaki hikâyelerin çoğu Willa'dan sonra kaleme alındı ve epey kısa bir süre içinde (iki yıl bile dolmadan) tamamlandı. Hikâyenin kendisine gelince hayal gücünün en güzel yanlarından biri bu dünyadan çekip gittiğimiz zaman neler olabileceğini (veya olmayabileceğini) irdeleme fırsatı vermesidir. Bu kitapta bu tarz iki hikâye

var (diğeri *The New York Times*: Özel İndirimli Abonelik). Ben geleneksel Methodist mezhebi öğretisiyle yetiştim ve her ne kadar organize bir dini ve onun çoğu katı yaptırımını reddettiysem de, "ölümden sonra hayat devam eder" görüşünü hâlâ benimserim. Bu kadar karmaşık ve ara sıra harika sayılabilecek varlıkların, sonunda yol kenarına atılan çöpler gibi harcandığına inanmakta zorlanıyorum. (Belki de sadece inanmak istemediğimdendir.) Ama sonraki hayatın nasıl bir şey olduğu konusu... bunu öğrenmek için beklemekten başka çare yok. En iyi tahminimle, aklımız karışmış olacak ve yeni durumumuzu pek kolay kabul edemeyeceğiz. En büyük ümidim, aşkın ölümden sonra da devam edeceğidir. (Evet, ben romantiğim; n'apalım? İsterseniz mahkemeye verin.) Eğer böyleyse, bu epey şaşkın ve biraz da hüzünlü bir aşk olacaktır. Aşk ve hüzün aklıma geldiği zaman hemen setimde country müziği çalarım: George Strait, BR549, Marty Stuart ve The Derailers gibi gruplar. Hikâyede bu sonuncu grubun adı geçiyor ve tabii, sanırım orada epey bir süre kalacak gibiler.

Koşa Koşa: Karımla birlikte artık yılın bir bölümünü Florida'da, Meksika Körfezi açıklarındaki adalara yakın bir yerde geçiriyoruz. Burada çok büyük malikâneler vardır; bazıları eski ve çok zarif, bazılarıysa görgüsüzce şişirilmiş binalar. Birkaç yıl önce bir arkadaşımla bu adalardan birinde yürüyüş yapıyorduk. Arkadaşım o yeni tip malikânelerden birini işaret edip, "Bu evler yılın altı veya sekiz ayı boş duruyor," dedi. Ben de bundan çok iyi bir hikâye çıkarabileceğimi düşündüm. Çok basit bir fikirden doğdu: Kötü adam ıssız kumsalda bir kızı kovalıyor. Ama hikâyenin başında kızın başka bir şeyden kaçmak zorunda olduğunu hayal ettim. Ne var ki, en hızlı koşucular bile bir an gelir, durup savaşmak zorunda kalırlar. Ayrıca, küçük ve hayati ayrıntılar üstünde dönen gerilim hikâyelerini çok severim. Bu hikâyede de bol bol bulacaksınız.

Harvey'nin Rüyası: Bu hikâye hakkında size söyleyebileceğim tek bir şey var, çünkü bildiğim tek şey o (ve sanırım önemi olan tek şey): Rüyamda gördüğüm şeyi yazdım. Bir oturuşta yazdım; yani, bilinçaltımın zaten anlatmış olduğu şeyi kaleme aldım. Bu kitapta başka bir rüyalı hikâye var, ama onun hakkında daha çok şey biliyorum.

İhtiyaç Molası: Altı yıl önce bir gece St. Petersburg'da bir okulda bir okuma programına katıldım. Otomobilimle Florida Paralı Otoyolu'ndan eve dönerken vakit gece yarısını geçmişti. Böbreklerimi memnun etmek için bir dinlenme tesisinde durdum. Bu hikâyeyi okuduysanız, nasıl bir yer olduğunu bilirsiniz; orta güvenlikli bir hapishanenin hücre bloğu gibidir. Her neyse, erkekler tuvaletinin dışında durdum, çünkü kadınlar tuvaletinde bir kadınla bir erkek arasında çok sert tartışıyorlardı. Her ikisinin de sesinde, durumun her an fiziksel çatışmaya dönüşebileceğinin belirtisi vardı. Böyle bir şey olursa ne yapmam gerekir, diye düşündüm. Aklımdan şu geçti: *İçimdeki Richard Bachman'ı göreve çağırırım, çünkü o benden daha kuvvetlidir.* Neyse ki, kadınla erkek yumruklaşmadan dışarı çıktılar (kadın ağlıyordu) ve ben de başka bir olaya tanık olmadan yoluma devam ettim. O haftanın sonunda da oturup bu hikâyeyi yazdım.

Egzersiz Bisikleti: Eğer bu aletlerden birine bindiyseniz, ne kadar can sıkıcı olduğunu bilirsiniz. Eğer bir de kendinizi günlük egzersiz programına soktuysanız bunun ne kadar zor olduğunu da bilirsiniz. (Benim sloganım: "Yemek daha kolaydır" ama, evet, ben de egzersiz yapıyorum.) Bu hikâye benim egzersiz bisikletlerine ve yürüme bantlarına duyduğum nefretten doğdu.

Geride Bıraktıkları Şeyler: 11 Eylül Amerika'daki başka herkes gibi beni de fena halde sarstı. Hem edebi hem de popüler roman yazan birçok

yazar gibi ben de Amerikan tarihinde Pearl Harbor veya John Kennedy suikastı gibi mihenk taşı olmuş bir olay hakkında *herhangi* bir şey söylemek istemedik. Ama benim işim hikâye yazmaktır, bu hikâye de İkiz Kuleler'in çökmesinden yaklaşık bir ay sonra aklıma geldi. Yine de yazmazdım, ama Yahudi bir editörle yirmi beş yıl önce yaptığım bir konuşmayı hatırlamıştım. "Uyumlu Öğrenci" adındaki bir hikâyem onu rahatsız etmişti. Yahudi olmadığım için toplama kampları hakkında yazmamı yanlış buluyordu. Ona, böyle olması hikâyeyi daha da önemli kılar dedim, çünkü yazmak, gönüllü olarak anlayış göstermektir. O sabah New York'ta gökyüzünü alevler içinde seyreden her Amerikalı gibi ben de hem olayı hem de bunun geride bıraktığı izleri anlamak istedim. Bu hikâye benim bu çabamı yansıtır.

Mezuniyet Günü: 1999 yılındaki bir kazanın ardından yıllarca Doxepin adında antidepresan bir ilaç aldım, ama nedeni asabi veya gergin olduğum için değildi; Doxepin kronik ağrılara da iyi geliyordu. Çok da işe yaradı, ama 2006 Kasım ayında *Lisey'in Hikâyesi* adlı romanımın tanıtımı için Londra'ya gittiğimde, bu ilacı bırakma zamanı geldiğine karar verdim. Bunu yazan doktoruma da danışmadım; bir anda bırakıverdim. İlacı aniden bırakmamın yan etkileri ilginçti. (Bunun nedeni Doxepin'i bırakmam mıydı bilemiyorum. Kim bilir belki de orada içtiğim sudandır.) Bir hafta boyunca sürdü ve geceleri gözümü kapadığım zaman, tıpkı bir filmde olduğu gibi hareket eden bir kameranın gözüyle son derece canlı tablolar görüyordum; ormanlar, tarlalar, nehirler, tren yolları, yol inşaatında kazma sallayan işçiler... Sonra bütün bunlar ben uykuya daldıktan sonra da devam ediyordu. Herhangi bir konu yoktu; sadece çok net görüntüler. Bunlar sona erdiğinde neredeyse üzülür gibi olmuştum. Bundan başka bir de Doxepin sonrası rüyalarım vardı. Bir tanesi New York üstünde yükselen mantar şeklindeki buluttu, bu hikâyenin konusu oldu. Bu görüntünün sayısız filmde kullanılmış (televizyon dizisi *Jericho* dahil) olduğunu bile

bile yazdım, çünkü rüyada belgesellere özgü bir gerçekçilik vardı; kalbim yerinden fırlayacakmış gibi uyandım ve *bu felaket olabilir*, diye düşündüm. *Er geç, mutlaka olacaktır.* Tıpkı "Harvey'nin Rüyası" gibi bu da kurgu olmaktan çok, bilinçaltımın bana yazdırdığı bir hikâyedir.

N.: Kitaptaki en yeni hikâye budur ve ilk kez burada yayınlanmıştır. Arthur Machen'in *Büyük Tanrı Pan* adlı, dili pek başarılı olmasa da (tıpkı Bram Stoker'in *Drakula*'sı gibi) okuyucunun dehşet dünyasını amansızca kurcalayan hikâyesinden esinlenmiştim. O hikâye kaç kişinin uykusunu kaçırmıştır? Benim birkaç geceme mal olduğunu itiraf etmeliyim. Bence "Pan", korku tarzının Moby Dick'i olmaya en yakın hikâyelerden biridir. Bu tarzı ciddiye alan her yazar er geç bu temayı işlemek zorundadır: incelmiş bir gerçek perdesi, ama onun ardında canavarlarla dolu, uçsuz bucaksız bir uçurum olan asıl gerçek. Yapmak istediğim şey, Machen'in temasını obsesif kompulsif bozukluk olgusuyla birleştirmekti... Herkesin değişen şiddetlerde OKB sorunu olduğunu düşünmüşümdür (Hangimiz hiç değilse bir kere geri dönüp ocağı açık bırakmış mıyız diye bakmamışızdır?) ayrıca saplantı korku hikâyelerinde her zaman rahatça yer bulabilir. Nefret ettiğimiz, tiksindiğimiz bir şeye geri dönme fikrinin yer almadığı başarılı bir korku hikâyesi düşünebiliyor musunuz? Bunun en açık örneği, Charlotte Perkins Gilman'ın "Sarı Duvar Kâğıdı" olabilir. Eğer üniversitede size bunu okuttularsa, büyük ihtimalle zorla feminist bir hikâye okutuyorlar, diye düşünmüşünüzdür. Doğrudur, ama aynı zamanda kendi saplantılı fikrinin ağırlığı altında insanın aklını ezip geçen bir hikâyedir. Bu öğeyi *N.* içinde de bulabilirsiniz.

Cehennemden Gelen Kedi: Bu hikâye için uzun zamandır yardımcım olan Marsha DeFilippo'ya teşekkür borçluyum. Ona hikâyelerimi derlediğim bir kitap hazırladığımı söylediğim zaman bana nihayet

"Cehennemden Gelen Kedi"yi de katacak mıyım diye sordu. Bu hikâye erkek dergilerine yazdığım günlerden kalmadır. Marsha'ya, bunu daha önce çıkan dört derlemeden birine mutlaka katmış olmalıyım, dedim. 1990'da yapılan *Karanlığın İçinden Hikâyeler* adlı filmde de yer almıştı. Marsha kısa bir araştırma sonunda bu hikâyenin hiçbir kitapta kullanılmadığını öğrendi. Ve işte nihayet, ilk kez *Cavalier* dergisinde yayınlandıktan otuz yıl sonra ciltli bir kitap içinde karşınıza çıkıyor. Bu hikâyenin ortaya çıkışı da komiktir. O zamanlarda *Cavalier*'in hikâye editörü olan Nye Willden bana tıslayan bir kedinin yakın çekim fotoğrafını göndermişti. Bu resmi sıra dışı yapan özelliği -kedinin müthiş öfkesinin yanı sıra- yüzünün tam ortasından ikiye ayrılmış olmasıydı: yarısı simsiyah yarısı bembeyazdı. Nye bir kısa hikâye yarışması düzenlemek istiyordu. Bana bu kediyi konu alan bir hikâyenin ilk beş yüz kelimesini yazmamı önerdi; sonra da okuyuculardan bunu tamamlamaları istenecekti. Kabul ettim, ama hikâye o kadar ilgimi çekti ki, tamamını ben yazdım. Yarışmayı kazananın hikâyesiyle benimki aynı sayıda mı basıldı, hatırlamıyorum, ama benimki defalarca çeşitli antolojilerde yer aldı.

***The New York Times*: Özel İndirimli Abonelik:** 2007 yazında Avustralya'ya gitmiş, orada bir Harley Davidson motosiklet kiralayıp Brisbane'den Perth'e kadar gezmiştim (büyük çölü, motosikletimi arkasına yüklediğim bir Land Cruiser'le kat ettim). Çok zevkli bir gezi olmuştu; epey macera yaşayıp, adamakıllı toz yuttum. Ama yirmi bir saatlik bir uçak yolculuğundan sonra jet uyumsuzluğunu geçirmek kolay olmadı. Ve ben uçakta hiç uyuyamam. Bunu bir türlü beceremedim. Eğer hostes elinde o tuhaf pijamalarla karşımda dikilirse, ona çekip gitmesini söylerim. San Francisco-Brisbane etabını kat ettikten sonra Oz'a vardığımda odamın perdelerini kapatıp kendimi yatağa attım ve on saat uyudum. Uyandığımda zıpkın gibiydim ve yola çıkmaya hazırdım. Ne var ki, saat sabahın

ikisiydi; televizyonda seyredecek hiçbir şey yoktu ve okunacak her şeyimi uçak yolculuğu sırasında bitirmiştim. Neyse ki bir defterim vardı; otel odasının küçük masasına oturup bu hikâyeyi yazdım. Güneş doğduğunda hikâye bitmişti. Sonra birkaç saat daha uyuyabildim. Bence bir hikâye, onu yazanı da eğlendirmelidir; bu benim fikrim, sizinkini de bilmek isterim.

Sağır Dilsiz: Yerel gazetemde bir lise sekreterinin piyango oynamak için altmış beş bin dolar zimmetine geçirdiğini okudum. Aklıma ilk gelen soru, acaba bu konuda kocası neler hissetmiştir oldu, sonra bunu öğrenmek için de bu hikâyeyi yazdım.

Ayana: Daha önce de sözünü ettiğim gibi, ölüm sonrası hayat fantezi türü yazanlar için her zaman verimli bir toprak olmuştur. Tanrı -hangi varsayılan biçimiyle olursa olsun- hayal ürünü hikâyelerde yer alan başka bir konudur. Ve Tanrı hakkında sorular sorduğumuz zaman, herkesin soru listesinin başında gelen bir tanesi de, neden bazı insanların yaşayıp bazılarının öldüğüdür. 1999'da geçirdiğim kazanın yaralarını sararken bu soruyu kendime sormuştum. Bu kazada birkaç santim farklı bir yerde bulunsaydım mutlaka ölecektim, ama birkaç santim başka bir tarafta olsaydım da en küçük bir yara almadan kurtulacaktım. Bir insan yaşarsa, buna "mucize" deriz. Eğer o insan ölürse, "Tanrı'nın iradesi" deriz. Mucizeler için akılcı açıklamalar olmadığı gibi, Tanrı'nın iradesini de anlamanın herhangi bir yolu yoktur. Belki de Tanrı'nın bize olan ilgisi benim derimdeki mikroplara duyduğum ilgiden fazla değildir. Ama bana öyle geliyor ki, mucizeler gerçekten olmaktadır; aldığımız her soluk buna bir örnektir. Gerçek ince bir dokudur ama her zaman karanlık değildir. Zaten ben cevaplar hakkında değil, sorular hakkında yazmak istedim. Ve mucizelerin bir lütuf olduğu kadar ağır bir yük de olabileceğini ya da belki hepsi saçmadır. Ama ben bu hikâyeyi severim.

Çok Zor Bir Durum: Otoyollar üstündeki o portatif helaları herkes zaman zaman kullanmıştır. Yaz olduğunda yolculuk yapanların sayısı çok arttığı için Karayolları İdaresi fazladan hela koymak zorunda kalır (neler çağrıştırdığını düşününce gülmeden edemiyorum). Sıcak bir ağustos günü o ufacık, loş kabine girmek gibi müthiş bir şey var mıdır? Fırın gibi sıcak olur ve koku da *ilahidir*. Doğrusunu isterseniz bugüne kadar ne zaman böyle bir portatif helaya girsem, aklıma Edgar Alan Poe'nun "Ölmeden Gömülen" adlı hikâyesi gelir ve o bok kulübesi kapısının üstüne devrilecek olsa bana ne olur, diye düşünürüm. Özellikle de, etrafta bana yardım edecek kimse yokken. Sonunda bu hikâyeyi yazdım. Nedeni de, onca sevimsiz hikâyeyi yazma nedenimle aynı: beni korkutan bir şeyi size aktarmak. Bu hikâyenin beni nasıl çocuk gibi eğlendirdiğini söylemeden de yazıyı bitiremeyeceğim. Kendimden iğrendiğim bile oldu.

Yani...

Birazcık...

Böylece size şimdilik veda edeceğim. Eğer mucizeler gerçekleşmeye devam ederse, yine karşılaşırız. Bu arada, hikâyelerimi okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım, en azından bir tanesi ışıklar söndükten sonra bir süre uykunuzu kaçırır.

Kendinize iyi bakın... Ha, sahi... ocağı açık bırakmış olabilir misiniz? Ya da verandadaki mangalın gazını kapatmayı unutmuş olabilir misiniz? Ya arka kapınızın kilidi? Sola doğru çevirdiğinize emin misiniz? İnsan bu gibi şeyleri kolayca unutabiliyor, şu anda birisi gizlice içeriye giriyor olabilir. Manyağın biridir belki de. Elinde bir bıçakla. Yani, OKB davranışı deseniz de...

En iyisi gidip bir kontrol etmek, öyle değil mi?

Stephen King
8 Mart 2008

YAZAR ÜZERİNE

Stephen King, kırktan fazla roman ve iki yüz tane kısa hikâye yazmıştır. 2003 yılında Amerikan Edebiyatı'na yaptığı seçkin katkılardan dolayı Ulusal Kitap Vakfı tarafından madalya verilmiştir. Kanadalı Kitapçılar Derneği tarafından Ömür Boyu Başarı Ödülü olan Libris Ödülü'ne layık görülmüştür. 2007 yılında Amerikalı Gerilim Yazarları tarafından Büyük Usta unvanı verilmiştir. "The Man in the Black Suit" adlı hikâyesi ile O. Henry Ödülü'nü kazanmıştır. 2007 En İyi Amerikan Kısa Hikâyeleri'nin de editörüdür. *Bir Aşk Hikâyesi, Cep, Kara Kule Serisi, Kemik Torbası, Yazma Sanatı* ve *Yeşil Yol* dünyada en çok satan romanlar arasındadır. King, karısı romancı Tabitha King ile Maine, Bangor'da yaşamaktadır.